

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

SAFFRON A.

KENT

SEVGİLİM

ARROW

St. Mary'in Asileri #1

Sevgilim Arrow,

Bunu yazıyor olmamalıyım.

Bu mektubu sana asla göndermeyeceğim ve bunun milyonlarca nedeni var.

Öncelikle, bu ıslah okuluna küçük, bütünüyle önemsiz bir suçun cezasını çekmek için gönderildim. Kampüste, müdirenin yakışıklı oğlunu süzmek için değil.

İkincisi, sen tam bir pisliksin. Kibirlisin, huysuzsun ve çok soğuksun. Bazen senden hoşlanmamam gerektiğini bile düşünüyorum.

Ama garip bir şekilde, soğukluğun beni yakıyor.

Atletik vücudunun futbol sahasındaki hareketleri ve güçlü uyluklarının motosikletinin üzerinde yayılma şekli beni uygunsuz bir şekilde nefessiz bırakıyor.

Ama en kötüsü bu değil.

En kötüsü; senin, Arrow Carlisle, sadece müdirenin yakışıklı oğlu olman değil.

Aynı zamanda kız kardeşimin hayatının aşkı olman.

Ve kız kardeşimin sevgilisini, daha doğrusu nişanlısını (bir yüzükle ilgili duymamam gereken bir konuşmaya kulak misafiri oldum) gerçekten düşünmemem gerekiyor.

Artık, sana asla göndermeyeceğim ve senin asla okumayacağın bu anlamsız mektupları yazmayı keşke bırakabilsem...

Hiçbir zaman sana ait olmayan,

Salem

YETİSKİN OKURLAR İÇİNDİR!

SAFFRON A. KENT

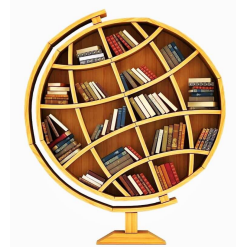

SEVGİLİM

ARROW

Çeviri:
Sinem Nur Uyanık

Sevgilim Arrow
Orijinal İsmi: *My Darling Arrow*
Yazar: Saffron A. Kent

Çeviri: Sinem Nur Uyanık
Yayına Hazırlayan: Sidem Zelal Edin
Editör: Zeynep Karadeniz
Düzeltili: Aslı Deniz Tarhan
Son Okuma: Dila Öz

1. Baskı: Temmuz 2024
ISBN: 978-625-945-713-0

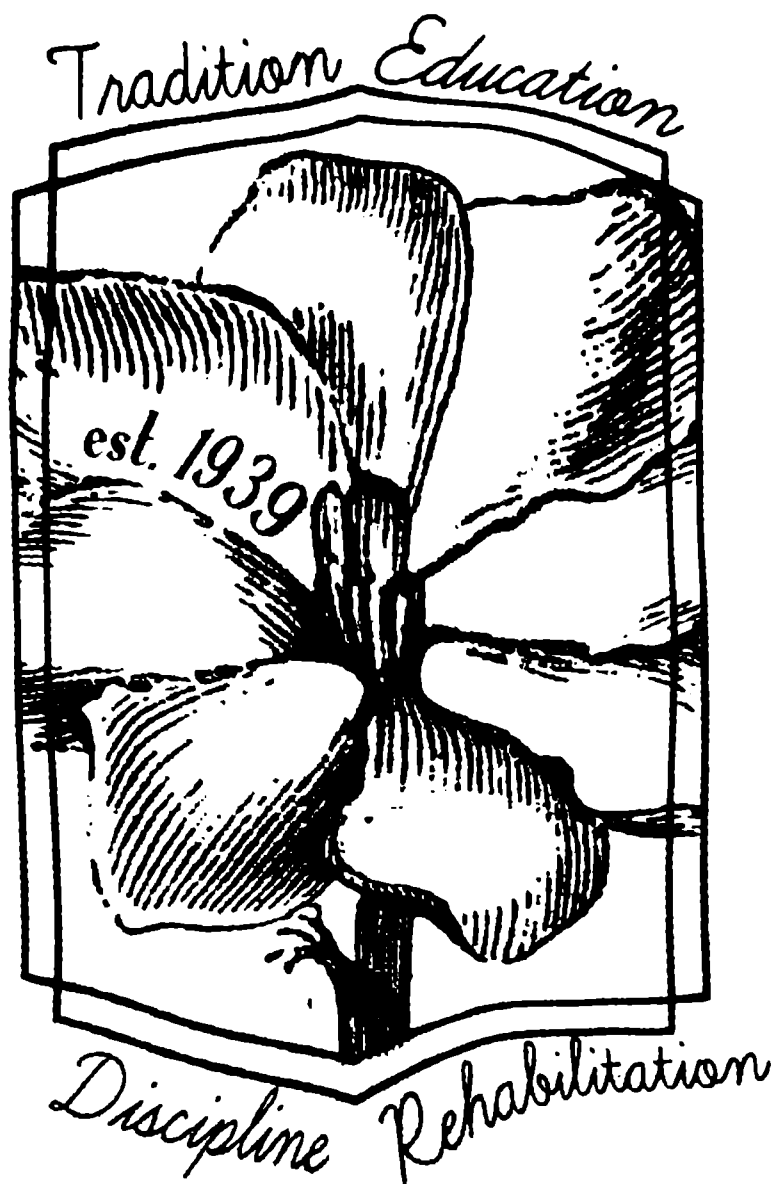
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
©Saffron A. Kent, 2020
©Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Bu kitap Weaver Literary Agency aracılığıyla yayınlanmıştır.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

ZM

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
İsmetpaşa Mah. Hisar Sok.
No: 3 Bayrampaşa/İstanbul
Yayıncı Sertifika No: 48038
www.lapisyayincilik.com

Düzenleme
Ny.Ozlem

ST. MARY'S

SCHOOL

FOR TROUBLED TEENS

İTHAF

Bir erkeği gizlice sevmiş ve ona gece yarısı aşk mektupları yazmış tüm kızlar için.

Ve tabii ki hayatımın o kadar da gizli olmayan aşkı, kocam için.

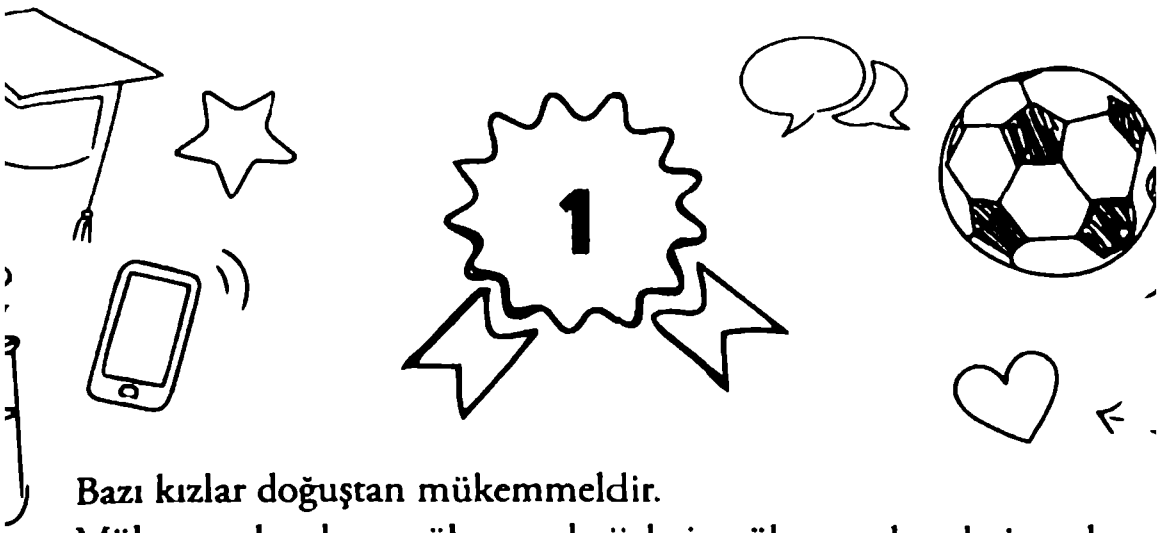
YAZAR NOTU

Normalde Futbol Birinci Lig (FBL) sezonu, ekim ayında sona ermektedir. Ancak hikâyenin amacı doğrultusunda bu zaman çizelgesinde ufak değişiklikler yapılmıştır.

NOT: Bu kitap bir seriden bağımsızdır, aldatma içermez.

Karşılıksız Aşk:
Sevdiğiniz kişinin sizi sevmemesi.

Lanetli Aşk:
Bir tür karşılıksız aşk, sevdiğiniz kişinin başka birine âşık olması.

Bazı kızlar doğuştan mükemmeldir. Mükemmel saçları, mükemmel gözleri, mükemmel tenleri vardır. Notları mükemmeldir ve yüksek hedefleri vardır. Popülerdirler ve beğenilirler. Hayran olunur ve saygı duyulurlar. Ve sevilirler. Ben o kızlardan biri değildim.

Hakkımda bilmeniz gereken ilk şey buydu: *Mükemmel değildim.*

Kusurlarım vardı. Hem de çok fazla.

Notlarım mükemmel değildi. Yüksek hedeflerim yoktu.

Neden bir üçgenin iç açılarının toplamının yüz seksen olması gerektiğini ya da dünyanın bir gün yok olacağını anlamıyordum. Ya da neden kalpten bahsederken onu, tek amacı vücuda kan pompalamak olan dört odacıklı, kaslı bir organa indirgediğimizi.

Popüler olmaktan oldukça uzaktım ve *cadı* gözleri denen bir şeye sahiptim.

Ya da en azından ben onlara öyle diyordum.

Gözlerim altın rengindeyken kenarları da yukarı doğru çekikti. Bu şekilde, sinsî bir cadı gibi görünmeme neden oluyorlardı. Üstelik bu oldukça şiirseldi çünkü aynı zamanda ismim cadıları da çağırıyordu.

Salem*.

Salem Salinger... Benim hakkımda bilmeniz gereken ikinci şey, cadı gözler ve cadı gibi bir ismin yanı sıra cadı gibi bir kalbimin de olduğu.

Yani, kalbimde sakladığım sırlarım vardı.

Daha doğrusu kalbim sırlarla doluydu. Sahip olduğum pek çok kusur gibi pek çok sır. İşte yaptığım şeyi yapma nedenim buydu.

* Salem ismi, tarihsel olarak Amerika'nın Salem şehrinde yaşanan ve 1692 yılında başlayan Cadı Avı ile sıkça ilişkilendirilir. Dönemde gerçekleşen olaylar, Massachusetts eyaletinin Salem köyünde, özellikle genç kızlar ve kadınlar arasında büyüculük ve cadılıkla suçlanan bir dizi mahkeme ve infaz sürecini ifade eder.

Beni buraya getiren sebep.

Küçük, önemsiz bir suç yüzünden –tamamen– kızlardan oluşan bir ıslah okulu olan *St. Mary Sorunlu Gençler Okuluna* gönderildim.

Tabii, artık oraya *ıslah* okulu demiyorlardı.

Ellilerde veya altmışlarda değildik. Bugünlerde bu tür okullara terapi okulu deniyordu. Çünkü terapiye inanıyorlardı. İyileştirmeye ve ıslah etmeye. Bize toplumun üretken üyeleri olmayı öğreteceklerine inanıyorlardı.

Biz kim miydik?

Biz kötü ve umutsuz kızlarız.

Kuralları çiğneyen, isyan etmeyi seven kızlarız. Okulu ya da dersleri sevmeyiz. Bu yüzden sınıf arkadaşlarımız ve öğretmenlerimizle başımız sürekli belaya girer. Bazen ebeveynlerimiz veya velilerimiz sert önlemler almak zorunda kalana kadar birçok okuldan birçok kez atılırız.

Aramızda yasaları çiğneyen bazıları da var ki teknik olarak ben de çiğnedim.

Daha doğrusu olaya karışan birkaç polis vardı. Kelepçelenmemiştim ama ekip arabasına binmek ve karakola gitmek zorunda kaldım. Hakkımda herhangi bir suçlama yapılmadı. Onun yerine *St. Mary*'ye gönderildim.

Neredeyse bir haftadır buradaydım, şimdiden herkesten gerideyim. Demek istediğim ödevlerde.

Tanrım, verdikleri görevler ve ev ödevleri...

Burada, bu konuda çok katıldırı.

Gerçek şuydu ki, arayı kapatmak istiyorsam gerçekten sınıfta uyuyakalmamalıydım.

Ama bugün cumaydı, trigonometri dersindeydim. Dersin son on beş dakikasında dikkatimi vererek üçgenler ve tanjantlarla ilgili her şeyi sihirli bir şekilde anlayacak değildim.

Aslında herkes sessiz ve tahtaya dönük olsa da kimsenin dikkatini derse verdiğini sanmıyordum.

En arkada oturduğum bej boyalı beton ve çimentodan yapılmış bu küçük sınıfta benden başka muhtemelen on beş kız daha vardı.

Hepimiz sert, ahşap sıraların üzerine çökmüş; çenelerimizi ellerimizin arasına almış bir şekilde duruyorduk.

Hepimizin sırtımızdan aşağıya doğru inen ya da omuzlarımıza dökülen, ucu hardal rengi bir kurdeleyle bağlanmış sıkı saç örgüleri vardı. Kolalı beyaz bir bluz ile dizlerimizin üstüne değen hardal sarısı bir etek giyiyorduk. Tabii ben üzerime siyah kalın bir kazak da giyiyordum çünkü güneşi ve sıcağı seven biriydim. St. Mary'nin içi, bana sanki kış gelmiş gibi hissettiriyordu.

Üniformalarımız; dize kadar uzanan beyaz çoraplar ile cilalanmış, siyah, alçak topuklu ve tokası olan rugan ayakkabılarla tamamlanıyordu.

Defterlerimiz önümüzde açık dururken, kıçlarımız masalar kadar sert, ahşap sandalyelere gömülü haldeydi.

Tahtanın kıcımıza battığını düşündüğüm için zaman zaman koltuklarımızda kıpırdanıyor ve kendimizi ayarlıyorduk.

Yani en azından benimkine batıyordu.

Bu yüzden uykuya dalmak aslında zor olmalıydı, değil mi? Ya da hayallere dalmak.

Ama ben herhangi bir ses duyana kadar ikisini de yapabiliyordum.

"Pişt..."

Ses sağımdan geliyordu. Yavaşça döndüğümde, yan sıradaki sınıf arkadaşımın dikkatimi çekmeye çalıştığını gördüm.

Bu, önceden de gördüğüm bir kızdı.

Kampüste, kafeteryada ve St. Mary'ye giden her öğrencinin kaldığı yurt binasında ama şimdiye kadar onunla hiç konuşmamıştım.

Çünkü burada kimse benimle konuşmuyordu.

Aslında benimle konuşmalarını hatta bana gülümsemelerini ya da onlara el sallayarak bana el sallamalarını sağlamak için çok uğraşmıştım ama başarılı olamamıştım. Oda arkadaşım Elanor'un bile bana selam vermesini sağlayamamıştım.

Bu yüzden sarı saçlı, yan sıradaki bu kızın benden ne istediğini bilmiyordum. Ama gözlerimiz buluşur buluşmaz kafasını bir şeyi işaret edercesine hareket ettirmişti.

Dudağımı ısırarak işaret ettiği şeye baktım.

Bir kâğıt parçası.

Küçük bir kare oluşturmak için iki kez katlanmış bir şekilde masanın kenarında duruyordu.

Bir an için bir kâğıt parçasının masamın üzerinde ne işi olduğunu anlayamadım. Şaşkın bir şekilde başımı kaldırıp dikkatimi tekrar kıza çevirdim. Gözlerini bana dikti, çenesiyle tekrar kâğıdı işaret etti.

Ne oluyordu...

Ha.

Ha!

Sonunda anlamıştım. Bu bir nottu.

Notu bana uzatmış, açmamı istiyordu.

Tamam, anlamıştım.

Hemen notu almak için uzandım ama sonra durdum, elim havada asılı kalmıştı. Karşıya baktım, öğretmenimiz Bayan Miller, tahtada tuhaf görünümlü bir denklemi çözmekle meşguldü. Beni görmesi imkânsızdı.

Fakat bu kız neden bana bir not yazmıştı ki?

Şu anda St. Mary'deki en nefret edilen kız olduğumu bilmiyor muydu?

Ben, müdirenin velayeti altında olan kızdım.

Evet, St. Mary Sorunlu Gençler Okulunun müdiresi Leah Carlisle; sekiz yıldır, yani on yaşımdan *beri* benim vasımdı.

Ve bir şekilde bundan dolayı kampüste herkesin bir numaralı düşmanıydım.

Burada bulunduğum bir hafta içinde şimdiye kadar insanlar; bana dik dik bakmışlar, kafeteryada çelme takmaya çalışmışlar, yurt koridorlarında *yanlışlıkla* bana omuz atmışlar ve beni tuvalete kilitlemişlerdi.

Anladığım kadarıyla öğrenciler benim bir *casus* olduğumu ve benimle konuşup sırlarından bahsederlerse Leah'ya gidip onları ispiyonlayabileceğimi düşünüyordu. Öğretmenler de müdirenin vasım olmasının özel muamele göreceğim anlamına geldiğini sanıyorlardı.

Bu yüzden notu açıp açmamak konusunda uzun süre düşünmem oldukça normaldi.

Ama sonra sıra komşumun fısıltıyla söylediği sözleri duydum. "Aç şunu."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde bana kocaman bir gülümsemeyle

bakmadan önce aynı kelimeleri tekrar söylemişti, daha doğrusu ağzını *aç şunu* diyerek oynatmıştı.

Bu büyük ve parlak bir gülümsemeydi.

Beni ikna eden de bu gülümseme oldu.

Biri bana *gülümsüyordu*.

Yeni ıslah/terapi okulum St Mary'den bir kız bana gülümsüyordu ve bu gülümsemeyi elde etmek için hiçbir şey yapmama gerek bile kalmamıştı.

O yüzden her şeyi siktir etmiştim.

Elim, yolculuğuna devam ederek notu masadan hızlıca kaptı. Kâğıdı kucağıma indirip açtım.

Sıkıcı, değil mi? Anlıyorum. Miller çok sıkıcı. Ama seni uyurken yakalamasına izin verme. Öğrencilerin ayrıcalıklarını ellerinden almaya bayılır.

Ah, şu meşhur ayrıcalıklar.

Tüm bu ıslah/terapi okulu sistemi, kurallara uyarak kazandığınız öğrenci ayrıcalıkları denen küçük bir şey üzerine kuruluydu.

İşte tüm konsept şuydu: St. Mary'ye gönderildiğimizde eski, yozlaşmış ve asi hayatlarımızda şimdiye kadar kabul ettiğimiz her şeyi elimizden alıyorlardı.

Her şeyden önce, kişisel teknolojiye izin yoktu. Yani cepte telefonu, dizüstü bilgisayar, tablet ya da benzeri başka şeyler kullanamadık. Kullandığımız her şey okula ait olmak zorundaydı ve sıkı bir şekilde denetleniyordu. İnterneti kullanmak istiyorsanız, bilgisayar laboratuvarına gidiyordunuz; oradaki bilgisayarları belirli bir saat boyunca kullanabiliyordunuz. Biriyle telefonda konuşmak istiyorsanız, bunu okul telefonunu kullanarak yapıyordunuz, yine sadece size verilen süre boyunca.

İkinci olarak, kampüs dışına çıkmak istiyorsanız, bir öğretmen-den izin belgesi almanız gerekiyordu ve sadece size ayrılan süre dahilinde dışarı çıkabiliyordunuz.

Yani iyi bir öğrenci olursanız –notlarınız iyiye, ödevlerinizi yapıyor ve etkinliklere katılıyorsanız– bilgisayarı herkesten daha uzun süre kullanma ayrıcalığına sahip oluyordunuz. Bazen de haftada iki kez dışarı çıkabiliyor, daha uzun süre dışarıda kalabiliyordunuz.

Peki bu gibi şeylerin kaydını kim mi tutuyordu? Size atanan ve her hafta görüştüğünüz bir rehber öğretmen.

Ama tüm bunların bana bir faydası yoktu.

Çünkü okula daha yeni başlamıştım, bu yüzden dört haftalık bir ayrıcalık yaşıyordum. Yani ne olursa olsun dışarı çıkamıyordum. Bilgisayar kullanma sürem günde bir saatti ve dışarıdan kimseyi aramıyordum, sadece cumartesi günleri beni arayan kişilerle konuşabiliyordum.

Dört haftalık sürecin sonunda rehber öğretmenim Bayan Miller, kurallara uyma ve çalışkanlığım nedeniyle ödüllendirilmem gerektiğini düşünürse dışarı çıkabilecek ya da bilgisayarı bir saatten fazla kullanabilecektim.

Ben de kendimce nota küçük bir karşılık yazdım:

Uyarın için teşekkürler. Ama okula yeni geldiğim için dört hafta boyunca hiçbir ayrıcalığım yok.

Kıza notu uzattığımda sanki ona bir can simidi uzatıyormuşum gibi kâğıdı kaptı. Sanırım o da benim kadar sıkılmıştı.

Hemen notu açtı ve yeni yırtılmış bir kâğıda cevap yazmaya başladı, birkaç dakika sonra da kâğıdı bana geri verdi:

Doğru ya! Özür dilerim! Senin çaylak olduğunu tamamen unuttum.
Ama Miller gelecekteki ayrıcalıkları iptal etmesiyle tanınır.

Tam bir sürtük. Konuşma tarzımın kusuruna bakma.

Bu arada ben Calliope. Ama herkes bana Callie der. Bazı kızların sana yaptığı şeylerden dolayı üzgünüm. Yine de sormak zorundayım: Müdire Carlisle gerçekten senin vasin mi? Ve gerçekten bir casus değilsin, değil mi?

Notuna gülümsemek zorundaydım.

Kötü bir niyeti yoktu. Bana bu kadar hevesle baktığını hissettikten sonra öyle olduğunu sanmıyordum.

Ben de ona cevap verdim.

Anlaşıldı. Millerin sınıfında uyumak yok. Aslında Miller benim rehberlik danışmanım. Bu yüzden gelecek haftaki toplantıyı iple çekmiyorum.

Evet, Müdire Carlisle gerçekten benim vasım. Annemle o çocukluklarımdan beri arkadaşım. Ben on yaşındayken annem ölünce ben ve ablam onunla birlikte yaşamaya gönderildik. Ve evet, gerçekten casus falan değilim. Ben de sizler gibiyim. Ayrıca, burada bana gülümseyen ilk kişi sensin. O yüzden tekrar teşekkürler.

Callie, notu ona geri verdiğimde daha önce olduğu gibi nota atlamış, çabucak okuyup bitirmişti. Okumayı bitirdiği anda da cevap yazmaya başlamıştı.

Rica ederim! Daha önce merhaba demek isterdim ama Müdürle Carlisle'nin gazabından korktuğum için biraz dikkatli olmam gerekiyordu.

Evet, onu suçlamıyordum. Leah tüm kuralları, cezaları, öğütleri ve hırslarıyla biraz korkutucu olabiliyordu. Yani, bir ıslah okulunun müdiresinden başka ne bekleyebilirdiniz ki?

Onunla sekiz yıl boyunca yaşamama rağmen ben de ondan ölesiye korkuyordum.

Görünüşe göre Leah, sadece bizim gibi kuralları çiğneyen ve sürekli kötü olan kızları korkutuyordu.

Neredeyse yedi gündür ilk kez kendimi hafiflemiş hissederek cevabımı yazdım.

Sorun değil. Müdürle Carlisle beni de korkutuyor.

Bir saniye sonra cevap geldi.

Değil mi?! Korkutucu biri. Hiç gülümsemiyor. Bu arada, kafeteryada bizimle otursan, kimsenin seni rahatsız etmeyeceğinden emin oluruz.

Tam biz derken kimleri kastettiğini soracakken zil çalmış, neyse ki gün sona ermişti. Herkes sanki canını kurtarırcasına sırt çantalarına uzanmıştı ki bu pekâlâ doğru sayılabilirdi çünkü Tanrım, bu ders beni öldürüyordu.

St. Mary'de benimle konuşan ilk kız olan Callie'ye dönüp, "Beni kurtardığın için teşekkürler," dedim.

Işıl ışıl bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki. Ben de oradaydım. Miller çok sıkıcı."

"Miller'ı kötüleyen birini mi duydum?"

Ses, siyah saçlı ve gözlüklü bir kızdan gelmişti. Boğuk bir sesi ve haşarı bir suratı vardı, kaşlarını bize doğru oynatıyordu.

Callie gözlerini devirdi. "Poe, Miller'dan ölesiye nefret ediyor."

"Hadi canım!" Poe sırt çantasının fermuarını çekip hızlıca yanıma geldi. "Miller şeytanın teki. Ayrıca benim rehber öğretmenim. Yani çok şanslıyım." Sonra merakla bana döndü. "Bu arada Callie'nin dediği gibi ben Poe. Poe Austen Blyton. Annem bir Austen hayranıymış. Ve Poe hayranı. Şuradaki de..." Üçüncü bir kızı işaret

etti. “Bronwyn. Bronwyn Littleton. Gelmiş geçmiş en güzel isim, değil mi?”

İşaret ettiği kız şimdiye kadar gördüğüm en uzun saçlara sahipti. Rapunzel’i andırıyordu. Açık kahverengi örgüsü kalçasına kadar uzanıyordu ama Poe’ya bakıp son derece hoşgörülü ve sabırlı bir tavırla başını salladığında saçlarının uzunluğunu tamamen unutup gözlerine hayran kalmıştım.

Çünkü gözleri gümüş rengiydi ve oldukça ruhani görünüyordu.

Sırt çantasını omzuna atarak bana baktı. “Ama herkes bana Wyn der. Çünkü Bronwyn’den nefret ediyorum ki Poe bunu zaten biliyor.” Bakışlarını Poe’ya çevirdi. “Değil mi?”

Poe ona dilini çıkardı.

“Sorun değil,” dedim maskaralıklarına kıkırdayarak. “Ben de isimden nefret ediyorum. Salem. Kulağa cadı gibi geliyor.”

Wyn bana nazikçe gülümsedi. “Benim hoşuma gitti.”

Bu, günün ikinci gülümsemesiydi. Buna inanamıyordum.

Bu şimdiye kadar geçirdiğim en iyi gün olmaya başlamıştı.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” diye araya girdi Poe ama ben daha cevap veremeden devam etti. “Müdire Carlisle neden kendi vasisini St. Mary’ye göndersin ki? Yani, seni evde çok kolay bir şekilde disipline edebilirdi, değil mi?”

Peki, sanırım çok erken karar vermiştim.

Poe, Callie ve Wyn meraklı bakışlarla bana bakarken az önceki tüm keyfim buharlaşıp yok olmuştu.

Bu samimi bir soruydu.

Çok, çok samimi.

Bu yüzden bana bunu sordukları için onları suçlamıyordum. Aslında, bu konu daha önce açılmadığı için şaşkındım. Ama yine dediğim gibi bu kızlar, St. Mary’de benimle konuşan tek insanlardı.

Sadece işlediğim suç konusunda biraz vicdan azabı çekiyordum.

Oldukça fazla vicdan azabı çekiyordum, tamam mı?

Yaptığım şeyi her gün yapıyor değildim. Yine de zorundaydım.

Yapmak *zorundaydım*.

“Çünkü Leah’dan –ah, Müdire Carlisle’dan– biraz para çalıp kaçtım sayılır,” dedim. “Ya da en azından onlar beni yakalamadan önce kaçmaya çalıştım.”

Polisler beni yakalayıp geri getirdiklerinde otobüs durağındaydım, otobüse binmeye ve bu kasabadan sonsuza dek uzaklaşmaya hazırdım.

Yani, tüm bunların nasıl gerçekleştiğini hâlâ anlamış değildim.

Evden çıkarken çok dikkatliydim. Zaten bu, gecenin bir yarısı ilk defa gizlice dışarı çıkışım değildi. Tanrı aşkına, bu konuda uzmandım. Ama her nasılsa Leah uyanmış; beni, güneş ışığı sarısı bisikletim ve cüzdanındaki yüz altmış yedi dolarla birlikte kayıp bulunca polisi aramıştı.

Ve benim kötü kız hallerimden bıktığı ve hayatımı daha fazla mahvetmemi istemediği için beni buraya göndermişti.

İyi biri olmam için.

“Başından beri sana ve annene kötülük yapmışım. Sana karşı daha katı olmalı, seni buraya daha erken getirmeliydim. Eğer öyle yapsaydım, bunların hiçbiri olmazdı. Artık St. Mary’ye gidiyorsun.”

İşte Leah bana bunları söylemişti.

Reddedebilirdim. Artık on sekiz yaşındaydım, birkaç hafta önce on sekizime girmiştim.

Çekip gidebilirdim ama hiç param yoktu. Tüm paramı otobüs bileti almak için kullanmışım, geri kalanına da Leah el koymuştu.

İşte şimdi de buradaydım.

“Ama parayı geri ödeyecektim,” diye devam ettim. “Şehir dışına çıkıp bir iş bulacaktım, yeterli birikimim olduğunda parayı ona geri verecektim.”

Bunların hepsi doğruydı.

Aslında yarı zamanlı bir işim var, daha doğrusu vardı. Şehirdeki bir restoranda garson olarak çalışıyordum. Ama birikimlerimi yeni harcamıştım ve paraya gerçekten ihtiyacım vardı. Üstelik gerçekten ama *gerçekten* evden ayrılmam gerekiyordu.

“Neden kaçıyordun?” diye sordu Poe gözlerini kocaman açarak. Lanet olsun.

Bunu asla ağızımdan kaçırmamalıydım. Kaçtığımı.

Kalbim sıkışıyor ve göğüs kafesimin içinde çarpıyordu.

Binlerce sırta dolu olan cadı kalbim.

“Ah, ben... şey...” Kabul edilebilir bir yalan düşünmeye çalıştım.

Belki onlara da Leah'ya söylediğim şeyi söyleyebilirdim; bu kasabadan, eski okulumdan ve diğer her şeyden nefret ettiğimi, bu yüzden sadece kıcımlı kaldırıp uzaklaşmak istediğimi.

O buna inanmıştı. Eminim onlar da inanırdı.

Ama Wyn bana bir çıkış yolu gösterdi. "Sorun yok. Açıklamak zorunda değilsin."

Callie gülümsedi. "Evet, hepimizin sırları var."

Poe ellerini kaldırıp, "Evet," dedi ve başını salladı. "Biraz fazla sert çıktıysam özür dilerim. Bu zayıf yönlerimden birisi. Çok fazla konuşurum ve hep çok fazla soru sorarım."

Böylece gerginlik sona ermiş, rahat bir nefes almıştım.

Tanrı'ya şükür.

Onlarla yeni tanışmıştım. Burada bana gerçekten arkadaşça davranan ve benimle konuşan ilk insanlar onlardı. Onların da benden nefret etmesini istemiyordum.

Ve eğer onlara neden kaçtığımı söylersem benden nefret edeceklerdi.

Yani sırrımı onlara söylersem.

"Tamam," diye cıvıladı Callie. "Hadi yemeğe gidelim. İstersen sen de bizimle oturabilirsin."

Poe, aniden derin soluklar alıp vermeye ve birtakım hareketler yapmaya başlamıştı. Tahtanın üzerinde asılı duran saate baktı. "Aman Tanrım, gitmeliyiz. Hemen. Bir saniyeliğine yemeği unutun. Size göstermem gereken bir şey var, millet."

"Ne göstereceksin?" diye sordu Callie.

"Hey, sence? Gözlerinin ziyafet çekeceği bir şey," diye cevapladı Poe kaşlarını tekrar oynatarak.

Callie sırıttı. "Aman Tanrım. Evet! Bu cehennem çukuruna döndüğüm ilk hafta güzel bir şeyler görmeye ihtiyacım vardı."

"Biliyorum. Görünüşe göre görmemiz gereken bir basın toplantısı varmış. Üçüncü sınıftan bir kız bana haber verdi. Gitmeliyiz."

Kafam karışmıştı. "Neyden bahsediyorsunuz?"

Sorum üzerine Poe beni kendine çekerken gözleri de tekrar irice açıldı. Sadece bu da değil, koluma atılmadan önce nefesi de kesilmişti.

“Aman Tanrım. Bu mükemmel.” Sonra Callie ile Wyn’e döndü.
“Harika, değil mi? Salem onu tanıyor!”

Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Callie anlamış ve gözlerini bana çevirmişti.

Bana dönmeden önce, “Evet, tanıyor,” dedi Poe’ya. “Tanıyorsun!”

“Kimi tanıyorum?” diye sordum, kafam öncekinden daha da çok karışmıştı.

Wyn, daha önce de gördüğüm o hoşgörülü tavrıyla başını salladı. “Onu rahat bırakın, çocuklar. Neden bahsettiğinizi bilmiyor.”

Poe bana neden bahsettiklerini açıklamaya başladı. “Onu tanıyorsun. Müdirenin seksi oğlunu. Gözlerimizin ziyafet çekmesini sağlıyor.”

Pekâlâ. Hâlâ neden bahsettiklerini anlamıyordum.

Müdirenin seksi oğlu.

Kim bu lanet olası...

Müdirenin seksi oğlu.

O.

Aman Tanrım.

Güneş rengi saçları ve yaz mavisi gözleri olan çocuk.

O artık müdirenin seksi oğluydu, değil mi?

Evet, öyleydi.

Çünkü aptal ben artık St. Mary’deydim, Leah Carlisle ise vasım olmanın yanı sıra artık müdiremdi de.

“Onunla birlikte *yaşadın*,” dedi Poe. “Bir futbol yıldızıyla birlikte yaşadın.”

“Evet. Sarışın Arrow,” diye devam etti Callie.

Sarışın Arrow.

Bu onun futbol lakabıydı.

Hayranları, eleştirmenler, sporla ilgilenen kişiler ona böyle sesleniyordu. Bu lakabı, geçen sezon ilk maçına çıktığında takmışlardı. Sahanın ortasından serbest vuruş yaptığında top havada süzölmüş ve tüm oyuncularını geçerek ağların tam ortasına gitmişti.

Lanet olsun, Arrow’dan bahsediyorlardı.

Benim Arrow’umdan.

Ben daha bir şey söyleyemeden Poe ve Callie beni sınıftan dışarı sürüklemeye başladı. Wyn de peşimden geliyor, ünlü atlet Arrow Carlisle hakkında bilinmesi gereken her şeyi onlara nasıl anlatabileceğimden bahsediyordu çünkü Arrow, profesyonel bir sporcu olmadan önce onunla birlikte yaşamıştım.

Yine de onları dinlemiyordum.

Yani, birkaç şey duyuyordum ama çoğunlukla şoktaydım.

Ki bu aptalcaydı çünkü bunu çoktan düşünmüş olmam gerekirdi.

Bilmem gerekirdi.

Konuşmalarda onun adının geçeceğini ya da bir yerlerden geçerken onun adını duyacağımı. Eski *normal* lisemde de bu sıkça olurdu.

Arrow buralarda oldukça ünlüydü.

O, Sarışın Arrow'du, profesyonel futbolcu. Tabii ki ünlüydü. Tabii ki burada da, bir kız ıslah/terapi okulunda tanınmış olacaktı. Annesi buranın müdiresiydi, değil mi?

Yani evet, buna hazırlıklı olmam gerekirdi.

Ama bir şekilde değildim işte.

Ve şimdi buradaydım. Üçüncü kattaki tuvalette.

Çünkü Poe, bize bir şey göstermek istiyordu. Kendi deyimiyle bir basın toplantısı.

Üçüncü kattaki tuvalette olmamızın sebebi de tuvaletin her zaman arızalı olması ve hiç kimsenin buraya girmemesiydi. Demek istediğim, en azından iyi bir şeyler peşinde olan hiç kimsenin ki biz bu kritere uyuyorduk.

Çünkü Poe'nun elinde bir ceptelefonu vardı, St. Mary'de *herkesin* bildiği gibi bu çok büyük bir yasaktı. Yakalanırsak muhtemelen tüm ayrıcalıklarımızı kaybederdik, Tanrı bilir daha neler yaşırdık.

Ama Poe, sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi telefonundaki tüm tuşlara basıyordu, Callie ile Wyn bunu umursamıyor gibi görünüyordu. Ben de öyle bir şoka girmiştım ki ben de umursamıyordum.

Özellikle de Poe'nun yüklemeye çalıştığı videoya ve doğrudan Arrow'a bakarken.

Kirli sarı, güneş rengi saçları gördüğüm ilk şeydi.

Belki de saçları binlerce tepe ışığının altında parladığı içindi. Hepsi ona doğru çevrilmiş binlerce kameranın flaşından bahsetmiyordum bile.

Daha önce birçok kez gördüğüm bir grup insanla birlikte bir podyumda oturuyordu. Tabii ki oradaki insanlarla şahsen tanışmamıştım ama böyle etkinliklerde hep onun etrafında dolanırlardı.

Bu FBL basın toplantısıydı.

Arkasında; takımı LA Galaxy'nin sarı-mavi parlak logosu, siyah beyaz bir futbol topuyla birlikte dev bir ekranda dalgalanıyordu. Koçu, şok edici derecede beyaz saçlarıyla podyumda onunla birlikte oturuyordu.

Bir an için ekranın alt kısmında farklı haber başlıklarını gösteren hareketli şerit dikkatimi dağıtmıştı.

LA Galaxy'nin yükselen yıldızı antrenman sırasında sakatlandı; LA Galaxy orta sahadaki yıldızını bir çaylağıyla değiştirecek. Eleştirmenler ve taraftarlar tarafından yeni David Beckham olarak görülen Sarışın Arrow sezonu yarım bırakacak...

Daha fazlası vardı, daha fazla manşet, aynı şeyi farklı şekillerde söylüyordu.

Aynı olan şey, sakat olduğu ve sezonun geri kalanında oynayamayacağıydı.

Ama anlamıyordum.

Anlamıyordum işte.

Bir hafta önce iyiydi.

"Peki, bu takım ve sezonun geri kalanı için ne anlama geliyor?"

Birisi bu soruyu sorduğunda hâlâ alttaki manşetlerin etkisindeydim. Yine ekranda görünmeyen biri, önlerinde siyah mikrofonların olduğu uzun masada oturan onca insanın arasından, bu soruyu ona yöneltmişti.

Biliyordum çünkü o da bunu duymuştu.

Duyduğu anda da her zaman keskin ve bilenmiş bir bıçağa benzettiğim çenesi ileri geri hareket etmeye başlamıştı. Bu oldukça belirsiz bir hareketti, böyle organizasyonların karmaşası içinde kimse'nin fark ettiğini sanmıyordum ama ben fark etmiştim.

Fark etmiştim çünkü ona alışmıştım.

Ve çünkü bu onun için... alışılmadık bir tepkiydi.

Arrow asla çenesini ileri geri hareket ettirmezdi. Asla bunu yapacak kadar sinirlenmezdi.

O sabırlı biriydi.

Sabırlı, kararlı ve akli başında biri. Röportajlarda, basın toplantılarında onun hakkında bunu defalarca duymuştum.

Sakinliği dillere destandı.

“Bunun anlamı –açıkça– sezonun geri kalanında takımda oynamayacağım.”

Arrow’un etrafındaki uğultu artınca takım koçu öne doğru eğilerek, “Arrow’un demek istediği, bu çok talihsiz bir durum, kimse bunun olacağını tahmin edemezdi. Ancak Rodriguez mükemmel bir orta saha oyuncusu ve Arrow’un yerini doldurmak ne kadar zor olsa da ona yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız. Tıpkı Carlisle’in iyileşmesine elimizden geldiğince yardımcı olacağımız gibi,” dedi.

Bu konuşmadan sonra Arrow’un mavi gözleri aniden parlamıştı.

Gözleri, yaz mavisinden fırtınalı ve koyu bir maviye dönmüştü.

Yine, o kadar farklıydı ki hemen fark etmiştim.

Sadece fark etmekle kalmamıştım, hâlâ olayın şokunu da atlarmaya çalışıyordum.

Çünkü Tanrı aşkına, bir hafta önce St. Mary’ye gitmek üzere bavullarımı hazırlarken Leah ile birlikte onun maçını izlemiştik.

Futbol sezonu devam ediyordu, New York City FC ile oynuyorlardı. Evet, o maçı kaybetmişlerdi; Arrow’u bildiğim kadarıyla bu, canını yakmış olmalıydı çünkü çok rekabetçi biriydi.

Ama daha önce de kaybettiği maçlar olmuştu, her seferinde güçlü bir şekilde geri dönmüştü.

Maçtan sonraki basın toplantısında da iyi görünüyordu. Biraz suratsızdı ama iyiydi. Ayrıca o gece Leah ile konuşmak için evi aramıştı, –her maçından sonra mutlaka arardı– konuşmalarını ben de dinlemiştim, her zaman dinlerdim.

Sohbetlerinde Leah biraz eleştiride bulunmuştu çünkü maçı kaybetmişlerdi ama sıradışı bir şey olmamıştı. Arrow’un bir sorunu olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Aslında St. Mary'deki aptal televizyon kuralları yüzünden artık onu oynarken çok fazla izleyemeyeceğim için yas tutuyordum.

Demek istediğim, gerçekten anlamıyordum.

Ne olmuştu?

“İyileşme sürecinin ne kadar sürmesini beklediğinizi söyleyebilir misiniz?”

Yine ekranda görünmeyen biri tarafından ona bir soru yöneltmişti ama Arrow bu sefer onlara dikkatini bile vermemişti. Başını öne eğmiş, masanın üzerindeki yumruklarına bakıyordu. Resmen yumruklarına dik dik bakıyordu ve Tanrım, bu konuda içimde çok kötü bir his vardı.

Çok kötü.

Neler oluyordu?

Her zaman oldukça profesyonel ve kibarken şimdi neden böyle davranıyordu?

Koç, oyuncusunun soruya cevap vermeyeceğini anladığında – Arrow'un meydan okuması karşısında o da biraz şok olmuş görünüyordu– dizginleri eline aldı. “Oldukça sık rastlanan bir menisküs yırtığı. Antrenman sırasında olduğu ve hızlıca yardım alabildiğimiz için mutluyum. Şu anda çok ciddi değil ama hepimiz biliyoruz ki diz sakatlıkları, özellikle de temas sporları yapıyorsanız, hiç beklenmedik anlarda sizi bulur. Bu yüzden ciddi bir soruna dönüşmemesi için elimizden gelen her türlü önlemi almak istiyoruz.”

Arrow hâlâ kafasını kaldırmayınca yutkundum.

Duruşu daha da gerginleşmişti, sanki koçunun sözlerini reddediyormuş gibi. Sanki etrafında olup biten her şeyi reddediyormuş gibi.

“İyileşme süreciniz boyunca Los Angeles'ta mı kalacaksınız?”

Nedense bu sorudan sonraki duraklaması daha uzun ve daha ağırmış gibi gelmişti. Ya da belki de cevabının ne olacağına dair kendi beklentilerimden dolayı böyle hissetmiştim.

Onun hoş, kalın sesini duyma beklentimden dolayı.

Hayalini kurduğum o sesini.

Öne doğru eğilerek kameralardan birine baktığında sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi hissetmiştim. “Hayır. Bana nazikçe bir

sürelğine ortadan kaybolmam, radarlardan uzaklaşmam gerektiği söylendi. Böylece iyileşebilirim. Gerçekten kimsenin öngöremediği bu sakatlıktan kurtulabilirim. Söylenenlere ben de katılıyorum. Bu yüzden doğuya gideceğim...” Sesi aniden farklı bir tona bürünmeden önce duraksadı. “Doğduğum yer olan St. Mary’e geri döneceğim.”

Ne?

Hayır, hayır, hayır.

St. Mary dememişti, değil mi?

Geri döneceğini söylememişi.

Hayır, söylememişi.

Söyleyemezdi.

Çünkü geri gelemezdi. Geri gelmesini *istemi*yordum.

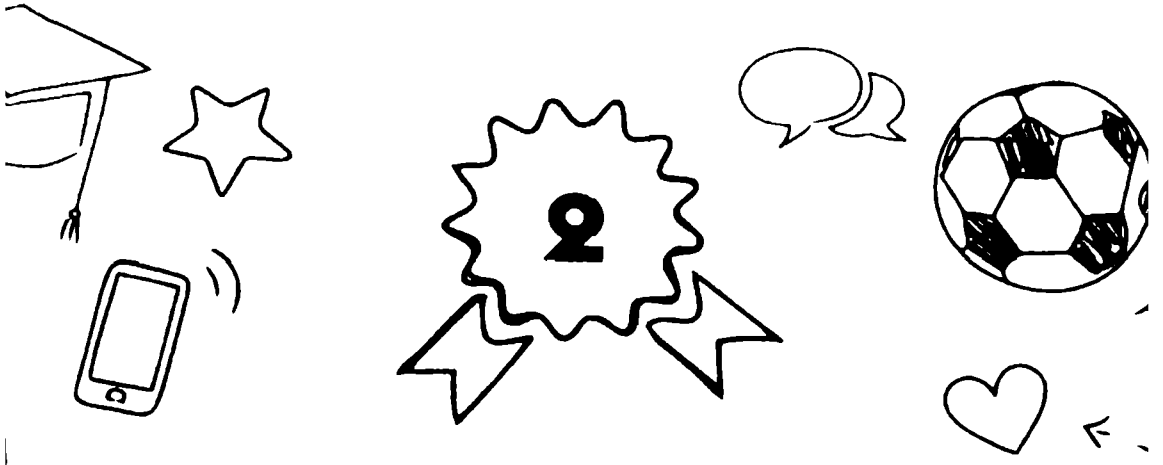
Uzakta, çok uzakta kalmasını istiyordum.

O gece, kaçmamın sebebi oydu. O parayı çalmamın ve yakalanıp bir kafese tıklımadan önce buradan uzaklaşmaya çalışmamın sebebi oydu.

Yani kaçtığım kişi oyken buraya geri gelemezdi.

Benim Arrow’um, âşık olduğum adam.

Ablamın erkek arkadaşı.

Arrow.

Çılgın bir isimdi, değil mi?

Her zaman öyle olduğunu düşünmüştümdür.

Çılgınca, eşsiz ve tamamen ona ait.

Bu isme sahip herhangi birini ya da bu isme onun olduğu gibi *sahip olabilecek* kimseyi hayal edemiyordum.

O, bu ismi sanki üzerine tam uyan bir kıyafet gibi taşıyordu.

Bir heykel gibi özenle yontulmuş suratının ve zarif vücudunun her yerinde.

Kavisli ve kibirli görünümlü kaşlarından çıkık elmacıkkemiklerine kadar.

Tanrım, *elmacıkkemikleri*.

O kadar çıkık ve zariflerdi ki gölgeleri neredeyse çenesine düşürüyordu. Kemikli ve eğik çenesine.

Tabii bir de vücudu vardı.

İri ya da yapılı değildi ama hem kaslı hem de biçimli bir vücuttu vardı. Teni, güneşin altında koşmaktan bronzlaşmıştı. Atletikti. Futbol sahasında hız ile hassasiyet için yaratılmıştı.

Aslında, vücudunun her parçasının özenle tasarlanıp yaratıldığını söylemek daha yerindeydi. Sanki yukarıdan biri onu yaratırken onunla oldukça fazla zaman harcamaya karar vermiş gibi. Oturup ellerine aletlerini, çekicini ve keskisini almış; vücudunu yontarak onu büyüleyici bir hale getirmeye karar vermişti.

İşte o, böyle biriydi.

Hayatımın aşkı; Arrow Carlisle, büyüleyiciydi.

O on beş, ben on yaşındayken onu ilk gördüğüm andan beri hep öyleydi.

Aradan sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen her şeyi hatırlıyordum.

Size sabahın erken saatleri olduğunu ve güneş ışığının pencereden lazer ışınları gibi süzüldüğünü söyleyebilirim. O odada, daha net olmak gerekirse mutfakta, her şey güneş ışıklarıyla sarıya boyanmıştı. Hatta neredeyse turuncuya.

Bir vitrin ile duvar arasına sıkışmış bir şekilde yerde oturuyordum, dizlerimi göğsüme kadar çekmiştim. Bir battaniyeye sarınmıştım ama yine de üşüyordum.

Çok üşüyordum.

Biraz ısınabileceğim bir yer bulmak için tüm evi dolaşmış ama o ana kadar başarılı olamamıştım.

Ama sonra o, ter içinde ve nefes nefese mutfak kapısından içeri dalmıştı.

Uzun boylu olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Sonra o, odada ilerlerken güneş ışığı üzerinde dalgalanmıştı. Işınlar uzun vücudunun üzerinde küçük desenler oluşturunuyordu.

Lavaboya doğru ilerleyerek musluğu açtı. Akan suyu yüzüyle boynuna çarptı. Bunu o kadar şiddetli, o kadar telaşlı hareketlerle yapmıştı ki birkaç damla yanağıma sıçramıştı.

Suyun soğuk olacağını düşünerek irkilmiştim.

Ama değildi.

Elleriyle dokunduğu, yanaklarıma sıçrayan su hiç de soğuk gelmemişti. Hatta bana kendimi sıcak hissettirmişti.

Onun tüm varlığı beni sıcacık hissettirmişti.

Sanki güneş gibiydi.

Benim güneşim.

Yüzünü yıkamayı bitirdikten sonra buzdolabına doğru eğilmiş, bir meyve suyu kutusu çıkarmıştı. Birinin onu izlediğini fark etmeden önce kutunun yarısını bitirmişti bile.

Gözlerini saklandığım yere çevirdiğinde çömelmiş bir şekilde vücudumdaki sıcaklığı korumak için kendimi top haline getirmeye çalışıyordum.

Kaşlarını çattı, ben de belirsizce gülümsedim.

Çünkü gözleri maviydi. Bana yazı, güneşi ve güneşlenirken çimlerde erimeyi hatırlatıyorlardı.

“Anneme söyleme,” dedi meyve suyu kutusunu göstererek. “İn-

sanlar kutudan içtiği zaman çok kızıyor.” Sonra beni dikkatle süzerek kaşlarını daha da çattı. “Üşüdün mü?”

Ona cevap vermek istiyordum. Ona sırrının benimle güvende olduğunu ve annesinin kuralını çiğnediği için onu asla ele vermeyeceğimi söylemek istiyordum.

Ona üşümediğimi söylemek istiyordum.

Bir şekilde güneş rengi saçlarının, terli, bronz teninin ve yaz mavisi gözlerinin tüm soğukluğu ortadan kaldırdığını söylemek.

Keşke söyleseydim.

Gerçekten bir şeyler söylemiş olmayı dilerdim. Çünkü o andan sonra bu şansı bir daha asla elde edememiştim.

Çünkü bir saniye içinde her şey değişmişti.

Hayatımın tüm gidişatı.

Ve onun hayatının da.

Çünkü tam o sırada ablam Sarah içeri girmiş, o da dönüp Sarah’ya bakmıştı ve bakışlarını ondan alamamıştı.

O andan sonra bakışları hep onun üzerinde olmuştu.

Yani, onu tanıdığım son sekiz yıl içinde sadece bir kez tüm dikkatiyle bana bakmıştı. O zamandan beri tüm odağı kız kardeşim-deydi.

Hayatının aşkında.

Mutfaktaki o ânın ona âşık olduğum an olup olmadığından emin değildim.

Annemin ölümünden sonra oldukça soğuklaşmış, korkmuştum. Yeni bir eve, yeni bir kasabaya taşınmıştık. Bundan önce Carlisleler hakkında sadece laf arasında bir şeyler duymuştuk. Onlarla hiç tanışmamıştık çünkü annem ile Leah her zaman kariyerleriyle meşguldü.

Ve bu çocuk garip bir şekilde, haftalardır ilk kez içimi ısıtmıştı.

Bunun on yaşındaki beynimde âşık olmak anlamına geldiğinden oldukça emindim.

Ama artık büyüdüğüm ve daha geniş bir perspektife sahip olduğum için bundan pek emin olamıyordum. Belki de ona ilerleyen günlerde âşık olmuştum.

Onu koşudan döndükten sonra dolaptan bir bardak çıkarıp içine meyve suyu doldururken gördüğümde. Ya da evlerinde bunları

yapabilecek bir hizmetçileri olmasına rağmen her yemekten sonra kendi bulaşıklarını temizlediğini, çamaşırlarını, futbol kramponlarını topladığını gördüğümde. Ya da yine isteseler bir tamirci çağırabilecekleri halde onu evde bir şeyleri tamir ederken – özellikle bir gün kaloriferi tamir ederken – gördüğümde.

On beş yaşındayken bile evin erkeğinin o olması kalbimi hızlandırıyordu.

Babası, o yedi yaşındayken ani bir uçak kazasında ölmüştü. İlerleyen günlerde, babasının ölümünü ve bununla gelen sorumluluğu çok ciddiye aldığını, babasının sorumluluklarını almak istediği gerçeğini öğrenmiştim.

Babam, ben doğduktan hemen sonra ablamı ve annemi terk etmişti çünkü sorumlulukla başa çıkamıyordu. Bu yüzden, tüm bunlar benim için yeniydi.

Daha önce Arrow Carlisle gibi biriyle hiç tanışmamıştım.

Bu kadar ciddi, kararlı ve odaklanmış biriyle. Sadece evde değil, okulda da öyleydi. Çok başarılı bir öğrenci olmasının yanı sıra, Arrow aynı zamanda futbolda da onların parlayan yıldızıydı.

Dürüst olmak gerekirse bu hiç de şaşırtıcı değildi çünkü öncelikle, Arrow'un babası profesyonel bir futbolcuydu.

Ve ikincisi, Arrow okulda saatlerce antrenman yapardı. Odasında maç kasetlerini izleyerek *saatler* geçirirdi. Bazen onu arka bahçede top sürerken, alıştırma yaparken ve büyük bir maçtan önce antrenman yaparken bulurdum.

Futbol geçmişte de şimdi de onun hayatıydı. Futbolun içinde doğmuştu.

Bu yüzden ona ne zaman âşık olduğumu bilmiyorum.

Tek bildiğim, ben Arrow'a âşıkken *onun* başka birine âşık olduğu.

Ablam Sarah'ya.

Ve birbirleri için mükemmeldiler.

Mükemmel.

İkisi de aynı yaştaydı.

İkisi de iyi görünümlü, popüler insanlardı. İkisinin de yüksek hırsları ve hedefleri vardı.

Aslında birbirleri için o kadar mükemmel ve birbirlerine o kadar bağlılardı ki Leah oğlunun vasisiyle çıkmasına itiraz ettiğinde, onu ikna etmek için her şeyi yapmışlardı. Leah kural üstüne kural koymuş; dersleri, notları ve yatak odalarının kapıları açıkken birlikte takılmaları konusunda katı programlarla ultimatolar vermişti. Onlar da Leah'nın onlar için hazırladığı her sınavı başarıyla geçmişti.

Yine şaşırtıcı değildi çünkü ikisi de sınavlardan harika notlar alırlardı.

Hatta aynı üniversiteye bile gitmişlerdi. Arrow, Kaliforniya'da bir üniversitede futbol oynamak için burs kazandığında, Sarah da aynı okula gitmeye karar vermişti. Sırf birlikte yaşayabilmek için kampüs dışında bir daire bile tutmuşlardı.

Arrow bir dönem erken mezun olduğunda –ki bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü o bir dâhiydi– ve geçen yılın ocak ayında profesyonel olmak, LA Galaxy'de oynamak için seçildiğinde, ilişkilerini uzun mesafeli olarak sürdürmüşlerdi. Sadece bu da değildi, Sarah birkaç ay sonra Halkla İlişkiler bölümünü bitirip onun peşinden Los Angeles'a gitmişti.

Şimdi de Arrow'un takımını temsil eden bir reklam firmasında çalışıyordu.

Gördünüz mü? Birbirleri için mükemmellerdi.

Mükemmel. Mükemmel. Mükemmel.

Los Angeles'ta güzel ve pahalı bir daireye sahip oldukları bu noktaya gelmek için önlerine çıkan her engeli aşmışlardı. Arrow sevdiği şeyi yapıyordu, Sarah'nın da halkla ilişkilerde parlak bir geleceği vardı.

Birbirlerine aitlerdi.

Peki *ben* bu işin neresindeydim?

Ablasının sevgilisini isteyen kötü, cadı kız olmak dışında buradaki rolüm neydi?

Onların aşk hikâyesindeki kötü karakter olmak dışında bir rolüm olduğunu sanmıyordum.

Tüm kuralları çiğneyen kızdım.

Haındım.

Ablasının sevgilisini görünce içi ısınan, onun gülüşünü gördü-

günde içi titreyen, onu televizyonda gol atarken gördüğünde kalbi çok büyük bir sevinçle dolan, uçarak gidip ona sarılmak ve ne kadar harika olduğunu söylemek isteyen kız bendim.

Ne kadar da harika.

Bazı kızlar âşık olur ve bir erkek onları yakalardı. Uçurumun dibinde kollarını açmış onları beklerdi.

Bir de diğer kızlar vardı.

Benim gibi kızlar.

Biz, başkasına ait olan erkeklere âşık olurduk. Lanetli aşklar yaşırdık.

Bizim gibi kızlar düştüğünde, bizi yakalayacak kimse olmazdı. En azından uğruna düştüğümüz o çocuk.

Biz, sırları ve cadı kalpleri olan kızlardık. Hüzünlü şarkılar dinler, gözlerimiz yaşlarla dolu olsa da dudaklarımızda bir gülümsemeyle onlarla dans ederdik. Biz Geceleri yastıklarımızda ağlayan ve kimsenin gitmediği boş, ıssız, sefil sokaklarda güneş sarısı bisikletlerimizi süren kızlardık.

Gecenin bir yarısı evlerinden kaçanlardık.

Benim yaptığım gibi.

Çünkü Leah ile Arrow arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri olmuştum. Sadece Leah'nın ağzından çıkanları duymuştum ama bu, Arrow'un Sarah'ya evlenme teklif etmeye hazırlandığını anlamama yetmişti. Bir yüzük ve onunla birlikte gerekli olan her şeyi satın almıştı bile.

İşte o zaman kaçmaya karar vermiştim.

Çünkü evleneceklerdi.

Evleneceklerdi.

Yani, eninde sonunda evleneceklerini hep biliyordum. Ama yüzükten bahsedilmesi beni gerçekten sarsmıştı.

Arrow, ablama evlenme teklif edecekti.

Sarah tabii ki evet diyecekti ve düğünleri olacaktı. Çocukları ve bir aileleri olacaktı.

Bir röntgenci gibi, aşk hikâyelerinin her ânında oradaydım.

Birbirlerine âşık olmalarını izlemiştim. Yıllarca aşklarını yaşamalarını izlemiştim. Birlikte randevulara çıkmalarını ve yıl sonu

balosuna gitmelerini izlemiştim. Arka bahçede birlikte zaman geçirmelerini izlemiştim. Koridorda, yatak odamın hemen yanında fısıldaşıp konuştuklarını duymuştum. Kaliforniya'ya gidişlerini ve tatillerde ziyarete geldiklerinde onları izlemiştim.

Tüm bunları dünyanın en kötü kız kardeşi gibi izlemiştim.

Arrow'u dünyanın en kötü kız kardeşi gibi izlemiştim.

Onu izlemiş, arzulamış ve gizlice *sevmiştim*.

Bu hikâyede yeterince uzun süre cadı olmuştum. Doğru olanı yapmalı ve zehirli varlığımı onların hayatından çıkarmalıydım.

Onlar evlenmeden önce.

Tam da o anda.

İşte bu yüzden o parayı çalıp kaçmaya karar vermiştim.

Ama yakalanmış, şimdi de burada sıkışıp kalmıştım.

Önüme başka bir fırsat çıkana kadar.

Çıktığında, o fırsatı kullanacaktım. Yine çalacak ve yine kaçacaktım.

Hırsız değildim ama para çalmaktan daha kötü suçlar da vardı.

Artık onlara yakın durmamın imkânı yoktu. Kesinlikle düğünlerine de katılmayacaktım.

Asla.

Çünkü düğünlerinin kalpleri temiz insanlarla dolu olması gerektiği gerçeğinin yanı sıra içimde başka bir şey, başka bir istek daha vardı.

Çok güçlü bir istek.

Tehlikeli bir istek.

Bu istek, “yüzük” kelimesini duyduğum an beni içine çekmişti. Arrow'un Sarah'ya ait olacağı kafama dank ettiğinde anlamıştım.

Arrow geri dönüşü olmayacak bir şekilde onun olacaktı.

Sonsuza dek.

Bu, sekiz yıldır içimde tuttuğum her şeyi bir kenara bırakıp “beni seç” deme isteği idi.

Beni seç, Arrow.

Beni seç.

Evet, kaçtığım gece bunları hayal ediyordum. Bu sözleri ona söylemeyi ne kadar çok istediğimi düşünüyordum.

Onu kendim için ne kadar çok istediğimi.

Ablamın sevgilisini –yakında nişanlısı olacaktı– kendim için ne kadar çok istediğimi.

Tanrım, Arrow şimdi geri dönüyordu ve *sakatlanmıştı*.

Tek düşünebildiğim onu canlı olarak görmektir. Gerçekten iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Eğer bir şekilde bunu yapabilirsem, eğer bir şekilde onu tekrar görebilirim, bu isteğimle hareket etmeyeceğimi kim söyleyebilirdi ki?

İlişkilerini mahvetmeye çalışmayacağımı kim söyleyebilirdi?

Zaten ablamın sevgilisine âşıktım. Berbat ve aşağılık biri olduğumu çoktan kabullenmişim. Ona umutsuzca âşıktım.

Bunu bir adım daha ileri götürüp onu ablamdan çalmaya çalışmayacağımı kim söyleyebilirdi?

Bu yüzden ondan uzak durmalıyım.

Son sekiz yıldır yaptığım gibi kendimi kontrol etmeliydim.

Bu yüzden bu gece St. Mary'nin büyük, çok büyük bir kuralını çiğniyordum.

Çünkü bunun alternatifi yurt odamda oturup ablamın sevgilisini nasıl çalacağıma dair senaryolar üretmekti.

Yine de çiğnediğim bu kural kesinlikle tüm ayrıcalıklarımı elimden alacaktı.

Ama bunun düşüncesi bile beni –ya da Callie, Poe ve Wyn'i– yaptığımız şeyi yapmaktan alıkoyamazdı.

Dans etmek için gizlice bir bara gitmek.

Bu da uzun bir süreçti.

Dışarı çıkmak için ne giyecekmeniz onu giyerek yatağa girmeliydiniz; böylece gizlice dışarı çıkma zamanı geldiğinde, kıyafet aramak için oda arkadaşınızı uyandırmak zorunda kalmazdınız.

Sonra tüm yastıklarınızı battaniyenin altına yığmanız gerekiyordu, böylece oda arkadaşınız siz yokken uyansa bile karanlık gölgenizi görüp hiçbir şeyden şüphelenmezdi.

Bundan sonra, belirlediğiniz saatte parmak uçlarınızda odadan çıkıyor; yavaşça, dikkatlice karanlık koridorda ilerliyordunuz. Böylece 7/24 resepsiyonda duran ve televizyon açık bir şekilde ön tarafta oturan bekçinin dikkatini çekmemiş olurdunuz.

Eğer biri yolunuzu keserse tuvalete gittiğinizi söylerdiniz. Bu nedenle çok abartılı bir şey giyemezsiniz, bu yalanınız daha inandırıcı kılardı.

Koridorun sonuna ulaştığınızda sola döner ve üzerinde kırmızı bir ÇIKIŞ işareti olan ağır metal bir kapıya ulaşırdınız. Tüm arkadaşlarınız sizi orada bekliyor olurdu.

İkinci sınıftan beri burada olduğu için bunu geçmişte milyonlarca kez yapmış olan Poe'nun, kapının açılmasını sağlayacak sürgüyü hassas bir şekilde sallayacağı yer burasıydı. Poe gibi o da ikinci sınıftan beri burada olduğu için bunu daha önce milyonlarca kez yapmış olan Callie de gece karanlığında bana yol gösterecekti. Sonra üçüncü sınıftan beri burada olan Wyn, kapı ile kapı pervazı arasına dikkatlice bir taş sıkıştırarak, böylece kolayca geri girebilecektik.

Ardından, kampüsü çevreleyen devasa yeşil arazide hızla koşup tuğladan örülmüş çitin çok özel bir noktasına ulaşacaktık. Bu noktada ayaklarımızı dayayabileceğimiz ve diğer tarafa geçmek için duvara tırmanabileceğimiz kadar büyük çukurlar ile boşluklar vardı.

Böylece, yurt binamızdan çıktıktan on dakika sonra, ıslah okulumuzun ortasında yer aldığı ormanın içinden geçerek otoyola ulaşmaya çalışıyorduk.

Biz üçüncü katın tuvaletindeyken Poe çoktan telefonundan bir taksi ayarlamıştı.

Peki taksinin parasını nasıl mı ödüyordu? St. Mary'ye gelmeden önce çaldığı gizli bir kredi kartı vardı ve onu çok sınırlı bir limitte kullanırsa harcamalar fark edilmiyordu. Ya da en azından şimdiye kadar öyle olmuştu.

Ayrıca, reşit olmadığımız halde bara nasıl mı girecektik? Bu da Callie'nin uzmanlık alanıydı. Gideceğimiz bu bardaki barmenin bir arkadaşı olduğunu ve sadece dans edip içki içmediğimiz sürece bizi içeri alacağını söylemişti.

Bu pek de umurumda değildi.

İçmek de dans etmek de istemiyordum.

Dışarıya bunların hiçbirisi için gizlice çıkmıyordum.

Gizlice çıkıyordum çünkü cadı bir kalbim ve tehlikeli isteklerim vardı.

Bulunduğumuz barın adı *Ballad of the Bards*'dı.

Aslında bu barın adını duymuştum. Aşk şarkılarıyla ünlü bir bardı. Yani normal dans müzikleri çalmıyorlardı. Ozanların, şairlerin müziklerini çalıyorlardı. Hüzünlü aşk ve ıstırap şarkıları.

Buraya hep gitmek istemiştım. Bar, St. Mary kasabası ile Bardstown adlı başka bir kasabanın sınırındaydı. Buraya geleceğimizi öğrendiğim için biraz mutlu olduğumdan, yolda bana ruj sürmelerine bile izin vermiştim.

“Her kız dudağına biraz sevgi gösterilmesini hak eder,” dedi Poe, dudaklarımı koyu mercan rengi olan *Teenage Decay*” adında bir rujla boyarken.

Bana güneşi hatırlatmıştı.

Onu hatırlatmıştı.

Dudaklarımda bu ruj varken onun yakınımda olduğunu hissediyordum.

Olabilirdi de. Basın toplantısı birkaç gün önceydi. Biz, St. Mary Sorunlu Gençler Okulunda, dünyanın geri kalanından daha yavaş hareket ediyorduk.

Belki de çoktan dönmüştü.

Belki de şu anda şehirdeydi.

Ve belki de...

Tamam, onu düşünmeyi bırak.

Dur artık.

Ama bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

Hem de hiç.

Çünkü bara girer girmez ve alçak ampuller, pürüzlü tuğla duvarlar ile metal kirişlerle endüstriyel bir görünümü olan alana bakar bakmaz gözüme bir şey çarpmıştı.

Bir beyzbol şapkası.

İçerisi şapkanın rengini seçemeyeceğim kadar karanlıktı.

Yine de bunun için ışığa ihtiyacım yoktu. Ne renk olduğunu biliyordum.

Griydi.

* (İng.) Ozanların Ağrıları. (ç.n.)

** (İng.) Çürümüş gençlik. (ç.n.)

Hayaundaki diğler her şey gibi: spor ayakkabıları, futbol kramponları, kazakları, eşofmanları.

Tişörtleri...

Evet, bir sürü gri tişörtü vardı.

Aslında, şu anda kalın kazağımın altında ondan çaldığım tişörtlerinden birini giyiyordum.

Uzun zaman önceydi, üniversite için Kaliforniya'ya yeni taşındığı zamanlardı. Odasına girip etrafa bakınmış, geride bıraktığı birkaç tişörtünü aşırmıştım.

Her neyse, demek istediğim griyi seviyordu.

Profesyonel olduğundan beri beyzbol şapkası takmaya başlamıştı; böylece futbola, dolayısıyla ona diğler tüm sporlardan daha çok ilgi gösteren bu bölgelerde biraz da olsa mahremiyete sahip oluyordu.

O beyzbol şapkasını biliyordum.

Yine de bar çok kalabalıktı. Tıklım tıklımdı, içki ve sigara kokusuyla dolmuştu. Bu yüzden çok net göremiyordum.

Ama cadı kalbim bana gördüğüm kişinin o olduğunu söylüyordu.

O olması imkânsız olsa bile.

Çünkü evde Sarah ile birlikte olmalıydı. Arrow burada olduğuna göre Sarah'nın da döndüğünü varsayıyordum.

Sarah her zaman Arrow'un olduğu yerdeydi. Birbirlerinden ayrılmazlardı.

Ayrıca barlar zaten Arrow'un takıldığı mekânlar değildi. Antrenmanını ve çalışmasını engelleyecek her şeye hayır derdi. Yani çok nadiren içki içer, asla dışarıda partilemezdi.

Tüm bunlara rağmen görmem lazımdı.

Emin olmam gerekiyordu.

Callie, bizi içeri alan arkadaşı barmen Will'le tanıştırtıyordu ama ben uydurduğum bir bahaneyi fısıldayarak yanlarından uzaklaştım. Her şeyi sonra açıklayacaktım. Beş dakika sonra gerçekten o olmadığını doğruladıktan sonra geri döndüğümde.

Ve sonra bir yerde durdum.

Beyzbol şapkasını ve onu takan kişiyi net bir şekilde görebileceğim bir yerde –barın ortasında– dikiliyordum.

Şapkanın sahibi bir köşeye sıkışmış, tuğlalı bir sütunun arkasına kısmen saklanmıştı.

Gerçi saklanmak yanlış bir ifadeydi.

Bırakın bir barın derme çatma bir köşesine saklanmayı, herhangi bir yere saklanamayacak kadar büyük ve uzundu.

Özellikle omuzları oradan, o köşeden, dışarı taşıyordu.

Omuzları.

O omuzları görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Omuzları genişti ama aşırı iri değildi. Biçimliydi, giydiği kat kat, sık giysilerin üzerinden bile şekilli ve kaslı görünüyorlardı.

Tıpkı *kendisi* gibi.

Öte yandan beni etkileyen şey bu değildi, hayır.

Sadece ona ait olabilecek omuzlar ya da yüzünün güzel görünüşünü gizleyen beyzbol şapkası değil, üzerindeki kat kat giysilerdi.

Özellikle bir katı.

Vintage bir deri ceket.

Siyahtı. Ama o kadar eskimiş ve yıpranmıştı ki rengi artık griye dönüşmüştü.

Bu cekete *bayılıyordum*.

Onu bu kadar gösterişli göstermesine bayılıyordum. Bu kadar yakışıklı göstermesine. Verdiği havayı seviyordum; tehlikeli ve gözü kara.

Motosikletini sürerken hep bu ceketi giyerdi.

Evet, bir motosikleti vardı.

Yaptığı spor nedeniyle çok dikkatli ve disiplinli olmasına rağmen bir *Ducati** kullanıyordu.

Ya da en azından eskiden öyleydi.

Hâlâ St. Mary'de yaşadığı zamanlarda.

Kaliforniya'ya gittikten sonra hepsini geride bıraktığında yıkılmışım. Eminim bırakmasını Sarah söylemişti. Motosikletini ve ceketini hiç sevmezdi.

Garajda beyaz bir çarşafı örtülü bıraktığı *Ducati* için ağlamışım. Ne yaptığını hiç bilmediğim eski deri ceket için ağlamışım. Dolabında yoktu, kontrol etmişim.

* İtalyan motosiklet markası. (ç.n.)

Bu yüzden Şu an bu ceketı görmek beni kasırğa misali çarpmıştı.
Hayır, kasırğa gibi değildi. O deri ceketin görüntüsü midemde
patlıyor, damarlarıma sıcak bir enerji yolluyordu.

Sıcaklık ve rahatlık.

Bu oydu.

Bu, benim Arrow'umdu.

Tanrım, o buradaydı.

Nefesim kesilirken bir elimi karnıma bastırdım, dudaklarımda
bir tebessüm belirmeye başlamıştı.

Ama dudaklarım tam bir gülümsemeye eriŐecek kadar kıvrıla-
mamıŐtı.

Bir Şey fark ettiğimde dudaklarım kıpırdamayı bırakmıştı.

Yüzünün eğik olduğunu fark etmiştim.

Birine doğru eğilmişti. Sırtı bana dönük bir kıza.

Bir an için Sarah olduğunu düşündüm.

Öyle olmak *zorundaydı*. Başka kim olabilirdi ki?

Ama o değildi.

Arrow'un baktığı kıza, Sarah değildi.

Çünkü Sarah'nın saçları sarı değildi. Onun saçları da benimki-
ler gibi koyuydu. Sadece benim saçlarım kıvrıcık –dağınık ve yaba-
niyken– onunkiler düz ve parlaktı. En azından aynı renk tonuna
sahiptik.

Ve Sarah o kadar kısa da değildi.

Benim boyum o kadar kısaydı, Arrow'un baktığı kıza kadar.

Bu kadın o kadar kısaydı ki Arrow, uzun vücudunu biraz eğmek
zorunda kalıyordu. Tıpkı aynı mesafeden bana baksa olacağı gibi.

Bu kıza Sarah değildi.

Bu kıza başka biriydi ve o başka biri; çıplak kolunu uzatıp narin g -
r n ml  parmaklarını, köşedeki ıŐıklandırmanın yetersizliğinden ve
beyzbol Őapkasından dolayı gölgede kalmış Arrow'un köŐeli çenesinin
 zerinde gezdirdiğinde donup kalmıştım.

Kadın devam ederek parmaklarını Arrow'un çenesinin üzerinde
ileri geri hareket ettiriyordu.

Ve... ve ben ne yapacağımı bilemiyordum.

Tek bildiğim, karanlık olmasına ve tek görebildiğim Şeyin vücut-

larının dış hatları olmasına rağmen kadının, Arrow'un yüzündeki bana görünmeyen kirli sakalları okşadığıydı.

Bu da Arrow'un gülümsemesine neden oluyordu.

Sekiz yıldır uzaktan izlediğim o gülümseme. Bana yönelik olmadığına bile nefesimin kesilmesine neden olan o gülümseme.

Çünkü onun gülümsemeleri ve sırtımları Sarah içindi.

Peki neden şimdi bir başkasına gülümsüyordu?

Ablam olmadığı belli olan birine.

Hayatının aşkı olmayan birine.

Kız ona dokunmaya çalışıyordu, o ise gülümsemeye. Başparmağıyla onun sırttan dudaklarına dokunacakken Arrow son anda bileğini yakalamıştı.

Onu durdurmuş, başparmağını havada bırakmıştı.

Ama kız pes etmedi.

Parmak uçlarına yükselerek vücudunu onunkine bastırdı. Dudaklarına yakın mesafeden bir şeyler mırıldanıyordu.

Bu ne kadar şok edici olsa da Arrow'un karşılık vermesi daha da şok ediciydi, söylediği şey her neyse kızın vücudunu onunkine daha da fazla bastırmasına neden oluyordu.

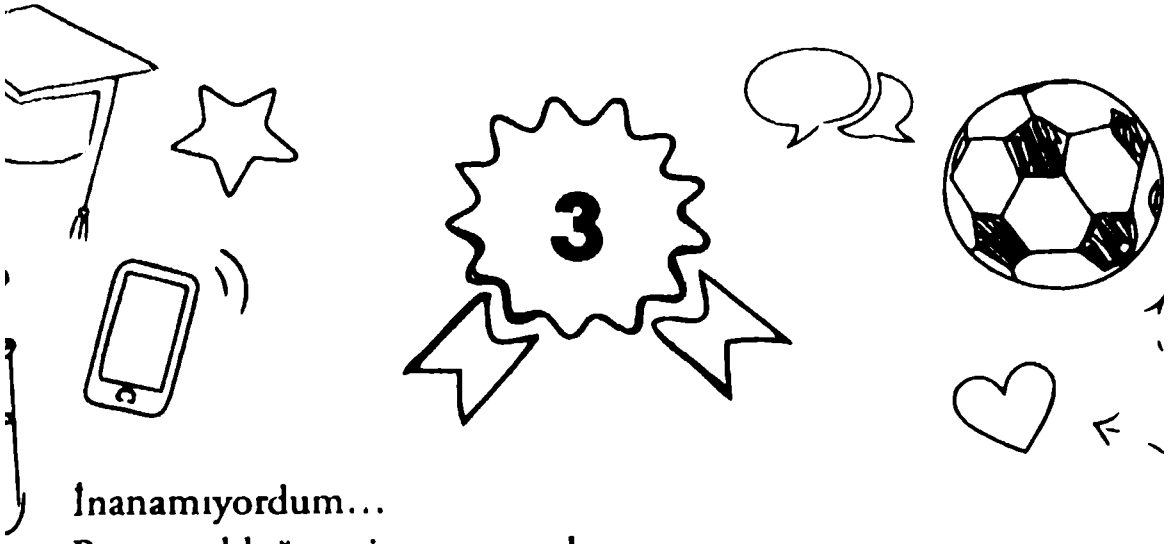
Bir saniye sonra kadın dudaklarıyla ona dokunuyordu.

Ve o da buna izin veriyordu.

Birkaç saniye sonra ablamın sevgilisi, benim âşık olduğum adam, onu öpüyordu.

Barda rasgele bir kızı.

Ablam olmayan bir kızı.

İnanamıyordum...

Bunun olduğuna inanamıyordum.

Başka birini öptüğüne inanamıyordum.

Burada, bu garip barda, etrafımda hüznü şarkılar çalarken ablam olmayan birisini öptüğünü *izlediğime*.

Buna inanmayı *reddediyordum*.

Başımı bile sallıyordum.

Sanki inkâr ederek başımı sallamaya devam edersem, tüm bunlar geçecekti. Bu kâbustan uyanacaktım.

Ama geçmiyordu. Olanların hiçbirisi geçmiyordu. Hatta şimdi onu daha sert öpüyordu, işler yoğunlaşıyor gibiydi.

O kadar yoğunlaşıyordu ki ben bile hissedebiliyordum.

Ben bile.

Hiç öpülmemiş olan o kız.

Tüm o kafa karışıklığı ve dudaklarımdaki karıncalanma arasında bir şekilde öne doğru bir adım atmayı başarmıştım.

Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Onlara doğru yürüyene kadar.

Onlara ulaşana kadar. *Ona* ulaşana kadar.

Ta ki ben de o küçük köşeye girene kadar.

İçki kokuyordu. *Onun* gibi kokuyordu, baharat ile eskmiş deri kokusu.

En sevdiğim koku.

Onlara o kadar yakındım, varlığım o karanlık, özel köşelerinde öyle davetsizdi ki kız ondan ayrılarak başını bana doğru çevirmişti.

Her ne kadar onu görmek ve kim olduğunu öğrenmek istesem de Arrow'a bakıyordum.

Kendini kızdan yavaşça uzaklaştırmasını izliyordum.

Yüzünü yavaşça kaldırmış, kızdan uzaklaştırmıştı.

Sonra sanki sinirlenmiş gibi kısa bir iç çekmiş, ardından başını çevirip bu rahatsızlığa sebep olan şeyin geldiği yöne bakmıştı.

O zaman bile kızıdan tam ayrılmış değildi.

Kollarından biri hâlâ kızın boynunun arkasına dolanmış durumdaydı.

O kola ters bakışlar atıyordum. Büyük, kötü ve baştan çıkarıcı görünüyordu.

Sonunda yüzünü kıpırdattı, başını öyle bir eğmişti ki beyzbol şapkasının gölgesi kaybolmuştu. Nihayet onu görebiliyordum.

Parlak mavi gözlerini görebiliyordum.

Bana tembel geçirilen yazları ve güneş ışığında bisiklet sürmeyi hatırlatan gözleri.

Sadece artık karanlıklardı.

Neredeyse lacivertlerdi ve o gözlerin hedefi bendim.

“Sen?”

Ben sorusuna cevap veremediğinden kendini ondan tamamen uzaklaştırmış; o büyük, kötü, baştan çıkarıcı elini onun boynundan çekmişti. Hafif bir kızgınlık ve şaşkınlıkla sordu. “Burada ne halt ediyorsun?”

Şu an daha önemli, çok daha önemli şeyler sözkonusu olsa da öptüğü kızıdan uzaklaştığında rahat bir nefes almıştım.

Ama rahatlamamam gerekiyordu, değil mi?

Bir kızı öpüyordu.

Ablam olmayan bir kızı.

“Burada ne halt mı ediyorum?” diye sorarken kaşlarımı çattım, her bir kelimeyi söylerken kekeleyiştim. “Asıl *sen* burada ne halt ediyorsun? Bu kız kim? Ablam nere...”

“Bize bir dakika izin verir misin?”

Arrow sözümü kesti, bir an için benimle konuştuğunu sanmıştım. Ama o başını çevirmiş ve gözlerini kıza dikmişti.

Sonunda ben de kıza baktım.

Kız sarhoştı.

Fark ettiğim ilk şey buydu.

İkinci şey ise Arrow kızıdan uzaklaşmış olsa da kız hâlâ ona doğru eğiliyordu.

Bu beni rahatsız etmişti.

Ablamın sevgilisine hâlâ yakın olması.

Ama sanırım bunu her şeyden çok dengede kalmak için yapıyordu.

“Lütfen öpüşmeye geri dönebilir miyiz?” derken varlığını görmezden gelerek hafifçe kıkırdadı; seksi, sarhoş gözleriyle Arrow’a bakmaya devam ediyordu.

Öpüşme kelimesi vücudumdaki her şeyin kaskatı kesilmesine neden olmuştu.

Ama ben karşı çıkamadan Arrow konuşmaya başladı. “Sanırım bu gecelik bu kadar öpüşme yeter. Gitmen gerek.”

“Ama çok iyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum, bilirsin...”

Kız konuşmayı keserek elini Arrow’un göğsünde gezdirmeye devam etti, parmaklarını Arrow’un taktığı zincire doladı.

Arrow’un her zaman taktığı bir kolyesi vardı, yanından hiç ayırmadığı gümüş bir parça.

Babası ona bu kolyeyi altı yaşındayken falan vermişti. Güneşin vurduğu saçları ve bronzlaşmış teni gibi kolyesi de güneş ışığında parlıyordu. Antrenman yaptığında ya da gerçekten yorucu bir oyun oynadığında teriyle ışıldıyordu.

Onu o sarı-turuncu mutfakta ilk gördüğüm gün de aynı şekilde parlıyordu.

Bu kızın onunla oynadığını gördüğümde tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

“Sarhoşsun,” dedi Arrow kendini kızıdan uzaklaştırarak.

“Sarhoş değilim.”

Tam o anda huçkırarak yalan söylediğini kanıtladı.

“Aynı fikirde değilim.”

“Ben...”

“Bu yüzden iyi vakit geçirdiğimizi düşünüyordun.” Sanki bir sır verecekmiş gibi kıza biraz daha yaklaştı. “Eğlenmiyorduk. Dediğim gibi, gitmen gerek.”

Kız kaşlarını çattı, sinirlenmiş görünüyordu. “Ama ben...”

“Bak,” diye iç geçirdi Arrow, gözlerinin etrafındaki kızgın çizgiler daha da derinleşmişti. “Gururum okşandı. Tamam mı? Bir kızın

kendini kollarına attığına tanık olmak her zaman gurur verici bir şey. Senin kadar sarhoş olsalar bile. Ama sen bana ağzınla saldırmadan önce de söylediğim gibi sarhoş kızları becermem, o yüzden hoşuna gitmeyecek bir şey söylemeden önce gitmen gerek.”

Bir saniye.

Bekleyin... *lütfen*.

Becermek mi demişti?

Gerçekten becermek mi demişti?

Ben daha *bunu* hazmedemeden, ayakta duramayacak kadar sarhoş olan kız bir şekilde omurgasını dikleştirmişti. Buğulu gözleri birden gerçekten uyanık ve hırçın bir hal almıştı. “Peki gitmezsem tam olarak ne diyeceksin?”

“Eğer gitmezsen, sana gerçeği söylemek zorunda kalacağım.”

“Peki gerçek neymiş?”

Arrow’un cevabı yine iç çekmekti.

Sanki yapacağı şeyi yapmak istemiyormuş ama yine de yaparmış gibiydi. Üstelik yaptı da.

“Gerçek şu ki zil zurna sarhoşsun ve belki de bu yüzden öpüşürken ağzını değil, sadece dilini kullanıyorsun. Ben de tükürük havuzunda boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ama sorunun bu olduğunu da sanmıyorum. Sadece dilini kullanmanın sebebi sarhoşluğun değil. Bence ayıkken ve kimi öptüğünü gerçekten *görebiliyorken* de bu şekilde öpüşüyorsun. Bence bunun sebebi de her şeyi fazladan yapmayı seviyor olman, değil mi? Çok fazla parfüm. Çok fazla inleme. Olması gerekenden fazla yol katetmeyi seviyorsun ve normalde bu takdir ettiğim bir şey; fazladan yol almak, fazladan iş yapmak. Ama bir dil beni boğarken bunu takdir edemiyorum.”

Sonra, gayet doğal bir şekilde omuz silkti. “İşte bu yüzden gitmelisin. Çünkü tüm bunları sana anlatırsam egonu biraz incitebileceğini düşünüyorum.”

Doğruları söylediği konuşmasını bir sessizlik izlemişti.

Tabii kalabalık bir barda ne kadar sessizlik olabilirse o kadar.

İlk kendine gelen kız oldu. “Ben...Ne...” İkimize de vahşi ve agresif bir şekilde baktı. “Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz. Pislikler.”

Sonra arkasını dönüp ikimizi de o köşede yalnız bırakarak uzaklaştı. Beni de tuhaf bir şekilde neden onunla birlikte olduğumuzu düşündüğü konusunda merak içinde bıraktı.

Buraya onları durdurmaya geldiğim için miydi? Kıskanç bir kız arkadaş gibi görüldüğüm için mi?

Öyle değildim. Yani ne kız arkadaşıydım ne de kıskanmıştım.

Kıskanmıyordum. Kesinlikle kıskanmıyordum.

Şaşkın, şok olmuş ve nutkum tutulmuş durumdaydım.

Lanet olsun. *Siktir.*

Bunları Arrow söylemişti, değil mi?

Tekrar söylüyorum, kulaklarıma inanamıyordum.

Tüm bunları söylediğine inanamıyordum. Bırakın sekiz yıldır tanıdığım dünyanın en kibar adamını, herhangi birinin bunları söylebileceğine bile inanamıyordum.

En sabırlı. En sakın, soğukkanlı ve *lanet olsun.*

İnanamıyordum.

“Hayatını kurtarmak için bir kuralı takip edemez misin sen?” diye mırıldandığında sonunda bakışlarımı ona çevirdim.

Şu âna kadar kızın kalabalığının içinde kaybolmasını izliyordum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Çünkü bu adam, bu kaba pislik, Arrow olamazdı.

Benim tanıdığım Arrow.

Tanıdığım Arrow hiçbir şey olmamış gibi duvara yaslanmazdı. Sanki o kıza o korkunç şeyleri söylememiş gibi davranmazdı.

Sessiz kalmaya devam ettiğimde sert ve gür bir sesle, “Burada olmamalısın,” dedi.

“Neden?” diye patladım alaycı bir şekilde. “Az önce bir kızı düpedüz aşağıladığına tanık olduğum için mi?”

“Onu aşağılamıyordum,” diye cevap verdi rahatça.

Hatta gördüğüm kadarıyla daha da ileri giderek kollarını göğsünde kavuşturmuştu bile. Yine de emin olamamıştım çünkü ağzım açık bir şekilde o pürüzsüz, umursamaz yüz hatlarına bakıyordum.

Bir şey söylemeden önce ellerimi ısınmış yüzüme bastırıp sakinleşmeye çalıştım.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdım. “Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Ona tam bir pislik gibi davrandın.”

“Ah, ben de iyi davrandığımı sanıyordum,” diye mırıldandı sanki gerçekten şaşırmış gibi.

“Delirmişsin. Tek açıklaması bu. Ya da belki ben delirdim. Az önce neler olduğunu anlamıyorum. O kızın özgüvenini tamamen sarstın. Hayatının geri kalanında kimseyle öpüşeceğini sanmıyorum.”

“Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım.”

“Affedersin?”

Çenesiyle omzumun üzerinden bir şeyi işaret etti. “Özgüveni konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum.”

Neden bahsettiğine bakmak için arkama döndüğümde insanların sallanan bedenleri arasından kızı tekrar gördüm.

Arrow haklıydı. O kızın özgüveni hakkında endişelenmeme hiç gerek yoktu.

Çünkü yine öpüşüyordu.

“O...” Emin olmak için gözlerimi kıstım. “Bir kızı mı öpüyor?”

Bulunduğum yerden kesinlikle öyle görünüyordu. Sarhoş, sarışın kız başka bir sarışın kızı öpüyor ve bunu tıpkı Arrow’a yaptığı gibi yapıyordu; vücuduna yaslanmış ve boynunu yukarı kaldırmış bir şekilde.

Arrow’un arkamda kıpırdandığını duydum. “Ben de kendimi özel sanıyordum. Yine de bir şeyi merak ediyorum...”

Tekrar onunla yüz yüze gelmek için topuklarımın üzerinde döndüm. “Neyi?”

Başını yana eğmişti. “Gerçekten o kadar sarhoş mu yoksa ben mi onu lezbiyenliğe sürükledim?”

“Kimseyi lezbiyenliğe sürükleyemezsin. Ama...”

“Ama ne?”

Onları vazgeçirebilirsin.

Bunu söyleyecektim, bir lezbiyeni bundan vazgeçirebileceğini çünkü eğilmiş yüzü, parlak mavi gözleri ve deri ceketinin içinde çok güzel görünüyordu. Sanki cinsel yönelim bir seçimmiş gibi.

Sanki şu anda ona bakarken çok gerçeküstü bir an yaşıyor-muşum gibi.

Sonrasında söylediklerim de konuya pek yardımcı olmamıştı. “Cinsel yönelim bir seçim değildir. Bilmiyorsan söyleyeyim. İnsanları yönlendiremezsin, dönüştüremezsin ya da bir hevesle değiştiremezsin. Sanki baş etmeleri gereken yeterince sorunları yokmuş gibi bir de cehaletinle ve dikkatsiz yorumlarınla gelip...”

Sesimi giderek azaltmıştım çünkü ne halt ediyordum ben, ayrıca gözlerinin etrafındaki çizgilerin kırıştığını gördüğüme yemin edebilirdim ama emin olamıyordum.

“Konuşman için teşekkürler. Çok eğitici ve aydınlatıcıydı,” dedi. Suratına ters ters baktım.

Ona ters ters baktığıma inanamıyordum ama mesele bu değildi. Şu anda daha önemli şeyler vardı. Çok daha önemli şeyler.

Çok daha fazlası.

Bu yüzden ellerimi iki yanıma indirdim. Hatta derin bir nefes alıp heyecanımı dizginlemeye çalıştım.

“Neden,” diye başlarken ses tonum sakindi. “Seni barda ablam olmayan bir kızla öpüşürken yakaladım?”

Sorumun üzerine gözleri daha da koyulaştı, öncekinden bile daha karanlıktı.

Sanırım artık lacivertin tonlarını aşmış ve siyah spektrumunda bir yere girmişlerdi, dipsiz bir havuz gibi görünüyordardı.

Bir uçurum gibi.

“Çünkü olmaman gereken bir yerdesin,” diye cevap verdi gergin çenesiyle.

Ona bakmamaya çalışıyordum. “Ne demek istiyorsun?”

Çenesi.

Şu an, onu kızgınlığını göstermek için kullandığından; çenesini kaç kez ileri geri hareket ettirdiğini saymamaya ya da ne kadar düzgün, öncekinden ne kadar daha güzel ve keskin göründüğüne bakmamaya çalışıyordum.

“Kazara ya da bilerek kendini içinde bulduğun bu işletmeye bar deniyor demek.”

“Ve?”

“Ve eğer bilmiyorsan, yirmi bir yaşından küçüklerin buraya girmesine izin verilmiyor. Ne yazık ki kanun böyle. Yerinde olsam, dışarı çıkardım.”

Duruşumu dikleştirdim. “Kanunlardan korkmuyorum. Hiçbir yere de gitmiyorum. Bana...”

“Bu aynı zamanda,” diye sözümü kesti. “Kampüs dışına çıkmayı bırak, yatağından bile çıkmaman gerektiği anlamına geliyor.”

Sonra o karanlık bakışlarıyla beni dondurdu, bir kuş gibi yere mıhladı. Artık yakalandığım için kanatlarımın öfkeyle çırpınmasına izin veriyordu.

“Işıklar dokuz buçukta söner. Kurallar böyle, unuttun mu? Yani ya onları çiğniyorsun –hem de ilk haftanda– ya da uyurgezersin. Kendi iyiliğin için, umarım ikincisidir. Yakalanırsan daha sempatik görünmeni sağlar.”

Neden bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı.

Neden bilmiyordum çünkü söylediklerinde daha net olamazdı. Sözlerinin anlamını açıklamanın başka bir yolu yoktu.

Ama yine de tam olarak kavramam ise birkaç saniyemi almıştı.

Belki de St. Mary’ye gittiğimi unuttuğum içindi.

Artık onun evinde yaşamadığımı ve istediğim yere gitmekte özgür olmadığımı unutmuştum.

Neden St. Mary’ye gönderildiğimi biliyor muydu?

Gerçek sebebinden bahsetmiyordum. Gerçek sebebini *hiç kimse* bilmiyordu, bilmeyecekti de. Ama diğer sebepleri, hırsızlığı ve kaçmayı.

“Dediğim gibi, kanunlardan ya da kurallardan korkmuyorum,” dedim gözlerimi ondan kaçırarak.

“Orası belli.”

Tekrar ona baktım.

Bunu söyleme şekli her şeyi doğruluyordu. Gözlerinde bilmiş bir parıltıyla bana bakışı da her şeyi doğruluyordu.

Biliyordu. Ne yaptığımı biliyordu.

Ama bunun neden beni şaşırttığını anlayamamıştım. Öğrenmesinin pek çok yolu vardı. Annesi ona söylemiş olabilirdi ya da ablam.

Ayrıca bu onun gözleri önünde cezalandırıldığım ilk sefer değildi.

Kötü davranışlarım ve kötü notlarım Carlisle ailesinin alıştığı bir şeydi. Leah’nın hırs eksikliğim, notlarımın kötü olması, müfredat

dışı faaliyetlerle ilgilenmemem, sokağa çıkma yasaklarına uymam konusunda yemek masasında tüm ailenin önünde beni azarladığı pek çok durum olmuştu.

Herkes benim mükemmel olmadığımı biliyordu.

Ablamın, Arrow'un ve Leah'nın tam tersi olduğumu.

Hatta hayattayken üniversite profesörü olan annemin bile.

Demek istediğim, bu beni utandırmamalıydı. Ayrıca tüm bu olay zaten benimle ilgili değildi.

Bu, ablam Sarah ile ilgiliydi.

Tüm bencil duygularımı bastırarak, "Ablam nerede?" diye sordum. "Sarah nerede?"

Onun adının anılması her şeyi değiştirmişti.

Havayı, ışığı, bardaki sesleri değiştirmişti.

Sarah.

Sanki adının çok büyük bir gücü var gibiydi Onun üzerinde. Benim üzerimde. Etrafımızdaki her şey üzerinde.

"Sanırım Los Angeles'a geri döndü," dedi yumuşak bir sesle.

Ama yumuşak olan tek şey sesiydi.

Geri kalan her yeri kaskatı kesilmişti.

O zarif, biçimli omuzları kaskatıydı. Gözleri sertleşmişti.

Elmacıkkemikleri de öyle.

Bir sonraki sorumun aklımda tamamen planlamış bir şekilde belirmesi o kadar tuhaftı ki...

Dilimin ucundaydı ama beyzbol şapkasının kenarını düzeltmek için tam o anı seçmişti, bu da bana eklemlerindeki bir şeyi fark ettirdi.

Eklemleri şişmiş ve parçalanmıştı; derisi yüzülmüş, küçük parçalar halinde kıvrılmıştı. Ağzımdan çıkmanın eşiğinde olan kelimeler bir anda tamamen değişmişti. "Eline ne oldu?"

Sanırım sorum onu biraz şaşırtmıştı. Ama sadece bir saniyeliğine. Ondan sonra şaşkınlık ifadesi hemen yok oldu.

Morarmış yumruğunu yanına indirirken yumruğu iyice sıkılaşmıştı.

Kısık bir sesle, "Kapıya yumruk attım," diye karşılık verdi.

"Ne?"

“Defalarca.”

“Neden?”

“Çünkü sarhoş ve sinirliydim.”

“Sarhoş ve sinirli miydin?”

“Evet. Görünüşe göre, öfke problemlerim var.”

Yalan söylüyordu.

Arrow içki içmezdi. Sinirlenmezdi. Ve kesinlikle öfke problemi *yoktu*.

“Hayır, yok,” dedim. “Sen sarhoş olmazsın. Şu anda bile içmiyorsun ve bar denen bir yerdesin.”

“Eğer bir içki alırsam, beni rahat bırakacak mısın?”

“Ve kesinlikle öfke problemlerin de yok,” diye devam ettim onu görmezden gelerek.

Sert cevabım üzerine şaşırtıcı bir şey oldu.

Dudakları kıpırdadığında, yemin ederim ki cadı kalbim onları bu hale getirdiğim için göğsümden fırlamıştı.

“O zaman sen de orada olmalıydın,” dedi keyifli bir sesle.

Eğlenmesi kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olmuştu. “Nerede olmalıydım?”

“Koçum beni öfke kontrolü terapisine yazdırdığı zaman, yanımda.”

“Koçun seni öfke kontrolü terapisine mi yazdırdı?”

Biliyordum. Söylediklerinin çoğunu tekrarladığımı *biliyordum*. Ama dürüst olmak gerekirse dediklerini anlayamıyordum.

Çünkü bu hayatım boyunca duyduğum en tuhaf şeydi.

Arrow ve öfke kontrolü.

Arrow, kapıyı yumrukluyordu. Arrow, barda yabancı bir kızı öpüyordu.

Burada ne *boklar* dönüyordu?

“Evet.” Başını salladı, keyfi hâlâ yerindeydi. “Senin coşkulu desteğin beni kurtarabilirdi.”

“Koçun neden seni öfke kontrolü terapisine yazdırdı?” diye sordum sanki tüm sorularım beni bu soruya yönlendirmiş gibi.

“Çünkü bir kapıyı yumrukladım,” diye kestirip attı. “Dikkatini vermiyor musun?”

Ben daha bir şey diyemeden bana doğru eğildi.

Sadece eğilmekle kalmamıştı, aynı zamanda beni kokluyordu da. Biraz geri çekildim. “Ne yapıyorsun?”

Üzerime eğilmiş bir şekilde durarak, “Seni kokluyorum,” diye hırladı.

“Neden?”

“Bu konuşmayı yapamayacak kadar sarhoş olup olmadığını anlamak için.”

Birkaç saniye boyunca ağzımı açıp kapattım. “Sarhoş değilim. İçki içmiyorum.”

Yani çok fazla içmiyordum.

Demek istediğim, orada burada birkaç kadeh içmişliğim vardı, çoğunlukla da eski lisemdeki insanlarla.

“Bu doğru mu?”

Çenemi kaldırdım. “Evet.”

“Şaşırtıcı. Kuralları umursamadığın gerçeği göz önüne alındığında. Peki ya kafayı bulmak?”

“N-ne olmuş ona?”

“Hoşuna gidiyor mu?” Beni baştan aşağı süzdü. “Eminim senin gibi bir kız arada bir böyle şeylerden hoşlanıyordur.”

Gözlerindeki bakışa ve gözlerinin hâlâ üzerimde dolaşıyor olmasına bakıp yutkundum. “Hayır, tamam mı? Uyuşturucu da kullanmıyorum.”

“Madem dediğin gibi uyuşturucu kullanmıyorsun ve içki içmiyorsun, neden buraya geldin?”

Kendimi tehlikeli düşüncelerden uzaklaştırmak için. Seninle ilgili düşünceler...

“Buraya dans etmeye geldim,” diye çıktım.

Gözlerini üzerimde gezdiriyordu; dağınık, kıvrıcık saçlarımı, boyalı dudaklarımı, kazağımı ve kargo pantolonumu inceledikten sonra doğruldu. “Peki, o zaman ben sana engel olmayayım.”

Sonunda, başımı salladım.

Bu yeterliydi.

Yeterliydi.

Ona kaşlarımı çattığımda şaşırtıcı bir şey daha olmuştu. *Şok edici* bir şey.

Bana gülümsemişti. *Bana.*

Sekiz yıl sonra.

Sekiz lanet yıldan sonra sonunda dilediğim şeyi elde etmiştim. Onun gülümsemesi.

Ve benim aptal kalbim bunu kaldıramıyordu. Aptal kalbim göğsümde ağrıyana kadar şiştikçe şişiyordu. Bunun basit bir gülümsemeye karşı oldukça sert bir tepki olduğunu biliyordum. İnsanlar bana deli diyebilirlerdi.

Ama bilmiyorlardı.

Hiç benim durumumda olmamışlardı. Sekiz yıldır sevdiğin, başkasını seven bir adamın sana gülümsemesinin ve bu yüzden gözlerinin parlamasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorlardı.

Nefesinizi kaybederdiniz. Duygularınızı kaybederdiniz. Tüm iyiliğinizi kaybederdiniz ve neredeyse ona, onu istediğinizi söylerdiniz.

Ama bir şekilde kendimi geri çekmeyi başarmıştım.

Bir şekilde tırnaklarımı avuçlarıma geçirmiş, onun Sarah'nın *sevgilisi* olduğunu ve *onun* için burada olduğumu hatırlamıştım.

Arrow yalan söylüyordu.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Olan buydu, değil mi?

Benimle oynuyor, bundan da zevk alıyordu.

Çok garipti.

Çok görkemliydi.

“Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun,” diye suçladım onu.

“Dikkatinin bu kadar kolay dağılması benim suçum değil.”

“Ve bana yalan söylüyorsun, değil mi?” Kalbimi kontrol etmeye çalıştım ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Bütün bunları uyduyorsun. Kapıyı yumruklamadın.”

“Öyle mi? Neyi yumrukladım o zaman?”

“Bilmiyorum. O şey her neyse bir kapı değildi.” Parmağımı ona doğru salladım. “Beni asıl sorudan uzaklaştırmaya çalışıyorsun.”

“Peki asıl soru ne?” diye sorarken fısıltısı neredeyse alaycı bir tondaydı.

“Ablam nerede?” dedim kendimi tutamayarak.

İşte o zaman gözleri benimkilere sabitlendi. Belki de loş ışığın oyunlarından dolayıydı ya da her neyse ama yüz hatları parlıyor, sanki dikkatleri üzerlerine çekiyorlardı.

Ne kadar keskin ve sert göründüklerine.

Ne kadar sıkı.

“Sana söylemiştim. Muhtemelen Los Angeles’a dönmüştür.”

“Ama bu imkânsız. Sen sakatlandın ve...” Gözlerim irileşti, içimden gelen *bir şey* ona, “*Sakatlandın*, değil mi?” diye sormama neden oldu.

Ayaklarına baktım.

Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon vardı. Dizlerinin olduğu yere baktım. Sanki kotuna bakarak sakatlanıp sakatlanmadığını anlayabilecekmişim gibi.

“Dizini yırttığını biliyorum.” Başımı kaldırıp baktığımda nefes alış verişlerime zarar veren ağır, yoğun gözlerle hâlâ bana baktığını gördüm. “Bu yüzden geri döndün, değil mi? Sezonu kapattın ve eve döneceğini söylemiştin. Basın toplantısını gördüm.”

“Gördün.”

Yutkunarak başımı salladım. “Evet, te-televizyonda.”

Hafifçe yüzümü buruşturdum.

Tabii ki bu bir yalandı.

Kullanılması yasak olan bir ceptelefonunda görmüştüm ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Yine de bir şekilde anlamış, gülümsemesi geri gelmişti.

Nefesim kesildi.

“O halde tek suçun gecenin bir yarısı bara gidip dans etmek için gizlice kaçmak değil. Seni ıslah okuluna göndermenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Zaten kötü oldukları için başları belada olan kızlar üzerinde daha kötü bir etki yaratabilirsin.”

Utancım bin kat daha artmıştı. “Hey, o kadar da kötü değilim,” diye mırıldandım.

Bakışları tekrar üzerimde gezindiğinde dudaklarım aralandı.

“Bunu anlamaya başlıyorum,” diye mırıldandı. “Daha da kötü-sün.”

Bu bir iltifat değildi, bunu biliyordum.

Yine de bunu söyleme şekli ve onda daha önce hiç görmediğim bir mavi tonuna sahip gözlerle bana bakması, bana iltifatmış gibi geliyordu.

Sanki bu bir iltifatmış gibi *hissediyordum*.

Ama tüm bunlara odaklanamazdım.

“Yani?” diye sordum onun yerine kontrolümü koruyarak.

“Yani, ne?”

“Sen... dizini yırttın, değil mi?”

“Neden?”

“Çünkü ben...” Düşüncelerimi toparlamak için duraksadım.

Buna cevap olarak verebileceğim pek çok şey vardı. Çok, çok, tehlikeli şeyler.

Çünkü seni seviyorum *ve iyi olduğunu bilmem gerekiyor*.

Çünkü seni seviyorum *ve güvende olmanı istiyorum*.

Çünkü seni seviyorum *ve yaralandığını görmek istemiyorum*.

Çünkü seni seviyorum...

Ama elimdeki en güvenli ve tek seçeneği kullanmaya karar verdim.

Benim onu izlediğim gibi garip bir şekilde beni izleyen, yeni bir renge dönüşen gözlerine bakarak, “Çünkü futbol senin hayatın ve sezonu tamamlayamamanın senin için korkunç olduğunu biliyorum. Bu canını yakıyor olmalı. *Benim de canımı yakıyor...*”

Kahretsin.

Bunu söylememeliydim.

Ağzımdan kaçmıştı ve belli ki bunu fark etmişti.

Kesinlikle fark etmişti, gözleri kısılmıştı ve yüzümde geziniyordu. *Merakla.*

“Neden?” diye sordu tekrar.

“Ne neden?” Duraksadım, kalbim boğazımda hatta dilimde atıyordu.

“Neden *senin* de canını yakıyor?”

Harika gidiyorsun, Salem.

Tek kelimeyle harika.

Yalnızca on dakikadır konuşuyorduk, ben şimdiden çuvallamıştım.

“Çünkü,” derken parlayan zincirine, gri tişörtünün V yakasına baktım. “Sen ablamın sevgilisisin. Seni çok seviyor. Tabii ki üzülüyorum. Endişeleniyorum. Onun için ve senin için. İşte bu yüzden sen buradayken onun Los Angeles’ta olduğuna inanamıyorum. Ayrıca, sen neden buradasın? Neden dizini dinlendirmiyorsun? Bar

bar dolaşmak yerine iyileşmen gerekmiyor mu? Özellikle de..." Yutkundum, kafamı zincirinden yukarı kaldırdım. "Sevgilin olmayan tanımadığın kızları öpmek yerine."

Sorum üzerine çenesi tekrar kasıldı.

"Sadece küçük kız kardeş olan bir kız için bu çok dokunaklı. Acı çekiyorsun falan. Ama elimde barlara gidip yabancı kızları öpebileceğime dair bir doktor raporu var. Yani rahatlayabilirsin."

Sesi iğneleyici ve alaycıydı. Açıkça geri çekilmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ama vazgeçmeyecektim. Hiçbir şekilde vazgeçmeyecektim.

"Ablamın Los Angeles'ta olduğunu söylemiştin. Neden seninle gelmedi? Böyle bir zamanda seni asla yalnız bırakmazdı."

Dilini yanağına bastırdıktan sonra, "Bu bir dakikadan fazla süren ilk konuşmamız, değil mi?" dedi.

"Ben..."

"Öyle, değil mi?" Sahte bir şekilde iç geçirdi. "Bence durmalıyız. Çünkü itiraf etmeliyim ki o zamanları özlemeye başladım."

Bahsettiği zaman son sekiz yıldır.

Haklıydı da.

Bu, bir dakikadan fazla süren ilk konuşmamızdı. Çünkü onu cadı davranışlarımdan korumak için aramızdaki mesafeyi hep korumuştum. Onun yanındayken hep başımı eğdim. Sanırım onunla hiç göz teması bile kurmamıştım.

Yani evet, ilk defa böyle konuşuyorduk.

Gitmeye hazır bir şekilde geri adım attı, gitmesini hiç istemiyordum.

Bu yüzden tüm sorular tarihinin en aptalca sorusunu ağızımdan kaçırdım.

Onu gördüğümünden beri sormak istediğim tek soruyu.

Esas soruyu.

"Ablamı aldatıyor musun?"

Ah, Tanrım.

Bunu söylemiştim. Gerçekten söylemiştim.

A'yla başlayan kelimeyi kullanmıştım. Doğru olması mümkün olmayan dünyanın en korkunç kelimesini kullanmıştım. Hiçbir şekilde, *hiçbir şekilde* doğru olamazdı.

Bu delilikti. Delilik.

İmkânsızdı.

Ama o zaman... Ama o zaman neden başka bir kızı öpüyordu?

Neden benim dikkatimi dağıtıyordu?

Neden bu kadar garip davranıyordu?

“Hayır.”

Cevabı kısa ve netti.

Ayrıca tamamen doğruydu.

Buna inanıyordum. Koyu mavi gözlerinde, keskin ve öfkeli yüz hatlarında bu gerçeği görebiliyordum.

“O zaman onu neden öpüyordun?” diye sorarken sadakatine ve olayların bu şekilde gelişmesi karşısında şaşkınlığıma olan inancım tamdı. “Neden sevgilin olmayan birini öpüyordun?”

“Çünkü benim bir sevgilim yok.”

“Ne?”

“Ablan ile artık birlikte değiliz.”

Sanırım bana yumruk atmıştı.

Evet, *öyleydi.*

Çünkü sarsıldığımı hissediyordum. Bedenimden dışarı itilmiş, arkamdaki duvara çarpmış gibi hissediyordum. Burayı تنها bir köşe haline getiren tuğla sütuna.

Onu yabancı bir kızı öperken bulduğum yere.

Ama şimdi gidiyordu. Bu köşeden ayrılıyor, uzaklaşıyordu.

Sözleriyle karnıma bir yumruk attıktan sonra gidiyordu ve benim onu durduracak enerjim bile yoktu.

Ona neden bahsettiğini sormak için.

Neden böyle bir şey söylemişti ki?

Durup bana doğru döndüğünde düşüncelerim dağılmıştı. “Son bir şey daha.”

Ona garip bir şekilde baktım, zorlukla nefes alabiliyordum.

“Seni asla olmaman gereken bir yerde yakalamama izin verme. Çünkü bir öğrenci kuralları çiğnediğinde, bunu atanmış danışmanına bildirmek benim görevim. Ve Bayan Miller’ın kuralları çiğneyenleri pek hoş karşılamadığını duydum.”

Kalbim yerinden fırlamıştı. “Ne? Sen nasıl...”

“Nereden mi biliyorum?” Başını bir kez salladı, dudakları soğuk bir gülümsemeyle yukarıya kıvrılmıştı. “Sana bir ipucu vereyim.”

Sonra bakışları alçaldı, alçaldı ve yere kadar indi.

Bir kukla gibi bakışlarını takip ettiğimde ayaklarıma baktığını fark ettim.

Ayakkabılarıma.

Ama neden...

Ah.

Çünkü ayakkabılarım aslında ayakkabı değildi. Bunlar futbol kramponlarıydı. Neon sarısı olmalarına ve yeni sayılmalarına rağmen yıpranmışlardı. Bunları birkaç hafta önce eskileri bir aylık kullanımdan sonra kullanılamayacak kadar yıprandığında almıştım.

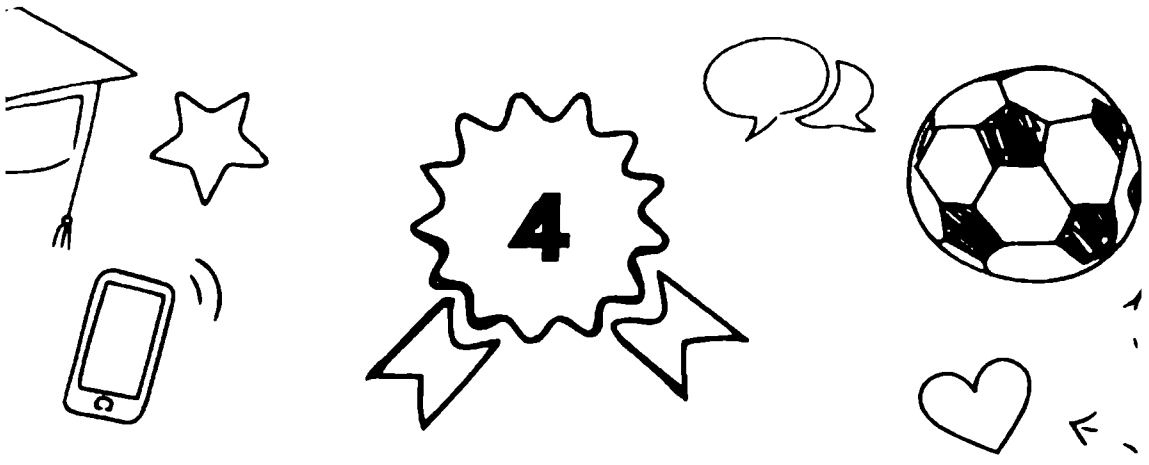
Futbol kramponlarımı oldukça çabuk, anormal derecede hızlı yıpratıyordum.

Çoğunlukla çok fazla futbol oynadığım içindi; evet, ben de futbol oynuyordum ama bu başka bir zamanın hikâyesi olacaktı. Ayrıca kramponlarımı her yerde giyiyordum. Futbol sahası dışında giyilmemeleri gerekiyordu ama ben ne zaman mantıklı olan şeyleri yapıyordum ki?

Yeni neon sarı kramponlarım yüzünden o gece kaçacak param yoktu, bu yüzden hırsızlık yapmak zorunda kalmıştım. Çünkü birikimlerimi yeni bir çift almak için harcamıştım.

Benden birkaç metre uzakta duran Arrow, güzel gözlerini yukarı kaldırmadan önce birkaç saniye onlara baktı.

“Pazartesi günkü futbol antrenmanına geç kalmadığından emin ol. Çünkü Bayan Miller gibi yeni koçun da kurallara uymayanları sevmiyor. Ve onun kurallarını çiğnediğinde neler olduğunu öğrenmek istemezsin.”

Ona ismiyle hitap etmiyordum.

En azından diğer insanların önünde.

Çünkü onun ismi benim üzerimde bir güce sahipti. Tıpkı, Sarah isminin onun üzerinde bir güce sahip olması gibi.

İsmi ne zaman yüksek sesle söylesem irkiliyordum. Sanki *Arrow* ismi eski zamanlardan kalma bir büyüymüş gibiydi. Karanlık bir büyü. Dudaklarıma batıyor ve onları küçük lezzetli kâğıt kesikleriyle kaplıyordu.

Dilimi ısırtan bir büyü.

Adını sadece odamda tek başımayken ve vücudumun küçük kasılmalarına tanık olacak, benden kaçan küçük nefesleri duyacak kimse yokken söylüyordum.

Toplum içinde ise genellikle ondan ablamın erkek arkadaşı ya da ablamın hayatının aşkı olarak bahsediyordum.

Bu yüzden şimdi ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

Çünkü artık ablamla birlikte değildi.

Ablamın erkek arkadaşı değildi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bu nasıl gerçek olabilirdi?

Bununla nasıl başa çıkacaktım?

Ben de grup etkinliği sırasında etkili bir adım atmaya karar vermiştim.

Dün geceden beri bunu düşünüyordum, bardan döndüğümüzden ve oda arkadaşımı yatağında mışıl mışıl uyurken bulduğumdan beri.

Her neyse, sanırım bunu yapacaktım.

Bu etkili adımı atmak zorundaydım, aksi halde delirecektim.

Grup etkinliği sırasında zaten çıldırıyordum.

Bu grup etkinliğinde bahçecyle uğraşıyorduk.

Çünkü bugün cumartesiydi, St. Mary’de cumartesi günleri gardenya ekiyorduk.

Saflığı ve masumiyeti temsil ettiği için okulun armasında gardenya bulunuyordu. Doğuştan gelen bir iyiliği temsil ediyordu. Yani aslında biz kızlar için bir örnek oluşturmalıydı. Demek istediğim biz kötü kızlar için.

İyi olmamız ve kuralları çiğneyen tavırlarımızı arkamızda bırakmamız için.

Ama gardenyaların temsil ettiği tek şey bu değildi.

“Gizli aşk,” dedi Poe ölü yaprakları budarken. “Aynı zamanda gizli aşkı da temsil ediyorlar.”

“Evet. Sadece onlar bunu bilmiyor,” diye kıs kıs gülen Callie, etrafta dolaşıp bize göz kulak olan öğretmenlere baktı. Miller da onlardan biriydi.

“Üstelik bu çok garip,” diye omuz silkti Wyn. “Çünkü Google’da aratabilirler.”

Gizli aşk.

Gizli aşkı yetiştiriyordum.

Buna gülebilirdim.

Buna gülmeliydim.

Komikti, değil mi? Bir şakaydı.

Evren benimle dalga geçiyordu.

Gizlice âşık olan kız, gizli aşkı yetiştiriyordu.

Ne kadar trajik ve şiirseldi. Ayrıca hiç de komik değildi. Bu bir şekilde bu bana karar verme gücü vermişti. “Ablamı aramak istiyorum.”

Çünkü ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Evlenmenin eşiğindeyken ayrılmalarını gerektirecek kadar korkunç olan şeyin ne olduğunu bilmeliydim.

Bilmek zorundaydım.

Ama mesele şuydu ki ablamı arayamazdım.

Henüz dışarıyı arama ayrıcalığına sahip değildim. Ama bir yandan da yasak bir ceptelefonuna erişimim vardı. Bana bunu sahibinin kendisi, Poe hatırlatmıştı.

“Kesinlikle arayabilirsin,” dedi Poe ve Callie de desteklercesine başını salladı.

Hatta Wyn de başını sallıyordu.

Sanırım bunun nedeni bir şeyler olduğunu sezmiş olmalarıydı. Basın toplantısı videosundan sonraki garip sessizliğim; barda kaybolmam ve sonra solgun, şok olmuş bir suratla geri dönmem tabii ki insanlara bunu düşündürtecekti. Ama sınıfta bana alan tanıdıkları ve sırlarımı saklamama izin verdikleri o gün gibi şimdi de aynısını yapıyorlardı. Soru sormuyorlardı.

Onlar kapıda nöbet tutarken ben kendimi üçüncü kattaki tuvalette, elimde Poe'nun yasak telefonuyla bulmuştum.

Kalın hırkamı vücuduma sıkıca sararak ablamın numarasını çevirmek için mental olarak kendimi hazırlıyordum.

Kendime bunu yapabileceğimi söylüyordum.

Ablamı arayabilirdim.

Evet, aylardır konuşmamıştık, genellikle onu aramıyor ya da e-posta göndermiyordum. Doğum gününde ona kart ve hediye gönderdiğim özel günler dışında çünkü onu rahatsız etmemden hoşlanmıyordu.

Ama bu acil bir durumdu, değil mi?

Ayrılık acil bir durumdu, bunun hakkında konuşmak istiyordum. Ona nasıl olduğunu sormak istiyordum.

Bunu ona sorabilirdim, değil mi?

Tanrı aşkına, o benim ablamdı.

Farklı olsak bile.

Çok ama çok farklıydık ve o beni pek sevmezdi.

Ama ben onu kesinlikle seviyor, ona hayranlık duyuyordum.

Tıpkı benden çok farklı olan annemi sevdiğim ve ona hayranlık duyduğum gibi. Farklı olan tek şey, annemin de –onu ne kadar çileden çıkarsam da– beni sevmesiydi.

Annem, yüksek eğitimli bir üniversite profesörüydü, kocası onu terk ettikten sonra iki kızını tek başına büyütmüştü. Ta ki kalbi dayanamayıp aniden ölene ve bizi her zaman iletişim halinde olduğu en yakın arkadaşı Leah'ya bırakana kadar.

Ancak annem planlı biriydi, güncellenmiş vasiyetiyle birlikte ikimize de üniversite için biraz para bırakmıştı.

Sarah aslında ona çok benziyordu. Hırslı, azimli, güzel.

Çocukken ablamı hep idol olarak görürdüm.

Onun güzelliğini, düz parlak saçlarını idol edinmiştim.

Küçük vagonumun içine doldurduğum oyuncaklarla onu takip ederdim. Ondan benimle birlikte bebeklerimle oynamasını isterdim.

O benim ablamdı. Doğuştan en iyi arkadaşımdı.

Ya da öyle olmalıydı.

Ama o hiç öyle düşünmedi. Beni her zaman sinir bozucu bir baş belası olarak görürdü. Fazla hevesli bir köpek yavrusu gibi sanırım. Arkadaşlarından birine beni öyle tarif etmişti çünkü onları rahat bırakmıyormuşum.

Bu beni çok incitmişti. Sanırım ağlamıştım.

Ama büyüdüğümde nedenini anlamıştım.

Sarah'nın beni neden hiç sevmediğini. Çünkü o mükemmeldi.

Güzeldi. Çok başarılı bir öğrenciydi. Popülerdi. Söz dinlerdi. Kurallara uyardı. Zeki ve akıllıydı. Pratikti, duygusal değildi. Harika bir işi vardı.

Oysa ben bunun tam tersiydim.

Çillerim olmasına, saçlarımin vahşi ve yabani olmasına, altın rengi cadı gibi gözlerim olmasına rağmen tıpkı kız kardeşime benziyordum.

Ama benzerliklerimiz burada bitiyordu.

Hiçbir zaman çok arkadaşım olmamıştı. Bırakın tam not almayı, derslerden bile zar zor geçiyordum. Bırakın iyi bir iş bulmayı, üniversiteye gideceğimi bile sanmıyordum. Şu anda tek isteğim kaçıp başka bir yerde yaşamak, böylece ablamın sevgilisini çalmaya çalışmamaktı.

Mükemmel olmak *istemediğimden* bahsetmiyorum bile.

Onun gibi ya da dışarıdaki tüm diğer mükemmel insanlar gibi olmak istemiyordum. Mükemmellik beni korkutuyordu. Tüm kurallar beni korkutuyordu.

Tek istediğim kendim olmaktı, ne kadar kusurlu olsam ve mükemmel olmasam bile.

Ve tek istediğim bu kusurlarımin onun için bir şekilde mükemmel olmasıydı.

Ablamın sevgilisi için.

Yani evet, ablam neden beni sevsindi ki?

Ondan tamamen farklı olmamın yanı sıra, gizlice ona ihanet ediyordum. Bana olan nefretinde tamamen haklıydı.

Ama bu benimle, onunla ve ne kadar farklı olduğumuzla ilgili değildi.

Bu ablam ve Arrow ile ilgiliydi.

Derin bir nefes aldım, ezberlediğim numarayı çevirdim çünkü biz kardeşтик. Birbirimizin numaralarını ezbere bilmeliydik. Onun böyle düşünmediğinden emindim ama sorun değildi.

Telefonu açmasını beklerken başparmağımı çiğniyordum ki Sarah bundan nefret ederdi.

Aç, aç, aç.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra bir tık sesiyle birlikte onun pürüzsüz, sofistike sesini duydum. “Efendim?”

Nefesim kesilmişti.

Bu ablamdı.

Ablam.

Aynı kanı paylaşıyorduk, o benim en iyi arkadaşımdı. Ya da en azından öyle olmasını diliyordum.

“Alo?” dedi Sarah tekrar. “Alo? Kimsiniz?”

“Sarah?” dedim boğazımı temizlemeden önce boğuk bir sesle. “Ben... Ben, Salem.”

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi.

Ama hâlâ hatta olduğunu biliyordum; arka plandaki sesleri duyabiliyordum, her neredeyse oradan gelen gürültüyü.

“Salem?”

Sesi inançsızlıkla doluydu, bunu anlıyordum. Muhtemelen, hayır *kesinlikle* sesini duymayı beklediği son kişiydim.

“Evet,” dedim telefona. “Benim. Şey, merhaba.”

Bu ezik selamlaşmadan sonra yine tırnağımı çiğnemeye başladım. Sanki her şey normalmiş gibi. Sanki basit bir telefon görüşmesi yapmakla ilgili yüz sayfalık kuralların olduğu St. Mary’de değil de onu her gün aradığım normal bir dünyada yaşıyormuşum gibi.

“Bir saniye bekle,” dedi.

Sonra yürüdüğünü hissetmeden önce birine bir şeyler mırıldan-

diğını duydum. Yüksek topuklu ayakkabıları, etrafındaki sesler azalana ve sesi daha net çıkana kadar fayans kaplı bir zeminde tıkırdıyordu. “Nasıl... Nereden arıyorsun?”

“Ah, telefondan?” dedim yanlışlıkla çiğnediğim başparmağımın etini tükürürken gergin bir şekilde.

Yine ezikçe.

Ama Tanrım, beni korkutuyordu. Ablam ödümü koparıyordu.

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?” diye tersledi.

“Hayır, ben...”

“Aman Tanrım,” diye kendi kendine konuşur gibi bir nefes aldı.

“Ne?”

“St. Mary’de değilsin, değil mi? Kaçıp gittin. Sonunda kaçtın.”

O gece yaptığım şey, yüz altmış yedi dolarla kaçmaya çalışmam, onu şok etmişti.

“Bunun beni nasıl bir duruma soktuğu hakkında bir fikrin var mı? O kadın benim kayınvalidem olacak, Salem. Ben o aileyle gelin olarak gidiyorum ve kız kardeşim onlardan para alıyor. Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun? Bu kadar düşüncesiz. Leah’nın bizim için yaptığı onca şeyden sonra. Her şeyden sonra. Biliyor musun, umurumda bile değil. Ne yaptığın umurumda değil. Artık seninle uğraşmayacağım.”

Öfkesinin tamamen farkındaydım. İlişkisini cadı varlığımdan korumak için kaçıyor olsam da onu kötü bir duruma sokmuştum.

Ve şimdi yaşadığı şoku tamamen anlıyordum, bu yüzden onu rahatlatmak için atladım.

“Hayır, hayır, hayır. St. Mary’deyim, yemin ederim. *Buradayım.*” Sanki o da görebiliyormuş gibi, sanki beni burada, bu tozlu banyonun içinde dururken görebiliyormuş gibi elimi göğsümde birleştirmiştım.

“O zaman beni nasıl arıyorsun?” Sesi tizleşmişti.

“Bak...”

“Kuralları biliyorum, Salem. Leah bana temel kuralların tamamını e-posta ile gönderdi. Aramana izin verilmediğini biliyorum, o yüzden bana cevap vermeden önce çok iyi düşün.”

Pekâlâ, millet. *Bu* kişi benim ablam.

St. Mary’ye bile gitmiyordu ama temel kuralların tamamını okumuştı. Oysa ben içindekiler bölümünü geçememiştım.

Aklımda Arrow ve ablamın birbirine ait olduğuna dair bir şüphe varsa –ki yoktu– bu şüphe tam da şu anda ortadan kalkmıştı.

Bu bana devam etmem için güç vermişti.

“Aramaya iznim olmadığını biliyorum. En azından derslere girerek ve ev ödevlerimi zamanında tamamlayarak bu ayrıcalığı kazanana kadar değil. Kuralları biliyorum, Sarah.”

Dudaklarını büktüğünü hayal edebiliyordum. “Kuralları biliyorsan, bu sefer aptalca davranıp kuralları çiğnemek için bahanen ne?”

Dişlerimi sıktım. “Seninle konuşmak istedim.”

“Ne hakkında?”

“Şey hakkında...” *Arrow*. “Erkek arkadaşın.”

Buna cevap vermemiştii ama pes etmemiştim. Neler olup bittiğini öğrenmek için tek şansım buydu.

“Ayrıldığınızı biliyorum, Sarah,” dedim sesimde hafif bir titremeyle. “Artık birlikte olmadığınızı biliyorum. Ben...”

“Nereden biliyorsun?”

Arrow söylemişti.

Ve ben buna hâlâ inanamıyordum.

“Fark etmez,” dedim boğazımı temizleyerek. “Ben...Ne oldu? Tanrım. Üzgünüm, Sarah. Sen iyi misin?”

Bir sessizlik daha oldu, yanlış bir şey söylediğimi biliyordum.

“Beni bu yüzden mi aradın? İyi olup olmadığımı öğrenmek için mi?” diye sertçe iç çekti. “Sen... inanılmazsın. Leah’dan para çalışıyorsun. Bizim yanımızda olan kadından. Suç duyurusunda bulunmak yerine sana acıdı, seni düzeltebilecek bir okula gönderdi ve sen yine kuralları çiğniyorsun.”

“Ben...”

“Ben iyiyim, tamam mı? Bu bir ayrılık. Kimse ölmedi. Kapatmadan önce benden istediğin başka bir şey var mı?”

Bunu yapacağını biliyordum.

Telefonu kapatacaktı, bu yüzden ben de aklımda olan şeyleri pat diye söyledim. “Sakatlandığı için mi?”

“Ne?”

“Ayrılığınızın nedeni.”

Bunu dedikten sonra yüzümü buruşturdum ama bunu düşünmüştüm.

Tesadüf olamazdı, değil mi?

Eh, Arrow bir hafta öncesine kadar iyiydi. Bir maç kaybetmesine rağmen FBL kupasını kazanma yolunda ilerliyordu. Hatta kız kardeşime evlenme teklif etmek üzereydi.

Sonra aniden sakatlanmıştı ve ablam olmadan buradaydı.

Bu iki olay arasında bir bağlantı olmak *zorundaydı*.

Orada bir şey olmuştu ve ne olduğunu bulmalıyım.

İç çektim. “Bak, basın toplantısını gördüm, tamam mı? Bu sezon oynamayacağını biliyorum. Ayrıca benim aptal, can sıkıcı ve yüzlerce farklı şey olduğumu düşündüğünü de biliyorum. Ama bu iki şeyin bir şekilde bağlantılı olduğunu biliyorum. Onun sakatlığı ve sizin ayrılığınız. Bunu biliyorum. O yüzden söyle bana. Lütfen. Bir kez olsun.”

O zaman bile bir şey söylememişti.

Ben de daha sert önlemler almaya karar verdim. “Eğer bana söylemezsen, kuralları çiğnemek ve seni tekrar aramak zorunda kalacağım. ve sen pes edip bana söyleyene kadar bunu yapmaya devam edeceğim.”

Keskin bir nefes verdi. “Sen tam bir...”

“Lütfen, Sarah.”

“Sakatlanmadı,” dedi sonunda.

“Ne?”

“Sana söyleyeceğim şey çok gizli. Eğer o koca ağzını açıp bunu başkasına anlatırsan işimi kaybedebilirim, tamam mı? Kız kardeşim lanet olası bir psikopat ve eziğin teki olduğu için işimi kaybetmeyeceğim.”

Artık onun aşağılayıcı ve rencide edici sözlerine alışmıştım. Buna rağmen kelimeleri göğsüme çarpmıştı, gözlerimi yakıyordu.

Yine de kendimi zorladım. “Kimseye söylemeyeceğim. Sadece söyle.”

“Bu onların ya da ekibimin uydurduğu bir yalan. Medyaya söylemeleri gereken bir şey.”

“A-ama neden yalan söylesinler ki?”

“Çünkü uzaklaştırma aldı. İşte bu yüzden.”

“Uzaklaştırma mı aldı?”

“Evet, birini dövdü.”

“Pardon?”

Bir kez daha nefes alıp verdi. Uzun, derin bir iç çekiş. “Yardımcı antrenörlerden biriydi. Ama bunu basından saklamak istediler, biz de yalan söylemeye karar verdik. İyileşmek için izin almadı. Takımdan atıldı. En azından şimdilik. Öfke kontrolü terapisini tamamlayana ve doktor onu aklayana kadar.”

Kapıya yumruk attım...

Bunu söylediğinde yalan söylediğini hemen anlamıştım. Ama... Neden birini dövsün ki?

Neden *yardımcı antrenörü* dövsün ki?

Ben de bu soruyu ablama sordum. “Bunu neden yapsın ki?”

Ablam yeterince hızlı cevap vermeyince, neredeyse telefona bağıracaktım. “Sarah? Neden birini dövsün ki? O öyle biri değil. Bana ne olduğunu anlat.”

“Ayrıldık, nedeni bu,” dedi gerçekten de sinirlenerek. “Ayrıldık. Bu konuda kötü bir tartışma yaşadık. O çok üzgündü. Ertesi gün sarhoş bir şekilde antrenmana gitti ve gördüğü ilk kişiyle kavga etti, o kişinin, Ben olduğu ortaya çıktı. Olan bu.”

“Ü-üzgün müydü?”

Sorduğum ilk şey buydu. Yine ezikçe ve faydasız.

Tabii ki üzgündü.

Hâlâ üzgündü.

Hayatının aşkından ayrılmıştı, değil mi?

“Birini dövdüğüne inanamıyorum. Burnunu, çenesini ve dört kaburgasını kırmış. A’i, Ben’den ayırmak için üç adam, üç büyük kaslı adam gerekti. Hepsini kasette gördüm. A’i hiç böyle öfkeli görmemiştim. Ben, onu suç duyurusunda bulunmakla tehdit ediyordu.”

Sarah, ona her zaman A diye seslenirdi; ben de ona güzel, eşsiz ismiyle seslenmeye hakkı varken neden bunu tercih ettiğini hep merak ederdim.

Arrow.

“Ama onu ikna etmeyi başardık,” diye devam etti. “Ve bir anlaşma yaptık. Polis yok. Basın yok. A, öfke kontrolü terapisine katıla-

cak ve önümüzdeki birkaç ay boyunca Los Angeles'tan uzak duracak. Takımdaki yerini kurtarmanın tek yolu buydu."

Nefesim kesilmişti.

Ablam reklamcı olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun. Onu kurtardığı için Tanrı'ya şükürler olsun.

Gördünüz mü? Arrow ablama *aitti*.

Benim zeki, güzel ablama.

Sonra, "Neden ayrıldınız?" diye sessizce sordum.

Belki de telefonlarımla onu tekrar rahatsız edeceğimden korktuğu içindi ama yine de daha fazla tartışmadan cevap verdi. "İnsanlar neden ayrılır, Salem? Birbirimizden uzaklaştık, tamam mı? Farklı hayatlar yaşamaya başladık. Ne zaman oldu bilmiyorum ama oldu işte. Ve evet, ayrıldık."

Bir duygu yumağını zar zor da olsa yutmuştum. "Ama bunu düzeltmeye çalışamaz mısınız? Mesafeyi kastediyorum. Birbirinizi seviyorsunuz."

"Bak Salem, sen sordun ben de söyledim. Boş ver gitsin, tamam mı? Bu seni ilgilendirmez."

"Hayır, bekle. Ben..."

Dudaklarımda tuzlu bir tat vardı, işte o zaman ağladığımı anladım.

İşte o zaman hiçbir şeyi yutamadığımı fark ettim.

Duygularım gözlerimde birikmişti, şimdi gözyaşı olarak yanaklarımdan aşağı dökülüyorlardı.

Ağlamam çok aptalcaydı çünkü bu onların ilişkisi ve onların ayrılığıydı.

Ama Tanrım, onlar yıllardır birlikteydi.

Onların birlikteliğine *şahit olmuştum* ve şu anda kalbim onlar için parçalanıyordu.

"Anlamıyorum, Sarah. Birbirinizi *seviyorsunuz*," diye fısıldadım, telefonu kulağıma sıkıca bastırarak. "En önemli şey bu, değil mi? Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor, bu yüzden çabalayabilirsiniz. Bunun üstesinden gelebilirsiniz. Aşk, sahip olduğunuz tüm sorunlardan daha büyük olmalı. Aşk her şeyden daha büyük olmalı."

Öyle değil miydi?

Aşk daha büyük olmalıydı. Öyle olmalıydı.

Yoksa ne anlamı kalırdı ki? Bir kızın düşmesinin ve bir erkeğin onu düzgün, kaslı kollarıyla yakalamasının ne anlamı kalırdı?

Kızın o kollar için savaşması gerekmez miydi? *Erkeğin* onu kollarında tutmak için savaşması gerekmez miydi?

Birlikte olabilmek için sahip oldukları her şeyi ortaya koymaları gerekmez miydi?

“Ah, lütfen. Saçmalamayı keser misin? Bunu nereden çıkardığını bile bilmiyorum. Annem hiç böyle değildi. *Ben* de böyle değilim. Nasıl bu hale geldiğini anlamıyorum. Çok tuhaf ve acayipsin. Anomali gibi bir şey.”

Kendi kendime bunu ilk kez duymadığımı söylerken bile göz yaşlarım daha da hızlanmıştı. Sarah bana ilk kez anomali ya da tuhaf demiyordu.

Hatta artık bu bana da mantıklı geliyordu.

Ailemizde hırsları olmayan, hiçbir konuda iyi olmayan ve kuralları sevmeyen tek kişi bendim.

Ben *bir* anomaliydim.

Ama onu çeşitli kusurlarım hakkında konuşmak için aramamıştım. Onu aramıştım çünkü nedenini bilmek istemiştım. Belki de bunun, Arrow’la onun sonu olamayacağını anlamasını sağlamaya çalışmak içindi.

“Söylediğim tek şey,” diye başladım kararlı bir sesle. “Bunu düzeltmenin bir yolu olabilir. Sekiz yıllık bir ilişkiden vazgeçemezsin.”

Birden aklıma bir şey gelmişti.

Muhteşem ve harika bir şey.

Oldukça ortada olan ama son yirmi dört saat içinde birçok şey olduğu için aklıma gelmeyen bir şey.

O artık benim koçumdu.

Yeni futbol koçum.

“Belki sana yardım edebilirim,” diye geveledim ablama. “Belki bu konuda bir şeyler yapabilirim. O artık burada. O, benim yeni futbol koçum. Bu da onu her zaman göreceğim ve bunu düzeltileceğim anlamına geliyor. Sizi tekrar bir araya getirebilirim.”

Şu anda olasılıklar zihnimde birbiriyle yarışyordu, *yarışıyorlardı*. Yapabileceğim çok şey vardı. Aklıma o kadar çok fikir geliyordu ki.

“Salem,” diye çıkıştı ablam beni hayallerimden kopararak. “Hiç bir şey yapmayacaksın. Müdahale etmeyeceksin, anlıyor musun?”

“Ama...”

“Hayır. Tek bir kelime dahi duymak istemiyorum. Bu kadar yeter. Bu işe karışma. Hayatımdan uzak dur. Bu benim ayrılığım. Bu benim ilişkim. Bunun seninle bir ilgisi yok. Anlamadığın şeylere karışma. Lütfen beni bir daha arama, tamam mı? Daha fazla kural çiğneme, Salem. Eğer Leah senden bıkar, seni okuldan ve evinden kovarsa seni yanıma almam. Kendi başınasın, anladın mı beni? O yüzden lütfen lanet kurallara uy ve işime burnunu sokma. Ve Tanrı aşkına, vaktini futbolla harcamayı bırak. Dışarıda futbolla ilgili bir şeyler yapabilecek kızlar var ama sen onlardan biri değilsin. Bunu kabul et, değişiklik olsun diye faydalı bir şeyler yap.”

Ona mektup yazıyordum.

On yaşında yazamaya başladığımdan beri muhtemelen ona binlerce mektup yazmıştım.

Çünkü ona çok şey anlatmak istiyordum.

Ona pek çok şey söylemek istemişim. Bana mutfakta sorduğu soruya cevap vermek istemişim. Sırrının benimle güvende olduğuna dair ona söz vermek istemişim.

Ama hiç fırsatım olmamıştı ve ben de başka yollara başvurmuştum.

O zamandan beri bu benim için bir bağımlılık haline gelmişti.

Her gece ona bir mektup yazardım. Ona günümü, yaptığım her şeyi, tüm sıradan ayrıntıları anlatıyordum. Her gece ona gününü soruyordum. Ne yaptığını, gittiği yerleri, gördüğü insanları.

Her gece onunla bir arkadaş gibi konuşuyordum.

Her gece ona sevgilim diyordum.

Sevgilim Arrow.

Mektuplarıma bu şekilde başlıyordum. “Sevgili Arrow” ya da “Arrow” gibi sıradan bir şekilde değil.

Çünkü ona karşı hissettiklerim sadece belirli kelimelerle, belirli hecelerle, tonlarla ve ritimlerle ifade edilebilirdi. Ve “sevgilim” tüm doğru notaları vuruyordu.

Sevgilim kelimesi, ona hayran olunduğunu ve sevildiğini söylüyordu.

Ama aynı zamanda canımı da yakıyordu. Kalbim için hem sevinç hem de bir hançer olduğunu söylüyordu.

Onu sevmek dünyanın en harika ve en korkunç şeyiydi.

Arrow'u sevmek benim kıyametimdi.

Yani o benim için sevgili değil, *sevgilimdi*.

Mektupları yazdıktan sonra turuncu bir zarfın içine koyuyordum; sonra da zarfları, yatağımın altında sakladığım bir ayakkabı kutusunun içine yerleştiriyordum.

Yani, o an hangi yatakta uyuyorsam.

Leah'nun evindeyken onları –ayakkabı kutularını, şimdi oldukça fazlalardı– tek kişilik yatağımın altına koymuştum.

Kaçtığım gece onları sırt çantamın ve küçük valizimin içinde taşıyordum. Mektuplarla dolu ayakkabı kutuları ve ondan çaldığım tişörtler. Bunlardan başka bir şey istemiyordum.

St. Mary'ye geldiğimde o kutuları da içeri sokmuştum.

Bu gece, ablamla konuştuktan sonra, Elanor kendi yatağında pencereye yakın bir yerde horlarken ben kendi yatağında oturuyor ve kırmızı görünen ayın altında ona yeni bir mektup yazıyordum.

Harika değildi ama idare ediyordum.

Gözlerimi zorladım ve kalemimi kâğıdın üzerinde gezdirerek ona dün gece onu gördüğümü söyledim. Onu görmenin büyük bir şok, harika bir sürpriz olduğundan bahsettim. Ama neden Sarah ile birlikte olmadığını anlayamadığımı da ekledim.

Ona ne olduğunu sordum.

Birbirlerini bu kadar çok severken nasıl ayrılmış olabilirlerdi?

Bana her şeyin yalan olduğunu söylemesi için ısrar ettim.

Ona, Ben hakkında da sorular sordum. Birine öyle vurduğu için ne kadar üzgün olduğu ile ilgili.

Ona burada olduğu gerçeğini sordum.

St. Mary'de. Benim okulumda.

Nasıl benim futbol koçum olmuştu? Nasıl olmuştu da benim olduğum yere gelmişti?

Nasıl olmuştu da ben ondan kaçarken bir şekilde aynı yere gelmiştik?

Her nasıl olduysa, artık onu her gün görecektim.

Ve bir şekilde onu Salem adındaki cadıdan korumam gerekecekti.

Futbol sahasının kenarında duruyordu.
Onda fark ettiğim ilk şey güneşin vurduğu ışıltılı saçlarıydı. Yine.
Barda şapkasını taktığı için görememiştim. Ama şimdi görebiliyordum.

Eylül ayında gökyüzü gri olsa da saç tellerini parlatacak kadar öğleden sonrası güneşi vardı. Hafif bir esintiyle dalgalanıyorlardı, bu yüzden ellerimi futbol şortumun ceplerine sokmak zorunda kaldım.

Parmaklarımı saçlarında gezdirme isteğimi engellemeye çalışıyordum.

Saçlarına güneş vuruyor olsa da geri kalan her yeri griydi.

Gri eşofman altı, gri spor ayakkabı. Ve onun imzası olan gri spor tişörtü.

Onu mutfakta ilk kez gördüğümde de aynı tarzda bir tişört giyiyordu. Pek orijinal tarzda bir tişört değildi ama onun üzerindeyken nefesimi kesiyordu.

Boldu ve rüzgâr estiğinde vücudunun üzerinde dalgalanıyordu. Ama beni delirten kısım bu değildi.

Beni delirten kısım, spor tişörtünün kollarının olmamasıydı. Kollarının olduğu yerde delikler vardı; bu delikler o kadar büyük ve sarkıklardı ki kaburgalarıyla kaslarının yan kısımlarını görebiliyordunuz.

Büyüleyiciydi. Ve çok seksi.

Bu, olanların gerçekliğini vurguluyordu.

Arrow gerçekten burada, St. Mary'deydi.

Hayatımın gizli aşkı, ablamın erkek arkadaşı.

Eski erkek arkadaşı.

Eski.

Tanrım, ona böyle hitap etmek hâlâ çok garipti.

Başımı iki yana sallayarak hiçbir spor dalıyla ilgilenmeyen Poe, Callie ve Wyn'le birlikte futbol sahasına doğru ilerledim. Ama St. Mary'de bir spor dalı seçmek zorunluydu çünkü bu takım kurma egzersizleri kapsamına giriyordu.

Görünüşe bakılırsa biraz geç kalmıştık çünkü tüm kızlar çoktan buradaydı; çok heyecanlı ve konuşkan görünüyorlardı.

Neden olmasınlardı ki?

O futbolun parlayan yıldızıydı, son iki gündür kampüs onun yeni futbol koçu olduğu haberleriyle çalkalanıyordu.

Ve bu da ister inanın ister inanmayın, kötü şöhretimi daha da kötü bir hale getirmişti.

Bazıları onunla aynı evde yaşadığım için benden nefret ediyordu ki bu birinden nefret etmek için çok garip bir sebepti. Bazıları ona iftira atarsam arkadaşım olmayı teklif etmişlerdi ki bunu kesinlikle reddetmiştim. Yani kısacası herkes benden geçen haftaya göre biraz daha fazla nefret ediyordu.

Yaşasın ben.

Sahaya vardığımızda birisi, "İmzanı alabilir miyiz?" diye sordu.

Ben daha bunu kimin söylediğini anlayamadan ve Arrow cevap bile veremeden bir başkası adadı. "Peki ya fotoğraf çekinebilir miyiz?"

"Telefonumuz yok, sersem," dedi biri.

"Ne olmuş yani? Koç TJ'nin telefonunu kullanabiliriz," diye atıldı ikinci bir kız.

Koç TJ, elinde bir pano ile Arrow'un yanında duruyordu. St. Mary'deki diğer tüm öğretmenler gibi o da oldukça sertti –Miller kadar değil tabii– ve sıkı bir topuzu vardı. "Kızlar..."

Koç TJ konuşamamıştı çünkü üçüncü bir kız söze girmişti. "Sakatlandığını duyduğuma çok üzüldüm." Onun konuşmasıyla grubun havası hızla değişti. Kasvetli bir hal almıştı. "Galaxy üst üste ikinci yıl kupayı kazanmaya çok yakındı."

İmza isteyen ilk kız tekrar söze girdi. "Evet, hepimiz sizin kazanacağınızdan neredeyse emindik. Kesin gibi görünüyordu."

Diğer birkaç kız da aynı şeyi mırıldanıyordu ama ben daha çok onu izlemeye odaklanmış durumdaydım. Yeni Arrow'u izlemeye.

Sahte sakatlığından bahsedildiğinde verdiği tepkiyi izlemeye.

Göğsünde buluşturduğu ellerini serbest bırakmadan, duruşunu rahatlatmadan önce çenesini sıkmasını ve yaz mavisi gözlerinin birkaç saniyeliğine kısılmasını izledim. Öfkesinin vücudunun bir bölümünden, diğerine aktığını gördüm.

Ve yine ona dokunmak için aptalca bir istek duydum.

Bu yeni oluşan öfkeye dokunmak istiyordum.

“Evet, öyleydi,” dedi gergin ama kibar bir sesle. “Bazı şeyleri çantada keklik sanırsın ama öyle olmadığı ortaya çıkar. Yine de bununla başa çıkarsın.”

İçimdeki istek büyürken dudağımı ısırdım.

Gitgide daha da büyüyordu.

Grubun önüne gidip onunla konuşmayı, ona bir şeyler sormayı çok istiyordum.

Ama yapmayacaktım.

Kesinlikle yapmayacaktım.

Çünkü hafta sonu kendime bir söz vermiştim.

Artık St. Mary’de olması ve onu koridorlarda, okul bahçesinde, futbol sahasında sürekli göreceğim olmam, onu rahatsız edeceğim anlamına gelmiyordu. Kendimi serbest bırakıp... yanlış şeyler yapabileceğim anlamına gelmiyordu.

Özellikle de şimdi.

Ablamdan yeni ayrılmışken. Sekiz yıllık bir ilişkiden yeni çıkmışken. Barda yaptığım gibi hayatına girip ona sorular soracak aşırı hevesli küçük bir kız kardeşe ihtiyacı yoktu.

Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapacak, onu cadı yönlerimden uzak tutacaktım.

“Bana topa nasıl kafa atılacağını öğretebilir misin?” diye soran biri düşüncelerimi böldü.

Tıpkı daha önce olduğu gibi Arrow cevap veremedi başka biri başka bir soruyla çıkagelmişti ve o andan itibaren sorular kartopu gibi büyümeye başladı.

“Bir yerde Real Madrid’in seni seyrettiğini okudum. Gelecek sezon Avrupa Ligi’nde oynamak için anlaşma yapacak mısın?”

“Messi ile tanıştın mı? Peki ya Beckham’la?”

“Evet! Ronaldo ile tanıştın mı?”

“Ne kadar *bench press* yapıyorsun?”

“Benimle *bench press* yapabilir misin?”

Biri, “Kız arkadaşın var mı?” diye sorana kadar kahkahalar havada uçuşuyordu.

Bunun üzerine kaskatı kesildim.

Öfkenin elmacıkkemiklerinden omuzlarına doğru ilerleyişini bir kez daha izlerken gözlerim büyümüş ve dudaklarım aralanmıştı. Gözlerinden buğulu bir bakış geçtiğinde ablamın sözlerini hatırladım.

O, çok üzgündü...

Öfkesi dişlerine ulaştığında ve gülümsemeden önce dişlerini bir kez sıktığında cadı kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Bu, televizyonda pek çok kez gördüğüm, üzerine çalıştığı yarım bir gülümsemeydi.

“Şu anda zamanımın çoğunu futbol alıyor,” dedi her zamanki cevabını vererek. “O yüzden bir ilişki aramıyorum.”

Evet, genelde böyle söylerdi.

Hayatım şu anda futboldan ibaret.

Ya da özel hayatım hakkında konuşmamayı tercih ederim ama maç hakkında konuşmaktan mutluluk duyarım.

Aşk hayatını hep gizli tutardı.

Bunun en büyük nedeni futbolun gerçekten onun ana odak noktası olması ve sadece oyunuyla tanınmak istemesiydi. İkinci olarak da Arrow lige katıldığında Sarah hâlâ üniversitedeydi, onu tüm dedikodulardan ve paparazzilerden korumak istemişti.

Gördünüz mü? Onu sevmemek çok ama *çok* zordu.

Neden bu kadar iyi, güvenilir ve koruyucu olmak zorundaydı ki?

Hayatım boyunca böyle birini görmemiştim.

Ablamın ona âşık olmasına şaşırmamak gerekiyordu, tabii benim de âşık olmama.

Her neyse, bu onun her zaman verdiği cevaptı. Ama birkaç saniye sonra konuyu saptırarak ekledi. “Ama kim bilir? Her şey olabilir. Aslında hayatı akışına bırakmanın ne kadar harika olduğunu öğreniyorum.”

* Kişinin bir ağırlık sehpası üzerinde uzanırken ağırlığı yukarı doğru ittiği bir üst vücut ağırlık antrenmanı egzersizidir. (ç.n.)

Cevabının sonunda da *sırıtmıştı*. “Hayatı akışına bırakmak” dedikten hemen sonra. Ellerimi yumruk yapmıştım çünkü ne zamandan beri hayatı akışına bırakıyordu ki? *Ne zaman?*

Her lanet şeyi planlardı.

Tam bir kural delisiydi.

Ayrıca neden öyle sırtıyordu? Yani, bardaki kıza sırtımasından ne kadar nefret etsem de bunu öpüştükleri için falan yaptığını şimdi anlıyordum.

Bana da sırtıtmıştı –bunu da çok net hatırlıyordum– çünkü benimle oynuyor, dikkatimi gerçeklerden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ama bunu burada neden yapıyordu?

Flört mü ediyordu?

Bunun üzerinde duramamıştım çünkü o tuhaf cevabı verdikten sonra kızların ona sorduğu diğer tüm soruları yanıtlamaya devam ediyordu. Suratındaki o aynı sırtımayla.

Ve ben bundan hoşlanmamıştım.

Hem de hiç hoşlanmamıştım.

Flört ediyordu, değil mi?

Kızlarla lanet olası flört ediyordu ve bacaklarım gidip buna bir son vermek için deli gibi *kaşınıyordu*. Ama yapamazdım çünkü kendime ondan uzak duracağıma dair söz vermiştim.

Ayrıca, kıskanmaya hakkım var mıydı?

Barda da onu kıskanmaya hakkım yoktu, burada da olduğunu söyleyemezdim.

Hatta şimdi onu kıskanmaya daha da az hakkım vardı.

O artık ablamın erkek arkadaşı değildi –bana sorarsanız bu kahrolası aptalca nedenlerden dolayıydı– bu yüzden onun adına kıskançlık yapamazdım.

Teknik olarak, istediği kişiyle flört etmekte, öpüşmekte, başka şeyler yapmakta özgürdü ve bu beni ilgilendirmezdi.

Seni ilgilendirmez, Salem.

Ama Salem aptalın tekiydi, tamam mı?

Salem; bu flört eden, sırıtan, spor tişörtü esintide kaslı vücudunda dalgalanan ve dudaklarının muhteşemliği karşısında hemen burada ölmek istediği adama karşı süper gizli bir aşk besleyen lanet olası bir aptaldı.

Kendimi durduramadan önce arkadaşlarımdan uzaklaşıp kalabalıktan ayrıldım. Kızların hâlâ mırıldanmaya devam ettiği topluluğun etrafından dolaşıp önce Koç TJ'ye baktım çünkü cidden, buna bir son vermesi gerekmiyor muydu?

Buraya futbol oynamaya mı yoksa doğaçlama bir soru-cevap seansı yapmaya mı gelmiştik?

Bakışlarımın ikinci hedefi Arrow'un kendisiydi, yani koç. Güneşin vurduğu saçları, ışıltılı mavi gözleri ve altın sarısı teniyle unvanını çok iyi taşıyordu.

Sarışın Arrow.

"Buraya futbol oynamaya geldiğimizi sanıyordum." Yüksek sesle ve net bir şekilde konuşarak tüm konuşmalara ve gülüşmelere etkili bir şekilde son verdim.

Aniden ortaya çıkmam herkesi sarsmıştı. Beni ya da sert sözlerimi beklemiyorlardı. Şaşkın ve kızgın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Hatta Koç TJ'nin bile bana ters ters baktığını fark etmiştim.

Ama onlara pek aldırış etmedim çünkü gözlerim ona dikilmişti, onunkiler de dimdik benimkilere çevrilmişti.

Ama sonra gözleri, aramızdaki bağı kopararak aşağı doğru indi. Önce burnuma, sonra dudaklarıma ve ardından boğazıma kaydı. Yutkundum ve o da bunu izledi.

Derin bir nefes alırken bunu da izliyor, okul tarafından verilen futbol formamı inceliyordu. Beyaz tişörtümü, hardal rengi şortumu süzdü. Dizüstü çoraplarımı ve son olarak da kramponlarımı.

Geçen gece bana ipucu vereceğini söylediğinde yaptığı gibi bir süre onlara baktı, sonra gözlerini tekrar yüzüme doğru kaldırıp mırıldandı: "Onun için geldik."

"Peki o zaman neden oynamıyoruz?" Kalbim onun ayrıntılı incelemesi altında çarparken bile ses tonuma tüm ateşi enjekte ederek sormuştum.

Gözlerimin ucuyla Koç TJ'nin, muhtemelen beni hizaya getirmek için, bir şeyler söylemeye çalıştığını gördüm ama Arrow, "Çünkü herkesin gelmesini bekliyorduk," diyerek onun sesini bastırdı.

Tamam, galiba sahaya gelmekte biraz geç kalmıştık.

Muhtemelen bunu kabul etmeliydim. Özellikle de geçen gece dakik olmakla ilgili söylediklerinden sonra.

Ama kabul etmemiştim.

Onun yerine çenemi kaldırdım. “Peki, artık hepimiz buradayız.”

Gözlerini –yemin ederim, bir saniye öncesine göre daha da *koyulaşmıştı*– bir kez daha vücudumda gezdirince parmaklarımı yumruk haline getirmek zorunda kaldım.

Arrow beni ikinci kez incelemeyi bitirdikten sonra nihayet, “Görebiliyorum,” dedi.

Ve nedense kendimi...

Sanki tüm bu flörtleşme olayını bilerek yapıyormuş gibi hissettim. Beni kışkırtmak ve geçen gece barda yaptığım gibi ona doğru yürümemi sağlamak için.

Ama bu aptalcaydı, değil mi?

O kadar insan varken neden *beni* kışkırttı ki?

Ben de bir nevi mantıklı olmaya çalışarak, “Artık oynayabilir miyiz?” diye sordum. Ama nedense, “Dakikliğin buradaki temel kurallardan biri olduğunu sanıyordum,” diye eklemekten kendimi alamamıştım.

Ve sonra, yemin ederim onu tanıdığım son sekiz yıl boyunca *asla* görmediğim bir şey yaptı. Bunu ne kameralara ne Sarah’ya ne de o kızı yapmıştı.

Dudaklarını yaladı.

Bu tamamen ya da bariz bir şekilde yaptığı bir şey bile değildi. Sadece dili hafif bir şekilde görünmüş, ardından altdudağının üzerinde kaymıştı.

Bu onu çok... kötü, çok kışkırtıcı gösteriyordu.

Onu tanıdığım halinin o kadar tersiydi ki onun yaptığını yapmak zorunda kalmıştım. Bunun gerçekleştiğine inanmak için *gerçekten* de bir geri zekâlı gibi kendi dudaklarımı yalamam gerekiyordu.

“Evet, öyle,” dedi yavaşça başını sallayarak, kolları hâlâ göğsünde birbirine kavuşturulmuş bir şekilde duruyordu. “Gerçi onları önemseydiğini hiç bilmiyordum. *Kuralları*.”

Dudaklarını yalamasını düşünmemeye çalışarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Önemsiyorum.”

“Öyle mi?”

“Hem de çok.”

“O zaman buranın senin üzerinde muazzam bir etkisi var. Çünkü onlara bu kadar âşık olduğun hiçbir zamanı hatırlayamıyorum.” Durakladı ve nasıl olduysa, bir şekilde kelimeleri vurgulayarak söylüyormuş gibi hissettirerek ekledi. “*Kurallara.*”

Dedikleriyle ilgili bir şey gözlerimi kısarak ona dikmeme neden olmuştu. “Çünkü her zaman futbol ve diğer şeylerle meşgul olduğun için daha önce bana hiç dikkat etmedin.”

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Onu neden bu kadar kıskırttığının hiçbir açıklaması yoktu.

Ama bunu yapmıştım ve o da yemi yutmuştu.

Hatta bunu tüm vücuduyla yapmıştı. Başını yana eğmiş, dudaklarının kenarları seğirirken duruşunu dikleştirmişti. Nedense bunun hem şaşkınlıktan hem de keyiften kaynaklandığını düşünüyordum.

“Etmedim, değil mi?” diye mırıldanırken başını sanki kendine bakıyormuş gibi salladı.

“Hayır, etmedin.”

Gözleri ıslıl ıslıl ve keskindi. “Şimdilerde ediyorum gerçi, yanılıyorsam düzelt ama geçenlerde seni bir barda görmemiş miydin? Geçen hafta gece yarısı gibi. Çok önemseddiğini iddia ettiğin tüm kuralları açıkça görmezden geliyordun.”

Aman Tanrım... *Ne?*

Gözlerim o kadar büyümüş, o kadar irileşmişti ki kafamdan fırlamadıklarına şaşırmıştım.

Bunu gerçekten, gerçekten söylemiş miydi? Hem de *yüksek* sesle.

Evet, söylemişti çünkü etrafımda ani bir şok olma ve mırıldanma patlaması yaşanmıştı.

O... o *pislik*.

Bu kelimeyi onun için, Arrow için kullandığıma inanamıyordum.

Ama Tanrım. *Tanrım.*

Bunun başımı ne kadar belaya sokabileceğinden haberi var mıydı? Bu şaka değildi.

Bunu biliyor gibi görünüyordu. Bunun şaka olmadığını biliyordu ve başımın ne kadar belaya girebileceği hakkında her türlü fikre sahipti çünkü *pislik herif* gülümsüyordu.

Daha çok, başparmağıyla ağzının kenarını kaşıyarak gizlemeye çalıştığı yamuk ve eğlenmiş bir gülümseme gibiydi. Ve başını öyle bir eğiyordu ki aptal, seksi çenesine öğleden sonra güneşi vuruyordu.

Ve hafif kirli sakalı parlıyordu.

Parlıyordu.

Pislik herif parılıyor, ben de aptal gibi onu izliyordum.

Bir şey söyle.

Ellerimi iki yanımda yumruk yapıp boğazımı temizledim. Bütün kalabalık söyleyeceklerimi dinlemek için sessizleşmişti ve yemin ederim, eğer buradan canlı çıkarsam onu öldürecektim.

Sevdiğim adamı öldürecektim.

Ama önce bir kahkaha attım, gergin ve tamamen sahteydi. Göz ucuyla Koç TJ'ye baktım, bana ters ters bakıyordu. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Tekrar gülümsedim ve *kendi* yarattığı durumla boğuşmamı izlerken yamuk bir şekilde gerilen dudağı, tam bir gülümseme halini almıştı.

"Öyle mi yapıyorum?"

"Evet, öyle yapıyorsun," diye devam ettim. "Ama korkarım bu aptal şakanda bir sorun var."

"Ah, gerçekten mi?"

"Evet. Çünkü bırak bara gitmeyi, kampüs dışında bile bir yere gidemiyorum. Henüz o ayrıcalığa sahip değilim. Ayrıca..." Gözlerimi ona dikerek o geceki sözlerini tekrarladım. "Işıklar dokuz buçukta söner, unuttun mu? Kural bu ve ben bile St. Mary'deki ilk haftamda bunu bozmaya cesaret edemezdim."

Gözlerinden alaycı bir bakış geçti. "Kural bu mu?"

"Evet. Belki de kural kitabını okumalısın."

"Belki," diye cevapladı tembelce. "Ya da belki sadece sana sormalıyım. Madem bu kadar örnek bir öğrenci oldun."

Alaycı yorumu karşısında dudaklarımı büzdüm. "Yani buradaydım. Yatakta. Ait olduğum yerde."

Sanırım çok fazla kelime kullanmış, çok fazla açıklama yapmıştım ve birazdan beni yakalayacaklardı.

Tüm ayrıcalıklarımı –ne kadar basit olurlarsa olsunlar– elimden

alacaklar, hatta muhtemelen bir daha asla gizlice dışarı çıkmamam için beni bir odaya kapatacaklardı.

Hepsi bu pislik benimle eğlendiği içindi.

Ama sonra onun şöyle dediğini duydum. “Şimdi sen söyleyince fark ettim. Sen değildin.” Vücudum gevşemişti, Arrow tekrar beni süzmeye başladı. “Gördüğüm kızın saçları daha dağınıktı sanırım. Dudakları da daha dolgundu. Haklısın.”

Bu “dudakları daha dolgundu” yorumundan sonra konuşabilmem bir mucizeydi ama konuşabildim. “Özrün kabul edildi. Artık biliyorsun.”

“Özür dilemedim,” dedi ve ekledi. “Yine de bunu görmeyi çok isterdim.”

“Neyi görmeyi?”

“Seni.” Yüzünü eğdi ve sesini alçalttı. “Yatakta.”

Neler olduğunu bilmiyordum. Ne yaptığını ya da yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Bunları neden söylediğini bilmiyordum.

Los Angeles’tan döndüğünden beri en tuhaf, en nefes kesici şeyleri söylüyordu.

“Beni y-yatakta mı görmek istiyorsun?” diye sordum kurumuş bir boğaz ve şişmiş bir dille.

Yavaşça başını salladı; saçlarının telleri pürüzsüz, umursamaz alınının üzerine düşmüştü. “Hem de çok. Seni kurallara uyan iyi bir kız olurken görmeyi çok isterdim. Ait olduğun yerde dururken görmeyi.”

Kendi saçlarımı alnımdan savurdum çünkü parmaklarım sabırsız ve asi davranarak onun saçlarını kenara itmek için can atıyordu. Kalbim de asi davranıyor, ona yaklaşmak, ayaklarının dibine serilmek için sızlanıyordu.

“Artık buradasın, değil mi?” *Her nasılsa*. “Bunu göreceksin. Tüm kurallara uyuyorum.”

“Bunun için ne kadar sabırsızlandığımı bilemezsin,” dedi gözlerini gözlerime dikerek. Cümlesine anlamadığım ama garip bir şekilde bir o kadar da anladığım gizli bir anlam yüklemişti.

“Şimdi, futbol yıldızının kıcını öpmeyi bırakıp oyunumuzu oynayabilir miyiz?”

“Tabii ki,” dedi cömertçe bana katılarak ve çenesiyle beni işaret etti. “Sen diğer insanların önüne geçmeyi, hevesli bir hayran gibi davranmayı bırakır bırakmaz ve sırana geçer geçmez başlayacağız. Tıpkı diğer herkes gibi.”

Sert bir şekilde karşılık vermek için ağzımı açmıştım çünkü futbol hakkında ne öğrendiysem ondan öğrenmiş olsam da bana nasıl hayran diyebilirdi?

Ama sözleri beni kendime getirmişti. Bana yalnız olmadığımı hatırlatmıştı.

Yani, bunu biliyordum ama şimdi arkamda duran bir grup kızın bana dik dik baktığını ve içlerinde bir öğretmenin, Koç TJ’nin de olduğunu fark etmiştim. Ve ben de tam olarak onların düşündüğü şeyi yapıyordum.

Onunla birlikte yaşamış olmamın vermiş olduğu fırsatı kullanıyor, onunla –ki artık o bir öğretmendi–küstahça, senli benli bir şekilde konuşuyordum.

Onun meydan okuyan bakışları altında başımı eğip geri çekildim.

Sıraya girdiğimde ve başımı kaldırıp baktığımda Arrow’un –pardon, Koç Carlisle’ın– kollarını serbest bırakıp gözlerini kaçırmadan önce hâlâ anlaşılabilir bir ifadeyle bana baktığını gördüm. “Teker teker öne çıkmanızı, kendinizi tanıtmanızı ve hangi pozisyonda oynadığınızı söylemenizi istiyorum. Sonra da otuz dakikalık bir ısınma oyunuyla başlayacağız.”

Biz de dediğini yaptık. Kendimizi tanıttık. Sıra bana geldiğinde, mümkün olduğunca ağırbaşlı görünmeye çalıştım.

“Salem Salinger. Orta saha oyuncusuyum.”

Gözlerim kramponlarımdaydı, bu yüzden haklı olup olmadığını bilmiyordum. Ama bana bakarken durakladığını hissetmiştim. Cevabım karşısında gözlerinin karardığını ve çenesinin gerildiğini hissediyordum.

Bunun nedeni, onun oynadığı pozisyonu söylememdi.

Birkaç istisna dışında lise ve üniversite boyunca hep bu pozisyonda oynamıştı. Ama kendini, en iyi orta saha oyuncusuyken gösteriyordu. Serbest vuruşları ve röveşataları efsaneviydi ya da en azından öyle olma yolundaydı. Beckham’inki gibi.

İşte bu yüzden ben de bir orta saha oyuncusuydum çünkü kendimi böyle yetiştirmiştım.

Onun ve Beckham'ın maç kasetlerini izleyerek.

O kasetlerin hepsi gizlice, benim tarafımdan, onun odasından çalınmıştı.

Ona gizli mektuplar yazmanın dışında, ona bağlı hissedebilmenin tek yolu buydu, onun çok sevdiği oyunu oynamak.

Her zaman az çok atletiktim ve sporla ilgilenirdim. Orada burada futbol oynardım. Ama Leah'nın evine taşındığımızda spora gerçekten merak salmıştım. Arrow'u arka bahçede oynarken izledim, o okuldayken de onun adımlarını takip ederek kendi başıma oynardım.

Yani evet, futbol oynuyordum.

Ama onun önünde, futbol idolümün önünde oynayacağım için çok gergindim.

Sarışın Arrow.

Tanışma faslı bittikten sonra Arrow bizi iki takıma ayırırken Koç TJ de tüm oyuncularını panoya not aldı. Arrow pozisyon almamızı ve başlamamızı söyledi. Koç TJ düdüğü çaldı ve işte başlamıştık.

Orta saha oyuncularından biri olarak merkezde sahayı domine ediyordum. En çok koşan ve en çok alanı kaplayan bendim. Topa sahip olan rakip takım oyuncularını takip ediyor, topu çalışıyordum.

Ayrıca eklemem gerekirse bu benim uzmanlık alanımdı.

Top çalma.

Topu elimde tutmakta her zaman zorlanırdım. Ama bugün, topu kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Daha önce hiç top sürmediğim gibi top peşinde koşuyordum, fırsat doğana ve şut çekip gol atana kadar ayaklarım sahada uçuyordu.

Maçın ilk beş dakikasında, ilk golü attığımda kendimi dünyanın zirvesinde gibi hissetmişim. Ama bu, on dakika sonra sahanın ortasından bir gol daha attığımda ve ağları havalandırdığımda hissettiklerimle kıyaslanamazdı bile.

Bu mutluluktan uçmak gibi bir şeydi.

Kendinden geçmek gibi.

Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım. Hem de hiç. Şaka yapmıyordum.

Sanırım bunun nedeni oydu.

Üzerimdeki yeni, koyu renk gözleri böyle bir etkiye sahipti. Tüm adrenalini, tüm ateşi damarlarıma akıtıyor, hayatımın en iyi oyununu oynamamı sağlıyordu.

Bakışlarının sahada beni takip ettiğini, onun için oynamamı izlediğini *hissedebiliyordum*.

Bu bana öyle bir coşku veriyordu ki otuzuncu dakikanın bitiş düdüğü çaldığında kendimi toparlamam birkaç saniyemi almıştı.

Birden üç çift kolun beni çevrelediğini ve sarılmaya zorladığını fark ettim. Bu kızlar; Poe, Wyn ve Callie'ydi. Callie takımında benimle birlikteydi, o yüzden kazandık diye bağırıldığında buna inanamamıştım. Poe ve Wyn de rakip takımında olmalarına rağmen sevinç çığlıkları atıyorlardı.

Bana harika olduğumu söylediler, sanırım ağlayacaktım çünkü daha önce kimse bana futbolda iyi olduğumu söylememişti.

Aslında hiç kimse hiçbir şeyde iyi olduğumu söylememişti.

“Salem.”

Bu onun sesiydi, yüksekti ve mutluluk balonumu bir kırbaç gibi delip geçmişti.

Kırbaç bana çarptığı anda birkaç santim geri çekildim. Kızlar da geri çekilmiş ve küçük grubumuz dağılmıştı.

Çaktırmadan sahanın kenarında duran uzun silüetine baktım.

Kaslı kollarını kavuşturmuş ve rahat bir duruş sergiliyordu. Ama hayal etmeye cesaret ettiğim derin bir hayranlık yerine –çünkü biz kazanmıştık, değil mi?– yüz hatlarına sert bir bakış yerleşmişti.

Karanlık bir kaş çatma.

Ben daha bunu sindiremeden yüzünü eğip bir kolunu serbest bıraktı. Sonra *gel buraya* anlamına gelen evrensel bir hareketle parmağını bana doğru uzattı.

Ve bu, o kadar küçümseyiciydi ki afallamıştım.

Parmağını bana doğru uzatması. Sanki o gerçekten bir futbol yıldızıydı –ki öyleydi– ve ben de onun basit hareketlerle emir verebileceği aşırı hevesli hayranıyım.

Tamam, öyle de olabilirdim. Demek istediğim, hayranıydim.

Ama yine de...

O bunu bilmiyordu.

Öte yandan, her şey burada bitmemiştir.

Ben kıpırdamayınca kaşlarını kaldırıp bana bakmış; kibirli ve üstün bir tavırla, intikam vaat eden bir sesle adımı tekrar söylemişti. "Salem."

Ve ben de olduğum aptal, salak, âşık kız gibi ilerledim.

Çünkü adımı söylemişti.

Sadece söylemekle kalmamıştı, söylerken onu *görmüştüm*. "Le" derken dili dişlerinin arasına sıkışmış bir şekilde dışarı çıkmıştı. "Sa" derken de biraz tıslamıştı.

Bu yeni bir şey değildi çünkü insanlar adımı her söylediğinde bunu görüyordum.

Ama *onun* ağzından çıkışını hiç görmemiştim.

Tıpkı benim onun adını toplum içinde hiç yüksek sesle söylemediğim gibi o da benim adımı hiç söylememişti. En azından benim yanımda.

Yani gerçekten, bana bunu yaptırmaması onun hatasıydı.

Bana kızgınlığımı –haklı kızgınlığımı– unutturuyor, ona ulaşmak için sahada yürümemi sağlıyordu.

"Arrow," dedim ona ulaştığımda ve bunu söylememle irkildim.

Kahretsin.

Ağzımdan kaçmıştı, hem de en kötü zamanda. Neredeyse tüm okul bizi izliyordu. Sanırım yine şaşkınlıkla nefes verdiklerini duymuştum.

Ama Arrow hiçbir tepki vermemişti.

"Ne zamandır futbol oynuyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle; nefes nefese kalmış, terli halimi inceliyordu.

"Yedi ya da sekiz yaşımdan beri," diye cevap verirken ona bakarak gözlerimi kırptım.

"Yani oyunu oldukça iyi biliyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Hangi pozisyonda oynuyordun?"

"Orta saha."

“Peki orta saha oyuncusu ne yapar?”

Soruyu bir çocuğa sorar gibi sormuştu, bu beni hem utandırmış hem de kızdırmıştı.

Ama bu konuda bir şey yapamazdım, değil mi?

O benim koçumdu ve bugün çoktan iki kez hata yapmıştım.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda çok geç kalmıştım çünkü tekrar konuşmaya başladı. Bu sefer tüm kalabalığa hitap ediyormuş gibi yüksek sesle konuşuyordu ama hâlâ alev alev yanan gözlerini üzerimde tutuyordu.

“Aslında neden *hepimize* orta saha oyuncusunun görevlerini anlatmıyorsun?”

“Pardon?”

“Arkayı dön,” derken yine bir çocuğa anlatır gibi yavaş ve net bir şekilde konuşuyordu. “Ve çok net ve yüksek bir sesle, tüm takıma bir orta saha oyuncusunun ne yaptığını düşündüğünü açıkla.”

O anda vücudumun içinde bir şeyler olduğunu hissettim. Gürültülü, titrek şeyler. Hepsi beni küçük düşürmeye çalıştığı içindi.

Çünkü bunu yaparken bana o kadar yakın duruyordu ki tenindeki misk kokusunu alabiliyordum.

Ellerimi yumruk yaparak derin bir nefes aldım ve dudaklarımı büzdüm. Onun yoğun incelemesi altında arkamı dönüp şöyle dedim: “Bir orta saha oyuncusu olarak benim görevim sahanın merkezini savunmak. Buna karşı takımdan topu çalıp takımımın hücum oyuncularına ve forvetlerine pas vermek de dahil. Böylelikle onların da gol atmasını umuyoruz.”

Bu kadar çok insan varken ortam nasıl bu kadar sessiz olabiliyordu, bilmiyordum ama öyleydi. Kimse konuşmuyor, fısıldamıyor ya da mırıldanmıyordu. Herkes sadece olayların nasıl gelişeceğini bekliyordu.

Arrow konuştuğunda ben de dahil herkes sıçradı. “Pas vermek ve forvetlerin gol atmasına yardım etmek.” Bakışlarımı kalabalıktan uzaklaştırıp ona ve mırıldanır gibi çıkan sesine odaklandım. “Söyle bana Salem, maçta bir kez bile topu forvetlere pas verdin mi?”

Hayır.

Pas vermemiştim.

Bana sert gözlerle bakmaya devam ederken yanaklarım ısındı. Sanki kramponlarımı ateşe vermiş gibi tüm vücudum yanıyordu.

Ama haklıydı.

Beni suçladığı şeyi yapmıştım.

Topu pas vermemiştim.

Topu bir kez ele geçirdim mi, bırakmamıştım. Tüm şutları kendim çekmiştim. Eğer şut atacak boşluğum yoksa sürebildiğim yere kadar topu sürerek koşmuştum. Karşı takımdan bir oyuncunun topu benden çalıp gol atmaması tamamen şanstı.

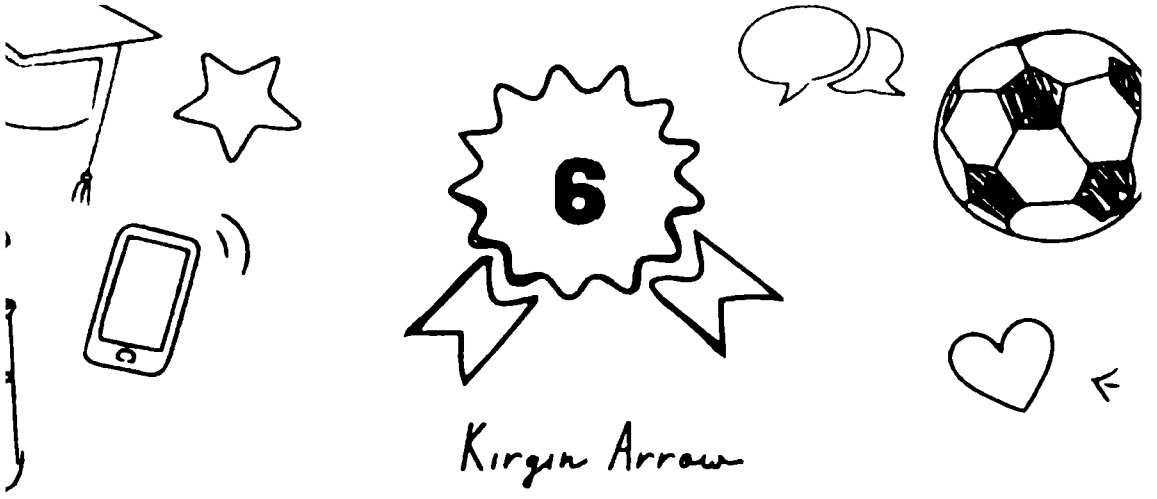
Tekrar yutkunarak başımı salladım. “Hayır.”

“Hayır, ne?” diye bağırdığında irkildim.

Sorusu, *ıması* beni daha da çok yakıyordu ama anlıyordum. “Hayır, Koç.”

Sanki o da benim ona koç dememi içine sindiriyormuş gibi bir an için gözlerini kıstı. Bu da onu daha da tehditkâr, daha da acımasız göstermişti.

“Pekâlâ, koçun olarak seni futbolun ilk kuralı konusunda eğitmememe izin ver. Futbol bir takım oyunudur. Yani, bir *takım* olarak oynarsınız. Yani, takım arkadaşınızın oyununu çalmazsınız. Forvetlerinizin sahada bir aşağı bir yukarı koşup aptal gibi görünmesine izin vermezsiniz. Özellikle de sizinle iletişim kurmaya çalıştıklarında, pas verirsiniz gol atma şanslarının daha yüksek olduğunu anlatmaya çalıştıklarında. O yüzden bir dahaki sefere işini yap, kurallara uy ve lanet olası topu pas ver.”

Mükemmellik.

Seçkinlik. Zirvede olmak. En iyisi olmak.

Bunlar büyürken benimle birlikte olan şeylerdi.

Bunlar çocukluğumda, futbol efsanesi babam Atticus Carlisle'ın maçlarını izlediğimden beri kafama kazınan şeylerdi.

Çoğunlukla televizyon ekranından gördüğüm şeylerdi çünkü babam, ben yedi yaşındayken vefat etmişti.

Peki nasıl en iyi olurdunuz? Seçkinliğe ve mükemmelliğe nasıl ulaşırdınız?

Çok çalışarak, diğerlerinden çok daha fazla çalışarak. Odaklanarak yapardınız. Başkalarının yapmayacağı fedakârlıkları yaparak mükemmelliğe ulaşırdınız.

Kurallara uyarak yapardınız.

Annem bir ıslah okulunun müdiresi olduğu için ben de bu şekilde büyüdüm.

Bu yüzden her zaman ödevlerimi yapmıştım, sebzelerimi yemiştim. Yatağa uygun bir saatte gitmiştim. Sınavlarımdan hep A almıştım. Her antrenmanda başarılı olmuşum.

Kısacası, kurallar benim hayatı yaşayış şeklimdi.

Bununla birlikte bu düşüncemin tam tersini yaptığım için burada, doğduğum yerde, St. Mary'de olmam hiç mantıklı değildi.

Sadece memleketime dönmekle kalmamıştım, aynı zamanda üzerinde mavi çiçekler olan pembe bir kanepede oturuyordum. Çünkü futbolun ilk kuralını çiğnemiştım. Altı yaşlarındayken babamın bana öğrettiği kuralı.

"Asla öfkene yenilmeyeceksin, Arrow. Bu ilk kural. Futbol demek kafa tokuşturmak demek değildir. Futbol hassasiyet ve doğrulukla ilgilidir. Sabırdan gelir. Kendi oyununu oynamadan önce diğer oyuncunun oyununu ölçersin."

O zamanlar neyden bahsettiğini anlamadığımı itiraf etmeliyim ama yıllar geçtikçe bu benim için bir alışkanlık haline gelmişti.

Sakinliğimi yitirmemek. Sabrımı yitirmemek. Lanet olası kendimi kaybetmemek.

Ama becerememiştim.

Kendimi kaybetmiş, yardımcı koçu dövmüştüm. Bunu hak etmiş olması önemli değildi. Beni geri çekmeselerdi o orospu çocuğunu öldürecek olmam önemli değildi. Bundan zevk almış olmam da önemli değildi.

Önemli olan, bir kuralı çiğnemiş –şu an her ne kadar imkânsız görünse de– ve takımdan atılmış olmamdı.

Daha kupayı bile kazanamadan atılmıştım, işte bu yüzden buradaydım.

Takımın benim için seçtiği terapist Dr. Lola Bernstein'ın pembe ve görebildiğim kadarıyla mor olan ofisindeydim.

Sanırım ellili yaşlarında bir kadındı. Ayrıca gözlük ve tonlarca mücevher takıyordu. Üstelik gülümsüyordu. Hem de çok.

Muhtemelen beş dakikadır buradaydım, bana en az on kez gülümsemişti. Yani her bir dakikada iki kez gülümsüyordu. Her otuz saniyede bir ve ben şimdiden cam sehpasını yumruklamak istiyordum.

Ama yapmayacaktım.

Çünkü ben kendimi kaybetmezdim. Asla.

Ayrıca, o bir Harvard mezunuydu. Otuz yıllık tecrübesi ve iyi referansları vardı. Kendi muayenehanesini açmadan önce Heartstone Psikiyatri Hastanesi adında çok prestijli bir tesiste de çalıştığını duymuştum. İçimdeki öfkeden kurtulmama yardım edebilecek biri varsa bu da oydu.

Bu yüzden kurallara uyacak, bugünlerde garip bir şekilde yapmak istediğim gibi etrafımdaki şeyleri yumruklamayacaktım.

“Ee, Arrow.” Başını yana eğince kolyesi şingirdadı. “Sana Arrow diyebilir miyim?”

Gürültülü mücevherleri karşısında dişlerimi sıktım. “İnsanlar bana A der ama tabii, evet. Siz bilirsiniz.”

“Sana A diyebilirim. Sorun değil.”

Gülümsemişti. Yine.

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Ben de mi gülümsemeliydim? Ona nasıl hitap etmemi istediğini mi sormalıydim? Tam olarak ne yapmalıydim?

Ayrıca, Harvard mezunu biri nasıl olurdu da temel profesyonel kıyafetlerin ne olduğunu bilmezdi? Neden hippilerin giydiği gibi bir etek giyyordu? Bu, danışanlarına onların sorunlarını çözebileceğine dair nasıl güven verecekti ki?

Ama tekrar söylüyorum, sinirlenmeyecektim. Çünkü ben asla sinirlenmezdim.

Ayrıca, daha önce bir terapistte gitmişliğim de yoktu. O yüzden bu insanların ne yaptığını bilmiyordum.

“Peki,” diye başladı ben ona bakmaya devam edince. “İlk defa bir öfke problemi yaşıyorsun, en azından bu derece ileri boyutta. Bu doğru mu?”

Kafamı salladım. “Herhangi bir boyutta ilk defa bir öfke problemi yaşıyorum.”

Kaşlarını kaldırmıştı. “Daha önce hiç öfkelenmediğini mi söylüyorsun?”

“Evet.”

“Ama bu imkânsız.”

“İmkânsız değil. Ben kendimi kaybetmem. Bu oyun için oldukça zararlı.”

“Ah, futbol.” Başını salladı. “Yani kendini futbola çok adamışsın.”

Söylediği şeyle ilgili bir şey vücudumu kasmama neden olmuştu. “Evet. Futbol benim her şeyim.”

Mırıldanıyordu ve ben bundan hiç hoşlanmamıştım. Bu mırıldanmanın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tam ona bir şey söyleyecekken bana başka bir soru sordu. “Peki, seni bu kadar sinirlendirecek ne oldu?”

“Affedersiniz?”

Omuz silkti. “Oyuna zarar verdiği için asla sinirlenmediğini söyledin. Ama seni, birine yumruk atacak kadar sinirlendirecek bir şey olmuş olmalı. Ne oldu peki?”

Ne mi olmuştu?

Dalga geçiyordu, değil mi?

Ne olduğunu bilmiyor muydu? Her yerde ne olduğu yazıyordu.

Kız arkadaşımdan ayrıldığım ve kendimi kaybettığım, takım-daki herkes tarafından biliniyordu. Kendimi o kadar kaybetmişim ki dövdüğüm şerefsiz beni şikâyet etmekle tehdit ettiği için uzaklaştırma almıştım. Hatta bana şehir dışına çıkmamı, sorunlarımla ilgilenmemi ve ancak tekrar oynayabilecek durumda olduğuma dair bir doktor raporu aldığımda geri dönmemi söylemişlerdi.

Halkla ilişkiler ekibi devreye girip sakatlığımı ilgili bir yalan uydurmak zorunda kalmıştı.

Tüm bunlar futbolun ilk kuralını çiğnediğim için olmuştu.

“Takım tarafından...” Pembe koltuğun –bu lanet olası renge bir türlü alışamamıştım– üzerinde kıpırdanıyordum ve vücudum her zamankinden daha katı kesilmişti. “İşe alındığınız izlenimine kapılmıştım,” diye başladım.

“Öyleyim.”

“Öyleyse ne olduğunu zaten biliyor olmanız gerekmiyor mu?”

Tekrar gülümsedi; yemin ederim ki sırf kendimi sakinleştirip ilk terapi seansımı bitirebilmek için sehpasını ve duvarın dibindeki kitaplığını parçalayacaktım.

Parmaklarım kıpırdamadan durma ve yumruk haline gelmeme çabasıyla şimdiden karıncalanmaya başlamıştı.

“Biliyorum. Ama bunu senin kelimelerinden duymak istiyorum. Bu yüzden dediğimi yaparsan çok sevinirim.”

Tabii ya.

Tamam.

Lanet olası doktorla konuşayım ki bana bir rapor versin ve ben de ait olduğum yere geri dönebileyim: Takımımın yanına.

Çenemi sıkıp üçe kadar saydım. Sonra beşe çıktım.

İçten içe hâlâ köpürüyordum ama sorun değildi. Bunu yapabiliirdim.

Futbol sahasında daha zor şeyler yapmıştım. Bir terapistle konuşabilir ve ona kendi kelimelerimle neler olduğunu anlatabilirdim.

“Kız arkadaşımdan ayrıldım,” diye başladım dişlerimi sıkarak. “Ve bu beni öfkeliendirdi. O kadar öfkeliendim ki hiç yapmadığım bir şeyi yaparak bir kuralı çiğnedim. Ve şimdi burada sizin karşınızda oturmuş bunun hakkında konuşuyorum.”

Yine mırıldanıyordu ve bu benim sinirlerimi bozmaya başlamıştı. “Ayrılık konusuna gelemim. Bana ondan bahset. Nasıl oldu bu?”

Bu sorunun üzerine vücudumdaki her şey kasılmıştı.

Kaslarım gerildi, derimin üzerinde bir şeyin gezindiğini hissederken dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Böcek gibi bir şey. Yüzlerce böcek. Bir ordu dolusu.

Sürünüyorlar, hatta kayıyorlardı; boynumun etrafını ısıtıyorlar ve bacaklarımı titretiyorlardı. Parmaklarımla olan savaşımı kaybedip onları yumruk haline getirmiş, eklemlerimi uyluklarıma gömmüştüm.

Bir şekilde konuşmayı başardım. "Ayrılıklar nasıl olur sanıyorsunuz? Kavga ettik. Ayrıldık."

Sonunda yüzündeki gülümseme kaybolmuş ve kaşları çatılmıştı. Bunu, dudaklarını sürekli girmesinden daha çok sevip sevmediğimden emin değildim.

"Ama bir nedeni olmalı, değil mi? Ayrılıklar bir anda kendiliklerinden olmazlar."

Mesele de buydu.

Olmuştu işte. Olmuştu, sikeyim. Üstelik ben bunun yaklaştığını görmemiştim.

Sarah'nın elindeki bıçağı görmemiştim.

Ta ki o bıçakla beni bıçaklayana kadar.

Üzgünüm, A. Böyle olmasını istememiştim...

Sonra da böyle demişti.

Sekiz yıllık aşkımızı alıp çöpe atmıştı.

Böyle olmasını istememiş.

Parmak eklemlerimi gergin uyluklarıma daha da gömdüm ve, "Bizimki oldu. Oldu işte," diye devam ettim.

"Evet. Ama ne oldu?"

Böcekler artık beni sokmaya başlamıştı. Beni ısırmağa başlamışlardı ve ciddi ciddi bir şeyleri parçalamayı düşünüyordum.

"Bunun konuyla ne ilgisi var, anlamıyorum."

"Bence oldukça alakası var," diye ısrar etti. "Ayrıldınız ve her şeye sebep olan da bu oldu, yani tekrar soruyorum, sizi ayıran ne oldu?"

Biliyor musunuz, bu benim hatam olmayacaktı.

Demek istediğim onun masasını kırarsam.

Dr. Lola Bernstein'ın cam sehpasını ve üzerinde duran o küçük kaktüsü kaybetmesi benim suçum olmayacaktı. Çünkü aptalca sorular soran oydu.

Neden burada olduğumla ilgisi olmayan sorular soruyordu.

"O sehpa ne kadar?" diye sordum çenemi sehpağa doğru eğerek.

Yine kaşlarını çatmıştı ama bu seferki daha belirsizdi. "Neden?"

Boynumu hafifçe kütleterek omuz silkdim. "Son derece..." *Parçalanabilir.* "İlgi çekici."

"Beğendin mi?"

Yumruklarımı açıp kapattım. “Evet. Ofisinizin geri kalanı kadar ilgi çekici.”

Ofisinde gözlerini gezdirdi. “Nefret ettiğini sanıyordum. Koltuğuma oturduğunda pek de mutlu görünmüyordun.”

“Koltuğunuzdan nefret etmiyorum. Koltuğunuzu seviyorum. Ve pembeye bayılırım. Pembe benim *favori* rengim.”

Gülümsemesini bir adım öteye taşıyarak hafif bir kahkaha dönuştürmüştü. “Şimdi şaka yaptığını kesinlikle biliyorum. Pembe senin favori rengin olamaz. Çünkü ağzından bir şey çıkıyor ama yüzün tamamen başka bir şey söylüyor.”

“Yüzüm ne söylüyor?”

“Kızgın olduğunu.”

Dudaklarımın bir tarafını sert bir gülümsemeyle yukarı kıvrıdım. “Ah, ben de işinizin beni kızdırmamak olduğunu sanıyordum.”

“Benim işim seni kızdırmamak *değil*. Benim işim öfkeye neden olan sorunu çözmek.”

“O zaman ofisinizi yeniden dekore etmeyi gerçekten düşünmelisiniz. Ve hiçbir şeyle ilgisi olmayan sorular sormamayı.”

“Yani soru sorulmasından hoşlanmıyor musun?”

“Bayıldığım bir şey değil, hayır.”

Başını salladı. “Seni tam olarak ne kızdırıyor?”

“Sorularınızın aptalca ve alakasız olmaları.”

Mırıldandı, bu sefer defterine bir şeyler de yazmaya başlamıştı.

“Ne yazıyorsunuz?” diye sormadan edemedim.

Dudaklarını O harfi şeklinde aralamıştı. “Bu bir soru muydu?”

“Kesinlikle bir cevap değildi.”

Tekrar güldü.

O zaman kendimi kaybettim.

Çünkü kahkahası çok gürültülüydü. Takıları ondan da gürültülüydü.

Tenim ürperirken vücudum gerildi, onun mobilyalarını kırmak için içimde oluşan dürtü yüzünden öfkemi kontrol edemiyordum.

“Bu işin yürüyeceğini sanmıyorum,” diye kestirip attım.

“Neden böyle düşünüyorsun?”

Aptalca bir soru daha.

“Çünkü işinizin ne olduğunu anladığını sanmıyorum.”

“Neden bana açıklamıyorsun?”

“Sizin *işiniz* bana öfkemi dizginlemem için araçlar vermek. İşte bu. Hepsi bu. Bana bu öfkeden kurtulmak için kullanabileceğim birkaç küçük numara söyleyeceksiniz, böylece ben de iyi olduğum oyunu oynamaya geri dönebileceğim. İş tanımız bu.”

Dudaklarını büzdü. “İşlerin bu şekilde ilerlediğini sanmıyorum.”

“O zaman bana bir faydan yok.” Oturduğum yerden fırladım, vücudum sıcak ve gergin bir haldeyken ofisinin etrafına baktım. Duvarında asılı duran diplomaya odaklandım. “O şeyi oradan indirmelisin. Ve muhtemelen Harvard’dan paranı geri istemelisin. Koşullar göz önüne alındığında bunun için oldukça uygun olmalısın.”

Pembe ofisinden hışımla çıkmadan önce ona söylediğim tek şey buydu.

Müdürümü arayıp randevularımı başka biriyle ayarlamasını isteyecektim. Daha yetkin ve profesyonel biriyle.

Aptalca sorular sormayan biriyle. Konuşmak istemediğim şeyler hakkında konuşmayan biriyle.

Hem neden ne olduğunu bilmek istiyordu ki? Olan olmuştu.

Lanet hikâyesinin sonu.

Olan olmuştu, neredeyse hayatımı ve kariyerimi mahvediyordu. Şimdi de burada sıkışıp kalmıştım, ait olduğum yerde olmak yerine futbol hakkında hiçbir şey bilmeyen bir grup kız öğrenciye ders veriyordum.

Takımla birlikte olmalıydım, maç kazanmalıydım.

Bu yüzden öfkemi körükleyip işleri daha da kötüleştirmek yerine oraya ulaşmama yardım edebilecek birine ihtiyacım vardı.

Terapistin ofisinden ayrıldıktan sonra, babamın eskiden gittiği spor kulübüne gittim. Antrenmanlarımı yapabileceğim özel bir alanları vardı, kimse beni rahatsız etmeyecek ya da feci sakatlığım hakkında benimle konuşmayacaktı.

Koştum. Ağırlık çalıştım. Lanet olası tekrar koştum.

Dr. Lola Bernstein’ın bende uyandırdığı bu şiddet eğiliminden kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Egzersiz yapmak bana iyi gelmediğinde St. Mary’ye gitmeye ve şaka gibi işimde çalışmaya karar verdim. Belki de işimi kolaylaştıracak, söylediğim her şeye kıkırdayan ve sanki onların liseli kız maskaralıklarıyla ilgileniyormuşum gibi bana kirpiklerini kırpan kızlara nasıl öğretmenlik yapacağımı öğretecek kitaplar vardı.

Bu yüzden bir ders kitabı ya da hayatımın ne kadar boktan bir

hale geldiğini aklımdan çıkaracak herhangi bir şey aramak için kütüphaneye gelmiştim.

Ama onun yerine başka birini buldum.

Daha önce fark etmediğim birini. Her zaman arka planda olan birini.

Küçük kız kardeş.

Salem Salinger.

Sekiz yıl önce annem bana iki kızın yanımıza taşınacağını söylediğinde umursamamıştım. Salingerları daha önce duymuşrum ama onlara hiç ilgi göstermemiştim. Hayatta başka kaygılarım vardı, kızlar gibi daha küçük kaygılarımın yanı sıra futbol ve notlarım gibi daha büyük kaygılarım da vardı.

Yeni gelenler buna engel olmadığı sürece kimin taşındığı ya da taşınmadığı umurumda değildi.

Ama sonra Sarah gelmişti.

Çok seksiydi. Ben de azgındım. Onu fark etmem gerekiyordu, fark etmiştim.

Okulda popülerdim, yıldız bir sporcuydum, hep A alan bir öğrenciydim.

Arkadaşlara ayıracak hiç vaktim olmamasına rağmen insanlar peşimden geliyordu, ben de enerjimi boşa harcayıp onlara siktirip gitmelerini söylemek yerine onlara izin veriyordum. Sarah'nın da herkes gibi benimle ilgilenmesi gerekiyordu, öyle de olmuştu.

Bunun bir kaçamak olacağını düşünmüştüm çünkü kızlar genelde kaçamak yaparlardı. Kimsenin odağımı bozmasını istemiyordum.

Ama sonuç olarak Sarah'nın da benim gibi olduğu ortaya çıkmıştı.

Hırslı, odaklanmış ve azimliydi. Bu, mükemmel bir eş bulmak gibiydi.

Kolay bir eşleşmeydi.

Birlikte olmamız çok mantıklıydı. Onunla çıkmak, gelecek planları yapmak mantıklıydı. Birkaç aydır ondan habersiz çıktığımızı öğrendiğinde annemi birlikte olmamıza izin vermesi için ikna etmek de mantıklıydı. İtirazları vardı –yani bir yandan Sarah'la çıkarken bir yandan da futbolla başa çıkabilmem konusunda tereddütlüydü çünkü annem her zaman hiçbir şeyin futbola odaklanmamı engellememesi konusunda ısrar ederdi– ama o yıl her maçı kazandığımda annemi rahatlatmayı başarmıştık.

Ona bir yüzük almak ve evlenme teklif etmek de mantıklıydı.

Mantıklı olmayan şey ise burada, okul kütüphanesinde durup onun küçük kız kardeşinin kendi kitabını almak için merdivene çıkışını izlememdi.

Sadece onu izlemekle kalmıyor, omurgasının eğimini ve belinin kıvrımını inceliyordum. Kızının sıkı kıvrımlarını seyrediyordum.

Benim için o hep Sarah'nın küçük kız kardeşiydi.

Arka plandaki, soğuktan nefret eden ama dondurmaya bayılan bir çocuktü. Her zaman bunun oldukça garip bir kombinasyon olduğunu düşünmüştüm ama her neyse.

Ayrıca annemin ona kötü notları ve sokağa çıkma yasağını delmesi gibi konularda nutuk çektiğini de hatırlıyordum. Sarah da zaman zaman onun hakkında söylenirdi.

Ama dürüst olmak gerekirse umurumda değildi.

Salem'la ilgili hiçbir şey, hiçbir zaman beni etkilememişti.

Ta ki şu âna kadar.

Ta ki onu barda, dağınık saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri kısılmış, yanakları kızarmış –o kadar kızarmışlardı ki karanlıkta bile görülebiliyorlardı– dudakları aralanmış ve koyu bir renge boyanmış bir halde görene kadar.

İlk bakışta Sarah'ya benziyordu.

Aynı altın rengi gözlere, aynı renk saçlara, aynı kalkık buruna sahiplerdi. Aynı soluk ten, orada durmuş kız kardeşinden başka birini öptüğüm için beni azarlıyordu; dürüst olmak gerekirse o geceden önce onun konuştuğunu duyduğumu bile sanmıyordum.

Ama sonra aradaki farkı görmüştüm.

Gözlerinin şekli gibi. Sarah'ninkilerle aynı nadir renkte olabilirlerdi ama kenarları yukarı doğru çekikti. Yukarı doğru çekiliyorlar, sanki her zaman kötü, yaramazca bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyorlardı.

Ayrıca saçları. Sarah'ninkilerin aksine, saçları kıvrıkcıktı. Öyle ki yürüdüğünde vücudundan bağımsız olarak zıplıyorlardı. Sanki kendine ait vahşi bir aklı varmış gibi. Dudakları da öyleydi. Daha somurtkan, çok daha somurtkan. Sanki ağzı gösteriş yapmayı, her fantezinin yıldızı olmayı seviyor gibiydi.

Ve teni.

Solgun ama minik nokta benzeri çillerle bezenmişti. Yine kendi iradeleriyle burnunun üzerine ve çekik gözlerinin altına bir orman yangını gibi yayılmışlardı.

On üç.

Bunu dün futbol sahasında görmüştüm.

Burnunda on üç çil ve gözlerinin altında toplam yedi çil.

Onu herkesin önünde küçük düşürdüğümde hareket etmişlerdi. Çenesini meydan okurcasına kaldırdığında ve önünde onu çarmıha gerdiğim kalabalığa döndüğünde titremişlerdi.

Biraz sert davrandığımın farkındaydım ama bunu hak etmişti.

O şekilde oynadığı için gazabımı hak etmişti. Muhteşem bir şekilde.

Oldukça görkemli bir şekilde.

Onun hakkında bunu nasıl bilmezdim?

Ailemle birlikte yaşıyordu. Yıllarca benim evimde yaşamıştı ve ben bunu hiç fark etmemiştim. Futbol sahasında gördüğüm tüm yıldızlardan daha parlak olduğunu hiç bilmiyordum.

Benim için oldukça büyük bir şoktu.

Bundan haberimin olmaması bir nevi...*ihanet* gibiydi. Bu yüzden ona bakmaktan, küçük bacaklarını sahada bir aşağı bir yukarı sallamasını izlemekten kendimi alamamıştım. Bu yüzden başka kimseye bakamamıştım.

Beni buna *zorlamıştı*, değil mi?

Beni kendisine bakmaya zorlamıştı. Beni hazırlıksız yakalamış, dikkatimi diğer oyuncularından uzaklaştırmış ve işimi yarım yamalak yapmama neden olmuştu.

Onun hakkında bilmediğim başka ne vardı? Daha başka neler saklıyordu?

Yani evet, Salem Salinger gazabımı hak etmişti.

Hayatıma bir fırtına gibi girdiği için öfkemi hak etmişti.

Kuralları çiğnemişti ve ben kuralları çiğneyenlerden kesinlikle nefret ederdim.

Beni bu şekilde etkilediği için gazabımı hak etmişti.

Rehber öğretmenim Bayan Miller dün futbol sahasında olanları duymuştu.

İlk görüşmemizde bana önümüzdeki birkaç hafta boyunca dairesini temizlemem gerektiğini söylediğinde şaşırmamıştım.

Yeni arkadaşlarım, Miller'ın böyle şeyler yaptığını söylemişti. Gücünü küçük şeyler üzerinden kötüye kullanıyordu ve kimse ona bir şey söylemiyordu. Çünkü Leah her zaman toplantılarıyla meşguldü, bu yüzden buranın tüm idaresini Miller'a –ki bu arada Miller kampüste yaşıyordu– bırakmış durumdaydı.

İşimiz bittiğine göre muhtemelen sessiz kalmalı, Miller'ın ofisini terk etmeliydim.

Haklı olarak onun en sevdiği kişi değildim.

Futbol sahasında olay çıkarmıştım. Üstüne üstlük yanlış oynamış, dersimi almıştım.

Bunun için Arrow'a hiç kızgın değildim. Hem de hiç.

Demek istediğim, bu derece bir pislik olmak zorunda değildi ama haklıydı. Takım için oynamaya çalışmıyordum. Onun için oynamaya çalışıyordum ve bu yanlıştı.

Bu yüzden yapılacak en iyi şey buradan uzaklaşmaktı. Yine de bunu yapmamıştım.

Çünkü öncesinde bir şey söylemek istiyordum.

“Benden nefret ettiğinizi biliyorum. Benim baş belası olduğumu düşündüğünüzün de farkındayım, bu konuda sizi suçlamıyorum. Anlıyorum. Odanızdayım, değil mi? Ama Leah ve Arrow, sırf onlarla yaşıyorum diye bana farklı davranmazlar.” Dudaklarımı yaladım. “En azından bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm.”

Miller masasından başını kaldırdı. Elinde eski görünümlü mürekkepli bir kalem ve açık bir not defteri vardı.

“Müdirenize ve koçunuza ilk isimleriyle hitap etmeniz bana

bilmem gereken her şeyi anlatıyor,” dedi gözleri kısılmış bir halde. “Buradaki pek çok insan, öğrencilerin St. Mary’ye gönderilmeden önce ne yaptıklarını umursamıyor. Bu kızlara ikinci bir şans vermeye hazırlar. Ama ben onlardan biri değilim. Yaptıklarınız ve burada olma sebebiniz sizi tanımlıyor. Bu yüzden seni çok ama çok dikkatli izliyor olacağım.”

Sonra defterine geri döndü, ben de tahta sandalyeden kalktım –kızlarla görüşmeleri için özel sandalyeleri vardı– ve her şey eskisinden daha da kötü bir haldeyken odadan çıktım.

Çenemi kapalı tutmalıydım.

Sadece benim kötü davranışlarım için Carlisleleri suçlamadığından emin olmak istemiştim. Ama dersimi almıştım. Artık gereksiz şeyler söylemeyecektim. En azından Bayan Miller’ın önünde.

Leah ve Arrow’a doğru isimleriyle hitap etmeyi öğrenecektim. Artık Leah’nun müdirem, Arrow’un da koçum olduğunu unutmayacaktım.

Koçum. Koçum. Koçum.

Saatler sonra kütüphanenin arka tarafındaki bir kitabı almak için merdivene tırmanırken hâlâ kafamda bunu tekrarlıyordum.

Belki de yeni koçuma odaklandığım için aşağı inerken ayağım kaymış, kitabım bir gümbürtüyle yere düşmüştü. Sıranın bana geleceğini biliyordum.

İki saniye içinde düşüp, boynumu kıracağımı *bilerek* gözlerimi kapatıp merdivenin basamağını sıkıca kavradım, bağıırıyordum, aman Tanrım, ben...

Birdenbire her şey durmuş, sırtımda bir el –büyük, dev gibi– hissetmiştim.

Sıcak bir el.

Hayır, bekleyin. İki el vardı.

Evet, iki taneydi; biri belimde diğeri de ön tarafımda –karnımda– beni ve merdiveni dengede tutmaya çalışıyordu.

Göğsüm aşağı yukarı sallanırken gözlerimi açıp başımı eğerek küçük bedenimi kavrayan ve düşmemi engelleyen kollara baktım.

Bronzlardı ve az sayıda koyu renk kıllarla kaplıydı; kafasındaki kirli sarı saçlardan daha koyu renktelerdi. Güneşin öptüğü teninin hemen altında gergin damarlar gizleniyordu.

Tanrım, kolları kaslı ve kalındı. Üstelik buradan sonrası sadece daha da güzelleşiyordu.

Yukarıya, omuzlarına doğru çıktıkça kolları daha da güçleniyor; kıvrılıyor, kasılıyor ve gri tişörtünden dışarı fırlıyordu.

O anda beni yakaladığını fark etmiştim. Düştüğüm sırada yakalamıştı.

Bu düşünceyle gözlerim hızlanarak yüzüne çevrildiğinde onu bana bakarken buldum.

“Beni yakaladın,” diye tekrarladım aklımdan geçeni kısık, nefes nefese kalmış bir şekilde fısıldayarak.

Koyu renk gözleri parladı. “Düşüyordun.”

Ona teşekkür edecektim ama ağzımdan başka bir şey kaçmıştı. “Ben...”

“Sen ne?” diye homurdandı.

“Gözlerinin bunu yapabileceğini bilmiyordum.”

“Neyi yapabileceğini?”

Bir an için onları incelemeye başladım. Renklerini, koyu benekleri, sürekli genişleyen gözbebeklerini, onları çevreleyen kalın, ormana benzeyen kirpiklerini süzdüm.

“Böyle koyulaşabileceklerini. Lacivert. B-ben gözlerinin hep yaz gökyüzüne benzediğini düşünmüştüm. Miskin pazar öğleden sonraları, bisiklet gezintileri ve...” Vücudumdaki tutuşu gevşeyince geri çekildim. Ve başka bir şeyin farkına vardım.

Bana dokunuyordu.

Aslında bu oldukça açıktı; az önce beni düşmekten kurtarmıştı ama ellerinin gövdemde genişçe yayıldığını fark etmemiştim. Üstelik parmakları o kadar büyük, o kadar iri ve o kadar baskındı ki parmak uçlarını etime batırdığında bunu her yerde hissediyordum.

O kadar çok hissediyordum ki aralık dudaklarımın arasından derin bir nefes çektim.

“Gözlerimi seviyorsun, ha?” diye mırıldanırken kısa bir süre dudaklarıma bakmıştı.

Elimde olmadan başımı salladım. “Evet.”

“Yaz gökyüzü. Pazar öğleden sonraları ve...” Durakladı, kaşlarının arasında hafif bir çatıklık belirmişti. “Peki sonuncusu neydi?”

“Bisiklet gezintileri,” dedim otomatik olarak.

Cevabımla ilgili bir şey başparmağını karnımda hareket ettirmesine neden olmuştu; çoktan nefesimi tutmuyor olsaydım, şimdiye kadar onu yutardım.

Onu yutar, yok eder ve bir daha asla nefes alamazdım çünkü başparmağını hareket ettiriyor, daireler çiziyordu. Sadece kumaş katmanlarının üzerinden olduğunu biliyordum ama parmağının vücuduma hafifçe sürtünmesinin bu kadar hipnotize edici olacağını hiç düşünmemiştim.

Pürüzlü sesiyle, “Bisiklet gezintileri, evet,” derken başını salladı. “Ne liste ama.”

“Ben...”

O zaman gözleri ağırlaştı, bana cevap verirken gözleri kapanır gibi oldu. “Yani, hayranlarımın adımı haykırmasına ve onlara yapmamı istedikleri her şeye alışkınım ama sen gözlerim hakkında şiirsel ağıtlar yakan ilk hayranımsın.”

Bunun üzerine duruşum dikleşti.

Harika.

Yine benimle alay ediyordu.

“Ben senin hayranın değilim.”

“Sorun değil. Sorun sende değil, bende. O kadar büyüleyiciyim ki kızlar beni düşünmeden edemiyor.”

“Büyüleyici. Evet, bu konuda benim için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Senin sözde cazibene kesinlikle karşı koyabilirim.”

Beni görmezden geldi, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı; başparmağı göbek deliğimin etrafında daireler çiziyordu. “Başka neyi mi beğeniyorsun? Elmacıkkemiklerim, belki? Bunun kadın nüfusu üzerinde yıkıcı bir etkisi var gibi görünüyor.”

Merdivenin basamağında yumruklarımı sıkmaya başladım. “Biliyor musun, sen tam bir pisliksin.”

Daha da yaklaştı, parmaklarının uçları vücuduma daha da bastırıyordu. “Bilgisayarında duvar kâğıdı olarak benim fotoğraflarım da var mı? Telefonunda belki? Liseli kızlar böyle yapmaz mı?”

“Bilmem. Neden onlara sormuyorsun?”

“Sana soruyorum. Sen de liseli bir kızsın, değil mi?”

Ona ters ters baktım, o da kıkırdamaya başladı.

“Sorun değil, bana söyleyebilirsin. Belki ben de senin için her hayranımın yapmamı istediği bir şeyi yaparım.”

“Neyi?”

Başparmağını göbek deliğime bastırdı. “Göğsüne imzamı atarım.” Sesini biraz alçalttı. “Tam kalbinin olduğu yere.”

Kalbim —cadı kalbim— hızla çarpıyor ve *göğsüm* karıncalanıyordu. Gömleğimi çıkarıp vücuduma imza atmasını istemek gibi bir şey yapmadan önce yüzüne yaklaşıp ayağa kalktım.

“Ne var, biliyor musun? Bırak da gideyim.”

Bu nasıl mümkün oluyordu, bilmiyordum ama o güzel ve bitkin gözleri onları aşağıya doğru indirmeden hemen önce bana gülümsemişti. “Krampon *giydiğinin* farkındasın.” Yukarı baktı. “Değil mi?”

“Evet.”

“Peki giymemen gerektiğinin farkında mısın?”

Sertçe nefes verdim, bahse girerim ki bunu da hissetmişti. Eminim vücudumdaki her küçük kasılmayı hissediyordu çünkü beni henüz bırakmamıştı.

Elleri hâlâ beni tutuyor, tenimin ısınmasına ve öfkemde de artışa neden oluyordu. “Neden, bu da mı senin kurallarından biri?”

Başını yavaşça salladı. “Hayır. Bu genel bir kural. Onları saha dışında giymemelisin. Çünkü düşmene neden olurlar.”

Biliyordum, tamam mı? Biliyordum. Saha dışında krampon giymem gerektiğini biliyordum. Bana bunu söylemesine ihtiyacım yoktu.

Beni böyle tutmasına da ihtiyacım yoktu.

Bu yüzden ona yine dudaklarının bir tarafa kıvrılmasına neden olan tatlı, sahte bir gülümseme fırlattım. “Bu doğaçlama ders için teşekkür ederim, koç. Şimdi gitmene izin verecek misiniz, veremeyecek misiniz?”

Başını onaylarcasına salladı. “Rica ederim. Ve gitmene izin vereceğim. Yere indiğinde. *Güvenli bir şekilde.*”

Ben de öyle yaptım.

Merdivenden aşağıya, yere indim. Böylece onun elinden, ondan ve içimdeki tüm bu isyan eden duygulardan uzaklaşabilirdim.

İsyan eden, kışkırtan ve beni huzursuz eden.

Ayaklarım yere basar basmaz elleri, bana dokunduğu noktalara bir soğuk dalgası göndererek beni terk etti. Ama benim dikkatim bunda değildi. Benim dikkatim, beni tutmadığı ve kurtarır durumda olmadığı için ne kadar aptalca bir yoksunluk hissettiğimdeydi.

Bunun yerine yere düşen kitabımı almak için eğildim, kitabı göğsüme bastırarak ondan uzakta durdum. “Neden geldin?”

Sorumu, onun gördüğünün aksine tedirginlikle dile getirmiştım.

Tıpkı barda kıza hakaret ettikten sonra yaptığı gibi kitaplığa yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturarak göğüs kaslarını birbirlerine yaklaştırmıştı.

“Bir kitap arıyordum,” diye cevap verdi, sakın ve telaşsız bir şekilde. “Şanslısın.”

“Ne hakkında bir kitap?” diye sordum, ben telaşlıyken onun bu kadar sakın görünebilmesinden tekrar tedirgin olmuşum.

“Futbol hakkında.”

Kaşlarımı çattım. “Yani koçluk için mi?”

“Evet. Koçluk için.”

Koçluk derken dişlerini sıkmıştı ve ben kitabı göğsüme daha da sıkı bastırmıştım. “O halde gerçekten benim futbol koçum musun?”

“Öyle görünüyor.”

“Nasıl?”

Ayrılığı –her ne kadar inanması zor olsa da– ve takımdan uzaklaştırılmasını anlıyordum. Ama tüm bunların onun St. Mary’de koç olmasına nasıl neden olduğunu anlamıyordum.

Bir an için çenesini sıktı, sonra rahat bir şekilde devam etti. “Çünkü annem bir grup kız öğrenciye öğretmenlik yapmanın burada geçireceğim zamanı değerlendirmek için iyi bir yol olacağını düşündü. Buradayım. Sakatlığımın *iyileşmesini* bekliyorum. Ne diyebilirim ki, annemi asla reddedemem.”

“Ama bu yine de...”

Ah, mantıklıydı.

Şimdi tamamen mantıklı geliyordu.

Leah bana yaptığını ona da yapıyordu.

Çalıntı parayla kaçmaya çalışmıştım, o da beni buraya göndermeden önce polisleri aramıştı.

Ona da aynısını yapıyordu. Yardımcı koçunu yumruklamış ve takımdan uzaklaştırılmıştı, bu yüzden burada sevmediği bir grup *liseli kıza* ders veriyordu.

“Seni cezalandırıyor, değil mi?” diye sonuca vardım o beni dikkatle izlerken. “Ama bu çok saçma. Yalnızca tek bir hata yaptın. Ayrıldığınız için üzgündün, ona yumruk attın ama...”

Yanağındaki kaslar titremeye başladığında sustum.

Siktir.

Baklayı ağzımdan çıkarmıştım, değil mi? Bildiğimi ağzımdan kaçırmıştım.

Sahte sakatlığıyla ilgili gerçek hikâyeyi biliyordum.

Ve bunu ablam koca ağzımı açmamamı söylemesine rağmen yapmıştım.

Lanet olsun.

“Demek biliyorsun,” dedi usulca ve tehlikeli bir şekilde. Yutkundum.

“Hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedim sesimi alçaltarak çünkü ilk kez etrafımızdaki alanın ne kadar sessiz olduğunu, ne kadar herkese açık olduğunu fark etmiştim.

Bir kütüphanedeydik.

Tabii ki ortam hem sessiz hem de halka açıktı.

Ön tarafta oturmuş ders çalışan öğrenciler vardı. Tanrı’ya şükür biz arka taraftaydık; etrafımız kalın, tozlu ciltli kitaplarla çevriliydi.

“Nasıl?” diye sordu.

“Ablam. Onu aradım ve bana söylemesi için onu zorladım.”

“Ama arama yapmaman gerekiyordu.”

Yine çok yumuşak bir tonda, alçak bir sesle konuşmuştu ama yine de irkildim. “Hep kuralları çiğniyorum, değil mi?” Söylediklerim karşısında yüzünde herhangi bir ifade belirmedi, gözleri beni izlemeye devam etti; ben de nedense açıklamaya devam ettim. “Yine öyle yaptım ve onu aradım. Ama sadece siz ayrıldığınız için ve ben...”

“Endişeliydin,” dedi lafımı keserek.

Başımı salladım. “Kesinlikle. O da bana her şeyi anlattı.”

“Öyle yaptı.”

“Evet ve şimdi senin sırrını biliyorum.”

İşte tam o zaman anladım.

Bu onun sırrıydı.

Sakatlığının sahte olduğu ve iyileşme sürecinde olmadığı gerçeği. Birine yumruk attığından dolayı takımdan atıldığı için buradaydı.

Ben onun sırrını saklıyordum.

On yaşımdan beri onun sırrını saklıyordum, benden annesine meyve suyu kutusundan bahsetmememi istediğinde söylemek istediğim şeyi söylemiştim. “Kimseye söylemeyeceğim. Asla. Yani senin sırrını.”

“Peki sana ne söyledi? Neymiş benim sırrım?” diye sordu, kolları hâlâ birbirine kavuşturulmuş durumda olsa da artık rahat değildi.

Rahatlığından eser yoktu.

Yalnızca koyu gözlerini bana dikmesi ve omuzlarının kaskatı keşilmesi değil; kol kasları bile tamamen kasılmış durumdaydı.

“Bir gece önce büyük bir kavga ettiğinizi ve üzgün olduğunuzu söyledi. Antrenmana sarhoş gitmişsin,” diye fısıldayarak başladım. Ona bakınca her kelimemde ne kadar gerildiğini fark ettim. “Ve hıncını ilk gördüğün adamdan çıkarmışsın. Y-yardımcı koçun Ben’den. Onu o kadar kötü dövmüşsün ki seni sezonun geri kalanı için uzaklaştırmak ve öfke kontrolü terapisine göndermek zorunda kalmışlar. Ve... ve her şeyi örtbas etmek için yalan söylemişler.”

Sözlerimi bitirdikten sonra bir süre boyunca sadece bana baktı. Baktı, baktı... o an bana hiçbir şey söylemeyeceğini düşündüm.

Ama sonra...

Tek bir kelime söyledi. “Etkileyici.”

Ve garip bir şekilde, onun bu kısa cevabı beni konuşturmaya başlamış, tüm kelimelerin ağzımdan çıkmasına neden olmuştu. “Ama sen öyle değilsin. Öfkeli değilsin. Sakin, disiplinli ve akli başında birisin. Her zaman öyleydin. Sinirlenmenin nedeni üzgün olmandı. Ayrıldığınız için üzgündün. Canın yanıyordu. Çünkü Sarah’ı seviyordun. Hâlâ seviyorsun. Kızgın olmanın sebebi buydu. Çünkü acı çekiyordun. Hıncını da gördüğün ilk kişiden çıkardın.”

Telaşlı ve hararetle konuşmamı bitirdikten sonra ne beklediğimi bilmiyordum. Belki de geçiştirmesini, şaka yapmasını ya da alaycı bir yorumda bulunmasını bekliyordum.

Ama hareket etmesini beklemiyordum.

Sözlerimin onu raftan uzaklaştırıp kollarını serbest bıraktıracak güce sahip olduğunu bilmiyordum. Sözlerimin, güçlü kollarını indirdiğinde yüzülmüş eklemelerini ortaya çıkaracağını bilmiyordum.

Geçen hafta göründükleri kadar şiş ve yaralı değillerdi ama hâlâ biraz kızarıklık, biraz da morarma vardı.

Ama onları daha fazla inceleyecek zamanım olmamıştı çünkü Arrow bana doğru yürüdü, ilerledi; gözlerinde yoğun bir bakış vardı. O kadar yoğundu ki bedenime baskı yaparak beni geri çekilmeye zorluyordu.

O yaklaştıkça geriye gittim, ayak sesleri beton zeminde gümbürdüyordu.

Omurgam kitaplığa çarpar çarpmaz üzerime gelerek beni etkili bir şekilde hapsetti.

Büyük, kalın kitapların bulunduğu ahşap kitaplıkla; geniş, kaslı bir göğse ve gittikçe incelen zarif bir bele sahip vücudu arasında kalmıştım. Kot pantolonunun içine hapsolmuş güçlü kalçalarından bahsetmiyordum bile.

“Haklısın,” dedi yüzünü bana doğru eğerek. “Kızgıyım. Üzgünüm, ayrıca kafayı yemiş durumdayım. Hıncımı ondan çıkardım ve bu hoşuma gitti. Eğer beni çekmeselerdi onu öldürebilirdim. Yani evet, çok öfkeliyim, her zaman öfkeliyim.”

Yutkundum, kitaba daha sıkı sarıldım. Onun içten gelen sözlerindeki acıyı hissediyordum. “Çok üzgünüm.”

Ama o bunu tamamen görmezden gelerek devam etti. “Ama etrafta dolaşıp insanları yumruklayamam, değil mi? İstedğim her şeyi kırıp dökmem.”

“Hayır, yapamazsın.”

Bunun üzerine bana daha da yaklaştı.

Hatta kolunu kaldırıp başımın hemen üstündeki rafı kavradı. Yemin ederim ki dağ gibi kitaplığın onun tutuşuyla sallandığını hissetmiştim.

“İşte bu yüzden o gece bardaydım,” diye fısıldarken zinciri V yakalı tişörtüne değiyordu.

“Bar mı?”

Başıyla onayladı. “Dikkatimi dağıtacak bir şey arıyordum.”

Ne dediğini anlamam biraz zaman almıştı, anladığımdaysa kitaba o kadar sıkı sarıldım ki kapağı göğsümü ve kollarımı acıttı.

“Öpüştüğün kız,” diye fısıldadım. “Birini arıyordun...”

Seks yapmak için.

Demek istediği buydu, değil mi? Tek gecelik bir ilişki arıyordu.

Acısını dindirecek biri. Bunu sindirmek için yavaşça nefes almam gerekiyordu.

Âşık olduğum adamın, ablamın eski erkek arkadaşının, becermek için bir kız aradığı gerçeğini sindirmem gerekiyordu.

“Evet.” Koyu renk gözleri benimle aynı fikirdeyken bir an için kısıldı. “Birini arıyordum ve onu bulabilirdim. Ama sonra sen ortaya çıktın.”

Dudağımı ısırdım. “Ben...”

“Dağınık saçlar ve kızarmış yanaklar...” Bakışları dudağıma inmeden önce yüzümde gezindi. “Ve koyu renge boyanmış dudaklarınla her şeyi mahvettin.”

Sert ses tonuyla irkildim.

Ama fark ettiğini sanmıyordum çünkü onlara, dudaklarıma bakmaya devam ediyordu; içimden bir ses boyalı dudaklarımı düşündüğünü söylüyordu. Sürdüğüm ruju düşünüyordu, kendimi fısıldamaktan alıkoyamamıştım. “A-adı *Teenage Decay*.”

Gözlerini kaldırarak futbol sahasında yaptığı dudak yalama hareketini yaptı. Dilini dışarı çıkarıp dolgun altdudağına hafifçe sürmüştü ve ben de aynısını yapmak zorunda kalmıştım.

Çünkü onun bu seksi hareketi bana hâlâ inanılmaz geliyordu.

“*Teenage Decay*,” diye fısıldayarak tekrarlardı, kitaplığı daha sıkı kavradığı için omurgamın tekrar sallandığını hissettim. “Sana yakışıyor. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Çünkü sorun da bu zaten. Bilmiyorum.”

“Neyi bilmiyorsun?”

Çenesini bana doğru eğmiş, beni bir bulmaca gibi inceliyordu.

“Seni. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Şimdiye kadar futbol oynadığını bilmiyordum. Ezik şiirler konusunda yeteneğin olduğunu bilmiyordum. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Benim hakkımda pek çok şey bilen kız hakkında. Biliyorsun, değil mi? Benim hakkımda, acılarım hakkında çıkarımlar yapacak kadar çok şey biliyorsun.”

Hiçbir fikri yoktu.

Onun hakkında bildiğim onca şey hakkında hiçbir fikri yoktu, ben de ona herhangi bir fikir vermek istemiyordum. Bu yüzden rahat davranmaya çalışarak garip görünse de omuz silktim.

“Ah, evet. Aynı evde yaşadık. *Yıllarca*. Daha önce de söylediğim gibi, sen futbol ve diğer şeylerle meşguldün.”

“Peki, yine şanslısın. Şu anda meşgul değilim, değil mi?”

Yan tarafa baktım. “Anlamadım.”

Sanki gözlerimi kaçırmama karşılık verircesine diğer kolunu da kaldırdı; diğer elinin olduğu, başımın yanındaki rafı tutarak kollarını ve göğsünü bir hapishane haline getirdi. Bu yüzden bir daha asla gözümü ondan kaçıramadım.

“Sana böyle futbol oynamayı kim öğretti?”

“Nasıl?”

Göz ucuyla pazılarının şiştiğini gördüm. “Oldukça muhteşem.”

“Ne?”

Bana bakmaya devam ederken çenesi kasıldı. “Evet. Daha önce böyle bir yetenek gördüğümü sanmıyorum.”

Sırtımı kitaplığa yaslayıp boynumu yukarı kaldırdım. “A-ama bana bütün o şeyleri söylemiştin ve...”

Kitaplık yine kıpırdadı, böyle baskı yapmaya devam ederse tüm kitaplar düşecekti.

Yerde bir çukur açılacaktı ve ben de düşecektim.

Düşecek ve düşmeye devam edecektim.

Düşecek ve düşecektim. Onun için.

Kaşlarını çattı. “Tüm o şeyleri söyledim çünkü doğrudular. Yetenek tek başına bir şey ifade etmez. Onu geliştirmeli, daha iyi hâle getirmeli ve yönlendirmelisin. Sana öğretebilirim.”

“Affedersin, ne?”

“Sana öğretebilirim.”

İltifatının, “muhteşem” kelimesini kullanmasının tadını çıkarcak zamanım bile yoktu.

En sevdiğim oyuncu *muhteşem* bir şekilde oynadığını söylemişti.

Ama sonra, “Bir şartla,” dedi.

“Ne şartı?”

Bundan sonra bana daha da yaklaşarak vücudunu daha da eğdi.

Kollarını kaldırıp iki yanıma yerleştirdiğinden dolayı barfiks çekiormuş gibi görünüyor, gümüş zinciri büyüleyici bir şekilde sallanıyordu.

Jilet gibi keskin çenesini bana doğru uzattı. “Yalnızca bunun senin işin olup olmadığını söyle.”

“Neyin?”

“Çalmanın.” Ben cevap veremediğim devam etti. “Çünkü o benim, değil mi? Giydiğin o tişört.”

Donup kalmıştım.

Şu anda ne giydiğimin farkına vardığımda –çok rahatsız edici bir şekilde– neredeyse aynı anda hem donuyor hem de yanıyordum.

Bu onun eski tişörtüydü.

O Kaliforniya’ya gittikten sonra çaldığım tişört.

Ve o bunu görebiliyordu, tüm dünya görebiliyordu çünkü üzerimde her zaman giydiğim kalın kazağım yoktu.

Çünkü bir gün önce beni futbol sahasında küçük düşürdüğünden beri kendimi o kadar yanmış hissediyordum ki onu giymiyordum. Hatta saçlarımı toplamış ve boynumun nefes almasını sağlamak için tepeden bağlamıştım.

“Ben... Ben...”

“O bana *ait*, değil mi?” Gözleriyle beni çivilemişti, barda yaptığı gibi sanki bir kuşmuşum gibi beni yere mıhlamıştı. “Uzun zaman önce attığımı falan hatırlıyorum. Ama belki de yeterince uzağa atmamışımdır. Senin yapışkan parmaklarından kurtulamamış. Senin olayın bu mu? Çalmak mı? Tişörtler. Para. Merak ediyorum, başka ne çaldın? Umursadığımdan değil. Alt tarafı eski bir tişört ve biraz da bozuk para. Sadece seni tanımaya çalışıyorum. Yıllarca aynı evde yaşadık ama ben başka şeylerle meşguldüm. Bu gerçekten utanç ve-

rici çünkü seninle ilgilenmeliydim. Küçük kız kardeşle. Oldukça güzel büyümüşsün.”

Az önce o kadar çok şey söylemişti ki.

O kadar çok, o kadar çoktu ki hangisine odaklanacağımı bilemiyordum. Hangisi dikkatimi daha çok hak ediyordu, emin değildim: Bana hırsız demesi mi yoksa güzel büyüdüğümü söylemesi mi veya şimdi beni tepeden tırnağa süzüyor olması mı?

Çünkü süzüyordu.

Muhteşem dudakları soğuk bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı ve beni sanki... bir oyuncak bebekmişim gibi ele geçiriyordu. Bir nesneymişim gibi. Gözünü dikmiş bakıyordu ve ben ondan uzaklaşmak istiyordum.

Ama donup kalmıştım.

Ayaklarım yere yapışmıştı çünkü bana soğuk ve kurnaz bir şekilde bakmasına rağmen cadı kalbim hâlâ davul gibi çarpıyordu.

Aptal midem hâlâ çırpınıyordu, sonunda yüzüme bakıp o yeni tarzıyla dudaklarını yaladığında, uyluklarımı birbirine yapıştırdım.

Ayak parmaklarım kıvrıldı.

“Sana bir teklifim var,” diye fısıldadı kısık gözleriyle.

“Ne teklifi?”

“Sen bana yardım edersen, ben de sana futbolda yardım ederim.”

“Sana nasıl yardım edeceğim?”

“Dikkatimi dağıtarak.”

“Dikkatini dağıtarak?”

Başını salladı, bir şekilde kokusu daha da yoğunlaşmıştı, etrafındaki boşluk daha da kararmıştı.

Sanki büyük göğsüyle tüm ışığı engelliyor; beni misk kokulu, lezzetli kokusuyla boğuyordu.

Beni kendi varlığıyla sıırıslam yapıyordu, sanki ben bir benzin damlasıymışım ve kokusuyla sızıp durmaktan başka hiçbir seçeneğim yokmuş gibi.

“Evet, dikkatimi dağıtarak. Benim *yara bandım* olarak. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Kızgın olduğumu, incindiğimi ve üzgün olduğumu biliyorsun. Böyle olduğumda oynayamayacağımı biliyorsun. Yani neden olmasın? Ayrıca, geçen gece bu fırsatı benim

için mahvettin. Şimdi ancak bunu telafi edersen adil olur. Ne diyor-sun? Yara bandım olmak ister misin, Salem?”

Adımı fısıltıyla söylediğinde midem kasılmıştı.

Bu, tıpkı sıcaklığının neden olduğu boncuk boncuk terler gibi omurgamdan aşağı yuvarlanan; boğuk, pürüzlü bir fısıltıydı.

“Benim şeye ihtiyacım var...”

Düşünmeye. Gitmeye. Uzaklaşmaya. Kendimi sana bırakmaya.

Beynim şu anda kısa devre yapıyordu.

Vücudumdaki tüm kablolar, tüm sinirler gevşiyor ve birbirine karışıyor, deli gibi ısınıyordu.

Üstelik bir sonraki sözleri de hiç yardımcı olmadı. “Hadi ama... Futbol sahasında oldukça kıskanç görünüyordun. Fark etmeyeceğimi mi sandın? Nasıl öfkелendiğini gördüm. Aslında oldukça komikti. Liseli kızlarla ilgilenmiyorum ama onlarla oynamak oldukça eğlenceliydi. *Seninle* oynamak da oldukça eğlenceli. Ayrıca dediğim gibi, kızlar beni her zaman karşı konulmaz bulmuştur ve senin de buna bağışıklığın olmadığını biliyorum. Yani bana biraz âşık olduy-san, kimse seni suçlayamaz. Özellikle de şimdi. Artık ablanla birlikte değilim. Bu senin sıran olabilir. Senin lanet olası altın şansın.”

Benim sıram.

Bu benim sıram olabilirdi.

Haklıydı.

Kıskanmıştım. Ve şimdi biliyordum ki o kızlarla beni kıskırtmak için flört ediyordu.

Ondan *hoşlanıyordum*, yalnızca bu hoşlantı bana aşk gibi hissettiriyordu; büyük ve lanetli. Her şeyi tüketen türdendi.

Bu aşktı.

Yıllardır aşktı. Yastığımda ağladığım, ona gizli mektuplar yazdığım, onu özlediğim, hasretini çektiğim, onu *izlediğim* sekiz sefil yıl boyunca aşktı.

Çünkü o başkasına âşıkta. Ablama âşıkta.

Ama artık onunla birlikte değildi, değil mi?

Kendime ondan uzak duracağıma ve onu kendi yükselmelerimden koruyacağıma dair söz vermiştim.

Ama bunu öneren oydu, acı çekiyordu ve...

Ve sonra, hiçbir şey düşünemedim çünkü bana tekrar dokundu.

Göbeğimin üzerinde ileri geri hareket ettirdiği başparmağı şimdi ağzımın kenarındaydı.

Arrow o sert başparmağıyla titremeye başlayan altdudağımın kıvrımını takip etti. Dudağımı çekiştirip ağzımı aralamamı sağladığında tüm vücudum titremeye başlamıştı.

Sırtımı geriye doğru eğerek vücuduna doğru yakınlaşmamı sağlamıştı.

“Bunun senin intikamın olabileceğinden bahsetmiyorum bile.” Dudağımı daha sert çekiştirince parmak uçlarımda yükseldim. “Ab-lanla ilişkinin karmaşık olduğunu biliyorum. Yıllardır öyle. Belki onunla ödeşebilirsin. İkimiz de yapabiliriz. Tek yapman gereken *evet* demek.”

Hâlâ başparmağını ileri geri hareket ettiriyordu, hâlâ alev alev yanan gözlerle bana bakıyordu ve bedenim hâlâ aptal bir âşık gibi ona doğru çekiliyordu.

Belki de bu yüzden ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürmüştü.

Kız kardeşimden intikam almak. Onunla karmaşık bir ilişki yaşadığım için.

Arrow’un dikkatini dağıtmak, *kendi ablamdan* alacağım intikamım olabilirdi.

Bunu anladığım anda, içimde bir şeyler ters dönmeye başladı.

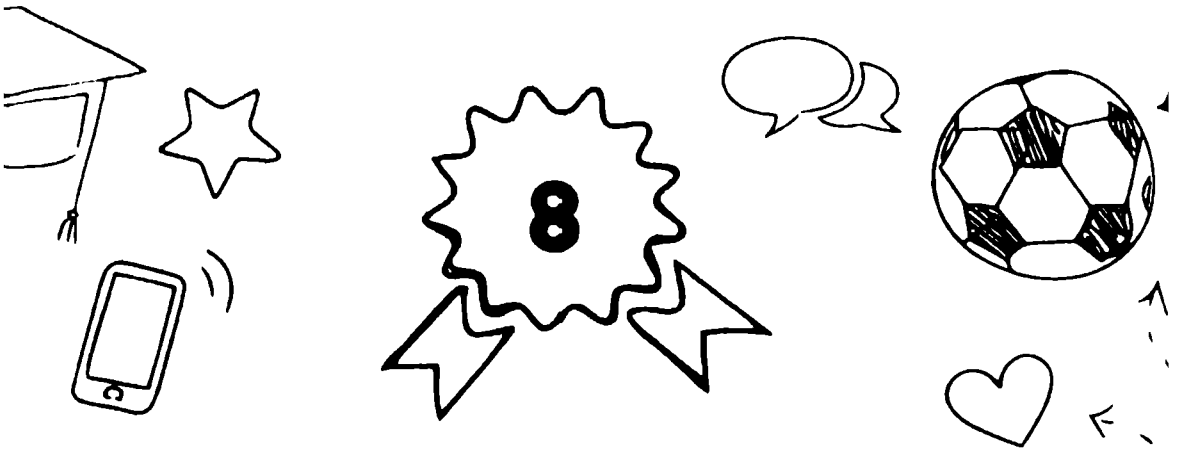
Bu bana o kadar güç vermişti ki kolumu kaldırıp başparmağını kendimden uzaklaştırdım. Sadece bu da değil, avcumu onun sert yanağına vurmak için kullandım.

Üstelik bunu sadece bir kez yapmadım. İki kez yaptım. O kadar sert vurmuştum ki avcum darbenin etkisiyle yanıyordu.

Ama onun üzerinde neredeyse hiçbir etkisi olmamıştı.

Burun deliklerinin genişlemesi ve çenesinin seğirmesi dışında etkilenmemiş gibi görünüyordu.

“Sen domuzun tekisin,” dedim ona titreyen sesimle. “Bunu biliyor musun? Sen tam bir *pisliksin*. Bana bunu söylediğine inanmıyorum. Bunu yaptığına inanmıyorum... Bunu ablama asla yapmayacağım, anlıyor musun? *Asla*. Bu beni incitmişti. Ayrılmanız beni *gerçekten* incitmişti. Çünkü ikiniz de aptalca ve inatçı davranıyordunuz, ben tekrar bir araya gelmenizi istemiştım. Tekrar bir araya gelmenize *yardım etmek* istemiştım. Tanrım, aptalın tekiyim, değil mi?” Başımı salladım. “Benden uzak dur. Ablamdan da uzak dur. O sensiz daha iyi.”

1 Avcum hâlâ yanıyordu.

Yirmi dört saat olmuştu ve sanırım avcumun içi hâlâ kıpkırmızı parlıyordu. Ona dokunduğum avcumun içi.

Hem de ilk kez.

Evet, sevdiğim adama ilk kez gerçekten dokunduğumda onu tokatlamıştım. Bir değil, iki defa. Bu arada o korkunç şeyleri söylediği için bunu hak etmişti.

Bir tür azizmişim ya da iyi bir kızmışım gibi davranmayacaktım. Ablamın erkek arkadaşına âşık olma suçunu işlemiştim.

Onu isteme, arzulama ve o, ablamla birlikteyken onu izleme suçlarını işlemiştim. Kendimi her zaman tehlikeli, saatli bir bomba olarak görmüştüm.

Bu yüzden o gece kaçmıştım. Bu yüzden tekrar şansım olduğunda kaçacaktım.

Ama hayatım boyunca bir kez olsun ablam hakkında aşağılık şeyler düşünmemiştim.

Eğer bir bomba gibi patlasaydım, bunu aşk için yapardım. Bunu yapardım çünkü kalbim yanlış arzular ve gizli özlemlerle o kadar şişerdi ki göğsümde kendi kendine patlardı.

İntikam için değil. *Asla* intikam için değil.

Ve *onun* da böyle aşağılık şeyler düşünmesine izin vermeyecektim. Bu kadar kızgın, incinmiş ve mutsuz olmasına izin veremezdim. Başkasına zarar vermeyi düşünecek kadar mutsuzdu.

Bu yüzden bir karara varmıştım. Kararım *iki* aşamadan oluşuyordu.

İlk aşama, benden özür dilemesini sağlamaktı.

Evet, onu özür dilemeye ve iyi davranmaya zorlayacaktım. Çünkü Arrow Carlisle'ın birinci sınıf bir pislik olduğu bir dünyada yaşayamazdım.

Sekiz yıldır âşık olduğum adamın kaba ve zalim olduğu gerçeğini kabul edemezdim. Bu yüzden onu iyi biri olmaya zorlayacaktım. İkinci aşama ise onun acısını sonsuza dek sona erdirmektir.

Ablamın benden müdahale etmememi istediğini biliyordum. Bunu biliyordum.

Ama edecektim.

Çünkü Arrow acı çekiyordu, ablam da acı çekiyor olmalıydı.

Ayrılıklar zor şeylerdi ve eğer acılarını dindirmek için bir şey yapabiliyorsam, yapacaktım. Ayrıca ablama yıllarca gizlice ihanet ettikten sonra en azından bunu yapabilirdim.

Gerçi bu büyük başarıyı nasıl elde edeceğimden emin değildim. Ama bunun üzerinde çalışıyordum. Şimdilik, benden özür dilemesini sağlamam gerekiyordu.

Bütün gün okulda onu aramış ama hiçbir yerde görememiştim. Ofisinde de değildi, gidip kontrol etmişim. Hatta Koç TJ'ye onu sormak istemişim ama koça gereğinden fazla aşına olup sınırlarımı daha fazla aşmamak için kendimi durdurmuşum.

Okul bitip gece olduğunda yine gizlice dışarı çıkmıştık.

Bu sefer benim fikrimdi.

Çünkü bir aptal misali onu geçen haftaki gibi yine barda görebileceğimi düşünüyordum. Onu orada bir sonraki dikkat dağıtıcısını ararken bulabilirdim.

Bunu düşündüğümde göğsüm sıkıştı. Tüm öfkesinden kurtulmanın bir yolunu arıyordu.

Benim yara bandım olur musun, Salem?

Bunu istemişim, değil mi?

Tanrım, ne kadar çok istemişim.

Evet diyecektim. Evet *diyecektim*. Sırf ona deli gibi âşık olduğum için onun dikkatini dağıtacağı, kullanacağı bir nesne olmayı kabul edecektim.

Keşke o sözleri söylemeseydi. Keşke koca bir pislik olmasaydı.

Her neyse, şimdi bardaydık.

Geçen seferki gibi ruj sürmüştüm. Adı *Dream Broken Darling*'di, mercanla kahverenginin melankolik ve koyu bir tonu, ruh halime mükemmel uyuyordu.

* (İng.) Hayal Et Kırgın Sevgilim. (ç.n.)

Tıpkı tepemde çalan şarkı gibi: Lana Del Rey'den "Sad Girl", benim gibi lanetli ve kalbi kırık kızlar için müzik yapan kraliçeydi.

Aklım şarkıdaydı, kalçalarım şarkıyla beraber sallanmaya başlamıştı bile ve muhtemelen bu yüzden önümdeki engeli ona çarpana kadar görememiştim.

Bu Wyn'di.

O da Poe'ya çarpmış, Poe da Callie'ye çarpmıştı.

Melankolimden sıyrılıp kaşlarımı çattım. "Ne oldu? Neden durduk?"

Wyn omzunu ovuşturarak omuz silkti. "Çünkü bir sebepten dolayı Callie bir heykele dönüştü ve hareket etmiyor."

Kapıdan sadece birkaç adım içeride neredeyse aynı hızda duruyorduk; Wyn haklıydı, en önde duran Callie hareket etmeyi bırakmıştı. Geri kalanımız onun yanına gitmek için yerlerimizden ayrıldık.

"Callie, ne oldu?" diye sordum dirseğine dokunarak.

"Hiçbir şey," dedi gözleri bir şeye odaklanmış dudakları zar zor kıpırdarken.

"O zaman neden hareket etmiyorsun?" diye sordu Poe.

Callie anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, ben de onun bakışlarını takip ederek kendimi bir adama bakarken buldum.

Daha doğrusu muhteşem bir adama.

Dünden beri ilk defa aklım başka bir şeydeydi. O başka şey de Callie'nin baktığı adamdı.

Koyu renk saçları vardı, tepeleri sivri ve dağınıktı. Sanki parmaklarını saçlarında gezdirmek gibi oldukça fazla yaptığı bir alışkanlığı vardı, gözleri de koyu renkti.

Tanrım, o gözler çok ışıltılı ve esrarengizdi. Siyah mücevherler gibi.

Tam karşımızda, bir grup insanın arasında duruyordu. Görebildiğim kadarıyla bu adam grubun merkezinde gibiydi.

Herkes –çoğunlukla erkekler ve birkaç kız– bir şekilde aynı anda onunla konuşuyor, aynı anda ona bakıyordu.

Muhtemelen ilk olarak gruptaki herkesten daha uzun olduğun-

* (Ing.) Üzgün Kız. (c.n.)

dan ve ikinci olarak da sıkılmış görüldüğü içindi. Ya da belki de bu onun her zamanki suratıydı, etrafındaki her şeyden kibirli bir şekilde sıkılmış görünüyordu.

Şey, her şeyden değil.

Çünkü birkaç saniye içinde koyu renkli gözleri ilgisini çeken tek şeyin üzerine düşmüştü.

Arkadaşım Callie'ye.

Düzgün yüz hatları değişmişti. Kaşları, arasında bir çatıklık belirmeden önce hafif bir şaşkınlık gösterecek şekilde eğilerek şekil değiştirmişti.

Pürüzsüz çenesi de –dağınık saçlarının aksine çok daha düzgündü– sadece küçümseme olarak tanımlayabileceğim bir şeyle kasılmıştı. Kafam karışmış bir halde ondan uzaklaşıp Callie'ye baktım, onun yüzünde de aynı ifade vardı; her şey birdenbire yerine oturmuştu.

“O... St. Mary'ye gelmene neden olan adam mı?” diye sorarken St. Mary'ye nasıl geldiğiyle ilgili bize anlattığı hikâyeyi hatırlamıştım.

Bir akşam yemekte hepsi St. Mary'ye nasıl geldikleriyle ilgili hikâyelerini paylaşmıştı.

Wuthering Garden adlı zengin bir komşu kasabada yaşayan Wyn, ailesi tarafından buraya gönderilmişti çünkü zamanı geldiğinde sanat programlarına başvurma konusunda onlarla kavga etmişti. O kadar sinirlenmişti ki babasının arabasına grafiti çizmişti. Yine de Wyn'in gümüş gözleri ve yumuşak sesiyle kızgın olduğunu hayal bile edemiyordum. O saf bir sanatçıydı. Hayalperest bir kızdı.

Bir başka komşu kasaba olan Middlemarch'tan gelen Poe, vasisi tarafından buraya gönderilmişti çünkü Poe ona eşek şakaları yapıyordu. Adam muz kabuklarının üzerinde kaymaktan ve yatağının ortasında kurbağalar bulmaktan gerçekten bıkmıştı. Poe'nun böyle bir şey yaptığını kesinlikle tahmin edebiliyordum. Bunu kendi sorun çıkararak kalbimdeki tüm sevgiyle söylüyordum, o sorun çıkarmayı seven bir kızdı.

Sonra sıra Callie'ye gelmişti.

“Beni buraya en büyük ağabeyim gönderdi. Conrad. Bu arada benim dört ağabeyim var ve Bardstown'da yaşıyoruz. Ailem yok.

Her neyse, ağabeyim beni buraya gönderdi çünkü bir adamın arabasını çaldım. Sonra da onu göle sürdüm,” dedi.

Ona nedenini sorduğumda tek söylediği, “Çünkü bana yalan söyledi,” demek olmuştu.

Sonra Wyn söze girmişti. “Nefesini boşa harcama. Asla tüm hikâyeyi anlatmayacak. Milyonlarca kez sorduk.”

Poe başını salladı. “Evet. Şimdiye kadar aldığımız tek şey bir isimdi, çok seksi bir isim: *Reed Jackson*.”

Şimdi bardayken Callie sorum karşısında gerilmişti ama başını salladı.

Bir sonraki konuşan kişi Poe olmuştu. “O, Reed Jackson. Vay canına, hiç fark etmemişim, ne kadar...”

“Ne kadar muhteşem olduğunu mu?” dedi Wyn, Poe’nun cümlesini tamamlayarak.

“Kesinlikle,” diye haykırdı Poe. “*Muhteşem*.”

“İşte kelime bu, evet,” diyerek nefes verdim.

“Evet, muhteşem biri,” dedi Callie, o adamı sanki buranın sahibiymiş gibi davranırken gördüğümüzden beri ilk kez konuşmuştu.

Sonra Callie, yoğun bakışmalarını keserek bana baktı. Ama adam hâlâ bakışlarındaki bağlantıyla sürtüşmeyi dikkatli ve canlı tutuyordu.

“Ve bir yalancı, pisliğin teki. Aslında o bir hain. Muhteşem bir hain,” dedi zorlama bir gülümsemeyle. “Ah, işte burada. Harika. Oraya gidip *onu* gölde boğmadan önce bir içkiye ihtiyacım olacak. Barmen Will’i siktir et, onun viskisini çalacağım.”

Sonrasında bizden uzaklaşıp bara doğru yürüdü.

“Az önce ne oldu?” diye sordu Wyn.

“Gözümüzün bu adamın üzerinde olması gerekebilir,” dedi Poe.

“Evet. Callie’nin de,” dedim arkadaşımı takip etmeye başlarken. Ama Poe beni durdurdu. “Bence onun peşinden gitmemelisin.”

“Ne?”

“Evet. Endişelenmen gereken başka şeyler var,” dedi Poe kaşlarını kaldırarak.

Wyn omzumun üzerinden ileriye baktı. “Evet. Onun gibi bir şey.”

O.

Bana bundan başka bir şey söylemelerine gerek yoktu. Onun kim olduğunu hemen anlamıştım.

Aslında onun varlığını hissedebiliyordum.

Boynumun arkasındaki derinin karıncalandığını, ısındığını hissediyordum. Tüm omurgam karıncalanıyor ve ısınıyordu.

“Gidip onunla konuşmalısın,” diye devam etti Wyn. “Callie ile biz ilgileniriz.”

“Evet, canına oku,” dedi Poe sert bir şekilde.

Yine söylüyordum, onlara ne olduğunu anlatmamıştım. Ama kütüphaneden kıpkırmızı ve titrek bir halde dışarı çıktığımda korkunç bir şey olduğunu tahmin etmişlerdi. Arrow benden birkaç dakika sonra çenesini sıkarak dışarı çıkıp kimseye bakmadan binayı terk ederken kibirli ve soğuk görünüyordu.

Arkadaşlarım bana bu konuda bir şey yapmaları gerekip gerekmediğini sormuştu. Ona eşek şakası yapmaları gerekip gerekmediğini ya da birilerine bildirecek kadar ciddi olup olmadığını sordular. Onlara bunu halledebileceğimi söyledim. Bu benimle onun arasındaydı.

Ve haklıydım da.

Bunu halledecektim çünkü bu onunla benim aramdaydı.

Onu hâlâ arkamda hissederek nefes verdim. “Tamam.”

İkisi de omzumu sıkıp Callie’nin peşinden gitmeden önce bana gülümsedi.

Sonunda arkamı döndüm.

Onu görür görmez avuç içim acıdı.

Önceki gibi aynı köşede. Vücudunun bir kısmının dışarı fırladığı köşede. Aynı eski ceket onu cesur gösteriyordu. Kötü, asi bir çocuk gibi. Aynı şapka yüzünün üst kısmını ve sarının çeşitli tonlarına sahip saçlarını gizliyordu.

Geçen seferki gibi yanında bir de kız vardı. Bu defa kız eşmerdi. Onunla oldukça ilgileniyor gibi görünüyordu, neden ilgilenmesindi ki? Bahse girerim, yıldız bir sporcuyla, Sarışın Arrow’la, konuşabilirdi için kendini şanslı sayıyordu.

Ayrıca kızlar onu karşı konulmaz buluyordu, değil mi?

Dün gece bana böyle söylemişti. Üstelik bu konuda haksız da değildi çünkü öyle düşünüyorlardı.

Ben de öyle düşünüyordum.

Ve onun için deli oluyordum. Çılgın, aptal ve üzgündüm. Hepsi onun içindi.

Ama aynı zamanda onu azarlayacaktım da. Muhtemelen bunu biliyordu. Çünkü tüm bunlar yüzüme, kalkık çeneme ve inip kalan göğsüme yansıyor. Onu yanındaki kıza dalmış bulduğum son seferin aksine *bana* odaklanmış durumdaydı.

Evet, parlayan, alev alev yanan gözleriyle beni izliyordu.

Hakkında aptalca şiirler yazdığım gözleriyle.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptığımda garip bir şekilde o gözler daha da parlardı. Gölgeyi yüzünde iki fener gibiydi.

Bedenimi sıcak bir ürperti kapladı ve ona doğru ilerledim.

Tuğla duvara rahatça yaslanırken anlaşılmayan bir bakışla sarhoş kalabalığın arasından yolumu bulmamı izliyordu.

Tam ona ulaşmak üzereyken eğilip kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunu gözlerini benden ayırmadan yapmıştı. Kız başını sallayarak yanından ayrıldı.

Kızın yanımdan geçip gittiğini hissetmiştim ama aldırış etmedim. Gözlerim hâlâ ondaydı ve onunkiler de bana yapışmış durumdaydı.

Yanına geldiğimde, “Birbirimizden uzak durduğumuzu sanıyordum,” dedi.

Onu görmezden gelerek sordum. “Son kıza yaptığın gibi çabucak gitmesi için onu da mı aşağıladın?”

Parlak gözlerini yüzümde gezdirdi. “Hayır. Sen bana hatamı gösterdikten sonra iyi davrandım.”

“Ah, öyle mi?”

Yavaşça başını salladı. “Ona sadece gerçeği söyledim.”

“Gerçeği. Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Gerçeğin ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum.”

Beni bir süre inceledi, keskin yüz hatlarında bir şeyler dalgalanıyordu. “Az önce ona çılgın bir hayranımın bana doğru geldiğini

ve başka kızlarla konuştuğumda beni kıskanmak gibi kötü bir huyu olduğunu söyledim.”

Dişlerimi sıktım, ağzının etrafında eğlendiğini belli eden birkaç çizgi oluşmuştu. “Rüyada görürsün, seni pislik.”

“Emin misin? Çünkü biraz...” Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. “Heyecanlı görünüyorsun.”

“Ah, eminim. Çok, çok eminim.”

Gözkapakları titremiş ve koyu renk boyalı dudaklarıma inmişti. “O zaman bu çok kötü çünkü sana sadece küçük kız kardeş olduğunu hatırlatmak için sabırsızlanıyordum.”

Düşüncelerimi toparlamam birkaç saniyemi aldı.

Çoğunlukla başparmağının altdudağıma dokunuşunu hatırladığım içindi. Sertliğini, parmağını ileri geri hareket ettirirken üzerimde bıraktığı sıcaklığını, neredeyse tenimle oynamasını unutmamıştım.

Ve ben de ona izin vermiştim.

Dudağımla, cadı kalbimle oynamasına izin vermiştim. Benimle oynamasına.

Ama artık olmazdı.

“Hatırlatmalarını kendine saklayabilirsin çünkü sana söyleyeceklerim var,” diye çıkıştım.

Duvardan uzaklaşmamış olsa da tüm rahatlığını kaybettiğini biliyordum. Gözleri parlamış ve çenesi birbirine kenetlenmişti.

“Neymiş?”

Ona bir adım daha yaklaştım ve parmağımı havaya kaldırdım. “Dün gece bana söylediğin şey korkunçtu. Berbattı ve tamamen yersizdi, bunu sen de biliyorsun. Lanet olsun, sen de *biliyorsun*. Bana bok gibi davrandın ve bu hiç hoş değil. Aslında, hayır...” Durup derin bir nefes aldıktan sonra içimde tuttuğumu bile bilmediğim her şeyi döktüm. “Geldiğinden beri bana bok gibi davranıyorsun, oysa ben sana iyi davranmaktan başka hiçbir şey yapmadım. Senin pislik davranışlarını, zalimliğini, herkesin önünde aşağılamayı ve aptalca tekliflerini hak etmiyorum. O yüzden benden özür dile. *Hemen şimdi.*”

Sözlerimi bitirdiğimde zar zor nefes alıyordum, üstelik deli gibi terlemiştim. Hâlâ havada duran parmağım titriyordu.

Bunun nedeni onun parmağıma bakıyor olması da olabilirdi.

Kafasını kaldırmadan önceki bir iki saniye boyunca parmağıma baktı.

Ama kafasını kaldırdığında bile gözlerimin içine bakmıyordu, hayır. *Anlamsız* bir nedenden dolayı burnuma bakıyordu. Gerçekten çok sert bir şekilde bakıyordu, ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Tam konuşmak üzereyken gözlerini kaçırıp gözlerimin içine bakarak çenesini bana doğru eğdi. "Haklısın."

"Haklı mıyım?"

"Bunu hak etmedin."

"Etmedim mi?"

"Evet, öyle dedim."

Gözlerimi yukarı, ona doğru dikmiştim; boynum gerilmiş bir haldeydi. Parmağım yorgun ve titrerken hâlâ ona işaret ediyordu. "Yani özür diliyorsun. Hatalı olduğunu söylüyorsun."

Bu kadar kolay mıydı?

Sonra doğruldu, göğsü derin bir iç çekişle genişledi. "Parmağını yüzümden çekip kılmılamak ister misin?"

Parmağımı elimin içine kıvrıp yanıma indirdim. "Neden?"

Elmacıkkemikleri öfkeyle titredi. "Benim dikkatimi dağıtmak istemiyorsun, değil mi?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha inerken yutkundum. "Hayır."

"O zaman zamanımı harcamayı bırak ve yolumdan çekil."

Tam tersini yaptım.

Onun yoluna dikildim. Olduğum yere iyice yerleşerek hareket-sizce bekledim.

Arrow yavaşça, çok yavaşça kramponlarıma baktığında bedeni-mi kastım. Dişlerini bir, iki, üç kez gıcırdatmasını izledim.

Koyu mavi gözlerini yukarı kaldırmadan önce, "Sana sadece küçük kız kardeş olduğunu hatırlatmama ihtiyacın olmadığını sanı-yordum," dedi.

Sözleri beni göğsümde bir yerlerden vurmuştu ama yine de kı-pırdamadım. "İhtiyacım yok."

"Peki, yine kıskanç küçük bir hayran gibi davranmanın bir ne-den var mı?"

Bu da beni etkiledi ama hareket etmeyi reddettim.

O kıza gidip onunla bir şeyler yapabilsin diye yolundan çekilmeyi *reddediyordum*. O kızıdan gece boyunca dikkatini dağıtmasını isteyecek, başparmağıyla onun dudaklarına dokunacak ve ona sırıracaktı.

“Evet.” Çenemi kaldırdım.

“Dikkatle dinliyorum,” diye kestirip attı parlak gözleri ateş saçarken.

“Ben hırsız değilim,” dedim ona kararlı bir sesle. “Bana hırsız demiştin, değil mi? Hırsızlığın benim işim olup olmadığını sormuştun. Hayır, değil. Ben bir şey çalmam. Bilgin olsun diye söylüyorum, çalıştım. Bir restoranda bir işim vardı. *St. Mary’s Date Diner*’ı duydun mu hiç? Bütün liseliler oraya gider. Sen de gitmiştin, hatırladın mı? Orada garson olarak çalıştım. *Çalışıyordum*. Para için. O parayı annenden çaldım çünkü paraya ihtiyacım vardı. Kendime yeni bir çift krampon almıştım, bu yüzden hiç birikimim kalmamıştı ve buradan bir an önce gitmem gerekiyordu, anladın mı? Ayrıca parayı ona geri verecektim. Yüz altmış yedi doların tamamını. Bir yere yerleşip tekrar bir işim olduğunda, anladın mı? Suçlamalarda bulunmak yerine bana sorma zahmetine girseydiniz bunu bilirdiniz.”

Tamam, bu gece içimde çok fazla öfke vardı. Beklediğimden daha fazlaydı.

Ama her neyse.

Sonuçta yalan söylemiyordum. O restoranda çalışmıştım. Ama orada çalışmaya o, ablamla Kaliforniya’ya gittikten sonra başlamıştım. Özellikle o restorani seçmemin nedeni, onun lise arkadaşları ve ablamla sık sık gittiği bir yer olmasıydı ama bu ona vermek istemediğim bir bilgiydi.

Her neyse.

Bana bakarken yüzünde anlaşılmayan bir ifade vardı. Gözlerinde anlamadığım bir parıltı.

Ama bu, bana daha yakından bakmak istediğini düşündürmüştü. Farklı bir bakış.

İkinci bir bakış.

Bilmiyordum. Mesele şuydu ki durmalıyım. Söyleyeceğimi

söylemiştim. Özrümü bile almıştım. Bu konuda nazik değildi ama yine de.

Ama durmak istemiyordum. Çekip gitmek istemiyordum çünkü başka bir şey vardı.

Gitmeden ve bu karanlık barın bir köşesinde ağlamadan önce yapmak istediğim çılgınca, dramatik ve sert bir şey. Çünkü ben gider gitmez bir kız bulup dikkatini dağıtacaktı.

Bunu yapmamalıydım. *Yapmamalıydım.*

Ama yapmak zorundaydım.

Kesinlikle zorundaydım.

Çünkü yapmak üzere olduğum şey, “Ben hırsız değilim,” sözümü tamamen doğru çıkaracaktı. Beni en kötü ihtimalle yalnızca ödünç alan biri yapacaktı.

Bu yüzden, yoğun bakışlarını bir kenara bırakıp bir şey söylemek için ağzını açacak gibi görüldüğünde –muhtemelen aşağılayıcı bir şey– yarım adım geri attım. “Ve bir şey daha var,” diye mırıldandım.

Sonrasında yaptım.

Tişörtümün ucunu tuttum –bu gece kazak giymemiştim; üzerimde sadece bir tişört vardı, her şeyin yanı sıra bu *onun* tişörtüydü– ve yukarı doğru çektim.

Gözlerimi kapatıp tişörtü sonuna kadar çekerek üstümden çıkardım.

Evet, kalabalık bir barda tişörtümü ya da onun tişörtünü çıkarıyordum. Sarhoş insanlarla dolu bir bar, utanç verici, sürtükçe hareketime tanık olabilecek insanlarla.

En azından çıplak değildim.

Hayır, başka bir tişört giyiyordum. Kendi tişörtümü.

Çünkü hazırlıklı gelmişim.

Bir aptal gibi, onunla tekrar karşılaşacağımı düşünmekle kalmamış, kendimi buna hazırlamıştım bile. Altıma kendi tişörtümü giyerken kendime bunu yapmayacağımı söylemiştim. Kalabalık bir barda kuyafetlerimi çıkarma ihtimalim yoktu.

Sanırım kendimi hafife almıştım.

Şimdi tişörtü elimde bir yığın olarak duruyordu, onu göğsüne fırlattım.

“İşte, aptal tişörtünü geri alabilirsin,” dedikten sonra büyük çıkışımı yapmaya hazırdım.

Bir köşeye çekilip top gibi kıvrılmaya ve o acısını dindirecek birini bulana kadar ağlamaya hazırdım.

Ama bir köşeye çekilip ağlamakla ilgili tüm düşüncelerim, aniden bana doğru eğilip bileğimi kavramasıyla yok olmuştu. Sadece kavramakla kalmamıştı, bileğimin üzerine baskı uygulamış ve beni kendine doğru çekmişti.

İşte o zaman yüzüne iyice bakabildim.

Yaptığım şeyden dolayı o kadar tedirgin ve utanç içindeydim ki ona dikkat etmeyi unutmuştum ama şimdi dikkat ediyordum.

Aldığı sert nefeslerle inip kalkan, göğsüne ve yukarı aşağı sallanan zincirine dikkat ediyordum.

Ve gözlerine.

Tanrım, gözleri öfkeyle o kadar kısılmıştı ki neredeyse yarık gibi görünüyordu.

“Benimle geliyorsun,” diye hırladı.

Yutkundum. “N-nereye geliyorum?”

“Ait olduğun yere.”

“Ne?”

Bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırmıştı, neredeyse kemiklerimi eziyordu ve gözlerim yanıyordu. “Seni ait olmadığın yerde yakalamama izin verme demiştim, hatırladın mı? Bu yüzden seni geri götürüyorum. St. Mary’ye.”

“Ben gelmiy...”

“Olay çıkarmaya bayılıyorsun, değil mi?” dedi dişlerini sıkarak. “Eğer şimdi benimle gelmezsen, seni küçük striptiz şovunun öyle bir yıldızı yaparım ki günlerce bunun için ağlarsın. O yüzden gidiyoruz. Sen ve ben.”

Onu daha önce kızginken gördüğümü sanıyordum ama şu anda çok öfkeliydi. Öfkeli, acaba o adama yumruk attığında da böyle miydi diye merak etmiştim.

Elmacıkkemikleri bu kadar keskin mi görünüyordu ya da alnında ter damlaları var mıydı? Eski deriyle sarılı omuzları şu anda göründükleri kadar büyük ve dağ gibi mi görünüyordu.

“Tamam. A-ama...”

“Ama ne?”

Bilmiyordum. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun bu şekilde tepki vereceğini de hiç *düşünmemiştim*. Bu kadar sert bir tepki beklemiyordum.

Yani, tepki vereceğini ve *belki* kızacağını biliyordum ama patlamanın eşiğine geleceğini hiç düşünmemiştim.

“Buraya arkadaşlarımla geldim ve...”

Daha da yakınımaya eğildi, sallanan zinciri neredeyse çeneme çarpacaktı. “Dua et de arkadaşlarının kim olduğunu öğrenmeyeyim yoksa onları öyle bir cezanın içine gömerim ki bütün bir yıl boyunca çıkamazlar. Kuralları çiğneyip buraya geldikleri için değil. Bu tişörtle, bu şekilde görünürken seni buraya getirdikleri için.”

“N-nasıl görünürken?”

“Lanet olası *bir şişme bebek* gibisin.”

“Pardon?”

“Eğer dikkatimi çekmek istemiyorsan, önümde soyunmamalıydın. O şaka gibi tişörtü giymemeliydin.” Çenesini sıktı, bileğimdeki tendonlar tutuşuyla neredeyse parçalayacaktı. “O yüzden ben seni zorlamadan yürü.”

Tişörtüm dikkatini mi çekmişti?

Cidden mi?

Göbeğimi açıkta bırakan normal beyaz bir tişörttü. Peki, omzu da açıktı ama ben hep böyle şeyler giyerdim. Genellikle kalın kazağımın altına ama bu gece şu anda hatırlayamadığım saçma bir noktaya değinmek istemişim. O yüzden kazağım olmadan çıkmıştım.

Kesinlikle böyle bir tepkiyi hak etmiyordu.

Şüphesiz taşkınca hareketlerim bunu hak ediyordu. Ama giydiğim şey etmiyordu.

Tişörtüme bakmadan önce yüzündeki öfkeli ifadeye baktım.

“Tişörtümle bir sorunun mu var?”

“*Siktiğimin* tişörtünle ilgili bir sorunun var, evet.”

İrkildim. “Ama ben bunu her zaman giyiyorum.”

Bundan hoşlanmamıştı ve parmaklarıyla bileğime verdiği zarar artıyordu. “Bunu ilk ve tek uyarın olarak kabul et. Bir daha bunu giymeyeceksin.”

“Ama ben... Bunun nesi yanlış?”

“Sorun şu ki üç metre çapındaki her sarhoş adam sana bir et parçasıymışsın gibi bakıyor. Sanki birazını ellerine geçirseler fena olmazmış gibi.” Çenesini bana doğru salladığında kendimi eskisinden daha da utangaç hissetmeye başlamıştım. “Çünkü onlarla alay ediyorsun, onlara o solgun göbeğini ve göbek deliğini gösteriyorsun. Yaptığın şey bu, değil mi? Onları kışkırtıyorsun. Sana bakmalarını sağlıyorsun. Dikkatlerini çekmek istiyorsun. Sakın bana bunun bir sonucu olmayacağını düşündüğünü söyleme.”

“Ben kimseyle alay etmiyordum. Ben...”

Bir şey anlatmaya çalışıyordum.

“Yürü.”

“Bu hoşuna gitmedi mi? Erkeklerin bana bakması.”

Bunu neden sorduğumu bilmiyordum ama öylece ağzımdan çıkıvermişti; gözleri daha da kısıldı. Şapkasının kenarı alnımı sıyırıp geçene kadar daha da eğildi. Dudakları o kadar yakındı ki cevap vermek için ağzını açtığında bu kelimeleri tenime yazdığını hissetmiştim. “Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü olduğun kişi olmaya devam etmeni istiyorum. Her zaman olduğun kişi olmanı.”

“B-ben kimim ki?”

“Küçük kız kardeş. Arka planda takılan ve görünmeyen. Başını öne eğip sesini çıkarmayan. Ve kesinlikle benim dikkatimi çekmeyen. Yürüyecek misin, yürümeyecek misin?”

O kadar sinirliydi ki dediğini yaptım.

Yürüdüm.

Sanki korumamış gibi arkamda onunla birlikte dışarı çıktık ve arka taraftaki otoparka giden koridora girdik. Dışarıda birkaç kişi oyalanıyordu ama biz onun motosikletine doğru ilerlerken kimse bize dikkat etmiyordu. Sanki burada da korunmaya ihtiyacım varmış gibi hâlâ arkamda duruyordu.

Motosiklete ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım. Kollarımı belime doladım, ne yapacağımı bilmiyordum.

Son birkaç dakikayı nasıl unutturacaktım? Nasıl daha iyi bir hâle getirecektim?

Tek yapmak istediğim geçen hafta bana bu kadar kötü davrandığı için ona biraz cehennemi yaşatmak ve sonra onunla barışmaktı.

“Arrow?” dedim kısık bir sesle.

Cevap vermeden motosikletinin koltuğuna eğilerek kaskını alıp bana uzattı. “Tak şunu.”

“Konuşabilir miyiz, lütfen?”

Göğsü sert bir nefesle kalkıp indi. “Şu lanet şeyi tak.”

Gözlerim yanıyordu. “Lütfen. Böyle çıldıracağını bilmiyordum. Ben sadece... Dün gece bana çok kaba davranmıştın ve ben sadece aptalca bir noktaya değinmek istedim. Orada biraz dramatik davrandığımı biliyorum ama ben... Gerçekten seni kızdırmak istemedim.”

Burun delikleri genişledi. “Salem.”

Ona bir adım daha yaklaştım.

Dudaklarından dökülen ismim, öfkeyle dolu olsa bile, bende ona dokunma isteği uyandırıyor. Elimi göğsüne koyup tişörtünü avcumun içine almak ve ona yaklaşmak istedim ama yapmadım.

Onu daha da kızdırmak istemiyordum.

Dokunuşumu reddetmesini istemiyordum.

“Lütfen? Böyle yapma, tamam mı? Bundan hoşlanmıyorum. Kavga etmemizden ve senin kızgın olmandan hoşlanmıyorum. Birbirimize düşmanmışız gibi davranıyoruz. Biz düşman değiliz. Sen benim düşmanım değilsin, Arrow, ben de senin. Lütfen, her şeyi yaparım. Sadece... arkadaş olamaz mıyız?”

Bunu söyler söylemez, cadı kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Çarpıyor, çarpıyor ve vücudumu titretiyordu.

Belirli bir ihtiyaçla, bir özlemle.

Onun arkadaşı olmak için umutsuz bir arzu duyuyordum.

İliklerime kadar işleyen bir arzu. Ruhumdan fıskıran ve görmezden gelemediğim bir arzu.

Çünkü çok garip bir nedenden dolayı o ve ben sürekli çatışıyoruz.

Çılgınca bir nedenden dolayı, birbirimizi yanlış yöne çekip duruyorduk. Kıvılcım ve sürtüşme yaratmaya devam ediyorduk. Ateş yaratmaya devam ediyorduk.

Ve ben yorulmuştum.

Onunla kavga etmekten bıkmıştım.
Aptalca şeyler yüzünden tartışmaktan bıkmıştım.
Onu seviyordum. O, on yaşımdan beri sevdiğim çocuktı.
Onunla kavga etmek istemiyordum.
Onunla asla kavga etmek istemiyordum.
Bu benim barış teklifimdi.
Ona elimi bile uzatmıştım. "Arkadaşım olur musun, Arrow?"
Çocukça bir soru olduğunu biliyordum.
Ama bunu başka bir şekilde nasıl dile getirebileceğimi, ona bunun tüm hayatım boyunca yaşadığım en önemli an olduğunu başka nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum.
Ondan arkadaşım olmasını istiyordum.
Ayrıca, bence bir arkadaş işine yarardı.
Yalnızca beraber olabileceği biri... Belki sadece konuşmak için bile, bilmiyordum.
Birine ihtiyacı olabilirdi.
Yine de Arrow elime bakmadı. Hâlâ bakışlarını yüzümden ayırıp teklifimi gözden geçirmemişti, vücuduma yayılan umutsuzluğu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Tam kolumun yukarıda kalması gerektiğini ve yanıma düşeceğini düşündüğüm anda elimi tuttu.
Uzattığım eli tutmuş, beni kurtarmıştı. Bu sefer umutsuzluğa, hüzne ve melankoliye düşmemiştim.
Eğer ona, birleşmiş ellerimize kendi gözlerimle bakmasaydım, büyük avcunun benimkine sürtünmesini hissetmeseydim buna inanmazdım.
Demek böyle hissettiriyordu. Beni, benimkine karşı böyle hissettiriyordu.
Sıcak ve güçlü, kum gibi ve aynı zamanda kadife gibi.
Sonunda.
Ona gülümsedim. Onun beni, gülümseyen boyalı dudaklarımı izlediğinin farkındaydım. Elim sıkıp beni öne doğru çekmeden önce bir saniyeliğine dudaklarını yalamıştı.
O da öne doğru gelmiş ve sonra üzerime eğilmişti, yüzü karanlıktı ama çok güzeldi.
"Ama yine de seni geri götürüyorum," diye homurdandı.

Parmaklarımı onun eline doğru büktüm, sonunda ona dokunduğum ve parmaklarımızın birbirine dolandığı gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyordum. “Tamam.”

Tutuşu daha da sıkılaştı. “Ve yurt binana girdiğini görene kadar gözlerimi senden ayırmayacağım.”

“Evet.”

“Sonra odana gideceksin, yatağına gireceksin ve lanet olası uyku-
na dalacaksın, anladın mı?”

Başımı salladım.

“Bir daha da asla böyle bir tişört giymeyeceksin. Asla.”

Sesindeki sertlik karşısında tekrar başımı sallayarak dudağıımı ısırdım.

Gözlerini dudaklarıma dikmişti. “Güzel.”

“Arrow?” diye fısıldadım gözlerimi kırpıştıtararak, elini can simi-
dimmiş gibi tutuyordum.

“Ne?”

“St. Mary’ye dönmeden önce beni başka bir yere götürebilir misin?”

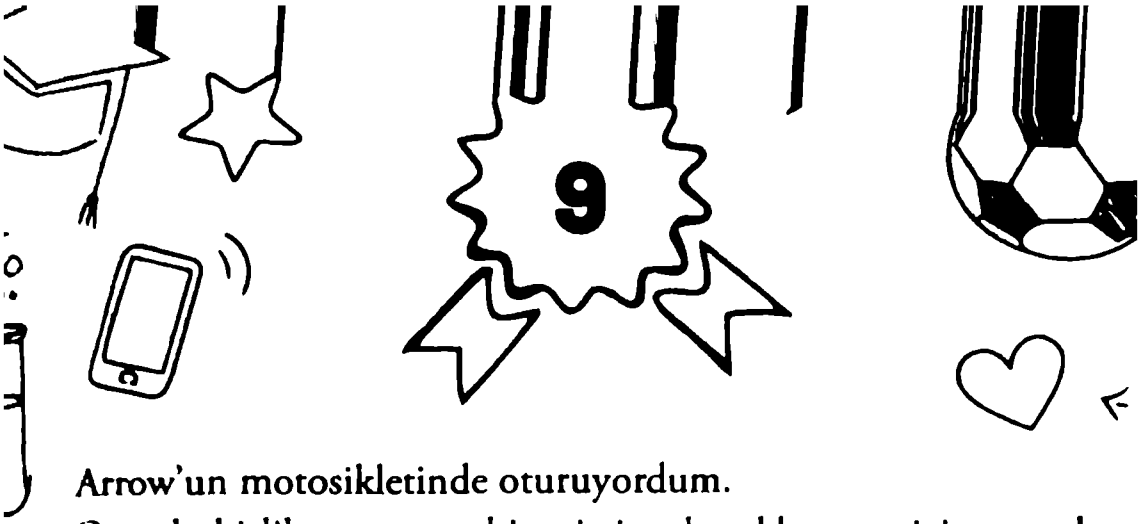
Elimi öyle bir sıkıyordu ki derimi delip kemiklerimi ezeceğini
düşündüm.

Ama umurumda değildi.

Bana ne isterse yapabilirdi.

Bana bir bıçak saplayabilirdi ve ben yerde yatar, kanlar içinde
küçük kalpler çizerek ölüyor olurdum.

“Peki,” demeden önce gözleri bir saniyeliğine, gülümseyen du-
daklarıma takılmıştı.

Arrow'un motosikletinde oturuyordum.

Onunla birlikte motora binmiştim, bacaklarımın içi onun bacaklarının dışını sarmış, kollarım beline dolanmış ve yanağım kürek kemiklerinin üzerindeki mis gibi kokan tişörtüne yapışmıştı.

Yola çıkmadan önce, "Eh, arkadaşım... İlk kez bir motosiklete biniyorum ve içimden bir ses hızla hoşlanacağımı söylüyor. Bu da demek oluyor ki gerçekten gaza basmalısın."

Arkadaşım demeyi ne kadar çok sevdiğimi inkâr edemezdim.

Bunu söylemeyi her zaman sevecektim.

O benim arkadaşımdı. Benim Arrow'um.

Söylediklerimle yüz hatları gerildi. Kızıl dolunayın altında parlayan yansımanın dalgalanması gibiydi.

Kaskı başıma yerleştirdi. "Evet, hiç şaşırmadım."

"Neden?"

"Çünkü *arkadaşım*..." Kaskı çenemin altından biraz sertçe bağlayarak dudağımı ısırma neden oldu. "Tehlikeli ve çılgın olan her şeye karşı bir *ilgin* olduğunu fark etmeye başlıyorum."

Buna gülümsememeliydim. Bu bir iltifat değildi.

Tıpkı kötüden de kötü olduğumu söylediğinde bunun iltifat olmaması gibi ama yine de bu bir iltifatmış gibi hissetmiştim.

Belki de kaskı başıma yerleştirmeyi bitirdiğinde geri çekilip eski deri ceketini çıkardığı içindi.

Ceketi çıkarıp omuzlarıma geçirirken omuzlarının gerilmesini ve kasılmasını izledim. Ellerimi ceketin kollarından geçirdiğimde, sanki çocukmuşum gibi fermuarını çeneme kadar çekmeye başladı.

Teşekkür ederim dediğimde çenesi gerildi.

Sonra hareket ettik, ben ona tutunurken o gaza bastı.

Şimdi buradaydık, en sevdiğim yerde.

Benim küçük sevgili yerim.

Bu, Bardstown'da şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve en mavi nehrin üzerinde bulunan bir köprüydü. Kasabanın ana otoyoluydu ve hiçbir yere bağlanıyordu.

Peki, tamam. Eski ve paslı bir köprüydü; iki çubuklu metal korkulukları vardı ve ana otoyoldan kopmuş ve terk edilmiş toprak bir yol ile vahşi ormanın arasında uzanıyordu.

Bu köprüyü neden inşa ettiklerinden emin değildim.

Kimsenin bilmediği toprak bir patikayı vahşi, girilemez bir ormana bağlayarak gerçekten hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Burada öylece duruyor, yer kaplıyor, karanlık, ıssız ve boş görünüyordu.

Sekiz yıllık lanetli bir aşk gibi.

Aslında bu da hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Kasvetli ve işe yaramazdı. Umutsuzdu.

Ama yine de çok güzeldi.

Sevdiğiniz kişinin başka birine âşık olması, aşkınızın muhteşem ya da gerçek olmadığı anlamına gelmezdi. Bu; aşkınızın öldürülmesi, kalbinizden sökülüp bir nehre atılması ya da modası geçmiş mimari bir eser gibi yakılması gerektiği demek değildi.

Hayır, o hâlâ aşktı. Tıpkı bunun hâlâ bir köprü olması gibi.

“Bu lanet yer de neresi böyle?” diye sordu Arrow dikkati dağılmış bir şekilde etrafına bakınırken. Motosikletini bir kenara park etmişti.

Ayın altında onu izliyordum, ıslık ıslık ve parlıyordu.

Kaskını çıkardıktan sonra –bana yedek kaskını vermişti– saçları dağılmış ve bazı kısımları havaya kalkmıştı; parmakları bu duruma pek de yardımcı olamıyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek onları daha da karıştırmış, onu şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı hale getirmişti.

“Beğendin mi?” diye sordum gülümseyerek, ceketinin içinde kendimi sıcak ve rahat hissediyordum. Yakınlığı yeterince sıcak olduğu için yolculuk sırasında ceketinin fermuarını açmış ve buna bayılmıştım.

Konuşmamla dikkatini bana verdi.

Korkulukların yanında durdum; metal çubuğu kavrayarak omurgamı germek için kullandım.

Bakışlarını saçlarıma çevirmeden önce beni ve hafifçe sallanan vücudumu inceledi. Saçlarım rüzgârda dalgalanıyordu; o kadar uzunlardı ki kendimi daha da geriye atıp yere paralel durursam top-rağa degecekti. Daha önce de denemiştım, eğlenceliydi.

Sonunda beni incelemeyi bitirip başını kaldırdı. “Beğendim mi?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Evet.”

“Burada beğenecek ne var ki?”

Doğrudum, nefesim kesilmişti. “Ciddi misin sen?”

Dudakları seğirdi. “Son derece ciddiym.”

Başımı ona ve onun keyifli dudaklarına doğru salladım. “Tan-rım, ne kadar da... hayal gücünden yoksunsun. Burası dünyadaki en sevdiğim yer. Güzel sarı bisikletimi sürerken hep buraya gelirdim ki bunu yapmayı çok özledim ama her neyse. Suyu bak.” Elimi ha-vaya kaldırıp suyu gösterdim. Aslında suya bakmak için kendi etra-fımda dönmüştüm. “Ay ışığının altında parıldıyor. Pırıl pırıl ve çok büyük. Gözlerinin görebildiği tek şey bu. Bir de aya bak.” Elimle tekrar işaret ettim. “Kıpkırmızı. Ateş topu gibi bir şey. Bahse girerim sıcaktır da. Güneş gibi ve orman...” Dönüp ormanı işaret ettim. “Çok sık, gizemli ve vahşi. Burada her şey çok güzel. Saf, doğal ve çarpıcı.”

Gerçekten de öyleydi.

Parıldayan karanlık su, kocaman kıpkırmızı ay ve sık, büyük ağaçlar.

Dudağımı ısırarak ona tekrar bakmak için arkamı döndüm. Ya da en azından bakmaya çalıştım. Çünkü dönüp dururken ayakla-nım kaymış ve tökezlemiştim. Kollarım çırpınırken düşüşümü dur-durmak için korkuluklara tutunmayı başardım ama görünüşe göre buna zahmet etmeme gerek yoktu.

Çünkü o buradaydı.

Benim Arrow’um. Arkadaşım.

Kolumdan tutup yukarıya çekerek beni kurtarmaya gelmişti. Hatta üç saniye içinde beni korkuluklara yaslamıştı bile.

“Sen...”

Parmağımı kaldırıp başımı sallayarak sözünü kestim. “I-ıh. Şu an bana kötü bir şey söyleyemezsin.”

“Neden?”

Bundan dolayı gerçekten siniri bozulmuş gibi görünüyordu, onun hoşnutsuz ifadesine gülmek istedim. “Çünkü artık benim arkadaşısın. Bana iyi davranmak zorundasın.”

Gözleri, gözlerimin arasında gidip geldi. “Öyle mi?”

Başımı sallayarak gülümsedim. “Evet. Aslında arkadaşlığın ilk kuralı budur. Nazik olmak.” Yüzüne yaklaşmak için parmak uçlarımda yükseldim. “Ve senin gibi kurallara uyan biri için bu çok zor olmamalı, değil mi?”

Eli hâlâ koluma sarılıyken bana baktı. “Zor olmadığını düşünüyorsan kendini hafife alıyorsun demektir.” Gözlerimi ona diktim ama o konuşmaya devam etti. “Üstelik oldukça muhteşem futbol oynayan bir kız için ayakta durmak çok zor olmamalı, öyle değil mi?”

Muhteşem.

Muhteşem futbol oynadığını söylemişti. Dün gece kütüphanede de aynı şeyi söylemişti ama bana öyle pislik gibi davranmıştı ki olması gereken etkiyi yaratmamıştı.

Ama şimdi yaratıyordu.

Bu kelime, sıcak bir damla bal ya da güneş ışığı gibi göğsümden aşağı süzülerek karnımın alt kısmında bir yerlere yerleşti.

Tüm dünyadaki en sevdiğim futbolcu benim *muhteşem* oynadığını düşünüyordu.

Dudağımı ısırdım. “Artık yanımda sen varsın. Beni kurtarmak için. Değil mi? Arkadaşım.”

Gözlerinde tehlikeli ve lezzetli bir şey parladı. “Daha önce ne yapıyordun?”

“Daha önce mi?”

Sanki tekrar düşmeyeceğimden emin olmak istercesine kolumu sıktı. “Ben seni yakalamak için gelmeden önce.”

Sorusu karşısında yutkundum. İstemedenden de olsa sorusunun altındaki anlamı anlamıştım.

O beni yakalamak için gelmeden önce ne mi yapıyordum?

Düşüşümü engelleyecek kolları ve tüm sırlarımı bilmek istercesine bana bakan muhteşem gözleri yokken ne mi yapıyordum?

“Düşüyordum,” diye fısıldadım.

Yüz hatları bir an için keskinleşmiş ve gerilmişti. Sanırım çok fazla şey söylemiştim. Sanırım artık her şeyi biliyordu. Artık o da her şeyi duyuyordu, kalbimin gürültüsünü ve nefes alış verişimdeki hafif değişimi.

Ama yanılmıştım.

Bilmiyordu ve ona asla söylemeyecektim.

Konu bu bile değildi, konu benim cadı kalbim ve gizli özlemimdi. Bu onunla ilgiliydi, onun arkadaşı olmakla.

“Düşüyordun,” diye fısıldarken sesi benimkinden daha da alçak bir şekilde çıkmıştı.

“Evet.”

“Ve başını mı çarpıyordun?” diye sordu gözlerinde ciddiyetle.

“Ne?”

“Çünkü burayı seviyor olmanın tek açıklaması bu.”

Sözlerini anlamam birkaç saniye sürdü, anladığımdaysa göğsünü itekledim. Beklediğim gibi, hiçbir yere kıpırdamadı; göğsü kaskatı, hareketsiz bir kütle gibiydi. İşe yaramaz hareketlerim sadece kıkırdamasına neden oluyordu, bu o kadar sevimliydi ki öfkemi daha fazla sürdüremedim.

“Bilgin olsun, bu yaptığın kaba olmanın sınırında bir yerde, *arkadaşım*.”

Kıkırdaması kayboldu. “Aslında bu düşündüğümden daha zor.”

“Bana iyi davranmak mı?”

Başını salladı. “Herkes karşı iyi davranmak.”

Bu geceki cesaretimin nereden geldiğini bilmiyordum. Önce kalabalık bir barda tişörtümü çıkarmış, sonra ona arkadaşım olmasını teklif etmiştim.

Ama cesaretim bu kadardı ve bu kadarla kalacaktı, en azından bu gece için.

Bu yüzden daha da yaklaşmak için boynumu ona doğru uzattım, boynundaki kalın ve gümbürdeyen nabızı net bir şekilde görebiliyordum. Gümüşü yüz hatlarını, elmacıkkemiklerinin tepelerini ve çukurlarını net bir şekilde görebiliyordum.

Sonra ona dokundum.

Elimi kaldırıp yanağına koyduğumda kaskatı kesildi.

Dün gece her şey o kadar hızlı olmuştu ki onu, yüzünün kemiklerini ve sevgili yüzünün yapısını hissedememiştim. Rüyalarımda gördüğüm yüzünün.

Ama bu gece her şeyi hissediyordum.

Yanağı, otoparkta tokalaştığımız zamanki eli kadar sıcak ve canlıydı. Yeni çıkan sakalları yüzünden biraz daha sertti.

Çenesinin titrediğini hissettiğimde fısıldadım. “Sana vurduğum için özür dilerim.”

Sanki mümkünmüş gibi daha da kaskatı kesildi. “Dileme.”

Başparmağımı yanağının çıkıntısına sürttüm. “Seni hiç böyle görmemiştim.”

“Nasıl?”

“Bu kadar... boş. Kenarları çok sert ve kırık cam kadar keskin.” Çenesi yine titriyordu. “Bu kadar kırılmış.”

Onun böyle olduğunu görüyordum.

Çok derinden kırılmıştı.

Sanki bunca yıldır duygularını gizlemiş, içinde derinlerde bir yere itmiş gibiydi. Sakin ve akli başındaydı, hiçbir şeyden etkilenmezdi, her zaman oyununa odaklanırdı. Ama şimdi duyguları yüze çıkıyordu.

Şimdi duyguları, damarlarında dolaşüyor; derisinin altında birikerek onu sert, kızgın ve sinirli hale getiriyordu.

Bir şekilde, onu benim için daha da karşı konulmaz kılıyorlardı. O haklıydı.

Çılgın ve tehlikeli olan her şeye karşı ilgim vardı.

“Kırıldım, evet.” Bana bakarken gözleri parlıyordu. “Ben buyum.”

Bunu demek zorundaydım. “Bunların bir faydası olmayacak, biliyorsun. Başkalarına zarar vermenin. İntikam almanın.”

Teni dokunuşumla ısınmış, eskisinden daha sıcak hale gelmişti. Parmaklarım yanağında geziniyor, yüzündeki tüm keskin, çarpıcı çıkıntılara dokunuyordu.

Benim güneşim.

“Yine de harika hissettiriyor,” dedi uzaklaşmadan önce soğuk, yamuk bir gülümsemeyle.

Kendini korkuluklara yaslamıştı, benimse tek yapabildiğim ona bakmak ve ısınan parmaklarımı birbirine sürtmek olmuştu. Tek yapabildiğim İkarus' olduğumu düşünmekti. Balmumundan kanatları olan bir aptal.

İkarus'un güneşe çok yakın uçmasının nedeninin kibir olduğunu söylerlerdi. Deliler. Nedeni kibir değildi.

Aştı.

Güneşi çok seviyordu. Bu yüzden ondan uzak duramamıştı.

Benim de ondan uzak duramama nedenim buydu, aramızdaki mesafeyi kapatıp onun olduğu yerde durdum. Uzaklara bakmadan önce bana dalgın bir bakış attı ve elini cebine atıp bir şey çıkarttı.

Bir sigara paketi.

Kolaylıkla bir tanesini çıkarıp ağzına koyarak neredeyse dişlerinin arasında sıkıştırdı. Sonra tekrar cebine uzandı ve bir kutu kibrit çıkardı. Bileğinin ustaca bir hareketiyle kibritlerden birini yaktı, avcunu sigaranın etrafına siper ederek sigaranın ucunun yanmasını sağladı.

Tüm bunları sanki yıllardır yapıyormuş gibi büyük bir ustalıkla yapıyordu, öyle olduğunu biliyordum.

Biliyordum.

Sigara bağımlılığını biliyordum. *Gizli* sigara içme bağımlılığı.

Ama yine de yanaklarını çukurlaştırıp gökyüzüne gri bir duman gönderirken, "Sigara içiyorsun," diye ağzımdan kaçırdım.

Sigaraya ilk kez görüyormuş gibi bakarak iç geçirdi. "Evet. Sadece anneme söyleme."

Ciddi olmadığını biliyordum ama yine de deli bir kız gibi kendimi tutamadan, "Bana ilk tanıştığımızda da öyle demiştin," dedim.

Sigarayı tekrar ağzına koymak üzereyken yarıda durdu ve başını çevirip bana baktı. "İlk tanıştığımızda?"

"Evet."

Sonra tüm vücudunu bana doğru çevirerek nehre bakmayı bıraktı. Sadece bu da değil, bunu öyle bir şekilde yapmıştı ki tüm dikkatini üzerime çektiğimi düşündüm. "Ne demiştin?"

* Yunan mitolojisinin bilinen karakterlerinden biridir: Babası Daidalus, oğluyla tutsak oldukları Girit'teki labirentten kaçabilmek için kanatlar yapar. Balmumuyla tutturulmuş tüylerden oluşan bu kanatlar, İkarus'un güneşe fazla yaklaşmasıyla parçalanır ve İkarus denize düşerek ölür. (ç.n.)

Bu konuşmayı yapacağımızı hiç düşünmemiştim.

Gecenin bir yarısı ıssız bir köprüde takılırken birbirimizi ilk gördüğümüz an hakkında konuşmak bir yana, herhangi bir konuşma yapacağımızı bile düşünmemiştim.

Bu yüzden konuşmaya başlarken tereddüt etmedim. “Sabahın erken saatleriydi. Koşudan sonra mutfak kapısından içeri girmiştin ve orada beni görmemiştin. Buzdolabından meyve suyu almıştın ve doğrudan kutudan içmiştin. Sonra birinin seni izlediğini fark ettin. O kişi bendim. Sen de bana dönüp *anneme söyleme* demiştin.”

Başka bir şey daha söylemişti.

Üşüyüp üşümediğimi sormuştu ama bunu hatırlayacağını sanmıyordum. Yine de sorun değildi. İlk tanışmamızın ayrıntılarını sadece ben hatırlasam da olurdu.

Zaten bu onun yükü değildi.

Benimdi.

“Ve sen duvarla o eski vitrinin arasına saklanmıştın. Üzerine sarılı bir battaniye vardı, değil mi?”

Sözleri aramızdaki havayı yarararak nefesimi kesti.

Hatırlıyordu.

Tanrım, *hatırlıyordu*.

Ama hatırladığı tek şey bu değildi çünkü sonra devam etti. “Çünkü üşüyordun.”

Boğazımda aptalca bir duygu yumağı oluştu, onu temizleyip başımı salladım. “Evet. Çünkü üşüyordum.”

“Çünkü sen hep üşürsün.”

“Evet, üşürüm,” diye fısıldadım *vintage* ceketinin yakalarını tutarak.

Burnumu ceketin yakasına sürterek kokusunu içime çektim. O da sigarasını dudaklarına götürüp bir nefes çekerken beni izledi.

“Yapmadım, biliyor musun?” diye fısıldadım.

Nefesini vermeden önce yüzünü yukarı kaldırdı ve gri duman aramızdaki boşluğu doldurdu. “Neyi yapmadın?”

“Ona meyve suyu olayını anlatmadım. Hiçbir zaman,” dedim duman dağıldığında ve onun parlak gözlerini tekrar üzerimde gördüm. Sonra ona başka bir şey daha söyledim. “Ve ona ya da her-

hangi birine, bazen herkes uyurken evden gizlice çıktığını da söylemedim. Arka bahçeye gidiyor, penceremin altında duruyordun. Üstelik sigara içiyordun. Leah sana içmemeni söylediği hâlde.”

Bildiğim kadarıyla Leah’nın Arrow’a kızdığı tek zaman buydu.

Leah bir gün onu sigara içerken yakalamış ve ona çok kızmıştı. Sarah bile mutsuzdu, sonunda ikisi de ona bir daha yapmayacağına dair söz verdirtmişti.

Ama haftalar sonra aşağıdan ince, gri asma dalları gibi bir duman çıktığını gördüğümde ve bakmaya gittiğimde onu sigara içerken bulmuştum.

Sonra tekrar ve tekrar bulmuştum.

Çok fazla sigara içmezdi, belki birkaç ayda bir falan ama içtiğinde her zaman penceremin altında gecenin bir yarısı içerdi ve ben bunu kimseye söylemezdim.

“Belli ki herkes uyumuyormuş,” dedi bir duman bulutu daha üfleyerek.

“Evet ama sırrını sakladım. Sahip olabileceğin en iyi sır saklayıcıyım,” dedim gururla.

Ah, *hiçbir* fikri yoktu.

Sırlar benim işimdi.

Kütüphanede yaptığım gibi koca ağzımı tekrar açmadığım sürece.

“Sır saklayıcı, ha?” diye mırıldandı dudakları titreyerek.

“Evet.”

“O zaman sevindim.”

“Ne için?”

“Uyumayan ve sakatlanmadığımı öğrenen kişi olduğun için. Üstelik önünde sigara içtiğim kişi de sensin.”

Vurgulamak için sigarayı tekrar ağzına koymuş, bir nefes çekip yavaşça bırakmıştı. Bir yandan da haylaz bir bakışla bana bakıyordu.

Gözlerimi ona diktim. “Peki neden?”

“Ne neden?”

“İçmeyeceğine söz verdiğin halde neden onca zaman sigara içtin?”

“Çünkü hoşuma gidiyor.”

“Ama sen sözünü tutarsın.”

“Bunu tutmadım.”

“Neden?”

Bana, sorularımla onu rahatsız ediyormuşum gibi tatsız bir bakış fırlatmıştı ama umurumda değildi. Bilmek istiyordum. Cevap vermeyecek gibi görüldüğünde sert bir şekilde konuşmaya devam ettim. “Sigara içmek sağlığın için kötü, bunu biliyorsun, değil mi? Özellikle de bir sporcuysan. Ciğerlerine zarar verir, bu da nefes alma şeklini etkiler. Sonra da oyunu etkiler. Ve hiçbir şey oyunu etkilememeli. Motton bu değil mi? Hayatını bu kurala göre yaşamıyor musun? O yüzden neden...”

“Artık konuşmayı kesebilirsin,” dedi sözümü keserek. Gülümsememi durdurmak için yanağımın içini ısırdım.

Tabii ki o da bunu anlamıştı çünkü gözleri kısılmıştı ve yanağındaki bir kas hareket ediyordu. Yine de ona masumca göz kırptım. “Öyle diyorsan.”

Arkasını dönüp nehre bakmadan önce iç geçirdi. “Sigara içiyorum çünkü rahatlamama yardımcı oluyor. Buna stres atmak deniyor.”

“Neyin stresini atıyorsun?” diye sordum profiline bakarak.

Omuzları gerildi. “Büyük bir oyunun. Büyük bir sınavın. Her neyse işte.”

“Ne?”

“Diğer seçenek kafayı bulmam ya da sarhoş olmam. Yani bu önemli bir şey değil, tamam mı? Basit bir sigara. Biraz rahatlatıyor.”

Gerçekten bu yüzden mi sigara içiyordu?

Onu pencerenin altında sigara içerken bulduğum tüm zamanları düşünmeye çalıştım. Hep bir sınavdan ya da maçtan önce miydi? Bu konuda stresli olduğu için miydi?

“Peki şimdi neden sigara içiyorsun?” diye sordum.

Bir esinti gelip saçlarını daha da karıştırmıştı ve saçlarının dağınık olmasından mı yoksa benim sorumdan mı bilmiyorum ama Arrow daha da gergin görünüyordu, çenesi daha da gerilmişti.

“Çünkü unutmama yardımcı oluyor,” diye cevapladı birkaç dakika sonra.

Ellerimi metal korkulukların etrafında sıktım. “Neyi unutmama?”

“Burada olduğum gerçeğini. Olmam gereken yerde, takımım için kupayı kazanmak yerine.”

“Ama geri döneceksin, değil mi? Bir sonraki kupayı kazanacaksın.”

Çenesi nabız gibi bir kez attı. İki kez.

“Ama bunu kazanamayacağım.” Üçüncü bir nabız çenesinde dalgalandı. “Ve bu benim suçum. Benim aptallığımdan dolayı oldu. Hepsi futbolun ilk kuralını çiğnediğim için.”

“Ama sen yalnızca bir hata yaptın,” diye ısrar ettim kütüphanede yaptığım gibi. “Tek bir hataya izin verilmeli, değil mi? Her zaman mükemmel olamazsın.”

Demek istediğim, çok çalıştığını biliyordum. Hâlâ da öyleydi.

Leah'nın ondan en iyisi olmasını beklediğini de biliyordum. Bu değişmemişti. Bazen ona biraz fazla yüklendiğini düşünüyordum. Ama yine de babası da büyük bir futbolcuydu, bu da muazzam bir sorumluluğu beraberinde getiriyordu.

Gerçi onun hakkında bunu hiç bilmiyordum. Tüm bu konularda bu kadar sert olduğunu hiç fark etmemiştim.

“Öyle mi?” diye sordu Arrow sıkıntılı yüzümü inceleyerek.

“Evet,” dedim hararetli bir şekilde. “Sen olamazsın. Kimse olamaz. Sadece küçük hatalar yaptın, tamam mı? Ve bu sorun değil. Kendini böyle hırpalayamazsın, Arrow. Sırf bir sezon oynamayacaksın diye sigara içerek kendini öldüremezsin. Bu delilik. Ayrıca, zaten ellerindeki en iyi oyuncu sensin. Sen...”

Vücudunun hareket ettiğini fark ettiğimde düşüncelerim kayboldu.

Dün gece kütüphanede olduğu gibi bana doğru ilerledi. Zaten o kadar yakındık ki bu bir ilerleme sayılmazdı. Daha çok yaklaşmak, yer değiştirmek gibiydi ama çok iri, uzun boylu ve kaslı olduğu için öyle hissettiriyordu.

Sanki bana doğru ilerliyor, metal korkuluklar kıcıma batarken küçük bedenimi istediği gibi yönlendiriyordu.

Yine dün geceki gibi beni hapsetmek için ellerini iki yanıma koyduğunda sınav çekiyormuş gibi görünüyordu; göğsü eğilmiş, vücudu kıvrılmış ve gümüş zinciri sallanıyordu.

“En iyisi,” diye mırıldandı.

Çenemi kaldırdım. “Evet. Öylesin. Futbol hakkında öğrendiğim her şeyi senin kasetlerinden ve YouTube videolarından öğrendim. Ve Beckham'inkilerden.”

“Beckham.”

“Evet.”

Mırıldandı. “O iyi bir oyuncu.”

“Harika biri.”

“Fena sayılmaz.”

“Şaka mı yapıyorsun? O bir efsane. Onun hakkında bir film bile yaptılar. Ama konu bu bile değil. Konu şu ki...”

“Senin, benim hayranım olduğunu sanıyordum.”

Kaşları çatılmıştı. Dağınık saçlarından birkaçı kaş çatmasıyla oluşan çizginin üzerinde dans ediyordu ve şu anda kafam çok karışmıştı. “Ne?”

Korkuluktaki tutuşunu gevşetmiş, kaşlarındaki çatıklık da derinleşmişti. “Paylaşmayı sevmiyorum.”

“Ben... Ne?”

“Onun videolarını izlemeni istemiyorum.”

Cevap vermek için ağzımı açtım. Açıkçası ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü bu konuşma çok tuhaftı. Ama sonra birden mantıklı gelmeye başladı.

Belki de kıskanıyordu.

Bu o kadar saçmaydı ki yine gülebilirdim. Ama kalın çatılı kaşları, kenetlenmiş çenesi ve sinirle bana bakan kara gözleri durmamı sağladı.

Ellerimi korkuluklara koymama da neden oldu, yumrukları benimkilere değiyordu. “Kıskandın mı?”

Kaşları birbirine daha da yaklaştı. “Onun videolarını izlemeyi bırakacak mısın?”

“Ama o mükemmel bir oyuncu.”

“Evet ama benimle kıyaslanamaz bile.”

Neden bu kadar kibirliydi? Bu neden hoşuma gidiyordu?

Ve sigara içmesi hakkında konuşmaktan bu noktaya nasıl gelmiştik?

Sırtımı eğdiğimde gözleri hareket etti. Göbeğimin soluk kısmına baktı, acaba o da benden bir parça isteyen erkeklerden biri mi diye merak ettim.

Acaba kıskançlığı futboldan başka şeylere de uzanıyor muydu?

Aptalca olduğunu biliyordum ama yine de merak ediyordum.

“Bu biraz küstahça değil mi?” dedim dudağımı ısırarak.

Gözlerini kaldırdı; gözbebekleri yanmış ve kömürleşmiş gibi görünüyordu. “Dediklerim gerçekse değil.”

Çıplak karnımda bir şeylerin kıpırdadığını hissettim, göbek deliğimin hemen arkasında bir şeyler çekiştirip duruyordu.

Uzanıp saçının dağınık tellerini geriye ittim çünkü bundan hoşlanmadığını biliyordum. Dağınık, vahşi şeyleri sevmezdi.

Sarışın Arrow.

Hareketim karşısında çenesi seğirdi ama gülümsedim. “Tamam, onu değil, sadece seni izleyeceğim.”

Bunu söyler söylemez bileğimi tutarak alnından uzaklaştırdı. Yüzünde anlaşılmaz ama karanlık bir şeyin parladığını gördüğümde parmaklarımı yumruk haline getirdim.

“Sana bir şey soracağım,” dedi bileğimi tutarken pürüzlü bir sesle. “Para kazanmak için gerçekten çok çalışan bir kız, bir işi olan bir kız. Çaldığı tişörtü geri vermek için kıyafetlerini çıkaran bir kız —çünkü o kesinlikle bir hırsız değil— o parayı *neden çalar?* Bekleyemeyecek kadar acil nereye gidiyordun?”

Kalbim çarpmaya başladı. “Ne? Neden?”

“İşin içinde bir erkek var mıydı?”

“Pardon?”

Yüz hatlarından karanlık bir parıltı daha geçti. “Bir erkek miydi? Beckham gibi peşinden koşacak kadar *harika* olduğunu düşündüğün bir ezik mi?”

Beş saniye önce uzaklaştırdığım saç telleri yeniden ortaya çıktı. Çizgili alnını sıyrarak onu darmadağınık ve vahşi gösteriyorlardı.

Çok güzeldi.

“Neden?” diye sordum elimi tuttuğu yeri kıvrarak ama kurtulmak için değildi —onun tutuşundan asla kurtulmak istemiyordum— gücünü, bana hükmeden parmaklarını üzerimde hissetmek içindi.

“Ben senin arkadaşınım, değil mi? Bir arkadaş böyle şeyleri bilmeli. O yüzden söyle bana. Bir erkek için mi kaçıyordun?”

Evet.

Onun için kaçıyordum. Böylece onun hayatından çıkabilecek-

tim; aşkım bana ciddi bir şey yaptırmadan, gizli aşkım *onun* aşkını mahvetmeden önce onu yalnız bırakabilecektim.

Çenemi kaldırdığımda kolyesi çeneme çarptı. “Ya öyleyse?”

“O zaman ona bir şey sormak isterdim,” dedi çenesini sıkarken. “Ne?”

Gözlerini vücudumda gezdirdi.

Yabani, rüzgârda savrulan saçlarım, burnumun karıncalanan ucu, aralık ve boyalı dudaklarım. Eski *vintage* ceketinin altında kabaran göğsüm. Ve çıplak karnım.

Her bir parçama ona aitmiş gibi bakıyordu. Sanki o en sevdiği küçük noktalara istediği zaman ve istediği kadar uzun süre bakabilirmiş gibi.

Bakabilirdi.

Ama yine de.

Vücudumun içinde bir şeyler oluyordu. Tüylerimi diken diken eden ve dudağımı ısırma neden olan bir şey. Omurgamı eğmeme ve meme uçlarımla boncuk boncuk olmasına neden olan bir şey.

Gözlerini yerden kaldırdı, yanakları kızarmıştı. “Ona, senin şehirde böyle dolaşmana izin vererek ne halt ettiğini sormak isterdim. Arkadaşlarını anlıyorum. Belki onlar da senin gibi etraftan bihaber bir avuç liseli kız. Ama onun sorunu ne?”

Geri çekildim. “Anlamadım?”

Cevap vermek yerine bana dokundu.

Diğer eliyle yine dudağıma dokunuyordu. Geniş başparmağı muhtemelen kenarlardaki ruju dağıtıyordu ama umurumda değildi.

Şu anda o ve sert başparmağı dışında hiçbir şey umurumda değildi.

“Bunun adı ne?” diye sordu.

“*Dream Broken Darling*.”

“Sevgili olan sen misin?”

Hipnotize olmuş bir şekilde başımı salladım. “Hayır, o çocuk öyle.” *Sensin*. “B-ben tatlım denmesinden hoşlanıyorum.”

“Peki sevgilisinin giymemesi gereken bir şeyle ait olmadığı bir yere gitmesine izin vererek ne yaptığını sanıyor?”

* (İng.) Yaralı Sevgilinin Hayali.

İşte o zaman bileğini tutup tırnaklarımı bileğine geçirdim. “*Benim sevgilim* beni kontrol edemez. Ben ne istersem yapabilirim. Ben...”

Dudağını yaladığında sesim giderek azaldı.

“Çünkü ben olsaydım,” dedi başparmağını altdudağımın ortasına bastırıp dudağımı çekiştirerek. “Bu şekilde gecenin bir yarısı şehirde dolaşmak şöyle dursun, odandan dışarı adımını bile atamazdın.”

“S-sen olsaydın mı?”

Yavaşça başını salladı. “Ben olsaydım, seni dizginlerdim. Senin gibi bir kızın buna ihtiyacı var.”

Beni dizginlerdi.

Eğer o olsaydı.

Eğer erkek arkadaşım o olsaydı.

Demek istediği buydu.

Eğer birlikte olsaydık, bana tasma takacağını söylemek istemişti.

Beni sanki bir eşya ya da evcil hayvan gibi bağlı tutacağını. Veya barda bana dediği gibi şişme bir bebek gibi.

Ona göz kırpan, dudaklarıyla oynadığı, *bileğini* zorla tuttuğu ve tırnakları bileğine batan şişme bir bebek.

“Benim gibi bir kız mı?” diye fısıldadım.

“Saf, doğal ve çekici.”

Az önce... Az önce beni bu köprüyü tarif ettiğim şekilde mi tarif etmişti?

Etmişti, değil mi?

Göğsümde bir şeyler yeşeriyordu. Çiçek gibi bir şeyler. Garden-yalar, gizli aşkın sembolü.

“Ben... Sen...”

Tam o anda çeneme baskı uyguladı. “Benim olsaydın, gecenin bir yarısı bisikletinle dolaşmana da izin vermezdim.”

“Bisikletim mi?”

“Çünkü öyle yapıyorsun, değil mi?” Sabırsız bir hareketle başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. “Herkesin uyuduğunu düşündüğünde evden gizlice kaçırıyorsun. Bisikletini alıp gezintiye çıkırıyorsun. Saatlerce bisiklet sürüyorsun ve şafak sökerken geri dönüyorsun.”

Evet, öyle yapıyordum.

Bisikletimle gezintiye çıkardım. Buraya ya da diğer sevdiğim yerlere gider ve saatlerce dışarıda kalırdım. Ama kimseyi uyandırmamaya dikkat ederdim. Leah duysa çok sinirlenirdi.

Ama birinin uyanık olduğunu bilmiyordum. Birinin benim gece gezintilerimi bildiğini bilmiyordum.

“B-bunu biliyor muydun?”

“Belli ki herkes uyumuyordu.”

“Ama hiçbir şey söylemedin.”

“Belki ben de senin sırrını saklıyordum,” diye fısıldadı karanlık ve muhteşem gözlerle.

Bunu beklemiyordum... şimdi ne yapacaktım?

Belki de bana çekici dediği ve benim onun olmamdan bahsettiği içindi. Ya da az önce bana sır saklayıcım olduğunu söylemesi yüzündendi.

Benim onun sır saklayıcısı olduğum gibi o da benim sır saklayıcımdı.

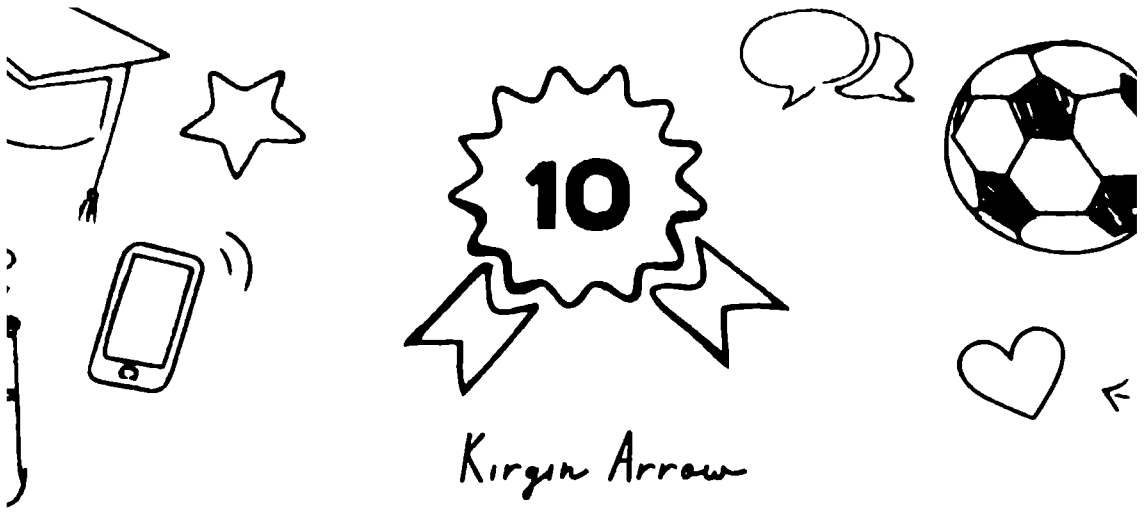
Sebepler her ne olursa olsun, kalan mesafeyi kapatmama ve bileğini bırakmama neden olmuştu. Elimi pazılarına koymama ve boynumu yukarı kaldırıp ağzını aramama neden olmuştu.

Onu öpmeme neden olmuştu. Ya da öpmeye çalışmama.

Çünkü son saniyede beni durdurdu.

Bunca zamandır tuttuğu elimi bırakmış, yumruk yaptığı eliyle saçlarımı kavrayarak beni geri çekmişti.

Alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla konuştu. “Geri dönme vakti geldi.”

Bir sigaraya ihtiyacım vardı.

Bu oldukça şaşırtıcıydı çünkü daha randevuma gitmeden hemen önce Dr. Lola Bernstein'ın binasının dışında içmiştim.

Tam olarak belirtmek gerekirse ikinci randevumdu.

Evet, geri döndüm. *Maalesef.*

Menajerimle konuşmuştum ve ekip yönetimindeki üst düzey kişilerin terapisti değiştirmeyeceğini söylemişti. Yaptığı işte en iyisi olduğu için onunla kalmak zorundaydım.

Ve yine pembe koltukta oturmuş, kadının koltuğunda –mor koltuğunda– kendini ayarlamasını izlerken çınlayan bileziği, kafamda tokmak gibi patlıyordu.

Bu yüzden ikinci sigaramı içme ihtiyacı duyuyordum.

Aslında ikinci kez sigara içmek istemem oldukça nadir olurdu. Sigara içen biri değildim, en azından düzenli içen biri değildim.

Sadece önemli bir maç veya başka önemli bir şey öncesinde rahatlamaya çalıştığımda sigaraya ihtiyaç duyuyordum.

Sigara içmeye lisedeki ilk yılımda başlamıştım. Önemli bir biyoloji sınavım vardı ve o hafta antrenman çok zordu çünkü aynı zamanda büyük bir maç da yaklaşıyordu.

Antrenmandan sonra birkaç oyuncuyu okulun dışında sigara içerken görmüştüm; onların rahat ve gevşek bir şekilde ayakta durmaları, ağızlarından çıkan dumanla sanki tüm streslerini gri bir bulut şeklinde dışarı atmaları bende de deneme isteği uyandırmıştı.

Yine de bir nefes çektikten sonra vazgeçmeye hazırdım.

Her türlü bağımlılık oyun için kötüydü. Bu, bana önce annem sonra da antrenörlerim tarafından hep empoze edilmişti.

Ben de öyle yapardım, yani bırakırdım. Tabii çektiğim nefes, izleyen herkesi bunun takım kaptanının ilk sigarası olduğunu bildiren bir takım öksürüğe neden olmasaydı. İtibarınızın sorgulanmasına izin veremezsiniz yoksa oyuncular sizi ciddiye almazdı.

Bu yüzden onların aşağılayıcı kahkahalarını susturmak için bir nefes daha çekmiştim.

Ve bir tane daha ve bir tane daha, ta ki iyi hissetmeye başlayana kadar.

Ta ki ciğerlerimdeki yanma; tüm vücuduma yayılan, omuzlarımı gevşeten ve boynumun altını karıncalandıran bu yüksek hızlı tatmin hissine dönüşene kadar. Kendimi dünyanın tepesindeymişim gibi hissettirmişti.

Her şeyi yapabilecekmişim gibi hissettiriyordu. Biyoloji sınavını geçebilir, rakip okulumuza karşı maçı kazanabilirdim.

Dediğim gibi, sınırlarımı biliyordum. Sağduyuluydum. Tek bir sigara, hepsi buydu.

Ayrıca anneme sigara içmeyeceğime dair söz vermiştim. Zaten sözümü tutmadığım için bir taneden fazla içemezdim.

Yalan söylediğim için pisliğin tekiydim, evet ama tam bir piç olmak zorunda da değildim.

Sigara içtiğim günlerde daha sıkı çalışıyordum. Sözümünden döndüğümünden dolayı kendimi cezalandırıyordum.

Ama şu anda bir sigara için her şeyi, her şeyi yapardım.

Çünkü Dr. Bernstein yerleşmeyi bitirmişti ve bana gülümsüyordu. Bakışlarımı ondan uzaklaştırdığımda gözlerim sehpaşına takıldı.

Son seansta dikkatimi çeken nesne.

Ama aynı değildi.

“Sehpanızı değiştirmişsiniz,” dedim ona odaklanarak.

Mutlu bir şekilde başını sallayarak öne eğildi ve sehpaşına vurdu. “Ahşap. Kırılma ihtimali daha az. Yani yanlılıkla.”

Kaşlarını bana doğru kaldırdı, itiraf etmeliyim ki dudaklarım biraz kıpırdamıştı. “Yanlılıkla kırılabileceğinden mi endişelendiniz?”

“Bilmem. Sen söyle.”

Pes edip sessizce güldüm. “Bunu söylemek için biraz erken. Ama göreceğiz, Dr. Bernstein.”

O da güldü. “Bana Lola diyebilirsin.”

“Sanırım size Dr. Bernstein diyeceğim,” diye cevap verdim. “Kulağa daha profesyonel geliyor.”

Gülümsemeye devam ederken başını salladı. “Tamam, profesyonel olalım. Pekâlâ.” Ellerini defterinin üzerinde birleştirdi, ben de kendimi onun alakasız sorularına hazırladım. “Futbol.”

Gözlerimi kıstım, derimin gerildiğini hissetmeye başlamıştım. “Ne olmuş futbola?”

“Madem ayrılık hakkında konuşmak istemiyorsun, o zaman futbol hakkında konuşalım. Bu işe nasıl girdin? Demek istediğim, babanın New York kulübünde oynadığını biliyorum. Yani bu sporla hep ilgili miydin?”

Bununla başa çıkabilirdim.

Futbolla ilgili sorularla başa çıkabilirdim. Yine de bunun öfke sorunlarımla ne ilgisi olduğunu ve geri dönüp oynayabilmem için bunu nasıl düzelterceğimizi hâlâ bilmiyordum. Ama en azından ayrılık konusunu kapatmıştık.

“Ben bunun içine doğdum,” diye cevap verdim. “İlk anım, babamı televizyonda oynarken izlemektir.”

“Hiç başka bir sporla ilgilendin mi?”

“Biraz basketbol oynadım. Atletizm koşularına katıldım. Ama futbol hep vardı. Ben babamın oğluyum.”

Öyleydim.

İngiltere’de doğup büyüyen babam, bir uçak kazasında aniden ölmeden önce New York City FC’de futbol oynuyordu. Annemle annem yurtdışında okurken tanışmışlar ve babam onun peşinden Amerika’ya gelip onunla evlenmeye karar vermiş.

Eğer ölmeseydi, muhtemelen Avrupa’da bir yerde yaşıyor olacaktık. Avrupa Futbol Ligi’nde oynamak babamın hayaliydi.

Babamı pek hatırlamıyordum. Ölmeden önce nasıl olduğunu hatırlamıyordum. Sadece fotoğraflarını görmüştüm ve babam her zaman çok seçkin bir adam gibi görünüyordu.

Hayalleri olan harika bir futbolcuydu.

Ve şimdi bu, benim hayalimdi.

Babamın yapamadığını yapmak. Hayatım boyunca bunun için

çalışmıştım: zirveye yükselmek ve Avrupa Ligi'ne transfer olmak. Daha açık konuşmam gerekirse Real Madrid'e.

"Sezonu kapatmış olmak acı verici olmalı," dedi terapistim.

"Çok," dedim kısa keserek.

Sahada olmam, oynamam gerekirken oturuyor olmak; acı çekmekten de öte, dayanılmaz bir durumdu.

Bu sezon her şey bana bağlıydı. Ben, onların yıldız oyuncusuydum. Geçen sezon onları zafere taşımıştım ve bu sezon da benden beklenen buydu.

Ama ben gidip ceza almıştım ve şimdi tüm takım benim yüzümden acı çekmek zorundaydı. Rodriguez iyiydi ama o ben değildi. Benim hızıma ve hassasiyetime sahip değildi. Bize kupayı kazandırmayacaktı.

Bunu biliyordum. Onlar da biliyordu. Tüm basın biliyordu.

Yani bu sezonu kaybedecek olmamız benim hatamdı.

Üzgünüm, A. Böyle olmasını istememiştim.

Böcekler tenimde gezinmeye ve boynum ısınmaya başladığında ellerimi yumruk haline getirdim. Bacaklarımdaki titremeyi durdurmak için yumruklarımı uyluklarıma bastırdım.

Terapistim rahatsızlığımdan habersiz miydi yoksa farkındaydı da görmezden mi geliyordu, emin değildim çünkü bir sonraki sorusu durumu daha da kötüleştirdi.

"Peki, yeni işin hakkında ne hissediyorsun?"

Kendimi durduramadan, "Şaka gibi bir iş," diye cevap verdim.

Bunu söylemek istememiştim.

Gerçekten istememiştim. Hatalarımın bedelini ödemek sözkonusu olduğunda şikâyet edecek biri değildim ve bu işin sebebini biliyordum.

Bu bir cezaydı.

Annemin cezası.

Ama sanırım terapistim beni kötü bir zamanda yakalamıştı.

Çünkü boktan bir gün geçirmiştim.

Dört kız, ayrı zamanlarda koridorda beni durdurup futbol sevgilerini anlatmıştı. Nasıl her maçımı izlediklerini ve en sevdikleri oyuncu olduğumu söylüyorlardı.

Yine liseye dönmüştüm.

Ben lisedeyken en azından yanımda Sarah vardı. Bu aşırı hevesli kızları durdurmuyordu ama yine de. Biraz rahatlamıştım.

“Neden böyle söylüyorsun?” diye sordu Dr. Bernstein düşüncelerimi bölerek.

İç geçirerek parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. “Çünkü bu sporla ilgili değil. Bu sadece onları ıslah etmek için bir aktivite. Onlara takım olmayı öğretmek için. Annem beni bu işe bu yüzden soktu.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Çünkü beni rahatsız edeceğini biliyordu. Bana hatamı tekrar tekrar hatırlatacaktı. Böylece bir daha aynı hatayı asla yapmayacaktım.”

Annemin yaptığı da buydu.

Hatalarımın altını çiziyordu –ki bunlar çok nadiren ve uzun aralıklarla olurdu– böylece onları bir daha asla yapmıyordum.

Kız öğrencilere koçluk yapmaktan nefret edeceğimi biliyordu, bana bu işi vermesinin nedeni de buydu. Yapmak zorunda olduğularıyla kıyasladığımda şu anda neler yapıyor olabileceğimi bana hatırlatmak için.

Bir sene, matematik notumun pek iyi olmadığını hatırlıyordum. Bu hem annem hem de benim için şok olmuştu. Çünkü matematikte iyiydim. Uykumda bile matematik yapabilirdim.

Annem öğretmenle konuşmak ve puanlarımda bir hata olup olmadığını öğrenmek için benimle birlikte okula gelmişti. Görünüşe göre notumda bir hata yoktu. Bir sayıyı yanlış okumuştum, dolayısıyla denklemin yanlış çözmüştüm. Testimi eve getirmiş ve o denklemin altını çizip buzdolabına asmıştı.

Böylece onu her gün görebilecektim. Böylece bir bardak süt ya da meyve suyu almaya her gittiğimde aptal hatamı hatırlayacaktım.

Söylememe gerek yok, bir daha asla bir sayıyı yanlış okumamıştım.

“Babanın ölmüş olması tembellik edebileceğin anlamına gelmez. Aslında, daha çok çalışmalısın, Arrow. Herkesten daha çok çalışmalısın. Onun yapmaya vakit bulamadığı şeyleri yapmalısın. Gerçekten babanın oğlu olmalısın.”

Bunu yapabilmek için, babamın oğlu olabilmem için beni mükemmelleştirmişti.

Yaptığım her hatayı bir daha asla yapmamam için beni cezalandırmıştı.

Akşam yemeğinden önce çok fazla kurabiye yiyip iştahımı kaçırırsam, beni tabaktaki her lokmayı yemeye zorlardı. Bunu yapmamayı öğrenmem için karnımın ağrısından birkaç kez kusmam gerekmişti.

Eğer okulda bir oyunu ya da sınavı batırırsam beni karanlıkta bekletirdi, ta ki bir daha asla paslarımı mahvetmemeyi ya da sınavda bir kelimeyi yanlış yazmamayı öğrenene kadar.

Sanırım tam olarak eğitildiğimde, yani gerçekten babamın oğlu olduğumda, on iki yaşında falandım.

Beni LA Galaxy'ye seçtikleri ve Sarışın Arrow adını verdikleri gün gerçekten onun oğlu olduğumu kanıtlamıştım. Ama yine de.

“Bu biraz sert olmuş.”

Terapistimin sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. “Annem serttir.” Öyleydi.

Her zaman öyleydi.

Bazen merak ediyordum. Babam hayattayken de böyle miydi? Ya da babamın ani ölümü onu daha da sertleştirmiş miydi?

Çünkü zaman zaman yorucu olabiliyordu. Onun onayını alma-ya çalışmak, 7/24 mükemmel olmaya çalışmak çok yorucuydu.

Ama olan olmuştu.

Sarışın Arrow olmak istiyorsam bedelini ödemek zorundayım, değil mi? Ayrıca, o benim annemdi. Beni kendi başına yetiştirmişti, benim için fedakârlıklar yapmıştı.

Her şeyi ona borçluydum.

Dr. Bernstein, “Bence bu konuda, annen hakkında konuşmalıyız,” dedi.

“Bence konuşmamalıyız.”

Bir süre bana baktı. “İşi bırakamaz mısın?”

“Hayır, bırakamam.”

“Neden?”

“Çünkü bir hata yaptım ve bunun bedelini ödemek zorundayım.”

“Biliyorsun, kendini bu şekilde hırpalamana gerek yok.”

Dr. Lola Bernstein bunu söyler söylemez aklıma o geldi.

On üç tane çili olan, tehlikeli ve ıssız yerlere meraklı kız.

Benim sır saklayıcı arkadaşım.

Beni öpmeye çalışan sır saklayıcı *arkadaşım*.

Aptal, âşık, liseli bir kız gibi dudaklarını dudaklarımın üzerine koymaya çalışmıştı.

Bunu yapmak için ne kadar saf olması gerekiyordu? Benim kadar kızgın ve gergin birini öpmeye çalışmak ne kadar umursamazca ve dikkatsizce bir davranıştı.

Ne kadar aptalcaydı?

Bu yüzden terapistime söylediğim sonraki sözler ağzımdan geveleyerek çıkmıştı. “Belki sizin için ve başka insanlar için kendini hırpalamam sorun olmayabilir. Ama benim için bir sorun. Eğer kendimi hırpalamazsam, o zaman hata yaparım. Hata yaparsam mükemmel değilim demektir. Mükemmel değilsem, o zaman olduğum kişi olamam. Sarışın Arrow olamam. Belki de diğer insanların kendilerini biraz rahat bırakmasında bir sakınca yoktur. Ama benim böyle bir lüksüm yok çünkü babamın oğlu olmak zorundayım. Onun hayalini gerçekleştirmek zorundayım.”

Otuz dakika sonra terapistimin ofisinden çıkarken bir mesaj aldım.

Annemdendi.

Bundan kaçınmaya çalışıyordum, annemle olan her şey hakkında gerçek bir konuşma yapmaktan kaçınıyordum. Bahaneler üretiyor, evden uzak duruyor ve bir motelde yaşıyordum ama sanırım daha fazla devam edemeyecektim.

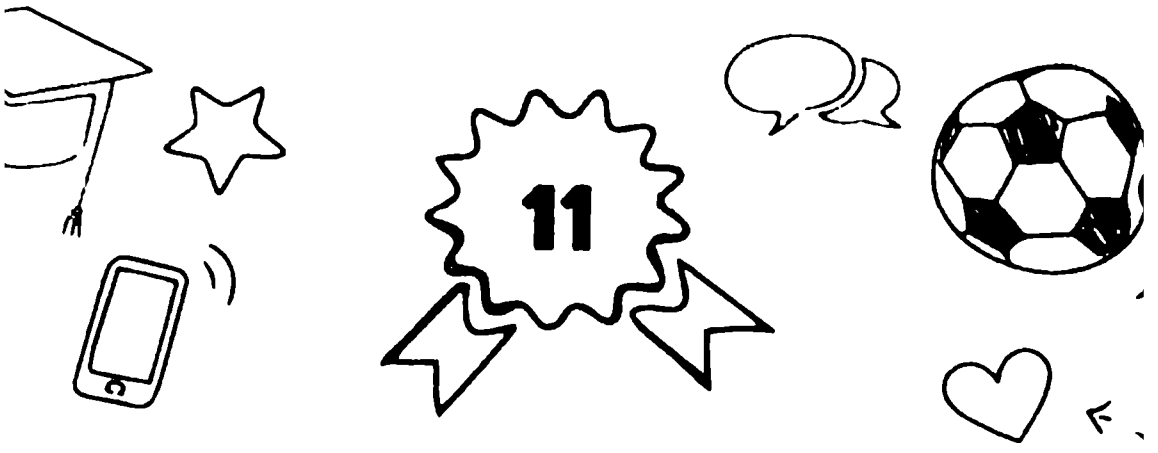
Çünkü cuma günü benimle birlikte akşam yemeği yemek istiyordu. Ve eğer ben ona gitmezsem, o bana gelecekti. Cuma gününe daha birkaç gün olmasına rağmen, şimdiden tüylerim diken diken olmaya başlamıştı.

Öfkem şimdiden alevlenmeye başladı.

Çünkü olmaması gereken bir şey olmuştu ve uğruna çalıştığım her şeyi neredeyse yok ediyordu.

Babamın hayalini.

Üzgünüm, A. Böyle olmasını istememiştim.

Biri bana çelme takıp kitaplarımın yere düşmesine sebep olmuştu. Kim olduğunu anlamak için kıs kıs gülüşmeleri duymama gerek yoktu. Benden özellikle hoşlanmayan dört kızdan oluşan bir gruptu.

Oda arkadaşım Elanor da onlardan biriydi.

Bana hiçbir şey söylemiyor, sadece paylaştığımız odaya girdiğimde iri koyu gözleriyle bana bakıyordu. Bu yüzden zamanımın çoğunu ya ortak odada kendi arkadaşlarımla ya kütüphanede ya da dışarı çıkma yasağından önceki son saniyeye kadar dışarıda geçiriyordum.

Kızlardan biri kıs kıs gülererek sarı kaşlarını oynattı ve, “Anlat bakalım,” dedi. “Kendi vasinin seni müdiresi olduğu ıslahevine göndermesi için ne kadar reddedilmiş olman gerekiyor?”

Kendisi de sarışın olan ikinci kız da ona katıldı. “Evet. Ne yaptın, Salem?”

Doğru.

Çok komikti.

Bu sırada deli gibi gülüyorlardı.

Sorun çıkarmak istemiyordum. Olay çıkarmaya karşı değildim – değildim– ama şu anda kavga etmek istemiyordum. Tanrı bizi Miller’in koridorda görmesinden –ofisi sadece birkaç kapı ötedeydi– ve yapacak daha fazla iş vermesinden korusun. Bütün hafta onun aptal dairesini temizlemekten belim tutulmuştu. Daha fazla kötü muameleye dayanabileceğini sanmıyordum.

Yine de yalan söylemeyecektim. Tuvaletini ve küvetini ovmak en azından beni yaptığım tüm o çılgınca, berbat şeyleri düşünmemem için yeterince meşgul ediyordu. Yani bara gizlice gittiğimiz geceleri olan şeyleri ki bu dört gün önceydi.

Ve onu.

Evet, beni yeterince meşgul ediyordu ve *onu* da düşünmüyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki onu düşünüyordum.

Her zaman onu düşünüyordum ve belki de bu yüzden arkamdan gelen sesini duyduğumda bunun sihir olduğunu düşünmüştüm.

Sanırım onu ben çağırmıştım.

“Size yardımcı olabilir miyim, hanımlar?” dediğinde donup kaldım.

Hanımlar.

Hanımlar demişti.

Bu küçük kibar kelime yüzünden tüm kızların yüzünde gülümseme oluştu. Hatta benim bile yüzüm kızarmıştı ve hafifçe falan da değildi.

Bana reddedilmiş diyen ilk sarışın kız, “Hayır, biz sadece...” diye söze başlamıştı ki Arrow onun sözünü kesti.

“Onları yerden kaldıracak mısın?”

Ses tonu karşısında ellerimi yumruk yaptım. Çenesinin seğirdiğini anlamak ya da mavi gözlerinde karanlık bir parıltı olduğunu görmek için dönüp ona bakmama gerek yoktu.

Bunların hepsini biliyordum. Kafamın içinde görebiliyorum. Hepsini hissedebiliyorum da.

Omurgamda bir ısı dalgası gibiydi.

İkinci kız, “Bunlar bizim kitaplarımız değil, koç,” dedi.

Oda arkadaşım Elanor gibi esmer olan üçüncü kız, “Kitaplar onun. O düşürdü,” diye ekledi.

Ben de *Koç Carlisle’a* sırtımı dönerek, “Evet. Ben sadece...” dedim.

“Hayır, yapmayacaksın.”

Bana yönelttiği sert cevap hepimizin yerinden sıçramasına neden oldu. Kızların gözleri fal taşı gibi açılmış ve ona bakakalmışlardı. Ben de eteğimi yumruk yaptığım ellerimle sıktım, onun sıcaklığı omurgamdan aşağı ter şeklinde yuvarlanırken endişelenecek ve parmaklarımın arasında ezecek bir şeye ihtiyaç duyuyordum.

“Sen,” diye seslendiğinde bana reddedilmiş diyen kız kaskatı keşildi. “Ona çelme takan sendin, değil mi?”

Etrafımızda kendi işleriyle uğraşan öğrenciler olan bitene tanık olmak için durmuş olsalar da kimse tek kelime etmiyordu. Muhtemelen benim, futbol sahasında olay çıkaran müdirenin vasisinin, yine kavga çıkardığını düşünüyorlardı.

“Önemli değil. Onları ben alırım,” diyerek başımı eğip tekrar kitaplara doğru uzandım.

“Salem.”

Adımı bir uyarı olarak söyleyince ben de durdum. Yine, yüz hatlarının ne durumda olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu; yüz hatları sertleşmiş ve çatılmıştı, bir bıçak kadar keskin duruyordu.

“Size kendi iradenizle doğru olanı yapmanız için izin verme nezaketini gösteriyorum,” dedi kızlara sert bir sesle. “Ama eğer yapmazsanız, kolaylıkla eğilip kitapları almanızı emredebilirim. Günün geri kalanında yerde *kalmanızı* da sağlayabilirim.” Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdiğini hissedebiliyordum. “Açıkçası ben gücümü biraz kötüye kullanmak istiyorum. Nasıl olsa burada sıkışıp kaldım, değil mi? Biraz eğlenmek de iyi olabilir. Yani, bu gerçekten size kalmış.”

Herkes bunu duymuş, hepsinin ağzı şok içinde açık kalmıştı.

Ben hariç.

Söylediklerine ve ne kadar kaba davrandığına şaşırınmamıştım. Bu yeni, kırgın Arrow’du.

Ne yazık ki bu hoşuma gitmişti.

Ne yazık ki bu beni heyecanlandırıyordu.

Hissettiğim bu heyecanın, eski Arrow’u gördüğümde hissettiğim heyecanla hiçbir alakası yoktu, hani şu ölçülü ve sakin olan Arrow.

Bu oldukça gerçekdışıydı. Şişeleyip boş sokaklarda kasvetli, sefil ruhlara satmaları gereken bir şeydi. Böylece damarlarına enjekte edip sonsuza dek kafayı bulabilirlerdi.

Bana reddedilmiş diyen kız onun emrini yerine getirmek için neredeyse yere düşerken karnımdaki ve bacaklarımdaki titremeyi durduramıyordum.

Kalbimin çarpıntısını durduramıyordum. Kitapları bana ters ters bakarak uzattı ve ben de onları göğsüme bastırdım.

“İyi seçim.” Sonra diğer herkese döndü. “Gösteri bitti. Artık kendi hayatlarınıza devam edebilirsiniz.”

Korkudan hepsi de onun emrini yerine getirmek için harekete geçti, bu sırada onun, “Siktiğimin liseli kızları,” diye mırıldandığını duydum.

Sonrasında arkama döndüm.

Bu koridora geldiğinden beri onu ilk kez görmüştüm.

Üzerinde her zamanki kıyafetleri vardı, spor tişörtü ve eşofmanları; hepsi griydi, hepsi acayip seksiydi. Tişörtünün neredeyse olmayan kolları kol kaslarını ortaya çıkarıyordu; bronzlaşmıştı, güçlüydü ve koyu renk kıllarla kaplıydı. Fırsatım varken teninin dokusunu, kollarının hatlarını keşfetmediğim için kendime lanet ediyordum.

Düştüğümde beni yakalamak için kullandığı kollar.

Arkadaşı olduğum o gece onlara yeterince dokunmamıştım.

Aptal Salem.

Çünkü artık benimle arkadaş olmak istemesine imkân yoktu. Ben de artık onun arkadaşı olmak istemiyordum.

Ne kadar kötü bir fikir olduğu ortaya çıkmıştı.

Tehlikeli olduğumu hep biliyordum. Aşkımın beni çaresiz, korkunç şeyler yapmaya iteceğinin hep farkındaydım.

Açgözlü şeyler. Aç şeyler.

Ona ağızla saldırmak gibi şeyler.

“Bunu yapmamalıydın,” dedim tereddütlü bir sesle.

Yine de cevap vermek biraz zamanını aldı.

Sessizliğin yerini, beni incelemek için kullandığı ağır gözleriyle dolduruyordu.

Ve bunu o kadar samimi bir şekilde yapıyordu ki dünyanın henüz farkına varmamış olmasına şaşırıyordum.

O, koçumdan daha fazlasıydı.

O benim Arrow’umdu.

Kitapları göğsüme daha da sıkı bastırdım ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aldım.

Sonunda, “Neyi yapmamalıydım?” diye sordu gözlerini kaldırarak.

“Beni böyle kurtarmamalıydın.”

“Peki neden?”

“Ç-çünkü seninle birlikte yaşadığım için bana özel muamele yaptığını düşünecekler.”

Çenesinin gergin duruşu bundan hoşlanmadığını gösteriyordu. “Biri sana bu konuda bir şey mi söyledi?”

Başımı salladım. “Konu bu değil.”

“Bu başına ilk kez gelmiyor, değil mi?” dedi alçak bir tonda sözlerini tamamlayarak. Kollarını göğsünde kavuştururken boynundaki gümüş zincir tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Bu hareketiyle birlikte tişörtünün yan tarafında ortaya çıkan boşluklara bakmamaya çalıştım. “Önemli değil. Bu...”

“Bir daha biri sana sorun çıkarırsa benim yanıma gel,” diye emretti. “Ne?”

“İcabına bakacağım.”

Alçak sesle verdiği emir vücuduma bir sıcaklık yaydı. Tüylerim diken diken olmuştu ve kalbim güm güm atıyordu.

Az önce yaptığı gibi benim için icabına bakacaktı.

Ama asıl mesele şuydu ki onun yardımını hak etmiyordum.

Yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim halde ona yaklaşmaya çalışmıştım. Hâlâ ayrılığın etkisinden çıkmaya çalıştığı için böyle şeylere ihtiyacı olmadığını bildiğim halde.

Ayrıca ben bir hain değildim.

Bu yüzden tüm titremelerimi yatıştırarak derin bir nefes aldım. “Yapmak zorunda değilsin. Kendim halledebilirim,” dedim.

Kollarını serbest bıraktı ve az önce söylediklerimi tamamen görmezden gelerek şimdiye kadarki en profesyonel ses tonuyla konuştu. “Ayrıca sizi ofisimde görmek istiyorum, lütfen. Yemeğinizi bitirdikten sonra.”

Kafam karışmış bir şekilde yan tarafa baktım. “Ne?”

“Sizinle konuşmak istediğim bir konu var.”

“Ama...”

“Ve artık beni görmezden gelemeyeceğinize karar verdim.” Sonra gelmiş geçmiş en koça yakışır şeyi yaptı. Deri kayışlı, büyük kol saatine parmağıyla dokundu ve beni harekete geçirmek için çenesini yana eğdi. “Bir saat sonra görüşürüz.”

Bu söyledikleriyle beni şok içinde bırakarak uzaklaştı.

Görünüşe göre beni hâlâ şok edebiliyordu çünkü meseleyi kendi ellerine alacağını düşünmemiştim.

Onu görmezden geldiğim gerçeğini.

Ve bunu yapıyordum da.

Onun, bunu fark ettiğini de biliyordum. Yani, onu koridorda her gördüğümde başımı eğip ya da arkamı dönüp uzaklaşırken, onu öğrenmeye çalıştığım için deli gibi kızarıırken fark etmemesi biraz zordu.

Ama ondan kaçtığım için beni ofisine çağıracağını düşünmemiştim. Yine de bu iyi bir şeydi.

Bir korkak gibi davranıyordum. Yaptığım şey için özür dilemeliydim.

Onu özür dilemeye zorlamıştım, değil mi? Adil olan buydu.

Ayrıca, bundan sonra onunla pek konuşabileceğimi sanmıyordum. *Çünkü büyük planımın ikinci bölümünü hatırlıyor musunuz?* Onun acısına kalıcı olarak son verecek olan kısım.

Planın o kısmını başlatmıştım.

Bu, daha çok Leah'nın planıydı ama cuma günü bir akşam yemeği vardı ve o yemek her şeyi değiştirecekti.

O yemek onu mutlu edecekti ve her şey eskisi gibi olacaktı. Arrow, Sarah'yla tekrar birlikte olacak; ben de son sınıfı yalnız başına St. Mary'de geçiren ve kaçmak için bir fırsat bekleyen küçük kız kardeş rolüme geri dönecektim.

Olması gereken de buydu.

Evet, özür dileyecektim çünkü bundan sonra böyle bir şansım olmayacaktı.

Bu motivasyonla duşumu ve akşam yemeğimi hızlıca hallettim; işlerimi bitirdiğimde ofisine doğru yürümeye başladım.

Üzerimde yeni yıkanmış ve ütülenmiş bir kargo pantolon vardı, hatta saçımı hardal rengi bir kurdeleyle düzgün bir atkuyruğu şeklinde toplamıştım.

Her şey temiz ve düzenliydi.

Tam da onun sevdiği gibi.

Kapıyı çaldım, sesi kapının içinden geçerek karnıma çarpmış ve nefesimi kesmişti. "İçeri gel."

Yutkunarak kapı kolunu çevirdim ve kapıyı açtım.

Masasında oturuyordu. Masanın üzerinde açık bir kitap, bir kalemlik, birkaç post-it, bir yığın defter vardı. Futbol topları bej renkli duvarın kenarına düzgünce dizilmişti, bir de üzerinde kitapların sıralandığı bir kitaplık bulunuyordu.

Her şeyin bir yeri ve düzeni vardı.

Kendisinin bile.

Yüksek arkalıklı sandalyesinde omuzları geniş ve sırtı dik bir şekilde otururken buraya aitmiş gibi görünüyordu. Futbol sahasına hükmettiği kadar odaya da hükmediyor gibiydi.

Belki de bana tam bir otoriteyle ve tam bir sahiplenmeyle baktığı içindi. Ya da belki dirseğini sandalyenin koluna dayamış, elindeki kalemi tıkırdatarak odaya girmemi beklediği için.

Onun inine girmemi bekliyordu.

Ben de öyle yaptım. İçeri adım attığımda sıcaklık beni her yerimden sardı. Boynumun arkasını sarıyor, belimi çevreliyor ve uyluklarıma doğru ilerliyordu.

“Kapıyı kapat,” diye emrederken sesi her yönüyle bir koç gibi çıkmıştı.

Her yönüyle o meşhur Sarışın Arrow.

Yutkunarak emrine itaat ettim.

“Kilitle,” diye tekrar emrederken kalemini tıkırdatıyordu.

“Ne?”

“Kapıyı kilitle.”

Hıçkırarak nefes aldım. “Ben... Bence bu...”

“Lanet kapıyı kilitle, Salem.”

“Tamam.”

Kollarımı arkaya uzatıp kapıyı kilitlemek için kapı kolundaki küçük şeyi çevirdim.

İşim biter bitmez şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şeylerden birini yaptım. Yani, çılgınlığımla ünlüydüm, neden şimdi duracaktım ki?

Masaya doğru koştum, ona doğru.

Ne kadar soğuk ve olgun görüldüğüne bakılırsa bu pek de iyi bir fikir olmayabilirdi. Oldukça yaşlı ve öğretmen gibi görünüyordu.

Ama bu yara bandını çekip çıkarmak gibi bir şeydi.

Özür dilemem gerekiyordu ve bunu yapmak için bir saniye bile beklemeyecektim. Zaten dört gün boyunca hak ettiği özrü dilemeden beklemiştim.

Kollarımı açtım. “Sen bir şey demeden önce sana söyleyeceklerim var.”

Bunun barda ondan özür dilemesini istediğimde söylediğim şey olduğunun farkındaydım ve kalemi tıkırdatmak dışında kılını bile kıpırdatmadan bana bakışından, onun da bunun farkında olduğu hissine kapılmıştım.

Muhtemelen kelimeleri bir nehir gibi taşırmamı ve bir kraliçe gibi drama yaratmamı bekliyordu.

“Tamam öyleyse.” Elimi uyluklarıma sildim, titrememi engellemek için masanın kenarına yaslandım. “Senden kaçtığımı biliyorum ve bu hiç hoş değil. Bu sana haksızlık, özellikle de seni barda benden özür dilemeye zorladıktan sonra. Bu durumu çok büyüttüm. Bu yüzden özür dilerim. Daha önce özür dilemediğim için.”

Oturduğu yerden beni inceledi, hafifçe ona bakıyor olsam da şu anda kendimi ondan çok çok daha küçük hissediyordum. “Özür dilemediğin için özür diliyorsun.”

O böyle söyleyince kulağa saçma geliyordu.

“Evet. Sayılır. Ama asıl mesele şu ki bunu yapmamalıydım. Bunu *asla* yapmamalıydım. Ben...” Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. “Seni öpmeye çalıştığım için özür dilerim. Tamamen yersizdi ve büyük bir hataydı. Sen ablamın erkek...”

Neden hiçbir şey için doğru kelimeleri hatırlayamıyordum?

“Eski erkek arkadaşısın ve bu çok boktan bir şey. Üstelik garip. Bu kadar şey yaşarken bir de aptal bir kızın tuhaf yükselmelerine ihtiyacın yok. Ben gerçekten senin arkadaşın olmak istemiştım, anlarsın ya? Gerçekten konuşabileceğin biri olmak istemiştım ama bundan faydalandım ve özür dilerim.”

Sözlerimi bitirdiğimde derin bir nefes aldım.

Gerçi hiçbir derin nefes kalbimi sakinleştirmiyordu. Kalbim, göğsümün içinde gürlüyor, sarsılıyor ve kıvranıyordu.

Buna neyin neden olduğundan emin değildim.

Arkadaşlığımız çok kısa sürdüğü ve acısı çok yoğun olduğu için miydi? Yoksa bana o samimi bakışlarıyla bakmaya devam ettiği için mi?

Sanki beni tanıyormuş gibi. Vücudumdaki her kemiği, her kası ve her hücreyi biliyormuş gibi.

Cadı kalbimin tüm sırlarını biliyormuş gibi.

Tam onun yoğun ve baskın bakışlarına daha fazla dayanamayacağı mı düşündüğüm anda, öne doğru eğilip kalemi bıraktı. Tıklama sesi kesilmiş ve odayı tam bir sessizlik kaplamıştı.

Arkasına yaslanıp dirseklerini kol yaslama yerlerine dayadı ve parmaklarıyla alt dudaklarının kıvrımlarını yoklayarak sordu. “Herhangi biri sana sorun çıkardı mı?”

“Ne?”

“Koridorda o kızlarla konuştuktan sonra.”

Bacaklarımın titremesini durdurmaya çalışarak kendimi masasına daha da bastırdım. Kafamda dolaşıp duran onun çok... olgun ve büyük görüldüğü düşüncesini bastırmaya çalışıyordum.

Daha büyük.

Oysa benden sadece beş yaş büyüktü.

Yine de saf liseli bir kız gibi ellerimi önümde kavuşturup başımı salladım. “Hayır. Bir sorun olmadı.”

O kızlar sadece yemek boyunca bana dik dik bakmış, başka bir şey yapmamıştı. Ayrıca, başka bir şeye ya da birine dikkat etmektenense onu görmeye gitmek zorunda olduğum gerçeğine daha çok dikkatimi vermiştim.

Başını sallamadan önce gözleri kenetlenmiş ellerime kaydı. “Güzel.”

“Ben...”

“O geceki motosiklet sürüşünü nasıl bulduğunu bana hiç söylemedin,” diye yumuşak ve meraklı bir sesle sözümü kesti.

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım, aklıma bir şey gelmiyordu.

“Hoşuna gitti mi?” diye devam etti, sanki tüm bunları bana sorması tamamen normalmiş gibi pürüzsüz ve gösterişli yüz hatlarıyla.

Sanki ona cevap vermem, yolculukla ilgili her şeyi ve o zamandan beri başıma gelen her şeyi anlatmak istemem de tamamen normalmiş gibi göğsüm inip kalkıyordu.

Masanın kenarına tutunup dudaklarımı yaladım. “Harikaydı. Teşekkür ederim. Ceketin b-bende. Ah, bana verdiğin. Sana geri getirebilirim eğer...”

“Sende kalsın.”

“Ama... o senin.”

Beni incelerken başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdiyordu. “Hoşuna gitti, değil mi?”

Nedense bana bunu sorduğunda yanaklarım ısındı.

Belki de bana ceketini verdiğinden beri onunla uyuduğum içindi. Ona her gece mektup yazarken ya da onu gerçekten ama gerçekten özlediğimde kokluyordum.

Başımı salladım. “Evet.”

“Bu yüzden o artık senin.” Ben daha fazla itiraz edemedim başka bir şey sordu. “Bu senin ilk seferindi, değil mi? Yolculuk.”

Yine başımı salladım. “Evet.”

İlk ve muhtemelen de sondu.

Çünkü bir daha ona ait olmayan bir motosiklete binebileceğimi hiç sanmıyordum. Bunu isteyeceğimi bile sanmıyordum.

Ben...

Birden parmaklarını serbest bırakmış ve sandalyesini geriye itmişti. Tekerleklerin ve eski sandalyenin gıcirtısı dudaklarımı ayırmama, o ayağa kalkarken boynumu uzatmama neden olmuştu.

Gözlerini benden ayırmadan sinsi adımlarla masanın etrafından dolaşmaya başladı.

Onu görüş alanımda tutmak için vücudumu çevirirken, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Üstelik bu zor değildi.

O şimdiye kadar gördüğüm en büyük şeydi. En uzun ve en büyük. Aynı zamanda en görkemli ve en çarpıcı olanıydı, o an bir amaçla bana doğru yürüyordu.

Bir saniye sonra bana ulaşmış; köprüde olduğu gibi ellerini masanın üzerine, iki yanıma koyarak benim hizama gelmişti, gözleri masmavi ve ciddiye.

Ama köprüden farklı olarak tüm bunları; kirpiklerinin her hareketini, çenesinin her seğirmesini, saçının güneşten yanmış her telini görebildiğim iyi aydınlatılmış ofisinde yapıyordu.

“Arrow,” diye fısıldadım masayı kavrayarak, masayı öyle bir şiddetle kavramıştım ki eklemlerim zonkluyordu.

Yine cevap vermedi.

En azından kelimelerle.

Eli yukarı uzanıp kurdelemin ucunu çekerken hâlâ bana bakıyordu.

Ofisine gelmeden önce beceriksizce yaptığım kurdele çözüldü; buklelerim her yere, en çok da onun iri parmaklarına dökülürken aşağıya düşen ve orada biriken kurdeleme baktım.

Tüylerim diken diken olmuştu, ona dönerek tekrar fısıldadım.
“Ne yapıyorsun?”

Gözleri saçlarımdaydı. “Kurdeleni çözüyorum.”

“Neden?”

“Çünkü hoşuma gitmiyor.”

Nefesim kesildi. “A-ama dağınık şeylerden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ediyorum.” Gözlerini kalın, dağınık saçlarımdan çekip bana, aceleyle nefes alan göğsüme odaklandı. “Ama garip bir şekilde sende değil. Seni dağınık seviyorum.”

Bir şey söylemek, bir şey yapmak istiyordum. Masanın kenarını bırakıp çıplak omuzlarını tutmak, tırnaklarımı bal rengi kaslarına geçirmek istiyordum.

Ama kendim tuttum.

Ancak bir saniye sonra, ellerini üzerime koyduğunda seçim şansım elimden alınmıştı.

Beni belimden kavrayarak kaldırıp masasına oturttu. Hepsi birkaç saniye içinde olmuş, ellerimi *onun* üzerine koymak zorunda kalmıştım çünkü kendimi bu andan o kadar kopuk hissediyordum ki, onun niyetini o kadar anlamamıştım ki dünyayı anlamlandırmak için ona, onun kaslı kollarına tutundum.

Ellerini orada, belimde bıraktığında fısıldamak zorunda kaldım. “Neler oluyor? Neden...” Dudağımı yaladım, ayaklarım masadan sarkıyor ve sallanıyordu. “Bana böyle dokunuyorsun.”

Gözlerini hafifçe kısarak başparmaklarını göbek deliğime doğru itti. “Neden, hoşuna gitmedi mi?”

Gidiyordu.

Nedense sözlerini göbeğimin hemen arkasında, bana dokunduğu yerde hissediyordum.

Öyle ki tırnaklarımı kollarında gezdirirken nefes nefese, “B-bence bunu yapmamalısın,” dedim.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü...” Yutkundum. “Çünkü sen benim koçumsun ve...”

Ve ablamın eski erkek arkadaşı. Hayatımın gizli aşkı ve ben çok açgözlüyüm...

“Ama ben arkadaş olduğumuzu sanıyordum,” dedi homurdanarak. “Arkadaşım olmak istiyordun. Az önce bunu söylemedin mi?”

Başımı salladım. “Söyledim. Ama değiliz. Artık değiliz. Olmasak daha iyi.”

“Kimin için daha iyi?”

Ona pişmanlıkla baktım. “Senin için. B-ben... tehlikeliyim.”

Bir saniye boyunca bana baktı. “Sanırım şansımı deneyeceğim.”

Az önce bunu söyleyen muhteşem dudaklarına bakarak bir nefes verdim, eğer daha iyi bir insan olsaydım onu kendimden uzaklaştırır ve onunla daha fazla mücadele ederdim.

Bana bir daha asla dokunmaması için ona cadı kalbimdeki her şeyi söyledim.

Ama Tanrım, bu şekilde bana dokunması çok iyi hissettiriyordu. Güçlü elleriyle beni tutması, bu yüzden ağızımdan sadece zayıf bir itiraz cümlesi çıktı. “Arkadaşların birbirlerine böyle dokunduğunu sanmıyorum.”

Başparmağını karnımın üzerinde gezdirirken burun delikleri genişledi. “Benimle hiç arkadaş olmadın ki.” Ben daha cevap veremeden gözleri dudaklarıma kaydı. “Yani bütün arkadaşlarını öpüyor musun, Salem?” diye sordu.

Konunun aniden değişmesiyle birden sıçardım.

Tabii, elleri belimde beni masaya sabitlemişken yapabildiğim kadarıyla. Gözlerimi kırıştıtarak başımı salladım. “Hayır.”

“O zaman sadece ben varım.”

“Ben...” Başımı eğip gümüş zincirine baktım. “Evet.”

“Yolculuk gibi, o da senin ilk öpücüğün müydü?”

Üzerime bir utanç dalgası çökerken gözlerimi sıkıca kapattım.

Sadece bu da değil, sallanan bacaklarım gibi bedenim de sallanmıştı ve bir şekilde kendimi onun sert göğsünde bulmuştum. Alnım göğüs kafesinin kavisine değiyordu, hızla başımı sallayarak onu onayladım. “Evet.”

“On sekiz yaşındasın ve hiç öpülmemişsin,” diye mırıldandığında sözlerini yanağımda hissedebiliyordum. “Anlamıştım.”

Ondan uzaklaşarak yukarı baktım. “Nasıl?”

Sonra belime masaj yapmaya başladı. “İlk öpücüğünü almak için çok hevesliydin. Koyu renk dudaklarını büzmüş, gözlerini kapatmış, vücudunu germiş ve boynunu eğmiştin. Sabırsız küçük lise-li bir kız gibiydin.” Beni incelemek için bir süre durakladıktan sonra ekledi. “Eminim sen de onlardan birisindir.”

“Onlardan biri?” diye sordum ve cevap vermek yerine önce beni düzeltmeye başlamıştı.

Vücudu bir battaniye gibi üzerime örtülmüştü; elleri belimdeyken tişörtümün üzerinden tenimi okşuyor, omuzları odayı görmemi engelliyordu.

Ama sorum üzerine beni masadan aşağı kaydırarak indirdi ve yerimi değiştirdi.

Arrow’un uyluklarımın arasına girdiğini fark ettim. Beni tepeden tırnağa kaplıyordu.

Sadece bu da değildi, geçen bilmem kaç dakika içinde kalçalarım yukarı kalkarak onun zarif belinin etrafını sardı. Ayaklarım artık masadan değil, belinden sarkıyordu.

Böyle şeyleri zaten biliyor olmam gerekirdi ama onun uyuşturan yakınlığı beni hissizleştirdi.

Onun vücuduna göre tamamen yerleştiğimde, “Şu gerçekten berbat sendromu olan kızlardan biri,” diye cevap verdi.

Manevraları yüzünden göğsüm kabardı, artık bacaklarımın arasında Arrow’un olduğunu bildiğimden gücünü hissetmek için onları ritmik bir şekilde sıktım.

“Ne sendromu?” diye fısıldadım.

“Muhtaç kız sendromu.”

“Ne?”

Cevap verirken gözleri ve ağzının etrafı keyifle titredi. “Bahse girerim sürekli arayan kızlardansındır. Binlerce mesaj gönderen, tüm yıldönümlerini kutlayan. Erkek arkadaşlarına aşırı tatlı lakaplar takanlardan. Doğum günü ve sevgililer günü kartları hazırlayan. Elinde ev yemeği ve kadınsı bir filmle sevgilinin evinde haber vermeden gelenlerden. Öylesin, değil mi?”

Bunları bu kadar şefkatli ve kadife gibi söylerken aynı zamanda nasıl ona kaşlarımı çatmama neden olabildiğini bilmiyordum. Yine

de onun için uysal ve yumuşak olmamı sağlamıştı, hem de aynı anda. “Diyelim ki öyleyim, bunun neresi yanlış?”

“Ve ona o filmi zorla izletirken sen de onun her tarafını bir bataniye gibi sararsın,” diye devam etti, elleri belimi kavrarken aynı zamanda okşuyordu. “Erkek arkadaşın elini tişörtünün altına sokup bir şeyler hissetmeyi düşündüğünde bunu yapamaz. Çünkü her romantik sahnede ağlarsın. En çok da filmin sonunda, kahramanımız tam zamanında havaalanına yetişip tüm doğru sözleri söylediğinde ve dizlerinin üzerine çöktüğünde ağlarsın. Öyle yaparsın, değil mi? Böyle bir sahnede ağlarsın.”

İşte o zaman onu ittim, daha doğrusu itmeye çalıştım. Sanırım tek yaptığım kollarına dokunmak ve uyluklarımı kalçalarına sürtmek olmuştu.

“Hayır,” dedim yalan söyleyerek.

Bu da onun, boğazının derinlerinde bir yerde kıkırdamasına ve bir kâbus gibi üzerime çökmesine neden oldu. “Sen her erkeğin kaçtığı o kızsın. Sen her erkeğin kâbususun, Salem. Çünkü sen, içinde çok fazla sevgi barındıran bir kızsın.”

Bu dedikleri üzerine onu itmek zorundaydım.

Zorundaydım.

Çünkü Aman Tanrım, o koca pisliğin tekiydi.

Ama bunu yapmaya, onu itmeye yeltendiğimde belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. Hatta beni daha da yakına çekerek alt bedenlerimizi birbirine yapıştırdı.

Kasıklarını bacaklarımın arasına bastırdı.

Kabaca fısıldarken yüzündeki tüm keyifli ifade kayboldu. “Bu yüzden beni öpmeye çalışmanın bir hata olması konusunda haklıydın. Ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Koçun ya da ablanın eski erkek arkadaşı olduğum için değil. Ya da arkadaşın olduğum için.”

“O zaman neden?”

“Çünkü ben de o adamlardan biriyim,” diye fısıldadı dudaklarına, gözleri karanlık ve keskindi. “Ben senin gibi bir kız için kâbus olan o adamım.”

Uyluklarım tekrar onun vücudunun etrafında sıkışmış ve kollarım yukarıya kalkıp boynuna dolanmıştı. “Neden?”

“Çünkü ben bomboşum,” derken dişlerini sıkıyor, elleri belimde bir oyuk açıyordu. “İçimde hiçbir şey yok. Çünkü sahip olduğum her şeyi ona verdim. Sahip olduğum ne kadar lanet sevgi varsa hepsini kullandı ve çöpe attı. Onu aldı, tuvalete attı ve üzerine sifonu çekti, anlıyor musun?”

“Arrow...”

“Artık elimde hiçbir şey kalmadı. Derinlerde yatan öfke ve bir şeyleri yok etme ihtiyacından başka bir şey kalmadı. Bir şeylere zarar verme ihtiyacından.”

Bunun üzerine vücudu titremeye başladı, ona daha sıkı sarıldım. Daha sıkı, daha sıkı, daha sıkı.

Kollarımla ve bacaklarımla.

O an ona söylemem gerektiğine karar verdim.

Ona uzun süre böyle hissetmeyeceğini, her şeyin sona ereceğini söylemeliydim. Tüm bunların.

Sadece birkaç gün daha beklemesi gerekiyordu ve sonra her şey bitecekti.

İstedığı şeye –ona– sahip olacaktı, böylece tüm öfkesiyle acısı geçecekti.

“Arrow, beni dinle, tamam mı? Ben...”

Ama o çoktan uzaklara gitmişti, gözleri kararmış ve dolmuştu, vücudu tamamen ısınmıştı. “Eğer sen tehlikeli olduğunu düşünüyorsan ben bir yıkım güllesiyim. Serseri bir mayın, bir orman yangını. Evleri yakıp yıkabilirim. Şehirleri de öyle. O yüzden bir daha asla beni öpmeye çalışmak gibi bir hata yapma. Çünkü bana yapışan muhtaç bir kız istemiyorum ve sen de bir erkeğin sana ilk kalp kırıklığı dersini vermesini istemezsin.”

Tekrar konuşmaya başladığında gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışarak gözlerimi öfkeyle kırıştırdım. “Yine de benden sana bir tavsiye: Tüm bu aşk, sana sadece acı getirecek. Seni sadece mutsuz edecek. Bu yüzden belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın.”

“Ne yapmalıyım?”

“Seni iyileştirebilecek birini bul. İçindeki tüm sevgiyi söküp atabilecek birini.”

Sonra aniden beni bıraktı.

Belimi bırakıp kendini vücudumdan ayırdı, masadan aşağı kayarak yere düşmekten başka çarem kalmamıştı.

Nefes nefese ve titreyerek ona baktım, çenesini bir şeye doğru uzatıyordu. “Bu senin için.”

Sandalyelerin birinin üzerinde gizli mektuplarımı koyduğum türden küçük dikdörtgen bir ayakkabı kutusu duruyordu.

“Futbol kramponları. Bundan sonra onları kullanacaksın. Ama sadece sahada. Ben seninle antrenman yaparken. Haftada üç kez.”

“Ne?” dedim hâlâ bir sisin içindeymiş gibi hissederek.

Çenesini sıktı, bir şekilde toparlanmış ve kendinden emin görünerek kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Artık öğrenmek için eski maç kasetlerini izlemek zorunda değilsin.”

Ona baktım, nutkum tutulmuştu.

“Bir şey daha var.” Kollarını serbest bıraktı ve cebinden bir şey çıkarıp ayakkabı kutusunun üzerine koydu.

Koyduğu şeyi alıp açtım, bu bir izin belgesiydi.

Geziler için.

Altında benim adım, tarih ve saat ile birlikte onun imzası vardı.

“Cuma günü akşam yemeğinde görüşürüz.”

Arrow geç kalmıştı.

Cuma akşamı yemeğine.

Fikrini Leah ve benim birlikte ortaya attığımız yemeğe.

Fikri, ofisine gidip Sarah’la Arrow’u tekrar bir araya getirmek için bir şeyler yapmamız gerektiğini söylediğimde Leah bulmuştu. Bunu yapacak kişinin o olması gerektiğini çünkü eğer ben yaparsam ablamın asla gerekeni yapmayacağını söylemiştim. Bana bunu çoktan planladığını, Sarah’nın önümüzdeki hafta sonu buraya geleceğini söylemişti.

Leah beni okuldan alıp eve bırakmış, Sarah da birkaç saat önce gelmişti. Şimdi hepimiz yemek masasında, sandalyelerimizin kenarlarında oturmuş, sessiz ve gergin bir şekilde onu bekliyorduk. Bu, yıllardır oturduğum aynı masaydı. Başımı hep öne eğdiğim, bir yandan da onu görmeye çalıştığım masa.

Âşık olduğum adamı.

Tam o sırada kapı açıldı.

Kapı küçük bir ses çıkardığında havadaki gerilim aniden yükseldi. Birden kızarmış, kıpkırmızı olmuşum ve onu göreceğim için hem beklenti hem de korku içindeydim.

Ayak sesleri, sessiz evde yankılanıyordu. Gözlerim masaya dikilmiş ve ellerim kucagımda birbirine kenetli bir şekilde dururken uyluklarımı sıkıyordum.

Sonrasında Arrow geldi. Kapı eşiğinde duruyordu.

Onu görmemiştim ama kokusunu alabiliyordum. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Vücudum terlemeye başlamıştı.

Bir saniye sonra başımı kaldırmak zorunda kaldım çünkü ahşap zemine çarpan bir sandalyenin gıcirtısını duydum.

Ablamın sandalyesi.

Ayağa kalktı.

Onları birbirleriyle bakışmasını izlerken birdenbire zamanda geriye savruldu.

Onun ablama bakışını izlerken.

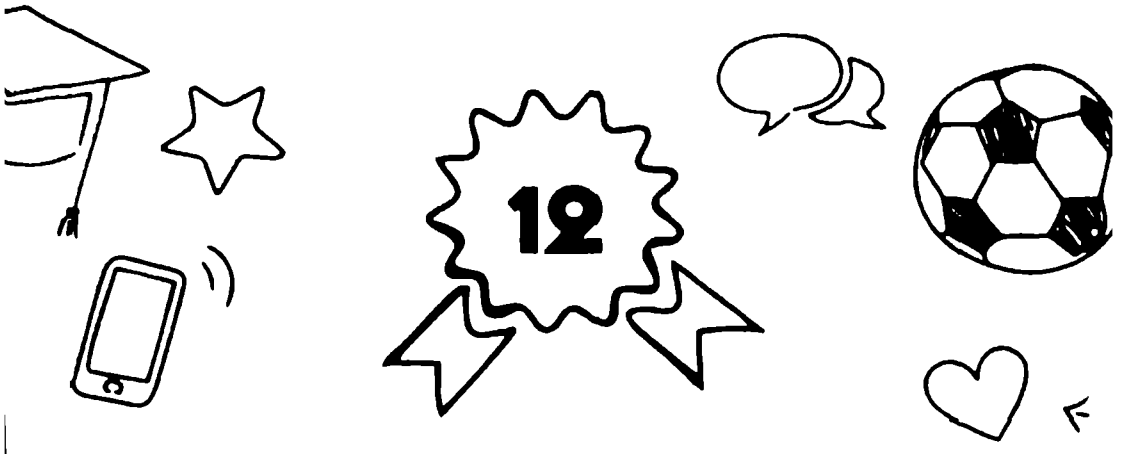
Her zamanki gibi, ona sanki başka kimse yokmuş gibi bakıyordu. Arrow'un yüz hatları, kendilerini olabilecekleri en çarpıcı şekle sokuyordu. Gözleri de olabilecekleri en muhteşem hale gelmişti.

Ve ben ona yeniden âşık oldum.

Onun gözleri ablamın üzerindeyken ben Arrow'a yeniden âşık oldum.

Düzenleme

Ny.Ozlem

Sanırım akşam yemeği kötü bir fikirdi.
Arrow'un şok olacağını biliyordum. Bunu biliyordum.
Ama Sarah'yı gördüğünde bu şoku ya da ilk öfke patlamasını atlatacağını düşünmüştüm.
Yine de bunların hiçbirisi gerçekleşmemişti.
Hatta bana, yemek ilerledikçe daha da sinirleniyormuş gibi geliyordu.
Aslına bakarsan bunu belli etmiyordu.
Son günlerde olduğu gibi kimseye kaba, terbiyesiz ya da aşağılık davranmıyordu.
Yemeğini bitirmişti. Hatta tabağındaki her lokmayı bitiren yalnızca oydu. Masadaki diğer hiç kimse tabağındakileri bitirememişti. Leah ve Sarah bile.
Ama Arrow bitirmişti, bitirdiğinde suyundan bir yudum alıp bardağı yavaşça yerine bıraktı. Tatlı bile yemiş ve yemek resmen bittiğinde tabakları toplamaya yardım etmişti.
Her bir santimi, eskiden tanıdığım Arrow gibiydi. Ve bu hiç hoşuma gitmemişti.
Öfkesini kontrol altında tutması hoşuma gitmiyordu. Her ne kadar öfkesinin ortaya çıkmasında benim parmağım olsa bile.
Şimdi konuşuyorlardı, Arrow ve Sarah.
Ya da en azından konuşuyor olmaları gerekiyordu çünkü yemekten hemen sonra Leah odama gitmemi istemişti. Ben odadan çıkarken de konuşmaları gerektiğini söylediğini duymuştum. Arrow'un sorumlu bir yetişkin gibi davranıp konuşması ve bu işi çözmesi gerektiğini söylemişti.
Bu yaklaşık on beş dakika önceydi.
O zamandan beri volta atıp dururken yerde bir delik açan kendi ayak seslerimi ve cadı kalbimin gürültülü atışlarını dinliyordum.

Ta ki şu âna kadar.

Penceremin hemen altından sesler duyana kadar.

Hemen oraya koştum ve yere çöktüm. Pencere pervazının kenarına tutunup kafamı dışarı uzattığımda onu gördüm.

Arrow'umu.

Kirli sarı saçlarının tepesini ve duvara yaslanmış omuzlarının geniş çizgisini gördüm.

Onu en son burada –penceremin hemen altında– Noel'de Sarah'yla birlikte ziyarete geldiğinde görmüştüm. Onu aylar sonra kanlı canlı gördüğüm için o kadar heyecanlanmış ve titremiştim ki uyuyamamıştım. Penceremin önünden dumanların yükseldiğini gördüğümde bisikletimle dışarı çıkmak üzereydim.

Bu gece de geçen sefer yaptığım şeyin aynısını yaptım.

Pencereye koşmuş ve kafamı dışarı uzatmıştım. Onu tüm kalbimle severken ağzımı açarak çıkardığı dumanı içime çekmiş, ciğerlerimi onun kanseriyle doldurmuştum.

Ama bu gece duman yoktu.

Orada öylece duruyor, vücudundan su gibi rahatlık akıyordu. Ama ben farkındaydım. Gergin olduğunu biliyordum, omuzlarının sert eğiminden ve saçlarının ne kadar dağınık görüldüğünden bunu anlayabiliyordum. Eminim bazı saç telleri aşağıya düşmüş ve alnına değiyordu.

Keşke yanına gidip onları alnından uzaklaştırabilseydim. Ama yapamazdım.

Çünkü o yalnız değildi ve benim buna hakkım yoktu, değil mi?

Bu ablamın hakkıydı, ablam her şeyiyle ona uyum sağlayarak onun önünde duruyordu. Onun bakışlarına, kendine güvenine, *boyuna*. Günlük profesyonel kıyafet –ya da her ne deniyorsa– pileli bir etek ve ipek bir bluz giymiş, saçlarını da Fransız topuzuyla toplamıştı. Ya da en azından Leah sorduğunda böyle demişti.

“Bu şekilde dışarı çıkmak zorunda değildin,” diyen ablam, yalnızca boynunu biraz uzatmak zorunda kalmıştı.

“Hayır, mecburdum,” dedi Arrow kayıtsızca.

“Konuşuyordum.”

“Biliyorum.”

“Ne yani, bu daha mı iyi? Burada dışarıda durmak. Bu karanlık noktada.”

“Aslında burası benim en sevdiğim yer. Genelde kaçmak istediğimde buraya gelirim. Mesela insanlar konuşurken ve ben onların söyledikleriyle hiç ilgilenmediğim zamanlarda. Ama nedense bir türlü ipucunu anlayıp lanet çenelerini kapatamıyorlar.”

“Sen...” dedi ablam sertçe nefes vererek. “Bu çok kaba, A.”

“Kaba.” Hafifçe güldü. “Evet, öyleyim. Gerçi doğru terimin pislik olduğunu düşünüyorum.”

“Ne?” Hava biraz karanlıktı, ikisi de neredeyse siluet halinde görüldüğü için tam olarak emin değildim ama ablam muhtemelen şu anda burnunu kırıstırıyordu.

“Evet, garip bir şekilde tatmin edici,” dedi Arrow. “Bazen yüzüne tokat yemene sebep oluyor. Ama sanırım bu da işin doğasında var.”

“Pardon?”

“Gerçi yine de buna değer.”

İçimden bir elektrik akımının geçtiğini hissettiğimde tırnaklarımı tahtaya geçirdim ve dudağımı ısırdım.

Bahsettiği kişi bendim, ona tokat atmıştım. Ayrıca pislik demiştim. Ona her zaman böyle sesleniyordum.

Şu anda ona gitme ihtiyacıyla doluydum ama dizlerimi yere bastırdım.

Çünkü yapamazdım.

Yapamazsın, Salem. Şu anda kesinlikle ona gidemezsin.

Tekrar bir araya gelmeleriyle düğün meselesi tekrar konuşulduğunda, kaçmanın ve onları yalnız bırakmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu ablam bıkkınlıkla.

Arrow mırıldandı. “Anlayacağını sanmıyorum. Bu senin seviyenin biraz üstünde. Ne istiyorsun?”

Ablam iç geçirdi. “A, gerçekten konuşmaya ihtiyacımız var.”

“Konuşmaya gerçekten ihtiyacımız yok çünkü kimsenin gerçekten konuşmaya *ihtiyacı* yok,” dedi Arrow. “İnsanlar konuşmak istedikleri için konuşurlar. Ve ben *gerçekten* bunu istemediğimi fark ettim.”

“A, lütfen,” dedi Sarah kararlılıkla. “Sana ne oldu bilmiyorum ama şimdi tam zamanı. Tüm aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geliyorsun.”

“Yine, bu genellikle birinin gerçekten konuşmak *istemediğinin* bir işaretidir.”

Sarah başını salladı, saçları ayın yetersiz ışığı altında parlıyordu. “Bak, seninle kavga etmek istemiyorum. Sadece konuşmak istiyorum. Sadece bunu çözmek istiyorum.”

“Komik. Çünkü ben çözülecek bir şey kalmadığı izlenimine kapılmıştım.”

“Var, bunu yapabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Senle ben her şeyi başarabiliriz. Biz bir takımız.” Ona yaklaştı. “Senin için çok çalışıyorum, A. Tahmin bile edemezsin.”

Karanlık olmasına rağmen Arrow’un vücudundaki kasılmayı fark etmiştim. Artık sadece omuzlarıyla sınırlı değildi. Bu, tüm uzuvlarını, hatta sesini bile sarmış durumdaydı.

“Peki, o zaman neden bana bir fikir vermiyorsun?”

“Tüm ekip senin hareketlerinden etkilendi. Muhtemelen artık yarı finale bile çıkamayacağız. Rodriguez senin kadar iyi değil ve bunu sen de biliyorsun. Takım çok kızgın, A. Seni suçluyorlar. Sana ve kararlarına olan güvenleri sarsıldı. Senin tarafında olan tek kişi benim ve her yerde ayrı bir kriz yönetmeye çalışıyorum,” dedi ablam hevesle cevap vererek. “İnsanlar hâlâ özür dilemeni bekliyor. Ama onlara sana zaman vermelerini söyledim. Onlara doğru şeyi yapacağını söyledim. Çünkü seni önemsiyorum. Seni seviyorum. Takıma geri dönmeni istiyorum. Hayatıma geri dönmeni istiyorum.”

Bu konuşmadan sonra birkaç saniye sessizlik oldu.

Kalbim küt küt atıyordu.

Bu çok özel bir andı.

Uzaklaşmalıyım. Gitmeliydim.

Ama Tanrım, dizlerim yere yapışmış ve tırnaklarım tahtaya saplanmıştı, onları kurtarmamın hiçbir yolu yoktu.

Hareket edip zehirli, sinsice araya giren varlığımı uzaklaştırmamın hiçbir yolu yoktu.

“Ben nasıl?” diye sordu Arrow. “Benimle tekrar bir araya gelmek hakkında konuştuğunu biliyor mu?”

Şimdi kasılma sırası Sarah'daydı.

Yine, çok net göremiyordum ama her şeyi hissedebiliyordum. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum.

“Ben’in bununla hiçbir ilgisi yok,” dedi kısık bir sesle.

Arrow yine güldü. Bu sefer mizahtan yoksun bir kıkırdamaydı. “Aynı fikirde değilim.”

“A...”

“Çünkü sen onu *becerirken* öyle görünmüyordu. Belki de yanı-
lıyorumdur.”

Bunun üzerine parmaklarımda bir sıkışma, bir acı hissettim. Tit-
remeye dönüşen ve tüm elimi ele geçiren bir sızı.

Her nasılsa bu sızı göğsüme de ulaştı, orada bir yuva kurarak
kalbimi sıkıştırdı. O kadar *sıkı* ve acı vericiydi ki bir şeyler duyup
duymadığımdan ya da bunun gerçek olup olmadığından emin ola-
mıyordum.

Arrow’un söylediği şeyi gerçekten söyleyip söylemediğinden.

Bir saniye sonra Arrow duvardan uzaklaşarak dimdik ayağa kalk-
tı. Sadece bu da değil, Sarah’nın kolunu tutmuş ve kendi bedenim-
de hissettiğim bir şekilde sarsıyordu.

Ona doğru eğilerek hırladı. “Cevap ver bana, Sarah. Yanılıyor
muyum?”

Ablam kendini kurtarmaya çalıştı. “A, lütfen. Beni korkutuyor-
sun, tamam mı? Böyle davranmayı bırak. Bu kadar...”

“Ne, kızgın olmayı mı bırakayım?” dedi onu tekrar sarsarken.
“Bana bulduğun terapist de aynı şeyi söylüyor. Bana, ‘*Neden bu ka-
dar öfkелisin, Arrow? Seni bu kadar öfkелendiren şeyin ne olduğunu
kendi cümlelerinle anlat,*’ diyor.” Komiklikten yoksun bir şekilde
güldü. “Belki de ona anlatmalıyım. Belki de ona gerçeği söyleme-
liyim. Bir gün yanlışlıkla kız arkadaşımın telefonunu gördüğümü.
Yanlışlıkla, *Seni özledim. Küçük, sıkı vücudunu özledim. Aynı yerde
buluşabilir miyiz?* yazan mesajı gördüğümü. Ona sorduğumda ya-
lan söylediğini. Tek seferlik bir şey olduğunu söylediğini ama öyle
olmadığının ortaya çıktığını söylemeliyim. Çünkü o gecenin iler-
leyen saatlerinde telefonuna tekrar girdim. Üniversite günlerinden
beri kullandığı şifreyi değiştirmemişti, bu yüzden lanet olsun, bunu

yapmak oldukça kolaydı. Belki aptaldı, belki de telefonunu kontrol etmeyi hiç düşünmeyeceğimi sanıyordu, bilmiyorum ama bir saatlik bir okumadan sonra, evlenme teklif etmeyi planladığım kız arkadaşımın bir ilişkisi olduğunu öğrendim. Aylardır yardımcı koçumu beceriyormuş. Bu yüzden *kızgınım*, Dr. Lola Bernstein çünkü âşık olduğum kız bana bir kez değil, iki kez değil, üç kez değil, aylarca yalan söyledi. *Aylarca* en iyi arkadaşım ile yattı ve bir kez bile bana söylemeyi düşünmedi. Evet, belki bunu bir dahaki sefere ona söyleyirim. Belki anneme de söylemeliyiz. En azından o zaman bizi tekrar bir araya getirmek için bu acınası girişimlerde bulunmayı bırakır.”

Sarah ağlıyordu, sessiz hıçkırıklarını duyabiliyordum.

Fakat benim böyle bir lüksüm yoktu. Ağlayamıyordum.

Hıçkırıklarım hiçbir zaman sessiz değildi. Hıçkırıklarım bir çığlık kadar sesliydi. Gürültülüydü. Kulak zarlarını ve pencere camlarını kırarak güce sahiplerdi.

Bu yüzden gözyaşlarımın akmasını engellemek için yanağımın içini ısırdım.

Dilimin üzerinde metalik ve sıcak kanın biriktiğini hissedene kadar ısırdım.

“Özür dilerim, tamam mı? Bir hata yaptığım için özür dilerim. Sana hiç söylemediğim için üzgünüm. Seni bundan koruduğumu sanıyordum. Bunu senin iyiliğin için yaptığımı sanıyordum. Hiçbir şeyin oyununu, odaklanmanı etkilemesini istememiştim. Zaten bunu yapmayı bırakacaktım da.”

“Ama seni bundan önce yakaladım, değil mi?”

Sarah yüzünü buruşturdu. “Seni seviyorum, A. Sadece seni acıdan kurtarmaya çalışıyordum. Kurduğumuz hayatı korumaya çalışıyordum. Senin kalbini korumaya çalışıyordum. Ben...”

“Kalbimi korumaya çalışıyordun,” dedi Arrow alçak ve sert bir sesle.

“Evet. Evet, öyle yapıyordum. Lütfen.”

Arrow, onu orada bırakıp uzaklaşmadan önce birkaç saniye ona baktı. “Gitmeni istiyorum, anladın mı? Bir bahane uydur ve bu gece bitmeden git. Benim için buraya geri gelme.”

Yürümeye hazırdı. Hatta ondan birkaç adım uzaklaşmıştı. Ama tam yanından geçmek üzereyken durdu.

“Kalbimi korumaya çalıştığını söylemiştin. Ama onun yerine onu öldürdün.”

Sonrasında uzaklaştı, uzun kararlı adımları onu bir şekilde durduramaz gösteriyordu.

Sanki ofisinde bana söylediği yıkım topu gibiydi. Doğanın bir gücü.

Benim Arrow’um.

Savaş yolundaki güneşim.

O, gecenin içinde kaybolur kaybolmaz ilk hıçkırığımın kaçmasına izin verdim. Pencereden uzaklaşarak yere, kırımın üstüne düştüm.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ama ağladığımı tüm dünyaya belli etmemek için ağzımı kapatacak kadar aklım başımdaydı.

Cadı kalbim kırılmıştı çünkü biri sevdiğim çocuğun kalbini öldürmüştü.

Onun büyük, değerli, sevgili kalbini.

Biri bunu ona nasıl yapabilirdi?

Ablam bunu nasıl yapabilirdi?

Tanrım, öz *kardeşim*.

Her anlamda mükemmel olan kız. Bunu nasıl yapabilmmişti?

Aklından ne geçiyordu? Bunu anlayamıyordum.

Hatta buna... inanamıyordum.

Merdivenlerden yukarı tırmanan ayak seslerini duyduğumda çömeldiğim yerden sıçrayarak kalktım. Hâlâ yüzümden akan gözyaşlarımı silmeye zaman bile ayırmadan hızla kapıyı açtım.

Sahanlıkta duran Sarah her şeyin birdenbire olması karşısında kaşlarını çatı. “Ne...”

“Onu aldattın,” dedim güçlü bir sesle.

Boş ve karanlık koridorda bunu neredeyse ilan edecektim.

Şaşırmıştı, kaşlarının çatıklığı derinleşti ve hayatımda ilk kez cildinin pürüzsüz ve kusursuz olmasından hoşlanmadım. Bir saniye önce ağlıyordu, değil mi? Neden yanaklarında hiç iz yoktu?

Sefalet içindeyken bile neden bu kadar mükemmeldi? Neden onun dünyası da benimki gibi yıkılmıyordu?

“Nasıl... Ne?” dedi duraksayarak.

“Konuşmanıza kulak misafiri oldum.”

Bunun üzerine kaşlarının çatılması gitti, dudakları küçümseyici bir şekilde kıvrıldı. “Buna hakkın yoktu.”

Haklıydı.

Kulak misafiri olmaya hakkım yoktu. Bu yanlıştı. Ama yine de bunu yapmıştım. Doğru ya da yanlış umurumda değildi.

Şu anda değildi.

Ablamın açıklaması gereken bu kadar çok şey varken olmazdı.

“Onu *aldattın*,” diye tekrarlardım.

Gözleri açıldı ve bana doğru yaklaştı. “Sesini alçaltabilir misin?”

“Neden?”

Sesimi alçaltmak istemiyordum.

Çığlık atmak, bağırarak, tekmelemek ve yumruklamak istiyordum.

Çok kızgındım. Şu anda lanet olası çok kızgındım.

İçimdeki ateş kükrüyordu. Bir tür hayvan gibi kükrüyor ve başını kaldırıyordu.

Ateş püsküren bir ejderha gibiydi.

Bunca zamandır hissettiği şey bu muydu? Bu... ateş ve öfke.

“Eğer her şeyi duyduysan nedenini de biliyorsundur.” Sonra kolumu tutup tırnaklarını etime geçirerek yüzüme doğru tısladı. “Bu bir hataydı. Hatamın tüm dünyaya duyurulmasını istemiyorum. Ben senin gibi değilim. Kötü davranışlardan zevk almıyorum. Bundan gurur duymuyorum.”

Yüzüm kızarmaya başladı, hissettiğim öfkeden dolayı değildi.

Ona ihanet ettiğim için utançtan yüzüm kızarmıştı.

Ama şu anda bunun beni yenmesine izin vermeyecektim.

Veremezdim.

Daha sonra kendime lanet okuyabilir ve kendimi cezalandırabilirdim. Şu anda güçlü olmalıydım. Onun için.

Arrow’um için.

Ablama ilk kez çıktım. “Hata mı? Erkek arkadaşını aldatmak hata değildir.”

Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ona herhangi bir şey için kızacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama onun da Arrow’a böyle ihanet edeceğini de hiç düşünmemiştim.

“Ah, erkek arkadaşlar hakkında çok şey biliyorsun, değil mi?” dedi dişlerini gıcırdatarak.

“Yalanlar hakkında çok şey biliyorum. Ona *yalan söyledin*. Aylarca. Sana sorduğumda bana da yalan söyledin. Yalan söyledin, Sarah.”

“Yani? Sana gerçeği borçlu değilim, değil mi? Sana hiçbir şey borçlu değilim. Sana bu işin dışında kalmanı söylemiştim. Sana soru sormayı bırakmanı söylemiştim çünkü bu benim hayatım. Ve seninle hiçbir ilgisi yok ama beni dinlemedin.”

Onun duygusuz sözleri karşısında göğsümdeki acıyı bastırmaya çalıştım. Ona, *Ben senin kardeşinim. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?* diye bağırma isteğimi bastırmaya çalışıyordum.

Ama tekrar söylüyorum, bu benimle ilgili değil, Arrow’la ilgiliydi.

“Peki ya ona? Ona gerçeği borçluydun, değil mi?” diye sordum kolum onun tutuşuyla uyuşurken. “Bunu ona nasıl yapabildin? Onun en iyi arkadaşıyla yattın. Bir kez değil, aylarca ve bu konuda yalan söyledin.”

“Dinle, bunu senden duymak istemiyorum, tamam mı? Bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemene ihtiyacım yok. Yaptığım şeyi yaptım çünkü aşkımızı kurtarmaya çalışıyordum. Onu incitmemek için yalan söyledim ve bunun için özür dilemeyeceğim. Evlendiğimizde duracaktım ve bunların hiçbirisi olmayacaktı.”

Ellerimi yumruk haline getirdim, ablamı önceden olduğundan çok daha farklı bir şekilde görüyordum. “Tanrım, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Başka bir adamla ilişkin vardı. Arrow’un arkasından iş çevirdin. O seni seviyordu. Seni çok seviyordu, Sarah. Sen de onu seviyordun. Tanrım, onu sevdiğini sanmıştım. Aşkınızın... destansı, dokunulmaz bir şey olduğunu sanmıştım ve ben...”

Yanılmıştım.

Çok yanılmıştım.

Çünkü bu nasıl aşk olabilirdi ki?

Aylarca yalan söylemek nasıl aşk olabilirdi? Birini seviyorsanız nasıl Sarah’nın Arrow’u incittiği gibi incitebilirdiniz?

İncitemezdiniz.

Aşkın olayı buydu. Sevdiğiniz kişiyi incitemezdiniz, isteyerek böyle bir şey yapmazdınız. Sarah’nın yaptığı gibi değil.

Yani her konuda yanılmıştım. Sarah haklıydı. Bana karışmamamı söylemişti ama ben dinlememiştim.

Karışmış, onları bir araya getirmiştım. Şimdi Arrow bir yere gitmişti ve ben de ablamla tartışıyordum. Yanlış yapmayacağını düşündüğüm ablamla.

Tanrım, ne kadar saftım.

Kendi ablamı bile tanıımıyordum.

“Sevdiğin bir insana bunu yapmazsın. Onu bu şekilde incitemezsin. Üstelik onun canı yanıyor. Arrow... *acı çekiyor.*”

Kalbimi öldürdün...

Kalbim acı içinde kıvranıyordu, derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Bu kadar öfkeli ve *değişmiş* olmasına şaşmamalıydı.

Boş olduğuna ve aşkın acıdan başka bir şey getirmediğine inanmasına şaşmamalıydı.

“Acı çektiğini nereden biliyorsun?” diye sordu, sesi kalınlaşmış ve suçlayıcı bir hal almıştı.

“Ne?”

Kolumu çekiştiriyor, manikürlü tırnaklarını etime batırıyordu. Kalın, yünlü kazağımın üzerinden bile derimi parçalayacakmış gibi hissediyordum.

“Sadece futbol koçun olması gerekiyordu, değil mi? Onun neler yaşadığını nereden biliyorsun? Ayrıca, hoşlanmadığın bir adam için biraz fazla endişelenmiyor musun?” Mükemmel altın gözlerini bana dikti. “Ondan hoşlanmıyorsun, bu doğru değil mi? O her girdiğinde odadan çıkıyordun. Onunla konuşmazdın bile. Yanına bile yaklaşmazdın. Ne zamandan beri A’ye Arrow diyorsun? Ya da belki sen de yalan söylüyordun.”

Kalbim, tüm cadı ihtişamıyla boğazımda düğümlendi.

Yanaklarımdaki gözyaşı izleri, ablamın keskin bakışları altında alev alev yanıyordu.

“Belki de sen de ondan hoşlandığın için Arrow hakkında bu kadar endişeleniyorsundur,” dedi alay ederek. “Bunu anlayabiliyorum. Öyle bir çekiciliği var. Kızlar onunla olmak için can atıyorlar. Neden sen de bunu yapmayasın ki? Ondan hoşlanıyor musun, Salem?”

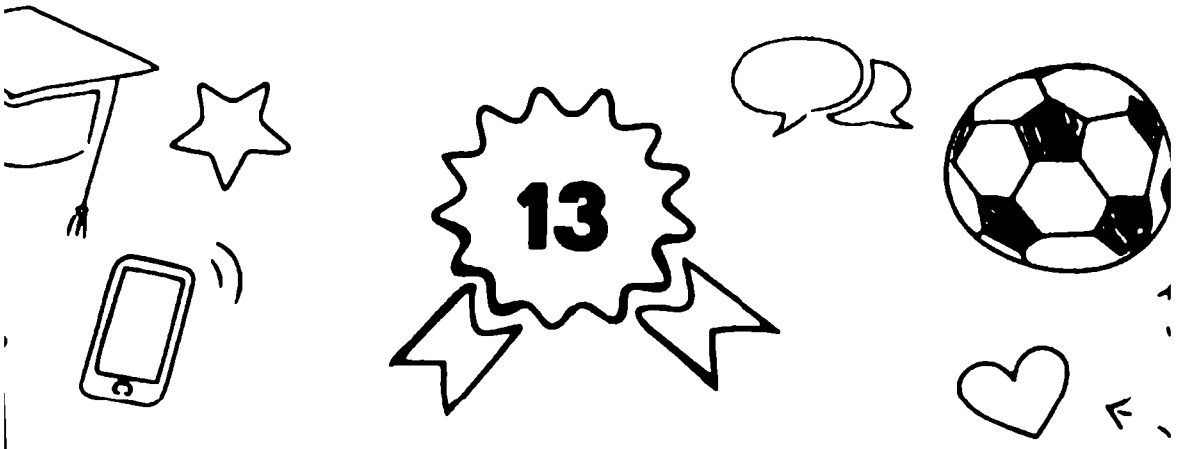
Başımı salladım. “Ben... Hoşlanmıyorum... Bu onunla ilgili değil.”

Eğildi ve kolumu daha sıkı kavradı. “Hoşlanıyorsun, değil mi?”

Onun pençesinde kıvranırken vücudum utanç içinde yanıyordu. “Sarah, bırak gideyim.”

Gözleri kötülükle parlıyordu, tırnakları neredeyse derimden kan akıtacaktı. “Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı? *Arrow* hakkında aklından herhangi bir şey geçiyorsa onları o aptal küçük kafandan hemen şu an çıkarmalısın. O benim. Şu anda biraz kızgın çünkü yarası taze. Ama biz sekiz yıldır birlikteyiz. Bana söylediğin buydu, değil mi? Sekiz yıllık aşk. Sekiz yıllık bir geçmiş. Tek bir hata bunu silemez. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Biz birbirimize aitiz. O bir gün Los Angeles’a dönmek zorunda kalacak ve döndüğünde onu bekliyor olacağım. Eğer bu anlamın ve aptalca fantezilerine son vermen için yeterli değilse o zaman sana başka bir şey söyleyeyim. O, senin gibi biriyle *asla* ilgilenmez. Bu kadar amaçsız ve hırsları olmayan biriyle. Bir utanç kaynağıyla. Sen busun işte. Annem bile senden utanç duyuyordu. Belli etmezdi ama ben biliyordum. Nasıl utanmasın ki? Sen bir anomalisin. Ailemizde doğmamış olması gereken birisin. Büyük, devasa bir lekesin. Ve eğer onu, *benim* erkek arkadaşımı, baştan çıkarmaya çalışmaya *cesaret edersen* başka bir şey daha olacaksın. Çok daha kötü bir şey. Bir fahişe olacaksın, tamam mı? Çünkü başkasının erkeğinin peşinden giden kızlara böyle derler.”

Penceremin altında onu bekliyordum.

Sigara içtiği yerde, o ve ablamın konuştukları yerde.

Sarah bir süre önce ayrılmıştı. Leah'ya ne dediğini bilmiyordum ama bavullarını toplamış ve havaalanına gitmek için bir taksi çağırmıştı. Daha sonra da Leah uyumaya gitmişti. Yarın sabah erkenden bir konferans için uçuşması gerekiyordu, gitmeden önce beni St. Mary'ye geri götüreceğini söylemişti.

Yani zamanım dolmak üzereydi.

Sabah, tüm kurallara, programlara ve o binaya geri dönecektim. Cezaya, trigonometriye ve bisikletimi özlemeye geri dönecektim.

Gerçi bunlar umurumda değildi. Cezamın bu kadar çok ertelenmesini beklemiyordum. Özellikle de henüz böyle bir ayrıcalığa sahip değilken.

Ama Arrow beni dışarı çıkarmıştı.

Ben kafese hapsolmuş bir kuş gibiyken o, beni o beton çitin dışına çıkarmıştı. Bu yüzden uyuyamazdım. Uyumayacaktım da.

Onu bekliyordum.

Kurtarıcımı.

Sanki uzun zamandır yokmuş gibi geliyordu. Büyük ihtimalle kaldığı motele geri dönmüştü.

Yani geri gelmeyecekti.

Ama yine de bekliyordum.

Çünkü nedense geleceğini düşünüyordum. Eve geri dönecekti. Neden böyle düşündüğümünden emin değildim, burada onu geri getirecek hiçbir şey yoktu. Sarah gitmişti. Annesine de kızgındı.

Ama ben buradaydım ve onun arkadaşıydım. İçimden bir ses benim için geri döneceğini söylüyordu.

Tanrım, bunca zaman. Neden hiçbir şey söylememişti? Sarah'nın yaptıkları hakkında.

Neden...

Bir saniye sonra motosikletinin kükremesini duyduğumda telaşlı düşüncelerim dağıldı.

Geri döndü.

Geri döndü!

Pencerenin altında, serin sonbahar çimenlerinin üzerinde oturarak dizlerimi göğsüme çekmiş ve kollarımı onlara dolamıştım. Sabırsızlıkla ileri geri sallanıyordum ama tam şu an donup kalmıştım.

Onu garaj yolunda, motosikletinin üzerinde otururken gördüğümde donup kalmıştım.

Gözleri üzerimdeydi. Bu mesafeden gece kadar karanlık görünen parlak mavi gözleri, kıvrılmış halime dikilmişti.

Sanki burada olacağımı biliyordu. Onu bekliyor olacağımı.

Haklıydı.

Zaman, mevsim, hava ne olursa olsun onu hep bekleyecektim.

Gözlerini benden ayırmadan hareket etti.

Öne doğru eğilip güçlü kalçasını koltuğun üzerinde yukarıya kaldırarak motordan indi. O ayağa kalkar kalkmaz ben de ayağa fırladım.

O yürümeye başladığı an ben de koşmaya başladım.

Ona doğru koşarken yün çorapla kaplı ayaklarım yere vuruyordu. Onu penceremden sayısız kez izlediğim arka bahçenin ortasında bir yerde buluştuk.

Gerçi buluşmak, vücudumu ona doğru neredeyse fırlatışımı tarif etmek için kullanabileceğim bir kelime değildi.

Sanki kafesten çıkardığı ve ona doğru fırlayan bir kuş gibiydim ya da belki de kuş bile değildim. Belki de bir fırtunaydım, o beni geniş bir duruş ve sağlam bir vücutla yakaladı; ben de kendimi onun göğsüne gömdüm.

Küçük bedenimi onun iri bedenine yasladım, kollarımı beline dolayarak yanağımı kaburgalarına, tam kalbinin olduğu yere bastırdım.

Onun ölü, sevgili kalbine.

Sanırım vahşiliğimle ve ona sarılmak için kullandığım güçle onu şok etmiştim çünkü kaskatı kesilmişti. Ama gitmesine izin vermedim.

Gitmesine asla izin vermeyecektim. En azından kalbimde.

Belki o da bunu biliyordu.

Ne olursa olsun sarılmamdan kaçamayacağını biliyordu, bu yüzden vücudu gerginliğini kaybetmiş, kolları bana dolanmaya ve omurgamı sarmaya başlamıştı.

İşte o zaman onu sıkmaya başladım; iri, kalın gözyaşlarının hücumuna karşı gözlerimi kapattım. Ağlamak istemiyordum. Güçlü olmam gereken şu anda olmazdı.

Onun yanında olmam gerekirken olmazdı.

“Nereye gittin?” dedim fısıldayarak.

Açık avuçları omurgamda bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. “Bir bara gittiğimi söylersem kıskanç küçük bir hayran gibi davranmaya başlamayacaksın, değil mi?”

Üzüntüyle kıkırdadım. “Seni aradım. Mesaj bile attım. Hiç cevap vermedin.”

Aramıştım.

Leah'nın, Arrow ve onun yanına taşındığımızda bana verdiği eski telefonumu bulmuştum. Kendisinin ve Arrow'un numaralarını da cep telefonlarımıza kaydetmişti.

Söylemeye gerek yoktu, onun numarasını hiç kullanmamıştım. Yine de günde birkaç kez bakardım.

Ama bu gece kullanmıştım.

Gizli mektuplar yazdığım adama mesaj atmak biraz garip hissettirmişti. Âdeta modern, duygusuz teknoloji ile onu sevme biçimin çatışmasıydı.

Eski moda bir şekilde.

“Demek kıskanç bir hayran gibi davranacaksın,” diye mırıldandı.

“Endişelendim,” diye fısıldadım.

Bunu söyler söylemez alnımı göğsüne bastırarak ağzımı açtım. Dudaklarım tam kalbinin olduğu yerdeydi, sanki onu canlandırmaya çalışıyormuşum gibi büyük nefesler veriyordum.

Ölü kalbini canlandırmaya çalışıyormuşum gibi.

Sanki tüm nefesimi onun o değerli organına veriyormuşum gibi. Canlansın diye. Boş hissetmesin diye.

Ama kalbini canlandırmama izin vermedi.

Onun yerine saçlarımı tutup boynumu geriye çekti. Gözlerimi açtığımda onu karanlık ve yoğun bakışlarla bana bakarken buldum. “Biliyor musun, kız arkadaşımın *olmamasının* avantajlarından birinin ‘senin için endişelendim’ cümlesini tekrarlamak zorunda kalmamak olacağını düşünmüştüm. Daha önce hiç böyle bir şey yaşadığımdan değil. Ama yine de oluyor.”

Sırtındaki tişörtü kavradım. “Çok yazık. Çünkü senin bir kız arkadaşın var.”

Kaşları hemen şiddetle çatıldı. “Ne sikimden bahsediyorsun sen?”

“Ben bir kıyım. Ve senin arkadaşınıyım. Yani kız *arkadaşın*,” dedim, dünya tarihindeki en klişe şekilde.

Bir süre beni izledi. “Bunu bir kız filminden mi öğrendin?”

Böyle bir zamanda beni nasıl gülümsetebildiğini bilmiyordum ama yapabiliyordu ve yapıyordu da. “Evet. Birlikte öyle bir şeyler izlemeliyiz.”

“Tabii ama önce lanet cesedimi çiğnemen lazım.”

“Ah, bence yaşıyor olacaksın.”

Parmakları söylediği her kelimeyi vurgularcasına saçlarımı çekti. “Bence bu arkadaşlık işi yürümeyecek.”

Başımı sallayıp yüz hatlarını inceleyerek fısıldadım. “Yine, çok yazık. Bana mahkûmsun.”

Ay bu gece yine kırmızıydı, bir ateş topu gibiydi; vücudunun kıvrak hatlarını ve yüzünün yalın açılarını vurguluyordu.

Bir elimi öne getirerek uzandım ve o ablamla konuşurken yapmak istediğim şeyi yaptım, dağınık saç tellerini düzelttim. Ben saçlarını iterken çenesini sıktı.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye sordu sinirli bir şekilde. “Bu soğukta.”

Omuzlarımı yüzüme yaklaştırıp Sarah gittikten ve Leah uyduktan sonra giydiğim eski deri ceketini yanağıma sürttüm. “Beni sıcak tutun.”

Parmakları kafa derime baskı yapıyor, boynumu daha da yukarı kaldırmama neden oluyordu. “Senin dışarıda bir yerde, bir köprüde ya da boş bir sokakta olman gerekmiyor mu?”

Kalbim, göğsümün içinde sıkışmaya başladı. O kadar büyümüş-
tü ki kaburgalarım baskı yapıyordu. Bahse girerim onun kaburga-
larına da baskı yapıyordu. Bunu hissedebiliyor olmalıydı.

Kalbimin büyüklüğünü, davul gibi vuran ritmini hissedebiliyor
olmalıydı.

Saçlarını onun için düzeltmeyi bitirdiğimde, elimi bir kez daha
geri atarak tişörtünü kavradım. “Bu yüzden bana o izin belgesini
verdin, değil mi? Özgür olabilmem için.”

Yüzünden bir ifade geçti, bir saniyeliğine her şey kaskatı kesil-
mişti. “Bugün cuma. Dansa gitmek için gizlice dışarı çıkar mıydın?”

Dudağımı ısırđım ve başımı salladım.

Sonra eğildi, göğsü benimkini itiyordu. Parmakları saçlarımla
arasında kasılıp yumruk haline geldi ve diğer elini belime bastırdı.

“Bunu, seni dizginlemek için yaptığımı düşün,” diye hırladı.
“Sana tasma takıyorum ve kurallara uymanı sağlıyorum.”

Alçak, kaba hırıltısı, hükmedici sözleri içimde bir akım yarattı.
“Bir köprüye ya da bir sokağa dadanmak istemiyorum.”

“Yani onun yerine bana dadanmaya mı karar verdin?”

Bununla ilgili bir şey, yine dudağımı ısırmama neden oldu.
“Evet.”

“Peki neden?”

“Çünkü seninle konuşmak istiyorum.”

“Ne hakkında konuşacaksın?”

Gözlerim yaşarırken yutkundum. “Biliyorum. Onu neden döv-
düğünü biliyorum. Ben’i.”

Gözleri parladı, hatta alevlendi, çenesi sertçe kenetlenmişti.
“Nedenmiş?”

“Çünkü istedin,” diye fısıldadım, eklemlerimi sırtına bastırarak.
“İlk gördüğün kişi o olduğu için değildi. Kötü bir tesadüf de değil-
di. Onu aradığın içindi. Çünkü o sana ihanet etti. Çünkü ablam
sana ihanet etti.”

Bunu söylediğimde hiç şaşırmadı.

Hatta bir anlığına, çarpıcı yüz hatlarında karanlık bir zevke ben-
zeyen bir şey dalgalandı. “Duydun.”

“Penceremin altında duruyordun.”

“Evet, duruyordum.”

Birdenbire anladım. “Sen... dinleyeceğimi biliyordun.”

Dudakları sıkı, yamuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yemek bittikten sonra odadan çıkmak zorunda kaldığında oldukça üzgün görünüyordun.”

“Ne olduğunu öğrenmek için kuralları çiğnemeyeyim diye bana tasma takma yöntemin bu muydu?”

“Evet.”

Sonra ellerim hareket etti.

Belinin hizasında kavradığım tişörtünü bıraktım; onu daha yakın, daha sıkı tutmak için iki kolumu da yukarı kaldırıp boynuna doladım.

Ona kendi yöntemimle bir tasma takmıştım.

“Akşam yemeğinden nefret ettim,” dedim. “Yemekle ilgili her şeyden nefret ettim.”

Göğsü hafif bir gülüşle hareketlendi. “Neden?”

Saçını çekiştirdim. “Çünkü tabağındaki her şeyi yedin.”

“Ve bu senin için bir şekilde kabul edilemez.”

“Evet,” dedim ısrarla. “Her şeyi yedin ve çok sessizdin. Yemekten sonra ortalığı bile topladın. Öğrendiğimde, ne kadar...” Gözlerimi keskin, çıkıntılı yüz hatlarında gezdirdim. “Kızgın olduğunu görebiliyordum. Omuzların gergindi ve her iki saniyede bir çeneni sıkıyordun. Ama tek kelime etmedin. Çok iyiydin, Arrow.”

Ses tonum suçlayıcı çıkmıştı ve bunu o da duydu.

Ağızyla gözlerinin etrafındaki zevk çizgileri belirginleşti, her iki eli de dağınık ve vahşi saçlarıma gömülürken kolları da hareket ediyordu. “Kibar olmamı istediğini sanıyordum.”

Ayaklarımın üzerinde huzursuz bir şekilde kıpırdandım. “Öyle değil. Asla bu şekilde değil. Duygularını saklamamı istemiyorum, asla. Seni olduğun gibi beğeniyorum. Huysuz ve kaba. Kibarlıktan tamamen uzak. Ve söz veriyorum sana bir daha asla vurmayacağım.”

“Ya hak ediyorsam?”

Bunu düşünerek dudaklarımı ısırdım. “O zaman belki sana vururum. Ama sadece birazcık.”

Ağızında bir gülümseme belirdi. “Çok cömertsin.”

“Şaka yapmayı bırak. Bu hiç komik değil. Bu...” Boynunun arkasındaki zinciri tuttum. “Neden hiçbir şey söylemedin? Bunca zaman. Bunca zaman düşünmüştüm ki... Sizi tekrar bir araya getirmek için bir şeyler yapabileceğimi düşündüm ve bu yemek...” Derin bir nefes aldım. “Leah’ya gittim, Arrow. Anneni görmeye gittim, ikinizin de mantıklı düşünmesini sağlamak için ona bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledim. O da zaten bu yemeği planlamıştı. Ama bilmeni istiyorum ki bundan haberim vardı. Yemekten ve Sarah’nın burada olacağından haberim vardı. Senden sakladım çünkü gelmeyeceğini düşündüm ve... Tanrım, çok üzgünüm, Arrow. Sana bunu yaşattığım için. Seni kurtarabilirdim. Seni bu acıdan kurtarabilirdim ve...”

“Kimse beni bu acıdan kurtaramazdı,” dedi neredeyse kırbaç gibi bir sesle. “*Hiç kimse* beni kurtaramazdı.”

Acıyla yutkundum. “Neden hiçbir şey söylemedin, Arrow?”

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, acı ve işkence dolu bakışları yanıp sönüyor, cadı kalbim sıkıştıkça sıkışıyordu.

“Aylarca,” dedi fısıldayarak, sert sözleri aramızda titreşiyordu. “Bana yalan söyledi. *Ben* de bana yalan söyledi. O benim en yakın arkadaşım. Ona güvenmiştim. Oyun konusunda ona güvenmiştim. Planlarımı biliyordu. Ona evlenme teklif edeceğimi biliyordu. Bunu biliyordu. Yüzüğü aldığımı biliyordu. Ama aptallık bende, değil mi? Kördüm. Lanet olası aptalın tekiydim. Çünkü aylarca arkamdan iş çevirdiler ve ben hiçbir şeyden şüphelenmedim. Hiçbir fikrim yoktu. Lanet olası hiçbir fikrim yoktu. Her şeyin iyi olduğunu sanıyordum. Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyordum. *Siktiğimin* her şeyi mükemmeldi. Ama öyle değilmiş. Bir geziye çıkan adamlarla ilgili hikâyeler duyarsın ve bunu anlamamak için ne kadar aptal olman gerektiğini düşünürsün ya. Bunu anlamamak için ne kadar aptal olmam gerekiyordu? Ben Sarışın Arrow’um. Kazanmam gerekiyordu. Mükemmel olmam gerekiyordu. Kusursuz olmam. Ama değilim, değil mi? Ben başarısız biriyim. İlişkimde başarısız oldum.”

Tanrım, hayır.

Lütfen, lütfen onun böyle düşünmesine izin verme. Bunu kendine yüklemesine izin verme.

Arrow zaten kendi üzerinde çok fazla baskı kuruyordu. Her şeyin kendi hatası olduğunu düşünüyor ve bu yüzden kendini çok hırpalıyordu. Bunun da kendi hatası, başarısızlığı olduğunu düşünmesini istemiyordum. Özellikle de bu onun hatası değilken.

Bu kesinlikle onun hatası değildi, Arrow beni ağlatıyordu ama şu anda ağlayamazdım.

Eğer başlarsam duramazdım, şu an bunu yapamazdım. Onun yanında olmalıydım. Ona başarısız olmadığını söylemeliydim.

Tam o anda yüzünü kavradım. Yüzünü kavrayarak parmaklarımla uçlarını yontulmuş yanaklarının çukurlarına bastırdım.

“Başarısız olmadın, Arrow. İhanete uğradın, tamam mı? O sana ihanet etti ve bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Ama bu senin hatan değil. Bu senin başarısızlığın *değil*.”

Tam sekiz saniye boyunca dişlerini gıcırdattı –saymıştım– ve sonra konuştu: “Peki, ben de aldatıldım, değil mi? Bunu fark edemeyen bendim, öyleyse bu benim değilse kimin hatası?”

Başka bir şey söylemeliydim, anlamasını sağlayacak bir şey.

Ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Kendine bu kadar yürekte inanırken anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Resmen yüzünün her yerinde, gergin ve inatçı yüz hatlarında bu yazılıydı.

Acı çeken yüz hatlarında.

Tanrım, yüzünde çok fazla acı vardı. Çok fazla ıstırap vardı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Tabii...

Onu daha yakına çekmek ve sıkıdığı çenesini öpmek dışında.

Ve titreyen yanağını.

Hepsini hafifçe yaptım, yalnızca minik bir buse gibiydi. Ama bunun, onun üzerindeki etkisi yüksek ve sarsıcı olmuştu.

Gözleri bana odaklanırken kaşları birbirine yaklaştı. Gözleri; bulanık, hüznü bakışlarını kaybediyor ve içlerinde minik bir ışık parlıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye homurdanırken parmakları saçlarımla içinde kasılıyordu.

“Bana uzun zaman önce sorduğun sorunun cevabını veriyorum.”

Ya da en azından öyle hissediyordum. Uzun zaman önceydi. Oysa gerçekte, muhtemelen sadece birkaç hafta geçmişti.

“Ne sorusu?”

Başparmağımı yanağının çukurlarına sürterek onu tekrar öptüm.

Bana onu öpmememi söylediğini biliyordum. Kendinin, benim gibi kızlar için bir kâbus olduğunu söylemişti. Kalp kırıklığının vücut bulmuş haliydi.

Ama kalp kırıklığının benim arkadaşım olduğunu bilmiyordu.

Yıllardır arkadaşım olduğunu. Onu mutfakta gördüğüm günden beri. O on beş yaşındaki çocuk büyümüş, acı çekmiş, ihanete uğramış, tehlikeli bir adama dönüşmüştü ve ben şimdi ona sekiz yıl öncesinden daha çok âşıktım.

Arrow, lanetli bir aşkınız olduğunda biraz kalp kırıklığından korkmayacağınızı bilmiyordu. Onunla yürürdünüz. Onunla dans ederdim. Onu içinize çekerdiniz.

Bu yüzden onun kuralını görmezden gelerek cesaretimi toplayıp onun muhteşem, son derece yumuşak dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. “Bana yara bandın olup olmayacağımı sormuştun. Evet diyorum. Senin için o kız olacağım. Tüm hayal kırıklıklarını siktir etmek için geldiğin o kız. Kafanın güzel olduğunu ve buna ihtiyacın olduğunu gördüğün anda bacaklarını senin için açan o kız olacağım.”

Konuşmayı bitirdiğimde, elmacıkkemiğine son bir öpücük kon-
durdum.

O elmacıkkemiğini, o çeneyi öpmek bir bıçağın keskin kenarını
öpmek gibiydi. Gerçi böyle hissettireceğini hep biliyordum.

Biliyordum.

Bilmediğim şey, onu öptüğümde ne yapacağıydı.

Yavaşça doğrulacağım bilmiyordum. Yavaşça, bilinçli hareket-
lerle saçlarımı bırakacağını ve bunu yaptığında aslında onun sıkı
tutuşunu özleyeceğimi bilmiyordum. Parmaklarının oluşturduğu
tasmayı özleyeceğimi, kendimi dengesiz hissedeceğimi.

“Arrow, ne...”

İki elini belime koyup ofisinde yaptığı gibi beni kaldırdığında
sözlerim kesildi.

Ama bu gece, beni koyabileceği bir masa yoktu.

Bu gece sadece vücudu vardı ve beni ona tırmandırıyordu.

Beni yukarı kaldırırken kollarım, onun hareket eden gergin
omuzlarına gitti ve kıpırdamadan önce uyluklarımı beline dolama-
ma neden oldu.

Gözlerini benden ayırmadan kollarında benimle yürümeye baş-
ladı.

Bana nereye gittiğimizi söylemedi, ben de sormadım.

Bu çoğunlukla nefes nefese olduğum, vücudumu onun kucağın-
da ayarlamakla ve tüm sert, kıvrımlı kaslarını hissetmekle meşgul
olduğum içindi.

Ama aynı zamanda garip bir şekilde biliyordum.

Beni nereye götürdüğünü biliyordum. Omurgam duvara çarptı-
ğında haklı olduğum kanıtlandı.

Penceremin altında duruyorduk.

En sevdiği yerde.

Onunla duvar arasına yerleştiğimde, “Benim yara bandım olmak mı istiyorsun?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadım, ellerim omuzlarından aşağı kayarak daireler çizmek için göğsüne gitti.

“İhtiyacım olduğunda benim için bacaklarını ayırmak mı istiyorsun?”

Göğsü hareket ediyor, aşağı yukarı sarsılıyordu. Bunu avuçlarımin altında, hatta kendi göğsümde hissedebiliyordum. “Evet.”

“Seni tüm hayal kırıklıklarımı siktir etmek için kullanmamı istiyorsun,” diye kendi sözlerimi bana karşı tekrarlayıp durdu, bu bir şekilde huzursuzluğumu artırmıştı.

“Evet. *Hepsini.*”

Hatta bu konuda ciddi olduğumu anlatmak için vücudumu ona doğru bir yay gibi gerdim.

Ve bu benim için zor değildi. Uyluklarımı vücudunun etrafında sıkılaştırmak, sırtımı germek ve atletik vücuduna karşı ileri geri hareket etmek zor değildi.

Ona ihtiyacım olduğunu bilmesini sağlamak zor değildi.

Zor olan ve *hep* zor olan şey bunu saklamaktı.

Ona olan ihtiyacımı. Aşkımı. Sekiz yıl boyunca.

Ama artık değildi.

Kendimi durdurmayacaktım. Ona olan aşkımdan utanmayacaktım bile.

Çünkü bir şeyin farkına varmıştım.

Kendimle ilgili çok önemli bir şeyin.

Ablam bana fahişe demişti. Arrow’u baştan çıkarmak için bir şey yaparsam sürtük olacağımı söylemişti.

Ama mesele de buydu, değil mi? Onu baştan çıkarmak için bir şey yapmıyordum. Onu çalmaya çalışmıyordum.

Son sekiz yıldır, bir gün aşkımın bana düşünmesi bile hoş olmayan o şeyi yaptıracağı korkusuyla yaşıyordum.

Lanetli aşkım beni o kadar çaresiz, o kadar tehlikeli kılacaktı ki onu elde etmeye, yakalamaya, kendime saklamaya çalışacaktım.

Ama şimdi biliyordum ki bunu asla yapmazdım.

Çünkü şu anda o acı çekerken *ben* de acı çekiyordum. Acısı çenesini kasmaına neden olduğunda benim de içim kaskatı kesiliyordu. Çektiği ıstırap gözlerini yaktığında benim tenim de bunu hissediyordu.

Şu anda her şeyi daha net görebiliyordum.

Onu asla baştan çıkarmaya çalışmayacağımı görebiliyordum. Benim olabilmesi için onun ilişkisini mahvetmeye asla çalışmazdım.

Köprüde onu öpme girişimim bile kötü niyetten ya da onu çalmak istediğimden kaynaklanmıyordu. Saf, karşı konulmaz bir aşktan doğmuştu.

İçine düşmek istemediğim ama yine de düştüğüm bir aşktan.

Bunu kimseyi incitmek için yapmamıştım. Arrow'uma, ablamı incitmek için âşık olmamıştım.

Ona bir ağacın dalından düşen ölü yapraklar ve kabarmış bir bułuttan yağın yağmur gibi âşık olmuştum. Ona üzgün olduğunuzda dökülen gözyaşları ve kırık cama bastığınızda derinizden sızan kan gibi âşık olmuştum.

Bu, çok doğaldı.

Bu yüzden onun acısını iyileştirmek ya da en azından üzerine merhem sürmek benim için doğaldı. Kendini sevedeğinde ve başarısız olduğunu düşündüğünde onu sevmek de öyleydi.

Ve gitme zamanı geldiğinde, ait olduğu yere geri döndüğünde, gitmesine izin vermek benim için doğal olacaktı.

Çünkü onun mutluluğu benim mutluluğumdur.

O zamana kadar, lanetli bir aşkın kızı olacak ve bundan utanmayacaktım.

O zamana kadar burada kalacak, onu sevecektim.

“Sonra ne olacak?” derken karanlık gözleri parlıyor, elleri tuttuğu belimi hamur gibi yoğuruyordu. “Seni bir kenara mı atacağım? Seni becerip unutacak mıyım? Yara bandı olan kızların işi budur. Bunu biliyorsun, değil mi? Onun bir şişme bebek olması gerekir. Becerilen ve unutilan bir kız.”

Sözleri, tıpkı adı gibiydi.

Ok gibi.

Kalbimi delip geçiyorlardı. O kadar da cadı olmayan kalbimi. Onu delik deşik ediyor ve kanatıyorlardı.

Ama yine de devam ettim. "Evet. Biliyorum."

Beni sarstı, omurgam tuğla duvara sürttü. "Ve sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Sana neler *yapabileceğimi*."

"Hatırlıyorum."

Söylediği her kelimeyi hatırlıyordum. Her şeyi yakıp yıkabileceğini. Her şeyi mahvedebileceğini.

Biliyordum.

Beni tekrar sarstı. Hatta omurgamı duvara yapıştırmadan önce beni öne doğru çekmiş, gücü ve baskınlığıyla beni neredeyse inletmişti. "O zaman ne sikimden bahsediyorsun sen?"

"B-ben... senin için yara bandı olmaktan bahsediyorum." Zincir kolyesinden tutup onu kendime doğru çektim. "Bu bir ilişki olmayacak, değil mi? Sen benim erkek arkadaşım olmayacaksın, ben de senin kız arkadaşın olmayacağım. Bu yüzden söylediğin şeyin bir önemi yok."

Keskin bir nefes verdiğinde nefesinin, göğsünün benimkine doğru itildiğini hissettim. Tüm vücudunun.

Sanırım şimdi daha تنها bir yerdeydik. Daha karanlık ve daha sıcak. Tenimde boncuk boncuk ter hissediyordum, deri ceketini beni boğuyordu.

Onun da beni boğduğunu hissediyordum; bana bakışı, kocaman elleriyle beni duvara sabitleyişi.

"Senin lanet acımanı istemiyorum," dedi tersleyerek.

Elimde olmadan göğsüne vurdum. "Bu acıma değil, seni aptal. Sana acımak isteseydim, aptal teklifine günler önce evet derdim. O zaman da oldukça acınasıydın."

"Neden o zaman?"

Çünkü seni seviyorum.

Çünkü sen benim Arrow'umsun.

Benim kırgın Arrow'um.

* Arrow İngilizce "ok" anlamına gelir. (c.n.)

“Çünkü sen benim arkadaşımın,” dedim ona, gerçeğin başka bir versiyonunu söyleyerek.

Bunun üzerine bana daha da yaklaştı. O kadar yaklaştı ki sert karnı hareket edip uyluklarımın arasındaki yere baskı yapmış ve nefesim kesilmişti.

Gözkapakları titriyordu ve aralık dudaklarımı fark etmişti. “Bütün arkadaşlarını beceriyor musun?”

“Hayır.”

Sonra gözlerini kaldırdı. “Ne yani, ben özel miyim?”

“Evet çünkü buna hakkım var.”

“Neymiş o hak?”

Yüzüne doğru yaklaşıp burunlarımızı birbirine sürttüm. “Yıllarca seninle yaşadım, değil mi? Barda tavladığın o kızlar seni tanımıyor. Bunu kendin söyledin. Senin kim olduğunu bilmiyorlar. Seni umursamıyorlar. Ama ben umursuyorum. Ben seni önemsiyorum. Seni tanıyorum. Eskiden ve şimdi kim olduğunu biliyorum. Bu yüzden senin yara bandın ben olacağım, başkası değil. Çünkü *benim* buna hakkım var. Denemeye kalkanlara meydan okuyorum.”

Belki kıskanç bir hayran gibi konuşuyordum ama her neyse.

O kızlar onu sevmiyordu. Ben seviyordum. Onunla nasıl ilgileceklerini bilmiyorlardı. Ama ben biliyordum.

O, benim Arrow'umdu.

Eğer onun acısını dindirecek biri varsa o da bendim.

Arrow beni izleyerek yüzümü inceledi. Dağınık saçlarımı, burunumu, dudaklarımı.

Hatta bakışları kabaran göğsüme, yay şeklindeki vücuduma kadar indi. Beline dolanmış bacaklarıma kadar.

Bu hem tembelce bir incelemeydi hem de o kadar çabuk bitmişti ki bakışları yüzüme geri döndüğünde terk edilmiş bir halde kalmıştım, tenim zonkluyor ve gerginleşiyordu.

“Hayır,” dedi kestirip atarak.

“Ne?”

“Seni becermeyeceğim.”

“Neden?” Neredeyse sızlanıyordum.

Yani, bunun için gönüllüydüm, uygundum ve bunu istiyordum.

Bu benim hakkımdı.

Ve bunu ona tekrar açıklamaya hazırdım ama bir şey fark etmiştim. Onda olan bir değişiklik. Havada bile olan bir değişiklik.

Daha ağır, daha karanlık. Daha sıcak.

Onun gibi.

“Bana surat mı asıyorsun?” diye sordu usulca, gözleri dudaklarımdaydı.

Alçak ses tonuyla birlikte omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti yayıldı, ona doğru daha da yükseldim.

Bunu yaptığımın farkında bile değildim.

Hayal kırıklığı içinde altdudağımı aşağı sarkıttığımın farkında değildim. Belki de bunu daha önce hiç yapmadığım içindi.

Daha önce hiç surat asmamıştım. Ben surat *asmazdım*.

Ama her nasılsa şu anda bunu yapıyordum.

Bir şekilde, bunu onun için yapıyordum.

“Şu anda bana surat *asıyorsun*, değil mi?” dedi son noktayı koyarak.

Haklıydı. Surat asıyordum.

Ve bunu yapıyor olmak çok... kışkırtıcı, çok baştan çıkarıcı hissettiriyordu. Beni becermeyeceği için sevdiğim adama surat asıyordum.

Sanki o bu evin tüm sorumluluğu ondaydı ve ben de bu evde yaşayan saf bir ergendim.

Gerçi zaten öyleydi, değil mi? Her zaman öyleydi.

Büyük ve korumacı.

Beni o kızlardan bile kurtarmış, ilk motosiklet gezime çıkarmıştı.

Bu yüzden cesur hissederek kaşlarımı kaldırdım. “Öyle yapıyorsam ne olmuş?”

Cesaretim onu daha da sertleştirdi. Yanaklarını çukurlaştırmış ve bir şekilde çenesini dışarı çıkartmıştı. Gözlerindeki maviliği titretip büyüttü.

“O zaman sana durmanı söyledim,” diye uyarıda bulunarak gürlledi; belimdeki elleri kayıyor ve giydiğim eski deri ceketin altına giriyordu.

“İstemiyorum.”

“Bu şekilde istediğini elde edeceğini mi sanıyorsun? Sen kötü bir kız gibi dudağını sarkıtacaksın ve ben de seni ölmek üzere olan çaresiz bir adam gibi becereceğim, öyle mi?”

Büyük ve nabız gibi atan bir zonklama bedenimi kavrayarak kafa derimden aşağıya, yün çoraplarımın içinde sıkışmış ayak parmaklarıma kadar indi; kalçalarımı hareket ettiriyordum. Onunla duvar arasında aşağı yukarı hareket ederken gerçekten kötü bir şey yapmıştım.

İstemedenden de olsa ona surat asmaktan daha kötü bir şey yapmıştım.

Kirpiklerimin arasından ona bakarken elimi, beni belimden kavradığı yere koyarak beni bırakmasını sağladım.

Sağlamak kelimesi yanılttı, eğer istemezse Arrow’a hiçbir şey yaptıramazdım.

Ama neyse ki isteyerek bana izin verdi.

Şüphe, yüz hatlarını gölgeliyordu ama elini belimden çekip yukarı götürmeme izin verdi. Sonrasında o büyük elini göğsüme koymama *izin verdi*.

Ne düşündüğümü ya da elini oraya koyarak neyi başarmayı umduğumu bilmiyordum ama bunu yapar yapmaz, elini yumuşak, şişkin etime yönlendirir yönlendirmez parmakları kendi kendine hareket etmeye başladı.

Elleri göğsümün üzerine kapandı, onu sıkarak beni inletiyor ve bileğini kavramama neden oluyordu.

Bu, aynı zamanda kötü bir sırrı ağzımdan kaçırmama neden oldu. “Sutyen takmıyorum.”

Gözleri, sanki görebiliyormuş gibi güneş sarısı tişörtüme şöyle bir baktı ve orada kaldı. Sanki kumaşın üzerinden çıplak göğüslerimi ve sert meme uçlarımı görebiliyormuş gibi.

“Hayır, takmıyorsun.” Ses tonu pürüzlüydü, konuşurken açık avcunu meme ucumun üzerine sürttü.

Bir kez. Sadece bir kez.

Kollarında sarsıldım. “Evet. Pek giymem... Bu beni özgür hissettiriyor ve...”

Elini tekrar meme ucumun üzerinde gezdirmeye başladı; hâlâ parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirmesini izliyordu. “Ve ne?”

“Ve hiç kimse daha önce oraya dokunmamıştı.”

Bunların hepsi doğrudu.

Sutyen takmıyordum çünkü çoğunlukla kazak giyiyordum, o yüzden ihtiyacım olmuyordu. Ayrıca göğüslerim zaten ortalama bir B kaptı. Ve ever, daha önce kimse orama dokunmamıştı.

Sonunda gözlerini kaldırdı ama parmakları hâlâ ısrarcıydı ve hâlâ memelerimi sıkıyordu. “Peki ya külot? Külot giyiyor musun?”

“Giyiyorum,” diye fısıldadım. Birden ne kadar yapış yapış , ne kadar ıslak ve sıcak olduklarını hissetmiştim. “Ama sadece küçük bir tanga.”

“Öyle mi? Neden?”

“Onları seviyorum. Çekmecemde tonla var.”

“Çünkü eminim bu da özgür hissettiriyordur, değil mi?”

“Evet.”

“Ve orana da kimse dokunmamıştır, değil mi?”

“Evet. Hiç kimse.”

Bunun üzerine parmakları göğsüme hiç merhamet göstermedi.

Sertçe sıkıştırıyor, avcuyla okşuyor ve istediği gibi şekillendiriyordu. Hatta sanki bu et parçası ona aitmiş gibi memelerimi, beni kendine çekmek için kullanıyordu.

Fakat bunu açık açık istemediği belliydi. Gözlerinden saldırganlık akıyor, parmaklarından öfke yayılıyordu.

Meme ucumu çekiştirirken, “Elimi memene koyuyorsun ve bana sutyen takmadığını söylüyorsun,” diye hırladı. “Bana hiç sutyen takmadığını söylüyorsun. Sonra da bana bacaklarının arasına ince, işe yaramaz bir ip giymeyi sevdiğini çünkü bunun seni özgür hissettirdiğini ve daha önce kimsenin oraya dokunmadığını söyleme cesaretini gösteriyorsun. Kimse meme uçlarıyla oynamadı ya da göğüslerini bu şekilde sıkmadı. Kimse bacaklarının arasındaki o sıkı şeyi parmaklamadı. Bu doğru mu?”

Bacaklarımin arasındaki o sıkı şey onun sert, titreşimli sözleriyle birlikte kasıldı.

“Evet. Hiç kimse.”

“Beni baştan çıkarma girişimin bu mu?” diye sordu göğsümü bir kez daha sıkarak.

Soruyu bu şekilde, neredeyse alaycı bir tonda, sorduğunda yanaklarım utançtan yanmaya başladı. Tecrübesizliğimden ve ona ne kadar genç görünebileceğimden dolayı kıpkırmızı kesilmişlerdi.

Küçük kız kardeş.

Ama bunu yapmıştım, değil mi?

Elini göğsüme koymuş ve ona ne kadar saf olduğumla ilgili her şeyi anlatmıştım, bu yüzden her yerim titriyor olsa da çenemi kaldırdım. “Evet.”

Gözlerini yüzümde gezdirdi, dudaklarımın titremesini izliyordu ve gergin yutkunuşumu fark etmişti.

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde dudaklarını yaladı. “Çok sıkı, değil mi? Bakire amcığın.”

“S-sanırım öyle.”

Göğsü sıkı, eğlenceden yoksun bir kıkırdamayla titredi. “Evet, eminim öyledir. Senin gibi kızların her zaman sıkı bir amcığı vardır. Erkeklerin uğruna kavga ettiği bir amcık. Uğruna birbirlerini öldürdükleri.”

Tüylerim ürperirken kalçalarımı tekrar kıpırdattım. “Benim gibi kızlar mı?”

Daha önce ona defalarca sorduğum soruyu sordum; o da bana hırıltılı, kesik bir nefesle cevap verdi. “Evet, senin gibi kızlar. Kötü kızlar. Yaramaz ve şımarık. İstediklerini elde edemediklerinde dudaklarını sarkıtan kızlar. Biliyorsun, bunun bir adı bile var.”

“Neyin adı?”

“Sahip olduğun amcığın.”

“Ne?”

Meme ucumu acıtarak ve ağrıtarak çekiştirdi. “Somurtkan amcık.”

O çekişi aşağıda hissediyordum. Parmaklarının o acımasız çekişini. Sözlerinin acımasız fısıltısını.

Amımda hissediyordum.

“Ne?” diye fısıldadım.

“Evet. Öyle diyorlar. Şiş ve sulu. Kötü kız amcığı. Ve seninki en sulusu olacak. En çok somurtan o, değil mi? En sıkı olan da o. Çünkü sen daha kötüsün. Sen kötüden de kötüsün, bunu inkar edebilir misin?”

Evet, öyleydim.

Kötü, çaresiz ya da her neysem umurumda bile değildi. Sadece onun daha yakınımda olmasını istiyordum. Karnımdaki bu ağrıyı, kalçalarımıdaki bu akımı gidermesini istiyordum.

Kötü kız amcığımıdaki bu kasılmayı.

“Arrow, lütfen...”

“Ama bu senin düşüşün, Salem,” diye fısıldadı yüzünü yaklaştırarak ve burunlarımızı birbirine çarpmıştı. “Senin şımarık, somurtkan amcığın. Çünkü ne kadar somurtursa ne kadar sızlanırsa o kadar küçülüyor. Gittikçe küçülüyor, küçülüyor ve sen ona istediği şeyi veremiyorsun.”

“N-ne istiyor?” diye sordum sanki bilmiyormuşum gibi.

Sanki neden bahsettiğini bilmeyecek kadar masummuşum gibi. Ama sorun şuydu, o kadar ileri gitmiştim ki beynimin hiç gücü kalmamıştı.

Bana bir şeyler anlatmasını istiyordum. Bana bir şeyler yapmasını da istiyordum.

Her şeyi. Kötü, ahlaksızca, harika ve muhteşem.

O da bunu biliyordu, nasıl bilmeyecekti? Bileğine tırnaklarımı geçirmiştim, diğer elimi yumruk yaparak tişörtünü tutmuştum ve bir yandan da kendimi karnına doğru iterek neredeyse ona saldırıyordum.

Arrow içinde bulunduğum durumu bilerek sıırıttı. “Kocaman bir alet. İstedğin bu, değil mi? Seni, onunla becermemi istiyorsun.”

Ah Tanrım.

Evet.

Hevesle başımı salladım. “Evet.”

Kalçasının ön kısmını tekrar hareket ettirdi, neresi olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordum ama kalçasını o belirli yere vurduğunda, onunla duvar arasında büküldüm ve gözlerim kapandı.

“Ama ona sahip olamazsın. İstedğin şeye sahip olamazsın. Çünkü amcığın o kadar dar ve küçük ki bununla başa çıkamaz.”

“Tanrım, lütfen,” diye hıçkırdım, tırnaklarım neredeyse derisini parçalayacaktı.

Neredeyse onu kanatacaktı çünkü onu çok istiyordum.

Göğsümü sıkıyor, meme ucumu eklemelerinin arasında sıkıştırıyor, her şeyimin acımasına ve ağrmasına neden oluyordu. “Hayır, kendi şansını kendin mahvettin. Bunu bana surat asmadan önce düşünmeliydin, Salem. Benimle alay etmeden önce. Artık aletimle baş edemezsin. Çünkü bu şeyi benimkinden daha büyük yapmıyorlar.”

Tanrım, yakında *bir şey* yapmazsa patlayacaktım.

“Sen tam bir...”

Sözümü kestiğinde gülüşü, hem keyifli hem de üzgündü ve bir şey yapıyordu.

Eğilip ağzımın köşesini öpünce donup kaldım.

Fısıldamaya başlamadan önce dilini çıkarıp aynı köşeyi yaladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Bak ne diyeceğim. Beni bekledin, değil mi? Benim için endişelendin. *Arkadaşım* olduğundan bahsetmiyorum bile. O yüzden belki sana küçük bir şey verebilirim.”

“Ne gibi bir şey?”

Ağzımın köşesini tekrar öptü; küçük, yumuşak, yatıştırıcı bir öpücük.

“İlk öpücüğün,” diye fısıldadı, sıcak nefesi ağzımın üzerinde dolaşıyordu. “Sana yapmayacağımı söylemiştim ama belki kendi kurulumu çiğneyebilirim.”

“Yapabilir misin?”

“Hı hı. Senin için.”

“Benim için mi?”

“Evet. Sadece nezaketen.”

Ah Tanrım.

Şükürler olsun.

Bunu ona söylemek, teşekkür etmek için ağzımı açmıştım ama bana fırsat vermedi çünkü yapacağını söylediği şeyi yapmıştı.

Bana yıllarca işkence ettikten sonra, bana iyi davranıyordu.

Dudaklarıyla.

Dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı ve bana ilk öpücüğümü –sekiz yıldır beklediğim öpücüğü– verdi, sıcaklık vücudumun her yerinde patlıyordu.

Sıcaklık, şehvet ve ona duyduğum tüm aşk.

Bu iyi bir şeydi, çok uzun zamandır soğuktaydım. Sert kış koşullarında yaşıyordum ve sonunda güneş bana dokunmuştu.

Aslında dokunmaktan da öteydi.

Onun tarafından tüketiliyordum.

Güneşim beni yutmuş ve ben daha nefes bile alamadan beni sarhoş etmişti. Ben daha hiçbir şeyi kavrayamadan, onun dokusunu öğrenemeden, dudaklarının yumuşaklığını ve dişlerinin keskinliğini detaylıca inceleyemeden, iki elini de yüzüme koymuş ve onları genişçe açmıştı.

Yanaklarımı kavrayıp boynumu tutarak beni, ağzımın daha derinlerine girmesini sağlayacak şekilde ayarlıyordu.

Bu, onun ağzımı yemesini, yağmalamasını ve mümkün olan en iyi, en görkemli şekilde ihlal etmesini sağlayacaktı. Üstelik bunların hepsini yapıyordu.

Sanki uzun zamandır beni ısırarak için bekliyormuş gibi ağzımı emiyor, etimi çekiştiriyor ve ısıırıyordu.

Sanki benim için yanıp tutuşuyor gibiydi; ateşi çok derinde ve çok yüksekmış gibi şimdi hepsini dışarı atıyordu.

Bana aktarıyordu, ben de mutlulukla alıyordum.

Zevkle kabul ediyordum.

Öyle ki içime dökebilisin, dilini sokabilisin diye dudaklarımı aralıyordum. Son haftalarda beni deli eden dilini. Çünkü dudaklarını yaladığında ağzını çok parlak ve baştan çıkarıcı gösteriyordu.

Ve bu gece, o dudakları öpme şansını yakalamıştım.

Arrow'umu öpme şansını. Saçlarından tutup onu kendime çekme şansını. Ağzının içinde inleme ve dilimle onun tadına bakma şansını.

Tadı ateş gibi, sıcak ve keskindi. Baharatlıydı.

Boynundaki gümüş zincirle oynayabiliyor, memelerimi onun sert göğsüne bastırabiliyordum. Memelerimi onun çıkık göğüs kaslarına sürtüyor ve karnına doğru itiyordum.

Kendimi bir yay gibi geriyordum, bu onu yalnızca daha da çıldırtıyordu.

Bu sadece başparmaklarını boynumda nabzımın attığı yere bastırmasına, parmaklarının saçlarımı kavramasına, ağzının yoğunluğunu ve ısınısını artırmasına neden olmuştu.

Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, inleyerek ona sürtünyordum.

Ondan başka bir şey daha almıştım. Çok daha fazlasını.

O kadar kötü, açgözlü ve şımarık biriydim ki ondan bir orgazm da almıştım ama bu onun umurunda değildi. Hayır, hiç umursamıyordu. Hatta, beni bunu yapmam için tahrik ediyordu. Dişleriyle ve hırıltılarıyla beni tahrik ediyordu; bu yeterli olmadığında onun kıpırdadığını hissettim.

Beni öpmeye devam ederken dizlerini hafifçe büktüğünü, ellerinin yüzümden uzaklaştığını ve kıcıma doğru gittiğini hissediyordum.

Büyük, sahiplenici elleriyle kıcımın yanaklarını kavramış, oldukça seksi ve tahrik edici bir hareketle beni güçlü uyluklarının üzerine oturtmuştu. Bacaklarımın arasındaki o yer –o ıslak, sıcak ve nabız gibi atan yer– onun kaslı uzvuyla birleşir birleşmez ikimiz de inledik.

Hem göğsü hem de kasıkları titriyordu. Sanki ıslaklığımın pantolonumdan ve minik tangamdan sızdığını hissedebiliyor ve bu hoşuna gidiyordu.

Oturmam için bir taht yapmak hoşuna gidiyordu. Onun için, somurtan şımarık, kötü kız amcığım için, bir *taht*.

Benim için yaptığı tahtta hareket etmemden de hoşlanıyordu.

Hareket ediyor, sürtünüyor ve yer değiştiriyordum. Kasıklarımı yukarı ve aşağı hareket ettirerek o nefis sürtünmeyi kovalıyordum. Ellerimle omuzlarını yoğururken kalçalarımı sekiz çizecek şekilde dans ettiriyordum.

Beni öpmeye devam ederken ağzı, kıcımın üzerindeki parmaklarının tam aksine ıslak, sıcak ve yumuşaktı.

Elleri etimi sıkıp kasarken sert ve öfkeliydi. Hatta beni sanki kuklasıymışım, şişme bebeğiymişim gibi hareket ettirirken kıcıma keskin ve yakıcı bir tokat bile atmıştı.

Onun *vintage* deri ceketinin içinde boğulan şişme bebeği.

Bunu düşündüğüm anda, o noktadaydım.

Beni oraya götürmüştü. Onunla ilk orgazmımı yaşamıştım.

Benim güneşim. Arrow'um.

Çıkardığım inilti o kadar yüksek ve yoğundu ki Arrow bunu da bastırdı. Ağızlarımızı sert ve hızlı bir şekilde birbirine bastırarak ısı-

rıyordu. Yutkunduğunu bile hissediyordum, yutkunurken âdemelması hareket ediyordu.

Ama emin olamıyordum çünkü milyonlarca parçaya ayrılmıştım; kollarında kıvranırken hareketli, terli ve kaygandım, üstelik hâlâ beni öpmeye devam ediyordu.

Gerçi öpücükleri artık daha yumuşaktı. Uykulu, tembel ve puslu. Uyuşuk.

Tıpkı benim gibi ve eğer beni tutmasaydı dengemi kaybedip ayaklarının dibine düşebilirdim.

Bacaklarımı tekrar kalçalarına sararken beni kabaran göğsünde sıkıca tutup bir örümcek maymunu gibi ona tutunmamı sağlamasaydı kesin düşerdim.

Burnumu onun mis gibi kokan, güneş rengi saçlarına gömdüm. “Teşekkür ederim.”

Sessiz kalarak çenesini başımın üzerine sürttü.

“Benim için kuralını çiğnediğin için,” diye devam ettim.

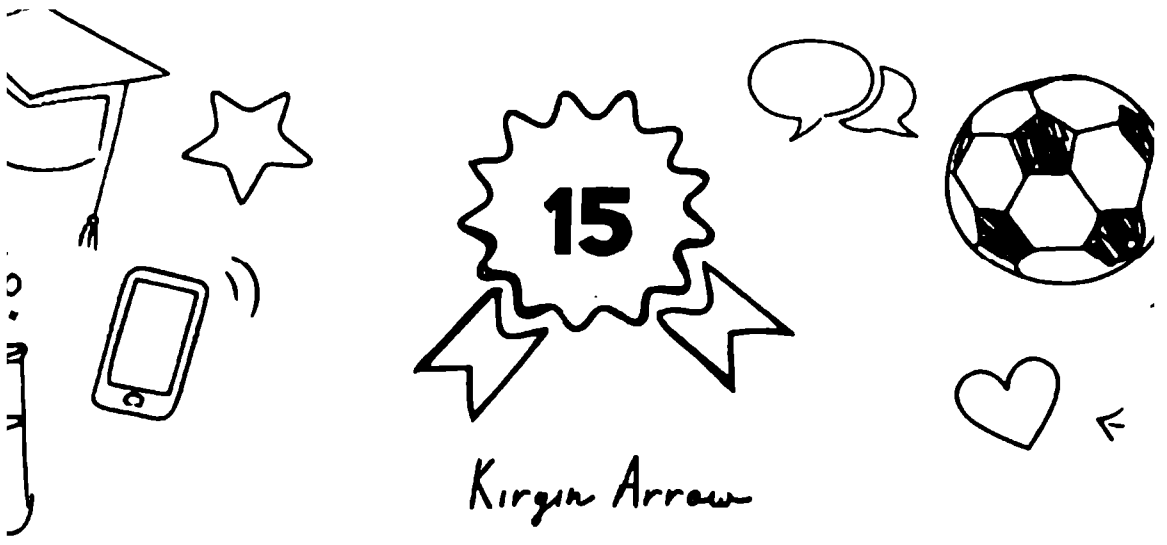
Mırıldandı. “Belki de beni etkiliyorsundur.”

Omzunu öptüm. “Yani artık senin yara bandın mıyım?”

Tutuşunu gevşeterek beni neredeyse göğsüne yapıştırdı ve buna bayılıyordum.

Onu seviyordum.

“Hayır,” diye ben itiraz edemeden devam etti. “Kız kardeşini unutmak için seni kullanmayacağım. Ben bile o kadar pislik biri değilim. Ayrıca sende bir yara bandında aradığım özellikler yok.”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum.”

Annemin sesi, beni evimin ön kapısında durdurmuştu.

Uykulu Salem’i içeriye ve yukarıdaki odasına kadar taşıdıktan sonra çıkmak üzereydim. *Gün ışığı* sarısına boyanmış odasına.

Bunu, onu yatağına yatırırken fark etmiştim.

“Odadaki her şeyin sarı olmasının bir nedeni var mı?” diye sordum hayatımda ilk kez onun küçücük odasına bakarak.

“Gün ışığı sarısı,” diyerek beni uykulu bir şekilde düzeltti. “Bu benim en sevdiğim renk. Bana güneşi hatırlatıyor.”

Battaniyesini üzerine örttüm. “Güneşe biraz fazla takıntılısın, bunu biliyorsun, değil mi?”

Kendini bir top gibi kıvırmıştı, hâlâ onu tepeden tırnağa örten ceketimi giyyordu. “Biliyorum. Güneşimi seviyorum.”

Ama şimdi kapıda donup kalmıştım; elim kapının tokmağında, çevirmeye hazır bir şekilde annemin bir şey görüp görmediğini merak ediyordum.

Beni onunla, ona yaptığım şeyle görüp görmediğini. Onu barda gördüğümden beri benimle alay eden bakire ağzına nasıl saldırdığını görüp görmediğini.

Hiç kimse daha önce oraya dokunmamıştı.

Aman Tanrım.

“Oğlumun pes eden biri olmadığını sanıyordum,” diye devam etti annem ve sonunda neden bahsettiğini anlayacak kadar aklım başıma geldi.

Ablası, Sarah’dan bahsediyordu.

Ondan değil.

Sekiz yıldır birlikte olduğum kızdan bahsediyordu. Bana ihanet eden kızdan. Beni aptal yerine koyan kızdan. Onun yüzünden başarısız olduğum kızdan.

Annemle, –hesaplaşmamla– yüzleşmek için döndüğümde tüm huzur, son bir saatin tüm sıcaklığı yok oldu.

Onun yerine, *onları* hissediyordum.

Böceklerin süründüğünü ve derimi tırmaladığını hissediyordum. Yakamın altının sıcaklaştığını hissediyordum. Seğirmeleri hissediyordum.

Utanç hissediyordum.

İşte bu. Bu hissin adı *utançtı*.

Annem beni hep bu duruma düşürüyordu, bu yüzden bu eve gelmek istememiştim.

Bu yüzden onunla konuşmak istememiştim.

Çünkü gözlerinin içine baktığımda ne bulacağımı biliyordum.

Büyük bir hayal kırıklığı.

Beni mükemmel yapan kadın. Bana asla hata yapmamayı öğreten kadın.

Kendi başıma araba kullanmayı öğrenene kadar beni antrenmanlara, maçlara götüren kadın. Kendi başıma üstesinden gelebilene kadar geceleri geç saatlere kadar ödevlerimi kontrol eden, sınava hazır olup olmadığımı kontrol eden kadın.

Annem.

“Ben pes eden biri değilim,” dedim sıkılı dişlerimin arasından.

Değildim.

Öyle olmadığımdan emin olmuştu. Bu onun hayatının amacı olmuştu.

Benim hayatımın amacı olmuştu.

“Değil misin? Buna ne diyorsun o zaman? Bu gece yaptığın şeye.” Annem başını sallayarak öne çıktı. “Sana her şeyimi verdim. Elimden gelen her şeyi verdim, üstelik bu çok zordu, Arrow. Baba-
nın ölümünden sonra tek başına bir çocuk yetiştirmek zordu. Onun
‘c koyulabilecek bir çocuk yetiştirmek daha da zordu. Ama
‘aptığımdan emin oldum. Babanı senin içinde yaşattığımdan
‘ım. Onun ölmesine asla izin vermedim. Başarılı olman, en

iyisi olman için sana her fırsatı sağladım. Babanın ve benim gurur duyacağımız türden bir evlat olman için. Ama şu haline bak.

“Kariyerin tehlikede. Sorunların için terapiye gidiyorsun. Benim bile sahip olduğunu bilmediğim sorunların. Ve evleneceğin kızıdan ayrıldın. Buna pes etmek denmez de ne denir?”

Beni aldattı.

Ona haykırmak istiyordum.

Sarah'nın beni aldattığını haykırmak istiyordum.

Üstelik bunu en iyi arkadaşımın aylarca yapmıştı.

Ona güvenmiştim.

Ona güvenmiştim ama o bana ihanet etmişti. Beni aptal yerine koymuştu ve ben kördüm. Her şeye karşı kördüm.

Onunla evlenecektim ve evlenirdim de. O mesajlar olmasaydı evlenirdim. Onu karım yapacaktım, o da beni aptal yerine koyacaktı. Acaba evlendikten sonra da ilişkisine devam eder miydi? Yapmayacağını söylediğini biliyorum ama yine de merak ediyordum.

Parmağında benim yüzüğüm varken de güvenimi suiistimal edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Los Angeles'tan ayrıldığım gün ayağımla ezdiğim ve kırdığım yüzük.

Ama bunu anneme söylemeyecektim. Söyleyemezdim.

Zaten benim pes eden biri olduğumu düşünüyordu. Çoktan hayal kırıklığına uğramıştı. Gerçeği öğrense nasıl tepki verirdi?

Sarah'nın beni kandırdığını ve benim bunu bilmediğimi. Oğlunun bu kadar kör ve lanet olası bir aptal olduğunu, bu konuda hiçbir fikri olmadığını. Oğlunun aldatıldığını.

Mükemmel oğlunun aslında o kadar da mükemmel olmadığını bilmek onu yıkardı. Mükemmel oğlunun başarısız biri olduğunu bilmek istemezdi.

Onun –ya da herhangi birinin– bu ayrılığı bilmesini bile istememişim. Ama sanırım haberler Los Angeles'ta yayılmış ve annem de öğrenmişti.

Ama hepsi bu kadar.

Tek bilecekleri bu olacaktı.

Takımımın Ben'i yumrukladığım için benden nefret etmesi, aptal olduğumu düşünmelerinden daha iyiydi.

Geçen sezon, sol kanat forvetimiz karısının onu aldattığını öğrenmişti, hiçbir şeyden haberi yoktu. Bunun nasıl olduğunu merak etmiştim.

Nasıl olur da bilmezdi?

Bir erkeğin böyle şeyleri bilmesi gerekmez miydi? Bu, sahada oynama becerisinden şüphe etmeme neden olmuştu. Özel hayatından bu kadar habersizse oyuna yüzde yüzünü vereceğini nereden bilebilirdim ki? Üstelik bunu düşünen sadece ben değildim. Birkaç kişi ona acımişti, diğerleri aptal olduğunu düşünmüştü.

Ben aynı pozisyonda olmayacaktım.

Ben lanet olası Sarışın Arrow'dum.

Kimse benim sahadaki kararlarımı sorgulayamazdı.

Sarah'nın asla ağzını açmayacağını biliyordum çünkü itibarı onun için her şeydi. İnsanların, benimleyken bacaklarını bir başkası için açtığını düşünmesini istemezdi. Ben'in de asla bir şey söylemeyeceğini biliyordum, bu onu daha az kurban gibi gösterirdi.

Ayrıca, annem Sarah'yı seviyordu. O, annemin hiç sahip olamadığı kızı gibiydi ve bu hayali onun için bozamazdım.

Onu bu şekilde incitemezdim.

Onu daha fazla hayal kırıklığına uğratamazdım.

Her ne kadar gözlerimi onun üzerinde zar zor tutabiliyor olsam da, "Not edildi, anne," diye acı dolu bir şekilde cevap verdim. "Bence şimdi uyumaya devam etmelisin yoksa yarınki uçuşuna geç kalacaksın."

"Başından beri onunla olan ilişkiye karşıydım. Ama sen kendini kanıtladın. Buna degeceğini ispatladın. Ama sanırım içgüdülerime güvenmeliydim. Bir kızın dikkatini dağıtacağını ve uğruna çalıştığımız her şeyi mahvedeceğini bilmeliydim. Babanı tekrar öldürmene izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun? Odaklanmanı kaybedecek kadar aptal olduğun için tekrar ölmeyecek. Beni anlıyor musun? Ne yapman gerekiyorsa yap ki geri dönüp babanın hayalini gerçekleştirebilesin," dedi ve beni karanlıkta bıraktı.

Babamın hayali.

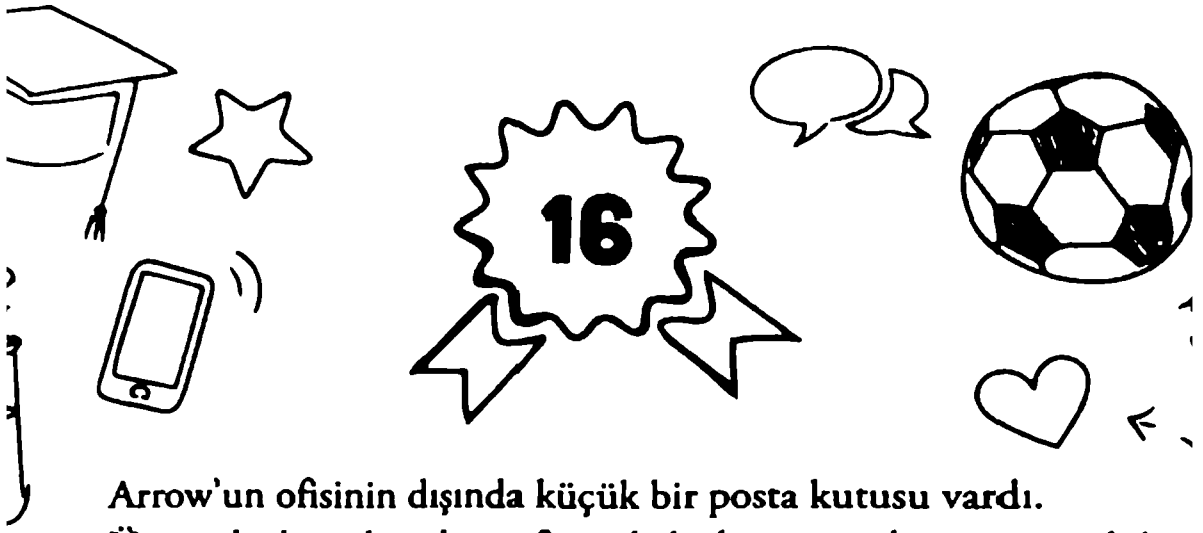
Avrupa Ligi'nde oynamak. Öldüğü için gerçekleştirilemeyen hayali.

Geceye adım atarken kotumun cebinden sigaramı çıkardım. Bir tane yaktım ve kocaman bir duman bulutunu gökyüzüne doğru üfledim.

Bazen merak ediyordum, eğer babam o hayali kendi gözleriyle görmeseydi, o hayal benim olur muydu?

Ve... acaba başka hayallerim olabilir miydi? Kendi hayallerim.

Ya da her evlat babasının hayallerini mi miras alırdı?

Arrow'un ofisinin dışında küçük bir posta kutusu vardı.

Üzerinde de mektupları, ofis içi belgeleri ve notları içine atabileceğiniz ince bir açıklık bulunuyordu. Ayrıca üzerinde küçük bir kilit de vardı, kutuyu açmak ve insanların ona bıraktığı tüm postaları almak için anahtarını yerleştirebileceği parlak gümüş bir kilit.

Pazartesi günü dersler başlamadan önce ona bir not –küçük bir not– bırakmayı planladığım yer burasıydı.

Bu, ona göndermeyi umduğum uzun not serisinin ilk notuydu. Kararlılığını zayıflatmak için tasarlanmış notlar.

Ve onu baştan çıkarmak için.

Evet, daha önce hiç kimseyi baştan çıkarmamıştım. Ya da en azından öpüştüğümüz geceye kadar öyleydi.

Dünyamı sarsan ve beni azgın, açgözlü bir kıza dönüştüren öpücük; aynı zamanda onun bacağına beceren, havai fişek gibi boşalan bir kıza dönüştüren.

Ama konumuz bu değildi.

Konumuz şuydu ki baştan çıkarma sanatı hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum. O gece her ne yaptıysam tamamen içgüdüselidi.

Şimdi de öyle yapacaktım.

İçgüdülerimi takip edecek, ona küçük notlar bırakarak onu baştan çıkaracaktım. Bu en bariz, en kolay yol gibi görünüyordu, değil mi?

Ona yıllardır mektup yazıyordum.

Ona kâğıt üzerinde bir şeyler söylemeye alışkındım ve şimdi de ona söylemek istediğim birkaç şey vardı.

Beni istediği her şey için kullanabileceği ve bunun onu bir pislik yapmayacağı gibi şeyler. Ya da bana mükemmel bir yara bandında ne istediğini söylerse, ona bunu vereceğim gerçeği gibi şeyler.

Ama bir sorun vardı.

Üstelik bu sorun, cebimde mektupla ofisinin bulunduğu ikinci kata çıkana kadar aklıma gelmemiştir.

Aslında baştan çıkardığım kişinin futbol koçum olması sorunu.

Diğer sorunların farkındaydım. Ablam öğrenirse çıldıracağı gibi sorunlar. Bana isimler takar ve benden nefret ederdi. Ama zaten benden nefret ediyordu, değil mi?

Ya da Leah'nın da bir itirazı olabileceği gerçeği gibi.

Yemek planından da anlaşılacağı gibi Sarah ve Arrow'un birlikte olmasını seviyordu. Bu yüzden benim –kötü, kuralları çiğneyen kız kardeşin– oğlunu baştan çıkarmayı planlamasından hoşlanmayacaktı. Arka bahçesinde öpüştüğümüzü görmemesi bile bir mucizeydi, bunun için son iki gündür şanslı yıldızlarıma şükrediyordum.

Ama nasıl olduysa, Arrow'un St. Mary'de öğretim görevlisi olduğu –geçici de olsa, yine de öğretim görevlisiydi– ve benim de onun öğrencisi olduğum aklımdan çıkmıştı.

Bir öğretmeni baştan çıkarmak kesinlikle kurallara aykırıydı. Bu kadar büyük –gizlice dışarı çıkmaktan ve gizli ceptelefonu saklamaktan bile daha büyük– bir suç için beni kesinlikle bir yere kapatabilirlerdi.

Bu da başka bir şeyi fark etmemi sağlamıştı.

Yatağımın altındaki mektuplar.

Hepsi Arrow'a hitaben yazılmıştı, yıllarca yazdıktan sonra birdenbire daha da yasak hale gelmişlerdi, değil mi?

Arrow'un ofisine doğru yürürken küçük not cebimde ağırlaşmıştı, yanlarından geçtiğim insanlar müdirenin vasisi olduğum için bana şöyle bir bakmaktan fazlasını yapıyordu. Ben de o mektupları saklamaya karar vermiştim. Eskiler bavulumda kilitliydi ama ona yazdıklarım yatağımın altındaydı. Belki hepsini Poe'nun ceptelefonunun bulunduğu üçüncü kattaki tuvalete falan da saklayabilirdim.

Cezalandırılmaktan korkmuyordum ama kimsenin onlara bakmasına izin veremezdim.

O mektuplar benim en büyük sırrımdı. En değerli eşyalarım. Onlar benim çok da cadı olmayan kalbimin özlemlerini ve itiraflarını saklıyordu.

Lanetli aşkımın hikâyesini saklıyorlardı, bunları kimse asla bilmemeliydi.

En azından onları yazdığım adam.

Aştan nefret ediyordu, değil mi?

Onu sevdiğimi bilmesine izin veremezdim. Ona asla söyleyemezdim.

Yani o mektuplar sadece bana aitti, onları saklamam gerekiyordu.

Birkaç saniye ofisinin etrafında dolanıp ortalığın sakinleşmesini bekledim, sakinleştiğinde notu aceleyle içeri attım.

Beş dakika sonra aşağıda, dolabımdan kitaplarımı çıkarıyordum. Kalbim boğazımdaydı ve dişlerim dudaklarımı mahvediyordu.

Notu okuduğundaki yüz ifadesini hayal edip duruyordum.

Kesinlikle kaşlarını çatacaktı. Ayrıca çenesini sıkabilir ve yanındaki o kas da ortaya çıkabilirdi.

Ve gözleri kararabilirdi.

Evet, kesinlikle.

Notumu gördüğünde ne yapacağından emin değildim ama...

Artık tepkisini hayal etmek ya da ne yapacağını merak etmek zorunda değildim çünkü o buradaydı.

Ortaya çıktığında dolabımın kapısını kapatıyordum.

Merdivenlerin yanında duruyordu.

Uzun, geniş, bej boyalı ve metal korkuluklu beton bir merdivendi. Koridorun tam ortasında yer alıyordu; aşağı yukarı yürüyen, kendi işlerini halletmeye giden insanlarla doluydu.

Ama merdivenin dibinde durmuş, gözlerini bana dikmiş olan Arrow donup kalmıştı.

Ve haklıydım.

Gözleri karanlık görünüyordu. Aynı zamanda yanıp sönüyor ve parlıyorlardı, bana bakış şeklinden notu okuyup okumadığını tahmin etmeme gerek kalmamıştı.

Tüm harika vücudu bu bilgiyle çığlık atıyordu.

Elleri iki yanında yumruk halini almıştı, beni kaslı bacaklarının üzerinde tutan ve boşalmamı sağlayan elleri. Memelerimi sıkıdığı elleri.

Bu arada sırada göğüslerim, meme uçlarım ve bacaklarımın arası da uyanmıştı.

Her şey uyanmış, nabız gibi atıyor ve şişiyordu.

Ona hafifçe gülümseyerek dudağımı ısırdım.

Beklediğim gibi gözlerini bana dikerek çenesini sıktağında, kitaplarımı fırlatıp ona doğru koşmak istedim.

Sert çenesini ve keskin yanaklarını öpmek istiyordum. Muhteşem, yumuşak dudaklarını öpmek; o da beni öpüp açgözlü ve şımanık olduğum için benimle alay ederken okul eteğimle karnına doğru kıvrılmak istiyordum.

Onun için yazdığım kelimeleri söylemek, kulağına fısıldamak istiyordum.

Sevgilim Arrow,

Bir erkekle olan ilk öpücüğüm ve ilk orgazmım için teşekkürler. Hem muhteşem hem de çok seksiydi. Belli ki parmaklarım şimdiye kadar, senin süper muhteşem bacaklarının yaptığı işi yapamamış.

Bilmeni isterim ki ben yatağmda yalnız başıma uyurken verdiğin öpücük ve orgazm beni sıcak tuttu. O kadar sıcaktı ki gecenin bir yarısı kalkıp serin hava girsin diye odamın penceresini açmak zorunda kaldım.

Bunun tenimdeki sıcaklığı düşürmeye yeteceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Görünüşe göre, seni öpmek güneş öpmek ve bacaklarına binmek de ateşli bir haleye binmek gibiymiş. Bu yüzden sert önlemler almak zorunda kaldım.

Tüm kıyafetlerimi çıkarıp çıplak uyumak zorunda kaldım ki bu da bir ilkti. Yani teşekkür ederim. Bu, garip bir şekilde özgürleştiriciydi.

Hep senin olan,

Yara bandı

Not: Bugün de sutyen giymiyorum, o küçük tangalara da veda ettim. Zaten pek bir işe yaramıyorlardı. Böyle daha iyi ve daha özgürleştirici. Harika bir gün geçir!

Amımda bir zonklama hissederek kalçalarımı sıktım.

Çıplak amımda.

Mektupta yalan söylememiştim; hardal rengi eteğin altına gerçekten hiçbir şey giymemişim. Ve bir şekilde, kalçalarımın sıktağımı biliyordu.

Çünkü gözleri eteğime kaydı, ben de kitaplarımı göğsüme bastırdım. Meme uçlarım o kadar sert ve belirgindi ki beyaz bluzumdan, kalın kazağımdan dışarı fırlıyorlardı.

Kolundaki kalın bir damarın yerinden fırladığını gördüğüme yemin edebilirdim. Hatta bir adım öne çıktığını bile görüyordum; bakışlarını eteğime sabitlemiş, sanki bana doğru geliyordu.

Sanki etrafta dolaşan insanlar olduğunu ve kampüsün meşhur kişinin, kampüsün kötü kızına gerçekten sert bir şekilde baktığını fark etmeye başladıklarını umursamıyormuş gibiydi.

O sırada zil çaldı, o da gözlerini yukarı kaldırdı; yanakları kızarmış, boynundaki tendonlar gerilmişti.

Sırf yaramazlık olsun diye, ağzımı *hoşça kal* diye oynatmadan önce o bakarken altdudağımı dışa doğru sarkıttım.

Bütün gün bir sisin içinde geçiyor gibiydi. Bütün derslerimi sersem bir şekilde yapmıştım. Kızlarla konuşmuş, öğle yemeğimi yemiş ve haftalık randevumuz için Miller'la buluşmuştum.

Ama günün sonunda dolabımı açtığımda sis dağıldı. Çünkü dolabımın içinde bir kez katlanmış bir not bulmuştum. O kadar sevinmişim ki dolabıma nasıl girdiği umurumda bile değildi. Ayrıca, ne fark ederdi ki? Ondan bir not almıştım!

Bu beni baştan çıkarmak için başka bir girişim mi, Salem?

Çünkü ilk seferinde sana iyi davrandığımı söylemeliyim. Çok, çok iyi. Ama artık sabrım tükeniyor. O yüzden bulmam için bir not daha bırakmadan önce iyice düşün.

Ayrıca, kızların bana gizlice bir şeyler vermesine alışkın olduğumu bilmelisin. Gerçi bunların çoğunun trigonometri defterinin arkasına beceriksizce yazılmış seksi bir nottan ziyade giyim eşyaları olduğunu söylemeliyim.

Not: Notunun arkasındaki denklem yanlış. Aşağıda doğru çözümü bulabilirsin.

Not 2: Yarın akşam yemeğinden sonra birebir futbol antrenmanına geç kalma.

Sııttım.

Ona verdiğim notu, bir trigonometri denkleminin arkasına yazarak çuvalladığımı bilsem de gülümsememi engelleyemiyordum.

Cevap yazmıştı.

Bana *cevap* yazmıştı!

Son sekiz yıldır gizli aşk mektupları yazdığım adam bana cevap

yazmıştı. Her ne kadar pek cesaretlendirici bir mektup olmasa da. Yani, ölmek üzere olan, çaresiz bir adam gibi üzerime titremiyordu ama bu da bir şeydi.

Kalbimi hızlandıran ve ona ertesi gün posta kutusuna bırakacağım bir not daha yazmama neden olan bir şeydi.

Sevgilim Arrow,

Bana meydan mı okuyorsun? Posta kutuna gizlice bir parça giysi sokamayacağımı mı söylemeye çalışıyorsun?

Beni şimdiye kadar daha iyi tanıman gerektirdi. İstersen posta kutuna minik tangalarımı ve sütyenlerimi bırakabileceğimi çok iyi bilmelisin.

Tek sorun şu ki ikisini de giymiyorum, hatırladın mı?

Bu arada, koridorda bana diik diik bakmayı kesmelisin. Biliyor musun bilmiyorum ama bu seni çok seksi gösteriyor. Ayrıca beni ıslatıyor. O kadar ıslaktım, o kadar tahrik olmuş ve sancılıydım ki dün bu konuda bir şeyler yapabilmek için trigonometri dersinde izin alıp tuvalete gitmek zorunda kaldım.

Ve bir şeyler yaptım da.

Gözlerinin koyu rengini ve çenenin o tahrik edici sıkılığını düşünürken kendime dokundum.

Hep senin olan

Yara bandı

Not: Trigonometri problemini çözdüğün için teşekkürler. Miller. sahte matematik becerilerim karşısında çok şaşırdı.

Not 2: Bu akşamki birebir seansımız için çok heyecanlıyım.

Not 3: Bilmeni isterim ki kendi kendime verdiğim orgazmın senin bana verdiğin orgazmın yanında hiçbir önemi yoktu. Ayrıca haklıydın. Amım şiş, sıkı ve dolgun. Seninki gibi büyük, kalın bir alet için mükemmel.

Yine, günümü bir sis içinde geçiriyordum ama futbol sahasına gitme zamanı geldiğinde, dolup taşmıştım.

Onu etkilemek umuduyla oraya erken bile gitmiştim ama o çoktan oradaydı.

Sahanın kenarında duruyor, ona doğru yürümemi izliyordu. Yüz ifadesi pürüzsüzdü ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Ona merhaba demek için ağzımı açtığımda aniden sözümü kes-ti. "Koşman üzerinde çalışacağız."

“Ne?”

“Koşu,” dedi kısaca. “Üzerinde çalışacağız.”

“Neden?”

“Çünkü koşmak dizlerle ilgilidir. Ve dizlerinin üzerinde çalışmamız gerekiyor.”

Solgun dizlerime baktım. “Dizlerimin nesi var ki?”

O da dizlerime bakıyordu ama belli bir duygu eksikliği vardı. Her şeyi o kadar klinik olarak, o kadar profesyonelce yapıyordu ki... hayal kırıklığına uğramıştım.

“Koşarken onları daha fazla kaldırmalısın,” diye açıkladı gözlerini tekrar yüzüme dikerken. “Bu duruşuna yardımcı olur, bu da topa vurmaya ve gol atmaya yardımcı olur. Futbolun özü de aşağı yukarı bu zaten.”

Şu anda tam bir koç gibi görünüyordu. Tıpkı ofisinde olduğu gibi.

En azından ofisinde, derisinin hemen altında oturan bir duygu parçası vardı. Burada ise tamamen duygusuzdu.

Boynunda bir düdük bile vardı. Bileğine takılı büyük saatiyle birlikte, son derece ulaşılmaz ve otoriter duruyordu.

Sahada kalan birkaç öğrenciye dikkat ederek ona yaklaştım. Buna neredeyse hiç tepki göstermedi ama ben yılmadım. “Bir şeyler hakkında konuşmayacak mıyız?”

O zaman çenesi hareket etti. “Futbolla mı ilgili?”

“Şey, hayır. Ama...”

“O zaman, hayır. *Bir şeyler* hakkında konuşmayacağız.”

Güneş batıyor ve gökyüzü yanık turuncuya bürünerek saçlarının altın tellerini aydınlatıyordu. Parmaklarımı birbirine sürterek saçlarının kadifemsi hissini hatırlıyordum.

Bu bana devam etmem için cesaret verdi. “Ne yani, sen bana dur diyene kadar sahada koşmam mı gerekiyor?”

Bana anlaşılmaz bir bakış attı. “Amaç bu.”

“Ve sen de beni izleyeceksin.”

“Seni izleyeceğim, evet.” Parmağıyla saatine vurdu. “Şimdi harekete geç. Gün ışığını kaybediyoruz.”

Başımı yana eğdim ve ona küçük bir gülümseme bahşettim.

“Peki. Senin için koşmamı istiyorsan, senin için koşarım. İzlemek istersen de izleyebilirsin. Ama sana bir şey söyleyeyim, *koç*. Bunu bir gösteri haline getirmekten çekinmem.” Sonra sesimi kısarak fısıldadım. “Senin için.”

Ve ben de öyle yaptım. Ona bir gösteri sundum.

Çıplak bacaklarımı kaldırarak sahanın etrafında koştum. Gözlerimiz her karşılaştığında ona gülümsedim. O da beni ve gülümsememi, nabız gibi atan çenesiyle ve kısık gözleriyle izledi.

Bitirdiğimizde saçlarımı çözüp savurdum. Çünkü beni dağınık seviyordu.

Hatta birkaç dakika kaslarımı esnettim.

İşim bittiğinde, eşyalarımı toplamak için yavaşça eğildim. Hepsinin önünde, hepsi bir gösterinin parçasıydı.

Bunları nereden öğrendiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama şimdi kendimi durdurmayacaktım.

“Ders için teşekkürler,” dedim ona, hâlâ hareketsiz duran terli ve kızarmış halini izliyordum. “Sanırım dizlerim ve duruşum üzerinde gerçekten çalıştık, değil mi? Benim üzerimde daha fazla çalışman için sabırsızlanıyorum.”

Tamam, belki de son cümle biraz sevimsizdi.

Ama her neyse.

Hiçbir zaman baştan çıkarma tanrıçası olduğumu söylememiştim. Ben sadece Salem’dım, cadı gözleri ve cadı ismi olan bir kız. Ama cadı bir kalbe sahip değildim.

Ertesi gün dolabımda bir not bulana kadar bu galibiyetin –bunun bir galibiyet olduğunu düşünüyordum çünkü seansımızın sonunda damarları bronz teninden dışarı fırlıyordu ve boynu sürekli gergindi– tadını çıkarıyordum.

Dün benim için tam bir şov sergiledin. Seni hafife aldığımı itiraf etmeliyim. Sahada koşarken ve küçük bacaklarını zıplatırken gerçekten kararlı görünüyordun, bir iş pozisyonu için mülakat yapıyormuşsun gibi benim için çok çalıştın.

Her ne kadar cazip bir aday olsan da korkarım ki bacaklarını; şişkin, sıkı ve dolgun amcığını benim zevkım için gönüllü olarak açman teklifini reddetmek zorundayım.

Şu anda daha deneyimli birini arıyorum. Sadece bacaklarıma bindiğinde ve onun meme uçlarıyla oynadığımda boşalmayan birini. Gerçek bir sevişme özgeçmişli olan birini. Böylece zamanımı ona büyük, kalın aletimi nasıl emeceği veya ona nasıl bineceği gibi temel becerileri öğretmekle harcamak zorunda kalmam.

Tüm sinirlerimi boşalttığım kısma atlayabilirim.

Bir dahaki sefere, iyi şanslar.

Bitirdiğimde neredeyse notunu buruşturacaktım. Neredeyse ofisine koşup böyle bir pislik olduğu için suratına bir tokat atacaktım.

Gün boyunca sözleri kafamda yankılandı; Poe, Callie ve Wyn ile kütüphanede trigonometri ödevim üzerinde çalışırken hâlâ yankılanıyorlardı. Belki de bu yüzden Arrow'un koridorda yürüdüğünü görmemiştim. Ama kızlar bunu kaçırmamıştı.

Hatta Poe ona seslendi. "Selam, koç. Seni burada görmek ne güzel."

Köşede duran masamıza doğru yürüdüğünü hissettiğimde başım öne eğikti ve defterime –ne olduğunu hatırlayamasam da– bir şeyler yazmak üzereydim.

Masaya ulaşır ulaşmaz Callie atladı. "Özellikle aradığınız bir şey var mı? Belki bir kitap."

Onu öldürecektim, hem Callie'yi hem de Poe'yu.

"Belki aramanıza yardım edebiliriz," dedi Wyn, onu da listeme eklemiştim.

Onların arkadaşım olduğunu sanıyordum. Beni önemsediklerini sanıyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir şey bilmiyorlardı. Yani, onun sırlarını –sahte sakatlık, aldatma ve ben– ona âşık olduğumu bilmiyorlardı.

Tek bildikleri, o yanıma geldiğinde çok kızardığım ve onu bir köşede dururken gördüğümde barlarda kaybolduğumdu. Bir de bazen uzun süreler boyunca uzaklara baktığımı.

Başım hâlâ eğik olduğu için sadece gri spor ayakkabılarını görebiliyordum ama yüz ifadesini hayal edebiliyordum çünkü bu artık benim olayımdı. "Bu çok nazik bir teklif. Liseli öğrencilerin bu kadar yardımcı olabileceğini hiç bilmiyordum. Ama sanırım kendim halledebilirim."

Korkarım benim için bacaklarını açma teklifini reddetmek zorundayım...

Pislik. Puşt.

Poe öne doğru eğildi. "Tamam, gerçekleri konuşalım. Futbola karşı hiçbir ilgim yok. Ama seni seviyorum."

"Peki, ben bunu hak edecek ne yaptım?" diye sordu.

"Geçen hafta arkadaşımıza yardım ettin," diye yanıtladı Callie. "O kötü kızlara karşı."

"Evet, şiddet umurumda değil," diye devam etti Wyn. "Çünkü sanat yapmak varken neden savaşılmı ki? Ama bunu gerçekten takdir ettik. O yüzden teşekkürler."

Evet, bunu duymuşlardı. Olay olduğunda hepsi yurtttaydı ve onlara anlattığımda gerçekten çok etkilenmişlerdi.

Hiçbir şey söylememişti ama tüm kibirli ihtişamıyla onlara çenesini salladığını hissedebiliyordum, bu da beni sandalyemde kıvrandırıyor. Tam başımı kaldırıp bu saçmalığa bir son vermek üzereydim ki Poe tekrar söze girdi. "Madem bu kadar yardımseversin, belki de arkadaşımıza bir kez daha yardım edebilirsin."

Ne?

"Evet. Matematikte berbat. Miller da bunu fark etmeye başladı. Belki Miller'la bu konuda konuşabilirsin?" dedi Callie tatlı tatlı cıvıdayarak.

"Vaktin varsa ona biraz da trigonometri öğretebilir misin?" diye sordu Poe tipik baş belası sesiyle.

Wyn yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Aynı fikirdeyim."

O anda deftere bakıyormuş gibi yapmayı bırakıp başımı kaldırdım. Gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu gördüm.

Koyu mavi ve sıcak.

Ama şimdilik onu görmezden gelip kızlara baktım. "Trigonometri konusunda berbat değilim."

Callie öne doğru uzanıp elimi sempatiyle sıktı. "Kesinlikle öylesin."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Trigonometriyi seviyorum."

Omzumu sıkma sırası Poe'daydı. "Hayır, sevmiyorsun. Çünkü kimse trigonometriyi sevmez."

“Biliyorsun...”

“Miller sana sorun mu çıkarıyor?” diye sözümü kesti.

Sonunda ona bakmak zorunda kaldım, bunu yaptığımda defterimin köşesini buruşturmak zorundaydım çünkü gözleri tamamen kararmıştı ve bana yakından bakıyordu.

Ona ters ters baktım. “Hayır. Çıkarmıyor.”

Keskin nefes verişinden de anlaşılacağı üzere bundan hoşlanmamıştı. “Bir sorun olursa bana gelmeni söylediğimi sanıyordum.”

Tanrım, agresif tavırlarıyla beni çok kızdırıyordu. Sanki bana sahipmiş gibi. Sanki tüm problemlerimi halletmek ve tüm sorunlarımı ortadan kaldırmak istiyormuş gibi.

Karnımda yarattığı kasılmaları ve baskın ses tonu karşısında kalçalarımı sıkma isteğimi bastırdım. “Ve ben de sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim.”

Arrow bana bakarken sessizleşti, uzun boylu ve otoriterdi; pazıları ve omuzları kasılıp kalmış ve spor tişörtünün içinde gözler önüne serilmişti.

Çenesini yukarı kaldırarak, “Bu trigonometri ödevin mi?” diye sordu.

Defteri onun görüşünden saklamak istercesine kendime yaklaştırdım. “Evet.”

“Sana öğretebilirim,” diye teklif etti.

“Pardon?”

“Haklılar. Trigonometride berbatsın.”

Ve aman Tanrım, kendimi kaybettim.

Kendimi tamamen kaybettim.

Defterimi yüksek bir sesle kapattım, o kadar yüksekti ki ben bile irkilmiştim. “Teklifin için teşekkürler. Ama korkarım ki reddetmek zorundayım. Yardıma ihtiyacım yok.” Ateş saçan bakışlarının altında ayağa bile kalktım. “Bana bir şey *öğretmene* ihtiyacım yok. Her şeyi kendi başıma öğrenebilirim. Hatta, bu gece başlayacağım. Bir şeyler öğrenmeye yani. Temel trigonometri becerilerini. Üstelik bitirdiğimde, bu konuda o kadar iyi olacağım ki bana bir şey öğretmeyi teklif ettiğin için ağlayacak ve kaderine lanet edeceksin.”

Onu, güneşimin sımsıkı sarılmış karanlık formunu görmezden

gelerek bana eğlence ve hayranlık karışımı bir duyguyla bakan kızlara döndüm. “Ben gidiyorum. Dramatik bir çıkış yapabilmem için sizin de beni takip etmeniz gerekiyor.”

Öyle de oldu.

Dramatik bir çıkış yaptım ve kızlar, hiç sahip olmadığım kız kardeşlerim gibi beni takip etti.

Saatler sonrasında yani gece yarısı, beni bara kadar da takip etmişlerdi, orada eğitim almayı planlıyordum. Rasgele bir adam bulup onunla sevişecek ve aptal bekâretimden kurtulacaktım.

Bunun aşırı duygusal bir tepki olduğunu ve durup düşünmem gerektiğini biliyordum –ki bunu arkadaşlarım da söylemişti– ama çok kızgındım.

Çok üzgün ve çok incinmiştim.

Canım yanıyordu, tamam mı?

Canımı acıtiyordu.

Benim dışımda herkesi, barda bulduğu herhangi bir kızı becerecek olması *canımı yakıyordu*. Bunca yıldan sonra nihayet beni görmesi ama yine de ilgisini çekememek canımı yakıyordu. Beni hâlâ becerecek kadar çekici bulmaması.

Ondan beni sevmesini istemiyordum ki değil mi?

Ondan sadece beni kullanmasını, vücudumu kullanmasını istiyordum ve o bunu bile yapmıyordu. O kadar incinmiştim, ona o kadar âşıktım ki bu yüzden aklımı kaçırmıştım.

Bu yüzden birini bulmak için dans pistine ilerledim. Bekâretim alacak ve beni sevdiğim adam için mükemmel yapacak birini.

Neden ağlamak istediğimi bilmiyordum. Neden kusmak istediğimi de bilmiyordum.

Çalan şarkı en sevdiğimdi –Lana Del Rey’den “*Born to Die*”– vücudum şimdiden şarkıyla birlikte sallanıyordu. Şimdiden kalçalarımı kıvrıyor, tıpkı onun bacaklarında orgazmımı kovalarken yaptığım gibi sekiz rakamı şeklinde hareket ettiriyordum.

Ellerimi havaya kaldırdım ve şarkının yavaş ritmine, sözlerine göre dans ettim. Gözlerimden yanaklarıma usulca gözyaşları akar-ken dans etmeye devam ettim. Bacaklarımin pes edip beni düşürmesini istediğimde hâlâ dans ediyordum.

Bir noktada yanıma dans etmek için bir adam geldi, gözyaşlarım

* (İng.) Ölmek İçin Doğmuş. (c.n.)

daha hızlı akmaya başladı. Yine de o, onları göremiyordu. Etraf karanlıktı ve o sarhoştı.

Bu iş için mükemmeldi.

Bakire olduğumu, hayatımın aşkına tamamen uygun olmadığını bile bilmiyordu.

Ondan beni aynı derecede karanlık, gözyaşlarımı göremeyeceği bir yere götürmesini ve beni becermesini isteyecektim ki arkamda birini hissettim.

Uzun boylu, güçlü ve tanıdık birini.

Göğsü hareket eden, gelişigüzel bir ritimle sırtıma çarpan birini. Kulaklarımda gürültülü, yüksek sesli ve tedirgin nefes alış verişlerini bile duyabiliyordum.

O kadar sıcaktı ki damarlarımda akışkan bir ateş gibi geziyordu. *Arrow'um.*

Rahatlayarak gözlerimi kapattığımda Lana'nın sesi etrafımı sardı.

Belimi kavradı, parmakları etime batıyordu.

Bir sıcaklık dalgası beni etkisi altına aldı, iç geçirdim.

Üşüyor ve titriyordum ama beni bedenine çektiğinde bunların hepsini yok ediyordu. Onun *sert* vücudu, Aman Tanrım, onu hissediyordum.

Sırtımın alt kısmında ereksiyonunu hissediyordum ve elimde olmadan ona doğru kıvrılıyor, ondan yayılan ısıya sürtünüyordum.

Kulağıma doğru hırladı; dudakları narin tenime sürtünüyor, kalçaları arkaya doğru hareket ediyordu. "Sikeyim, arkanı dön."

Hıçkırarak dediğini yaptım.

Yüz hatları beyzbol şapkasının kenarıyla gölgelenmişti ama gözyaşlarımı fark ettiğinde çenesinin hareketini görebilmiştim. Gözyaşlarımı sert başparmaklarıyla sildi, parmakları aralık duran dudaklarımda olduğu yerde geziniyordu.

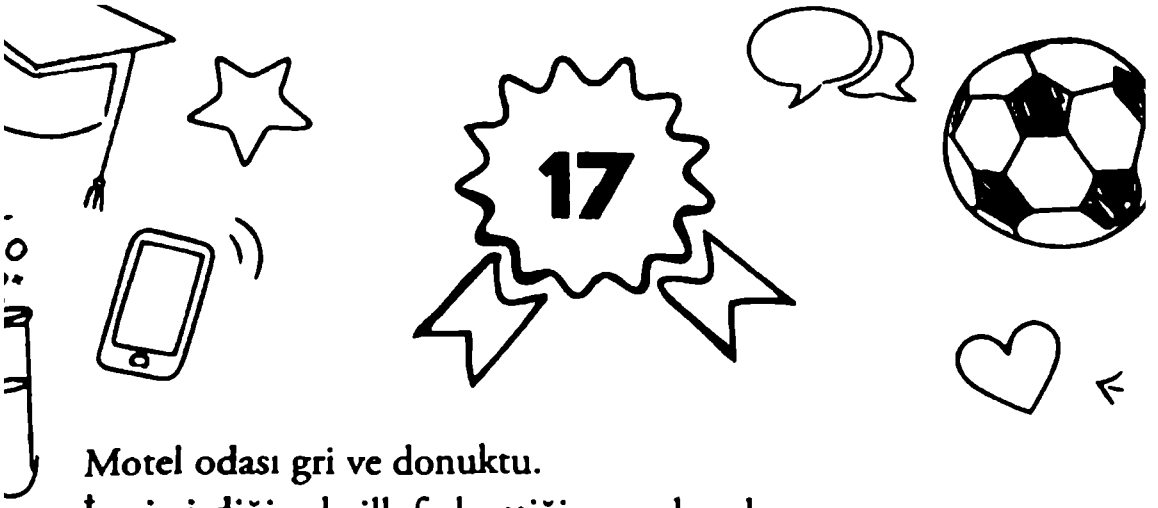
"Benimle geliyorsun," dedi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye fısıldadım.

"Ait olduğun yere."

Kalbim kırıldı. "St. Mary'ye geri dönmeyeceğim."

Gözleri parladı. "Hayır, dönmeyeceksin. Çünkü sen bana aitsin."

Motel odası gri ve donuktu.

İçeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey buydu.

Ayrıca çok temiz ve düzenliydi. Kendi gibi. Pencerenin altında bir masa, ince arkalıklı bir sandalye ve yanında bir çekmece vardı. Bir köşede yığılı tonlarca ağırlık duruyordu. Bir de muhtemelen banyoya açılan bir kapı.

Ve bir yatak.

Garip bir nedenden dolayı henüz yatağa bakmamıştım. Ama göz ucuyla görebildiğim kadarıyla bembeyaz çarşafı, ayak ucunda da koyu gri bir battaniye vardı.

İçeri girdiğimde ayak seslerim, gri halının üzerinde kaybolmuştu.

Kalp atışlarımda aksine.

Kalp atışlarım gürültülüydü. Çok gürültüydüler ve onları duyabildiği üzerine bahse girerdim.

Arrow'um.

Benden sonra içeri giren ve kapıyı bir tıkırtıyla kapatan Arrow'um.

O küçük tıkırtıyı çıplak uyluklarımda hissetmişim.

Bu gece Poe'dan ödünç aldığım ekose bir etek giyiyordum. O bara gelene kadar, onun ceketıyla bile üşüyordum.

Ama artık üşümüyordum.

Uyluklarım hiç üşümüyordu. Motosiklette, arkasında giderken ve otoyolda hızla ilerlerken rüzgâr etime çarptığında bile.

Hatta sıcaklardı.

Şimdi olduğu gibi.

Karşı duvara ulaştığımda arkamı dönüp duvara yaslandım.

Arrow da aynısını yaptı. Kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözlerini bana dikmişti.

Bacaklarımı birbirine bastırdım. "Bu odada çok fazla gri var."

Bunlar, bardan ayrıldığıımızdan beri ona söylediğim ilk sözlerdi. Çenesini eğdiğinde sakallı, sert çenesi tepedeki ışığı yakalamıştı. “Griyi seviyorum.”

Bunlar, ona ait olduğumu söyledikten sonra bana söylediği ilk sözlerdi.

Bunu hatırlayınca dudağımı ısırdım. “Gri çok sıkıcı.”

“Gün ışığı sarısının aksine.”

Sonra saçlarına baktım. Darmadağınıktı ve saç telleri kavisli kaşlarının üzerine düşmüştü.

Ondan bu kadar uzakta olduğum için pişmanlık duydum. Onları düzeltemeyeceğim bir yerde olduğum için.

Tek istediğim –her zaman tek istediğim– ona yakın olmakken neden onun karşısında durmak için bu noktayı seçtiğimi bilmiyordum.

Tırnaklarımı terli avuçlarıma geçirip ayaklarımın üzerinde yere kaydım, duvarın kalçalarını çizdiğini hissediyordum. “Barda olduğumu nereden bildin?”

“Bir şeyler öğrenmek istiyordun, değil mi?” Tereddütle başımı salladığımda mırıldandı. “Bunun için nereye gideceğini tahmin etmek zor olmadı.”

Kalçalarını tekrar sıktım, huzursuzlanıyordum. “Bana öğretmek için zamanını harcamak istemediğini sanıyordum.”

“İstemiyorum,” diye kestirip attı. “Ama başka erkeklerin öğretmesini de istemiyorum.”

Nefes alışlarım hızlanmıştı.

Tam bir erkeğin söyleyeceği bir şeydi, seni istemiyorum ama başkasının da sana sahip olmasını istemiyorum.

Ve belki ben de tam bir kız olduğumdan bu, karnımın alt kısmında bir hareketlenme başlatmıştı. “Neden olmasın?”

Söylediklerimle ilgili bir şey onun kapıdan uzaklaşmasına neden oldu, ceketinin içinde titriyordum.

Ayak sesleri benimkiler gibi boğuk olmalıydı ama değildi. Gürültülü ve gümbür gümbürdü. Nabız gibi atıyorlar ve titreşiyorlardı.

Tüm bunları, yaklaşırken çıkardığı sesi ve gözlerindeki alevli bakışı bacaklarımın arasında hissediyordum. Tam önümde durdu, şu anda ne kadar büyük görüldüğüne baktığımda dudaklarım aralan-

dı; büyük, uzun ve sıcacıktı, ayak parmaklarımı futbol kramponlarımın içinde büktüm, eski olanların içinde. Bana aldıklarının değil. Onları yatağımın altında saklıyordum.

“Çünkü sen benim arkadaşısın,” diye sert bir ses tonuyla cevap verdi, gözleri tekrar yüzüme gelmeden önce inip kalkan göğsümde gezindi.

Hangi kelimeyi daha çok vurguladığını bilmiyordum, benim mi yoksa arkadaş mı? Hangi kelime omurgamdan aşağı bir şok dalgası göndermişti? Bu tür saçmalıklar için zamanım bile yoktu çünkü eğilip bir elini başımın hemen üzerindeki duvara koyarak fısıldadı. “Ve sadece ben sana bir şeyler öğretebilirim.”

Yutkundum. “Ben...”

“Bunun adı ne?”

Sorusunun ne anlama geldiğini bana açıklamak zorunda değildi. Neyi kastettiğini zaten biliyordum. Boyalı dudaklarıma bakıyordu.

“*Cherry Picker*,” diye fısıldadım.

Aslında her zamanki renk seçimime –koyu ve mercanın farklı tonları– aykırı davranmıştım ve Wyn’in favorisi olan süper kırmızı bir şey seçmiştim.

Arrow boştaki elini kaldırarak başparmağıyla altdudağımın üzerinden gitmeye başladı. “*Cherry Picker*.”

“Bu sefil duruma uygun olduğunu düşündüm.”

Başparmağı dudaklarımın arasına girmiş ve gözlerini kısarak ağızımı ayırmaya zorluyordu. “Kirazını” toplamasına izin mi verecektin?”

Onun bu sahiplenici hareketi karşısında merkezim titrerken tırnaklarımı duvarda bir aşağı bir yukarı gezdirdim. “Ben... Ben bunu düşündüm.”

Neredeyse altdudağımı dişlerimle ezecekti. “Düşündün, ha.”

“Şey, ben...”

“Bacaklarının arasındaki o küçük et parçasını parçalamasına izin vermeyi düşündün.” Eli dudaklarımdan aşağı inmiş ve parmaklarını

* (İng.) Kiraz Toplayıcısı. (ç.n.)

“İngilizce’de “*cherry*” kelimesi aynı zamanda bekâreti ifade etmek için kullanılır. Karakter buna gönderme yapmıştır.

boğazıma dolanmıştı. “Onun aleti sayesinde kanamayı düşündün. Bana bunu mu söylüyorsun?”

Çizdiği çarpıcı görüntü –onun aletindeki kanım– ve üzerimdeki sahiplenici tutumu karşısında amcığım şiddetle kasıldı. “Arrow, lütfen.”

“Lütfen ne?” diye fısıldadı, eli boğazımda sıcak bir demir gibiydi. “Lütfen böyle şeyler söyleme, Arrow? Ya da lütfen o bakire vajinamın o sarhoş orospu çocuğu tarafından tecavüze uğradığını düşünüp *kontrolünü* kaybetme? Ya da belki...” Boğazımı sıkıyordu ve neredeyse yerden havalanmış, parmak uçlarımda sendelemeye başlamıştım. “Ya da beni bu motel odasına kilitleme, Arrow ve onu aramaya gitme. O salak herifin canına okumayı aklından bile geçirme. Bunun için mi yalvarıyorsun, Salem? Onu öldürmemem için. Kendin için seçtiğin kiraz toplayıcısını.”

Onu dövemezdi, değil mi?

Bu yüzden ceza almıştı, birini dövdüğü için.

Tanrım, bunu yapamazdı, buna izin veremezdim.

Ama yine de tüm vücudum onun şiddetli tepkisiyle çalkalanıyordu. Tüm vücudum onun sahiplenici tutumu ve üzerimdeki saf hâkimiyetiyle alev alev yanıyordu.

Bu kötü, Salem. Böyle şeylerden zevk alamazsın.

“Bunu yapamazsın. Onu dövemezsin, Arrow,” diye bağırırken kalbim boğazımda atıyor ve avcuna çarpıyordu. “Bir barda, herkesin önünde başka birini dövmen takımının hoşuna gitmez.”

“Ve bu sefer, ben işi bitirene kadar beni çekip alamayacaklar,” diye fısıldarken beni duymuyordu bile.

Sözlerinin karnımda yarattığı ürkütücü titremeyi bastırmak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım, ağzımdan gerçekten aptalca ve tehlikeli bir şey çıkacaktı ama son anda kendimi durdurmayı başardım. “Sen daha önce hiç...”

“Ben daha önce hiç ne?”

Bu soruyu sorarak neyi başarmayı umduğumu bilmiyordum ama elimde değildi. Bilmek zorundayım. Çünkü Tanrım, çok kızgın, vahşi ve delicesine sahiplenici görünüyordu.

“Hep böyle miydin? Daha ö-önce.”

Aptalca, aptalca bir soruydu.

Aptal, *aptal* Salem.

Bu ne işe yarayacaktı ki? Ablamla birlikteyken nasıl olduğu neden umurumda olsundu?

Ama mesele şuydu ki onun böyle olduğunu sanmıyordum. Bu kadar hükmedici ve sahiplenici olduğunu düşünmüyordum. Sarah bundan nefret ederdi.

Çünkü Tanrım, bunun her santimini seviyordum.

Beni kontrol etme ihtiyacının her santimini seviyordum.

Yüzünün aydınlanmasıyla sözlerimi anladığını gördüğümde ona daha da âşık oldum. Çünkü bu sadece onun yüz hatlarını daha da koyulaştırıyordu. Onu daha vahşi, daha sahiplenici, daha... benim yapıyordu.

Öne doğru eğildi, beni hâlâ sımsıkı kavıyordu. "Hayır, değilim." Başparmağı hızla atan nabzıma saplanmıştı. "Belki de sorun sensin. Belki de içimdeki kötülüğü ortaya sen çıkarıyorsun. Ve beni istedin, değil mi? Nefretimi istedin. Hiddetimi. Öfkemi."

Başımı salladım.

Acımasız, sert bir gülümseme takındı. "Peki, artık bana sahipsin. Kınılmış dökülmüş her parçama."

Güzel.

Onu istiyordum, nasıl olursa olsun. Canımı yakmasını, beni kırmasını istiyordum.

Umurumda değildi.

Yine de ona gülümseyecektim. Yine de onu sevecektim. Onun için okyanusa dalacak ve uçaktan atlayacaktım.

O benim Arrow'um.

Benim sevgili Arrow'um.

Yutkundum, kendimi onun hissettiği kadar çılgın, onun kendini baskın, erkeksi hissettiği kadar itaatkâr ve kadınsı hissediyordum. "Ben sadece... mükemmel olmak istedim. Senin için. Beni uygun-suz kılan o parçamı almasını istedim, böylece sen..."

Bana daha da yaklaştığında sözlerim kesildi.

Bunun üzerine boynumu geriye itti, böylece doğrudan gözlerinin içine bakabiliyordum.

“Benim için mükemmel olmak istedin,” dedi pürüzlü sesiyle.

“Evet.”

Yüzünde sert bir ifade belirdi, beni öpmek mi yoksa öldürmek mi istediğini anlamadım.

“Bütün hafta ne yapıyordum, biliyor musun? Posta kutuma seksi notlarını bırakmaya başladığından beri?”

“Ne yapıyordun?”

“Mastürbasyon,” dedi dişlerini sıkarak. “Burada, odamda, lanet olası bir ergen gibi mastürbasyon yapıyordum. Okulda, lanet olası ofisimde. Görebilmek için seni çağırtmaktan üç kez –lanet olası üç kez– kendimi alıkoymak zorunda kaldım.”

“Neyi görebilmek için?”

“Bakire amını,” diye gürlledi. “Böylece o liseli kız eteklerinin altına gerçekten külot giyip giymediğini görebilecektim. Gerçekten okul koridorlarında bacaklarının arasında o dar et parçasıyla çıplak ve korunmasız dolaşıp dolaşmadığını. Böylece onun gerçekten düşündüğüm kadar şişkin ve kabarık olup olmadığını öğrenecektim.”

Söyledikleriyle ağzım açıldı ve nefes nefese kaldım, gözlerim şehvetten kamaşmış bir haldeyken duvarı bırakıp tişörtünü kavradım.

Ama henüz bitirmemişti.

Son cümlesini, dudaklarımı neredeyse öperken söyledi. “Eğer benim için şu an olduğundan daha mükemmel olursan aklımı kaçı- rırım. Seni öne doğru eğer ve tüm okulun önünde beceririm. On- lar da izleyip soluk soluğa kalır ve yaptığımız kural ihlali hakkında konuşur.”

Mükemmel.

Bana kendisi için mükemmel demişti.

Aman Tanrım.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Tek istediğim buydu. Onun için mükemmel olmak.

“Arrow, ben...” Bunun dışında ne diyeceğimi bilmiyordum.

Ama yine sözümü keserek dudaklarını dudaklarıma sertçe bas- tırdı; dişleri dolgun etime batıyordu. “Kuralları hatırlıyor musun?”

Omurgamı yay gibi gererek ona yaklaşmaya çalıştım. “Hangi kuralları?”

Çırpınışıımı izliyor ama bana yardım etmiyordu. “Benim kural-larımı. Benim şişme bebeğim olmanın kuralları. Sana ne söylediği-mi hatırlıyor musun?” dedi basitçe açıklayarak.

Düşündüm. Zihnim o kadar bulanıktı, o kadar şehvet içinde boğuluyordu ve onun için mükemmel olarak adlandırılmaktan o kadar mutluluk duyuyorum ki gerçekten odaklanmam gerekiyordu.

Bir saniye sonra aklıma geldi. “Evet, hatırlıyorum.”

“Neydi onlar?”

Bir iğne, köpüren mutluluğumu delerken yutkundum. “Onları becerirsin ve unutursun.”

Çenesi kasıldı ve yüz hatlarında bir anlığına bir şey belirdi, şu anda anlayacak beyin gücüne sahip olmadığım bir gölge.

“Başka bir kural daha var,” diyerek dudaklarımızı birbirine ya-pıştırdı, ben de dilimi çıkarıp tadını almak için dudaklarını yaladım.

Keskin ve ateşliydi.

“Neymiş?” diye fısıldadım, canımı yakacak olsa da tüm kuralla-rına uyacağıma söz vermişim.

Sorum üzerine mavi gözleri alev aldı.

Cevap verirken tüm vücudu alev alıyor, sesi ve kelimeleri şid-detle yıkanıyordu. “Kesinlikle kimse, *hiç kimse* bana ait olana do-kunmayacak. Çünkü ben paylaşmam, hatırladın mı? Kimsenin sana elini sürmesine izin veremezsin. Yabancı erkeklerle dans edemezsin. Onlarla konuşamazsın. Onlara bakamazsın. Onları düşünemezsin. Anlaşıldı mı?”

Bu, birinin benim için koyduğu en kolay kuraldı.

Tüm dünyadaki en kolay kuraldı, tereddüt etmeden başımı salladım. “Evet. Hiçbirini yapmayacağım. Başka kimseyi istemiyorum.”

Yüzünü, vücudunu karanlık bir memnuniyet kapladı, kendimi durduramıyordum.

Onu öpmekten kendimi *alıkoyamıyordum*.

Dudağını ısırıp çekiştiriyor ve onu son bir haftadır düşündüğüm şekilde öpüyordum. O da muhtemelen son bir haftadır *düşündüğü* şekilde beni yerden kaldırıyordu.

Bacaklarımı beline dolayınca merkezim sert karnına sürtündü ve ağ-zımdan bir inilti kaçtı. O da bu iniltiyi kendi hırıltısıyla birlikte yuttu.

“Eteği nereden buldun?” diye sordu. Öpüşmeyi kesmişti; avuç içleri sıkı, keskin hamlelerle kıcımlı yoğuruyordu.

“Arkadaşlarımdan.”

“Çıkışını dramatik hale getirenler mi?” Sesi keyifli çıkarken bile popoma şiddetli bir tokat atmıştı.

Kollarında kıvrandım. “Evet.”

“Benim de onları sevdiğimi söyle. Sana göz kulak oldukları için.”

Çenesini öptüm, çok mutluydum. “Tamam.”

“Ve sana bir daha lanet bir etek vermemelerini de söyle.” Beni inleyen bir başka cezalandırıcı tokat. “Çünkü bu geceden sonra onları giymeyeceksin.”

Saçlarını tuttum. “Seninleyken bile mi?”

“Evet. Çünkü benimleyken pek bir şey giyeceğin söylenemez.”

Seksi sözleri karşısında uyluklarımı onun etrafında sıkımayı bile bitiremeden yatağındaydım.

Öpüşleri o kadar uyuşturucu ve ateşliydi ki beni bir yere götürdüğünün farkında bile değildim.

Şimdi sırtımın üzerindeydim, o da üzerime eğilmişti; gümüş zinciri sallanıyor ve çeneme çarpıyordu.

Ama çabucak uzaklaştı.

Yanakları kızarmış, ağzı ıslak ve aralanmış bir şekilde yatağın ayak ucunda duruyor; ben çarşaflarını tutarken bana bakıyordu. Çarşaflar yanan bedenimin altında serin ve pürüzsüz hissettiriyordu.

Göğsü inip kalkarken, “Göster onu bana,” diye emretti.

İşte bu kadardı, ne demek istediğini biliyordum.

Biliyordum.

Verdiği emir, damarlarımda akıyor; içimi o kadar çok şehvet, aşk ve amaçla dolduruyordu ki henüz patlamadığıma inanamıyordum.

Milyonlarca parçaya ayrılmadığıma.

Ama bu iyi bir şeydi. Çünkü ona göstermek zorundaydım.

Ona çıplak amımı göstermeliydim, içimde o gücü bulamayacağımı düşünmeme rağmen dizlerimin üzerine çöküp iki saniyeden kısa bir sürede ceketini çıkardım.

Yutkunduğunu görmüştüm, gözleri kısılmış ve eteğime odaklanmıştı; tam da bir kalp gibi atan amımın olduğu yere.

Tıpkı koridorda ona ilk notumu verdiğim zamanki gibi.

"Ben..." Eteğimin kenarını çekiştirerek fısıldadım, gözleri benimkilere değdi. "Ben de senin ofisine gelmek istiyordum. Sana göstermek için. *Amımı.*"

Bu doğruydı.

Okul eteğimi kaldırıp ona göstermek için can atıyordum.

Nedense eteği tamamen çıkarmak yerine sadece yukarı çekmek her şeyi daha erotik hale getiriyordu. Daha yasak. Kuralları daha çok ihlal etmek gibi bir şey.

Sanki bunu yapmamam gerekiyormuş gibi. Ona bacaklarımın arasındaki o yeri göstermek istememeliydim ama bunu yine de yaptım. Ona eteğimin altında ne olduğuna dair hızlı, minik bir görüntü bahşettim çünkü beni çok tahrik ediyordu ve kendimi durduramıyordum.

Çenesi kenetlendi, gözleri parlıyordu. "Yap o zaman. Benim kötü kızım ol. Bana o amcığını göster ve beni delirt."

Eğer benim için şu an olduğundan daha mükemmel olursan aklımı kaçıırırım...

Aşk dolu kalbimde yankılanan harika sözleriyle kumaşı yukarı kaldırdım.

Kumaş, titreyen uyluklarımdan yukarı doğru çıkıyordu, ta ki kalçalarımın ulaşana kadar... orada durdum. Onları, kalçalarımı hareket ettirerek dizlerimin üzerinde kaydım ve sonunda ona gizli yerimi gösterdim.

Üzerimde külot yoktu, her şeyi görebiliyordu.

Onun için tamamen ıslak ve çıplak olan o yerin şekliyle yapısını görebiliyordu. Hiç ses çıkarmadı.

Hatta görünce hafifçe sarsıldı.

Elinin tersiyle ağzını silerek, "Çırılçıplak," dedi.

Kalçalarımı aşağı yukarı hareket ettirerek tekrar kıpırdadım, güneşimin gözlerimin önünde gittikçe koyulaşmasını izliyordum. "B-bunun verdiği his hoşuma gidiyor."

Hoşuma gidiyordu. Bu yüzden orayı tıraş ediyor, pürüzsüz ve çıplak tutuyordum.

Gözlerimin içine baktı. "Özgür hissediyorsun, değil mi?"

Eteği tutan yumruklarım titredi. “Evet.”

Cevabım üzerine sert bir nefes verdi, sonra arkasına uzandı ve tişörtünü tutarak çekip vücudundan çıkardı. Gümüş zinciri sallanmış ve hafif bir gümbürtüyle kaslı göğüslerinin arasına inmişti.

Tanrım, çok seksiydi. Çok erkeksi ve atletikti.

İlk nereye bakacağımı bilemiyordum.

Köprücükkemiklerinden başladım, çok güzel ve çıkıntılıydı; yerini sıkı ve kavisli göğsüne bırakıyordu. Sert üst bedeni aşağı inerek kıvrımlı karnını oluşturuyordu.

Hepsi bronzlaşmış ve pürüzsüzdü. Çok zarif ve güçlü.

Güneş ışığının altında bir tanrının vücudu gibiydi.

Daha da aşağı inmek istiyordum. Leğenkemiğinin kıvrımlarını takip etmek ve kot pantolonundaki şişkinliğe bakmak istiyordum ama gözlerim göbek deliğine değdiği an Arrow üzerimdeydi.

Dizlerinden biri yatağın üzerindeydi; eli boynumun arkasını kavrayarak beni yukarıya, gözlerinin içine bakmaya zorladı.

“Sana karşı nazik olacaktım,” dedi boynumu sıkarken. “Çünkü bu senin ilk seferin. Ama bana bu amcığını gösterdin.” Diğer eli, onu kavramak için uzandı; parmaklarının, vücudumun en mahrem yerine ilk temasıyla sarsıldım.

Vücudumun en mahrem ve *tahrik olmuş* yeriyile.

“Ve bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Somurtan amcığına bakmayı kaldırabileceğimi sanmıştım ama yanılmışım. Yapamam.” Parmağını amımın içine daldırırken boynumu tekrar sıkmış, bir inlemeyi bastırmama neden olmuştu. “Bunun ne kadar hazır hissettirdiğini kavrayamıyorum.” *Bu* derken durmuş ve avcunu ıslaklığıma bulamıştı. “Bunu hissediyor musun? Ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun, Salem? O kadar sıcak ve şişsin ki bir ısırık almam için hazıra benziyorsun.” Bunun üzerine dişlerini göstermiş ve başparmağı sanki beni ısıracağı *yeri* işaret ediyormuş gibi klitorisime vurmuştu.

“Üstelik bunu yapacağım, anlıyor musun? Bacaklarının arasındaki o şeftaliyi bir saniye içinde yiyeceğim. Ama bilmeni istiyorum ki kendimde değilim. *Aklım başımda* değil. Bunu bilmeni istiyorum. Sana yumuşak davranmayı düşündüğümü bilmen lazım ama

şimdi bunu yapamam. *Şimdi,*” dedi dişlerini sıkarak. “Amını mahvedeceğim. Onu mahvedeceğim; hayal bile edemeyeceğin kadar iyi ve bir çok şekilde canını yakacağım. Eğer vazgeçmek istiyorsan, bu son şansın.”

Aklını mı kaçırmıştı?

Vazgeçmeyecektim. Geri adım atmamın imkânı yoktu. Hatta eteğimi bırakıp onun çıplak omuzlarına tutundum, içimden kadınsı bir gurur yükseliyordu.

Çok, çok fazla gurur, aşk ve şehvet.

“İstemiyorum. Sadece...” diye fısıldadım.

“Ne?”

“Amımı acıttığında beni öpecek misin?”

Dudaklarımı yakalamadan önce cevap olarak çenesini sıktı.

İşte o zaman ben de kendimi kaybettim. İşte o zaman onun gibi, ben de delirdim.

İşte o zaman kalbimle ruhumu kaybetmiş ve onun şişme bebeği olmuştum.

Bu yüzden tişörtümü çıkarmak için öpüşmeyi kestğinde, kollarımı kaldırıp ona izin verdim. Beni yatağa ittiğinde, bacaklarımı omuzlarının genişliğine uyacak şekilde açtım. Vücudumda aşağı doğru hareket ettiğinde, güneşin vurduğu saçlarını avuçladım ve sırtımı bir yay gibi yukarıya kaldırdım.

Beni, amımın tam merkezinden yaladığında inledim.

Sıcak, kavurucu dili ve bacaklarımı onun için açık tutan elleri yüzünden sanki elektrik çarpmış gibi inleyip durdum.

Beni yemesi için.

Amımın dudaklarını ve kendi parmaklarımdan başka bir şey bilmeyen o bakire noktayı yemesi için.

Ama artık onun dilini biliyordum.

Dudaklarının ben ölene kadar tenimi emebileceğini ve dilinin ben çığlık atıp onun için kıvrana kadar deliğin etrafında tekrar tekrar dönebileceğini biliyordum. Tüm bunları yaparken nasıl bir ses çıkardığını biliyordum.

Lezzetli bir yemek yemiş gibi bir ses çıkarıyordu.

Sanki yudum yudum lezzetli bir şey içiyormuş gibi.

Beni içiyor ve bunu yaparken başını hareket ettiriyordu. Sanki yuttuğu en lezzetli şey benmişim gibi inliyor, bu iniltiyi klitorisime vurduğu dil darbeleriyle takip ediyordu.

Diliyle hafifçe vuruyor ve dişleriyle hafifçe ısırıyordu.

Bunu yapan şey ısırmasıydı.

Beni kıran şey buydu. Dişlerinin klitorisime dokunan küçük sivri bir kısmı, içimde *sımsıkı* tuttuğum olan her şeyi ezd.

Karnımın alt kısmında oluşmaya başlayan yumruk açıldı; ben de sarsılarak ve vudumu bir yay gibi havaya kaldırarak onun ağzına boşaldım. Kıçım havaya kalkmasıyla kalamın iki yanından tutup beni yukarı kaldırdı.

Kalçamı yukarı kaldırdı, gözlerimi açtığımda onu amımı içerken buldum.

Onu yudumlarken ve inlerken... kirli sarı kafası amımın üzerine gömülmüş ve eğilmişti, elleri kıımı yoğuruyordu.

Tam ortaya çıkardığı erotik, a görüntü karşısında aklımı daha da yitireceğimi düşündüğüm anda başını kaldırdı, çenesinin ıslaklığımla kaplı olduğunu ve gözlerinin şehvetle parladığını gördüm.

Dudaklarını yalayarak beni yatağa yatırdı; buruşuk, beyaz çarşaf-ların üzerinde neredeyse eriyip gittim.

Özellikle de yataktan kalkıp kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında.

Her şeyi gergin, sarsak hareketlerle yapıyordu; sanki sabrı tükenmiş ve onu benden uzak tutan her şeyden nefret ediyormuş gibiydi.

Kot pantolonundan bile.

Buna tamamen inanabilirdim. şu anda kot pantolonundan nefret ettiğine *tamamen* inanabilirdim çünkü Tanrım, pantolonu aleti-ni hapsediyordu.

Aleti. Çok. Siktir. Bykt.

Kalın ve koyu renkliydi, alt tarafında bir damar vardı. Yukarı doğru hafifçe kıvrılıyordu ve baş kısmı gövdesinden daha büyüktü.

Ayrıca, çok güzel olduğunu da söyleyebilir miydim? Daha önce onun aletinden daha güzel bir şey gördüğümü sanmıyordum; bu kadar büyük ve gerçekten zarar verebilecek bir şeyin güzel görünüp grnemeyeceğini merak ediyordum.

Yine de bana öyle gelmişti, bunu ona söyleyecektim.

Aletinin kıvrımının ve dimdik durup göbek deliğine ulaşmasının çok güzel olduğunu tam söyleyecektim ki bir hışırtı dikkatimi dağıttı.

Elinde bir şekilde gözden kaçırdığım bir prezervatif vardı, şimdi de onu aletine geçiriyordu. İşi bittiğinde çıplak ve muhteşem bir şekilde orada durmuş bana bakarken ayaklarım dağınık yatağında bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

Muhtemelen yastığının her tarafına dağılmış olan saçlarıma ve ardından yanaklarıma baktı. Bakışları, boyanmış dudaklarıma gitmeden önce her zaman çok merak ettiği burnumda bir süre daha oyalandı. Sonra inip kalkan, kızarmış göğüslerime ve titreyen karnımı izledi. Ekose eteğim hâlâ belimdeydi, çıkarmadığımı fark etmediğim kramponlarım da hâlâ ayağımdaydı.

Gözleri beni huzursuz etti, yatağında onu yakınımda isteyerek kıvrandım. "Arrow."

İşte o zaman başını kaldırdı, gözlerimiz buluşur buluşmaz kollarımı yukarı kaldırıp el işaretlerimle onu kendime çağırdım.

Hareket edip bana gelmeden önce bir saniyeliğine yüz hatları ve vücudu gerildi. Kollarıma ve bedenime yaklaşmış, kalçaları uyluklarımın arasına yerleşmişti; ağır aleti karnımın alt kısmına sürtünüyordu.

Zincir kolyesi sallanıp dudaklarımı sıyırdığında, onu ağzıma aldım, gözleri şehvetle kısıldı.

Dilimle metali dışarı iterek, "Zincirini seviyorum. Seni seksi gösteriyor," dedim.

Lateks kaplı aleti karnımda zonklarken elleri iki yanımdan yastığı kavradı. "Yani, bakışlarım gibi mi?"

"Evet."

"Tam bir baş belasısın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunu biraz şefkatle karışık öyle bir öfkeyle söylemişti ki gülümsemekten kendimi alamadım. "Biliyorum. Ama yine de benden hoşlandığını düşünüyorum."

Dudakları seğirirken mırıldandı. "Bence şansını zorlamamalısn."

Sırıttım ve ona hep sormak istediğim bir şeyi sordum. “Neden hep burnuma bakıyorsun?”

Fısıldamadan önce bir an burnuma baktı. “Çünkü üzerinde çiller var. Tam olarak on üç tane. Gözlerinin altında da yedi tane.”

Bununla ilgili bir şey boğazımda bir yumru oluşturdu.

Büyük, kocaman, duygusal bir yumru. Bir, iki kez yutkunduktan sonra parmaklarımı onun gür, kalın saçlarına gömdüm.

“Yüzümdeki çilleri mi saydın?”

“Cildin bu kadar solgunken onları gözden kaçırmak biraz zor.”

Tekrar yutkundum ve ellerim saçlarındayken onları yumruk yaptım.

Seni seviyorum.

Kalbim bunu haykırıyordu ama bir şey söyleyemeyeceğimi bildiğim için başka bir şey söyledim. “Hazırım.”

Göğsü hareket ederek daha da yaklaşmadan önce meme uçlarını sıyırdı. O kadar yakındı ki saç telleri alnıma değiyordu.

“Acıyacak,” dedi boğuk bir sesle. “Ne kadar acıyacağını bilmiyorum çünkü daha önce hiç bir bakireyle birlikte olmadım. Ve...”

Gözlerim şaşkınlıkla açılınca sözü yarım kaldı. Tırnaklarım kafa derisine batarken gözlerim kocaman ve sorgulayıcıydı.

Soruyu sormadım –kafamın içinde aniden çınlayan soruyu– ama o yine de duydu ve büyük bir nefes vererek içini boşalttı.

Aptal Salem.

Bu gece benim neyim vardı böyle? İkinci kez her şeyi berbat etmişim.

“Sorun yok. Sen...”

Fakat kısa sert bir cevapla sözümü kesme sırası ondaydı. “Bakire değildi.”

Yani ablamla birlikte olduklarında bakire değildi, nedense uyluklarımı beline dolayıp onu daha da yakınımaya çektim. Kollarımı da boynuna dolayarak aynı şeyi yaptım.

Sıktım ve sarıldım.

Aleti ağırlaşp bedenlerimizin arasında daha da büyürken ve daha önce hiç kimsenin canını acıtmadığı gibi benim canımı yakmaya daha da hazırken bir saniye boyunca bana sertçe baktı.

“Bana tutunmanı istiyorum,” diye emretti.

Onu uzuvlarımla tekrar sıktım. “Tamam.”

“Sıkı tutun, anladın mı? Gerekirse tırnaklarını geçir,” dediğinde ben de başımı salladım, kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taşıyordu. “Ve eğer çok acırsa durmamı söyle.”

Dudağımı ısırdım, gülümsememi –bir saniye önceki aptalca âna rağmen– bastırmaya çalıştım. “Arrow?”

“Ne?”

Eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. “Bana öğrettiğin için teşekkürler.”

Gözleri şehvetli ve seksi bir şekilde yüzümde gezindi. “Baş belası.”

Sonra kendini yukarı kaldırarak aletini girişime yerleştirdi. Derin bir nefes aldım ve bana söylediği gibi ona tutundum. Kalçasını kıvrıp tek seferde içime girmeden önce bir saniye boyunca birbirimize baktık.

Karnımda sıcaklıkla birlikte bir acı patlaması vardı ama ağlamak yerine gülümsedim.

Kanadığımı hissetmeme rağmen gülümsedim.

Büyük, iri aletin içimde zonkladığını, vücudumu daha önce hiç olmadığı kadar germeye çalıştığını hissetmeme rağmen.

Çünkü o içimdeydi.

Arrow’um vücudumun içindeydi ve hiçbir şey mutluluğumu engelleyemeyecekti.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülürken bile hiçbir acı ya da yanma gülümsememi yok edemeyecekti.

Ama Arrow bunu görmüş ve endişelenmişti.

Terli alnı, kaşlarının çatılmasıyla kırıştı ve yanıma geldi. Beni kollarının arasına alıp gözyaşlarımı yalayarak uzaklaştırdı.

“Hey, her şey yolunda. Her şey yolunda, bebeğim. Gececek, söz veriyorum.” Fısıltısı hem nazik hem de şefkatliydi.

Sevgi doluydu.

Gülümsemem o zaman daha da parlaklaştı.

Yanağını şefkatle yanağıma sürtmeye devam etti.

Beni susturmaya devam etmesine, sert avuçlarını vücudumun yanlarında aşağı yukarı gezdirerek içimdeki gerginliği gevşetmeye

çalışmasına gülümsedim. Sıcak nefesini boynuma ve omuzlarıma üflemesine.

Onun benim ilkim ve benim de onun ilki olduğuma gülümsedim. Onunla beraber olan ilk bakire olmama.

Bu beklenmedik hediyeye gülümsedim.

Ağzı, ondan istediğim gibi beni yavaşça ve tembelce öpmeye başladı. Her şeye gülümsüyordum. Amımı acıtırken beni öpüyordu, birden ona dokunmadan duramamaya başladım; sıcak omuzlarına, terli sırtına, bükülmüş pazılarına dokundum.

Ve ben farkına bile varmadan, hareket etmeye başladık.

Birbirimize karşı hareket ettik, öpüşmeyi bırakıp avuç içlerini başımın iki yanına koyarak kendini tekrar bedenimin üzerine kaldırdı.

İtişleri küçük ve yumuşaktı; neredeyse canımı hiç acıtmıyorlardı. Hatta bacaklarımın yukarıya kalkmasına ve beline dolanmasına neden olan, onu daha hızlı hareket etmeye zorlayan nefis bir sürtünme yaratıyorlardı.

Yine de bekledi.

Gerçekten iyi olduğumdan emin olmak için beni izledi; iyi olduğumu, sırtımı bir yay gibi gerdiğimi ve tırnaklarımı onun yanlarına geçirdiğimi gördüğünde hızını arttırdı.

Bunu yapmasıyla amım onun için ıslanarak kayganlaştı ve o da bundan faydalandı.

Vuruşları kısa ve keskin bir hal almıştı, şimdi bana kendini veriyordu.

İçimde hareket ediyor, kendini içime itiyordu, ben o kadar küçük, o kadar hafıftım ki vücudum onun hareketleriyle sallanıyordu.

İçimde derin bir noktaya çarpıp ağrıdayken gözlerimi kapattım. Bu bana onun adını söylüyordu. Bahse girerim bu o güzel aletin kavisli başıydı. G-noktanın gibi çok önemli bir yere sürünüyor-du, boşalmaya çok yakındım.

Amım sıkılıyor, aletin üzerinde spazm geçiriyor, tekrar vücuduma geri döndüğünü hissediyordum; vücudumun keskin çıkıntıları, benim yumuşak kıvrımlarıma sürtünüyordu.

Dışeklerinin üzerinde doğrudu, pürüzlü bir fısıltıyla, "Bana bak," dedi.

Baktım.

Teninin, tenime vurmasının erotik müziğine karşı gözlerimi açtım.

"Seni kim beceriyor?" diye sordu sıkılmış dişleriyle.

Havadaki kokumuzu alıyordum; vücutlarımızın karışık kokusu, misk kokulu ve nefisti, cevap verdim. "Sen."

"Öyle mi? Benim adım ne?"

"A-Arrow."

"Söyle."

Tekrar açıklamak zorunda değildi. Bir şekilde, ne söylememi istediğini zaten biliyordum.

"Arrow'um beni beceriyor."

Gözleri sahiplenmeyle, aidiyetle parlarken kendini itmesi çarpmaya dönüştü. "İçinde kim var, Salem?"

"Arrow'um benim içimde."

"Seni aletiyle kanatan kim?"

"A-Arrow aletiyle kanımı akıtıyor." Bacaklarım beline dolanırken midemdeki baskı tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkmıştı.

"Ve bunu hatırlayacaksın. Bu amcığın kime ait olduğunu *hatırlayacaksın*," diye hırladı.

Dişlerimi sıkarak çılgınca başımı salladım. "Evet. Evet, bu amcık Arrow'uma ait."

Tek yapmam gereken buydu. Amıma, *onun* demek zorundaydım. *Amcığım, Arrow'uma aitti.*

Ve boşaldım. Aletiyle boşaldım.

Altında sarsılıyor, kıvranıyor, bir dalga gibi aşağı yukarı hareket ediyordum; o da geriliyordu.

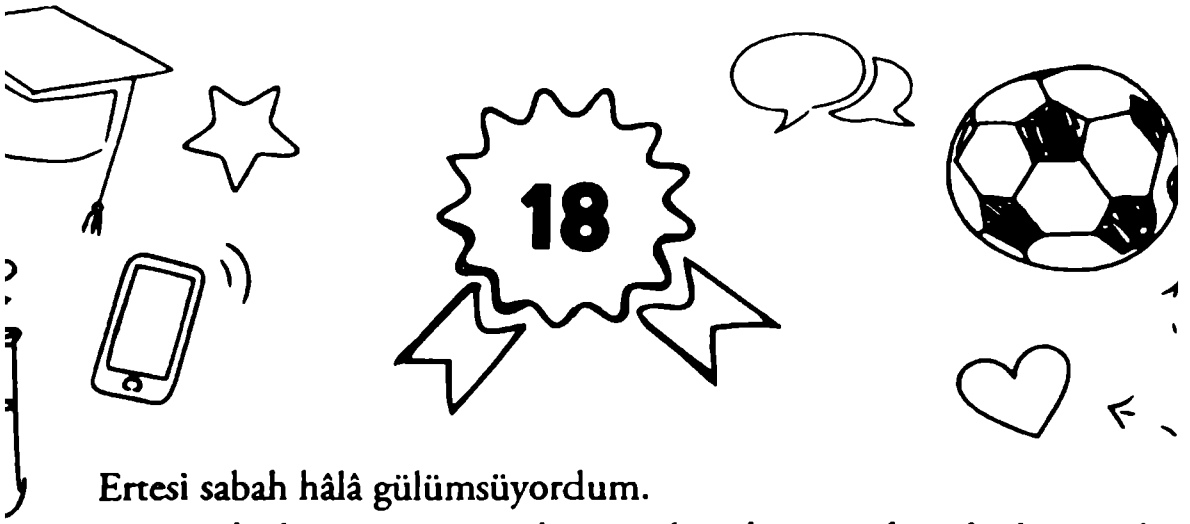
Küfrediyor ve kasılıyordu, aleti kanalımın içinde genişliyordu. Başını geriye atarken omurgası eğildi. Terli, sıcak vücudunun sıkıştığını ve taş gibi olduğunu gördüm, aleti içimde sarsılıyor ve dönünün ilk dozunu latekse fişkırıyordu.

İkimiz de birlikte boşaldık.

Ben onun etrafında nabız gibi atarken o da içimde bir kalp gibi atıyordu. Ben onun sert karın kaslarını tırmalarken o da eliyle saçlarını dibinden kavırıyordu.

Onun da duymak istediği şeyin bu olduğunu fark ettim; onun olduğumu.

Arrow'umun olduğumu, tekrar gülümsedim.

Ertesi sabah hâlâ gülümsüyordum.

Her ne kadar onun yanından ve donuk gri odasıyla buruşuk çarşaflarından oluşan o sıcak kozadan ayrılmak istemesem de geri dönmek zorundaydım. Arrow duş almama yardım ettikten, ağrıyan amımı yatıştırırken beni yalayarak bir kez daha orgazm olmamı sağladıktan ve bana kendi tişörtünü giydirdikten sonra beni ormanda okula gizlice girebileceğim bir yere bırakmıştı.

Yine de uyumamıştım. Hemen değil.

Gökyüzünde şafak sökene kadar uyuyamadım ama yine de belirlenen saatte uyanmış, derslere hazırlanmış, kahvaltıya gitmiş ve arkadaşlarımla sohbet etmiştim. Hepsi bana bilmiş bakışlar atıyordu çünkü bardaki dansımın ortasında yüzümde bir gülümsemeyle Arrow'la birlikte ayrılmıştım.

Bütün günümü böyle geçirdim; gülümseyerek.

Miller bana gelecek haftadan önce bitirmem gereken fazladan ödev verdiği bile –çünkü onun dersinde çok fazla gülümsüyor ve dalıp gidiyordum– yüzümde bir gülümseme vardı ve kütüphaneye de böyle girmiştım.

Gülümseyerek.

Resepsiyon masasının arkasındaki kıza bile dostça el sallayarak selam vermiştim, belli ki karşılık vermiyordu ama sorun değildi.

Mutluydum.

Mükemmeldim. Onun için.

Böyle demişti, değil mi? Mükemmel olduğumu söylemişti.

Yani, evet sadece seks için demişti ama yine de... Bu da bir şeydi.

Mükemmel olmakla hiç ilgilenmemiştim ama on yaşımdan beri onun için mükemmel olmak istiyordum. Bir şekilde aramızdaki boşluğu doldurmak ve ona göre olmak istemiştım.

Görünüşe göre, öyleydim.

Ona göreydim ve Aman Tanrım, gülümsemeden duramıyordum.

Şu an hissettiğim şeyin mutluluğumun en uç noktası olduğunu sanıyordum. Uzunlarımda ve midemde kabarcıklı, uçucu bir his.

Ama yanılmıştım.

Mutluluğum iki katına çıkabilirdi. Mutluluğum kıpkırmızı olabilir. Patlayabilir, bir kalp gibi atabilir ve derimden dışarı sızabilirdi.

Çünkü kitaplarım göğsümde, kendimi bırakabileceğim ve tüm lanet denklemleri çözebileceğim bir masa aramak için resepsiyon masasına arkamı döner dönmez onu gördüm.

Buradaydı ve bana bakıyordu.

Sanki beni bekliyormuş gibiydi.

Köşedeki bir masada, saçlarındaki altın rengini ortaya çıkaran tepe ışığının tam altında oturuyordu. Işık tenindeki altın rengini, özellikle de parmaklarını saç tellerinin arasından geçirmek için kolunu kaldırdığında şişen pazısının kıvrımını ortaya çıkarıyordu.

Bunu yaptığını, dökülen saç tellerini arkaya taradığını gördüğümde parmaklarım aniden kıpırdadı. Güzel yüzünü, yanaklarının çukurluğunu ve dudaklarının bağlantı yerini gördüğümde boğazım kurudu.

Gözlerinin alevli mavisini gördüğümde.

Herkes yanlış biliyordu. Biri öldüğünde vücudu soğuk ve mavi olurmuş. Hayır, mavi kış ve ölüm demek değildi.

Mavi benim için her zaman sıcak yaz ve yaşam anlamına geliyordu. Ateş anlamına.

Mavi benim için her zaman o demek olacaktı.

Benim Arrow'um.

Her zamanki V yakalı gri tişörtünü giymiş, sandalyesinde arkasına yaslanmış oturuyordu. Ben yerimde durmaya devam ettiğimde kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırdı, bu onu tüm açılardan hem kendini beğenmiş hem seksi gösteriyordu.

Sonra daha da seksi bir şey yaptı, karnımda çırpılan kanatların patlamasına neden olan bir şey.

Gözleri benim üzerimdeyken ayağıyla yanındaki sandalyeyi itti. Bu, yanına oturmam için sessiz bir davetti.

Buna da gülümsemek zorunda kalmıştım. Gülümsemek zorundaydım.

Bunu yapmamamın imkânı yoktu.

Şimdi ona doğru yürüyemememin hiçbir yolu yoktu, nefesim de kalp atışlarım da altüst olmuştu. Uyluklarım da öyle. Nabzım ve ıslaklığım.

Ona ulaştığımda ve bacaklarımın arasındaki ağrıyan yeri seçtiği masaya bastırdığımda, bakışları masaya düştü.

Sanki oramın ıslak olduğunu biliyormuş, tadımı yeniden alıyor-muş gibi dudaklarını yaladı.

“Buradasın,” diye fısıldadım.

Gözlerini kaldırdı. “Avluda arkadaşlarınla karşılaştım. Bana burada olacağını söylediler.”

“Yani beni görmeye mi geldin?” diye soludum.

Dirseklerini sandalyesinin kollarına dayayarak, “Otur,” diye emretti.

“Ne?”

“Fazladan ödevin olduğunu duydum.”

“Ah, evet.”

“O yüzden sana yardım etmeye geldim.”

Kitaplarımı göğsüme bastırdım. “Trigonometri ödevime yardım etmek için mi buradasın?”

Bana cevap vermeden, “Otur, Salem,” diye tekrarladı.

Kafam karışmıştı, buraya bana yardım etmeye geldiği için çok şaşırılmıştım. Oturup kitaplarımı masanın üzerine koydum. “Bütün gün neredeydin? Seni arıyordum,” dediğimde doğruldu ve kitaplara doğru uzandı.

Eli defterimi açmaya giderken bir anda durakladı. Başını eğmiş bir şekilde iç çektiğini duydum.

Bu iç çekişin ne anlama geldiğinden emin değildim ama yine de devam ettim. “Ofisine bile uğradım ama orada değildin.”

Öğle yemeği sırasında ofisine uğramıştım.

Ne için olduğundan emin değildim. Evet, onu görmek istiyordum ama gördüğümde ne yapacağımdan emin değildim.

Tamam, yalan söylüyordum.

Onu gördüğümde ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Kendimi onun kucağına atacak, vücuduna tırmanacak ve beni hemen orada becermesini isteyecektim.

Yine bana cevap vermemişti, kaşlarımı çattım.

Boş bir sayfaya gelene kadar defterimi karıştırmaya devam etti. Sonra zerine bir şeyler yazmaya başladı.

Büyülenmiş gibi onu izliyordum. Sanki onu daha önce hiç yazarken görmemişim gibi. Görmüştüm, aynı evde yaşıyorduk. Onu ablamla birlikte oturma odasında dev yaparken görmüştüm ama nedense izlemeden duramıyordum.

Kalemi yle otoriter, öyle *sahiplenici* bir şekilde tutuşunu, –tıpkı dün gece beni tuttuğu gibi– yumruğunun ne kadar büyük ve baskın göründüğünü izlemeden duramıyordum.

Yazmayı bitirdiğinde defteri bana doğru kaydırdı.

Henüz fark etmediysen söyleyeyim, ktphanedeyiz ve yan masadaki kızların gözleri bizim üzerimizde. Yaptığın her hareketi izliyorlar. Birine söylerlerse ve kola flört ettiğin için başın belaya girerse bu hiç hoşuma gitmez şahsen ben bir şeylerden hoşlanmadığımda, bunu belli etmeyi seçerim. Çok açık bir şekilde. Ama sanırım bunu yapmamı istemiyorsun, değil mi? Bana hep nazık olmamı söylediğine göre.

Bu yüzden fikrini değiştirmediyse, aşık bir kız ğrenci gibi rol yapmayı bırakmanı ve muhtemelen benim yüzümden aldığın ödevinde sana yardım etmeme izin vermeni öneririm.

Bu notta içimi mutlulukla dolduran o kadar çok şey vardı ki. Bunun dışında ona öfkeyle bakmama neden olan şeyler de vardı.

Hatta konuşmadan önce nefesim kesilmişti. “Rol yapmıyorum...”

Aşık bir kız ğrenci gibi.

Bunu söylememiştim ama düşünüyordum ve tabii ki o da ne düşündüğümü biliyordu. Çünkü tepkime eğlenirken dudakları seğirdi.

Başını hafifçe eğdi. “Abartma.”

Tekrar nefesim kesildi. “Ben...”

Lanet olsun.

Derin bir nefes aldım –nk görünüşe göre bazı kızlar beni *izliyordu* ve o bundan bahsettikten sonra bakışlarını hissedebiliyordum– ona tatlı bir gülümseme fırlattım. Sonra olabildiğince sakın bir şekilde deftere uzanarak ona sakın bir cevap yazabilmek için kendime doğru çektim.

Abartmıyorum.

Tamam, belki abartıyorum. Ama bu durumda, haklı olarak öfkeliyim. Aşık bir kız öğrenci gibi rol yapmıyorum, seni pislik. Sadece seni gördüğüme sevindim. Senin yüzünden fazladan ödev aldığımı nereden biliyorsun?

Notu bitirmem bir dakika sürmüş, abartılı tuhafıklarım geri gelmişti; defteri ona doğru ittim.

Defteri hafif bir sırtışla aldı, gözkapaklarını kırparken notu okumak için deftere baktı. Bitirdikten sonra o da bir şeyler yazdı ve işaretparmağıyla defteri bana doğru itti.

Çünkü Miller kosinüs teoremini anlatırken benimle ilgili hayaller kurduğunu duydum.

Kosinüs teoremi neydi, merak ediyordum. Ama bu önemli değildi. Konuşmamız gereken başka önemli şeyler vardı.

Seni hayal ettiğimi nereden biliyorsun?

Şu şekilde cevap verdi: Çünkü dün gece seni komaya soktum. Seksten sonra direkt uyuyan bir kız hiç görmemiştim. Bunu erkeklerin yaptığını sanıyordum. Bu yüzden derse odaklanman gerekirken beni ve efsanevi aletimi hayal ettiğin sonucuna varmak kolaydı.

Notunu okumayı bitirdiğimde kirpiklerimin arasından ona baktım. Gülümsemesi hâlâ yerindeydi ama gözleri ağırlaşmıştı.

Yoğunluk ve bilgiyle ağırlaşmıştı. Dün gece bana yaptığı onca şeyle birlikte, içimdeki küçük öfke de eriyip gitmişti.

Pislik.

Neden onu bu kadar sevimli buluyordum?

Neden onu aynı anda hem tokatlamak hem de öpmek istiyordum?

Dudağımı ısırarak sinirlenmiş gibi yaptım. Ah kutfen. *göz devirme emoji* Senin hakkında hayal kuruyordum. Ve aletin o kadar da efsanevi değil.

Öyleydi. Yine de bunu bilmesine gerek yoktu.

Cevabı çabuk geldi. Öyle ve kuruyordun. Çünkü ben de seni hayal ediyordum.

“Öyle mi yapıyordun?” diye sordum yüksek sesle ve o yine iç geçirip başını bir kez salladı.

Ben de defteri elime alıp bir not daha yazdım: *Neyi hayal ediyordun? Şeftali yemeyi.*

Notunu iki kez okudum. Sonra üç.

Dördüncü kez okumayı bitirdiğimde uyluklarım kasıldı ve sandalyemde kıvranmaya başladım. Ayrıca terli, titreyen parmaklarımla sayfanın köşesini kırıştırıp katladım.

Tadım gerçekten böyle mi?

Notumu okurken dudaklarını yaladı, okumayı bitirdiğinde bana bir bakış attı. Ateşli bir bakış ve yutkundum.

Sonra kalemin ucunu kâğıda sertçe bastırarak şöyle yazdı: *Tadın gerçekten olgun bir meyve gibi mi demek istiyorsun? Tatlı, yumuşak ve şekerden yapılmış, bir ısırık aldığında suyunun çenemden aşağı aktığı? Siktir, evet, öyle.*

Aşağıda berbat durumdaydım.

Siktir, tam bir karmaşaydı. Daha önce olduğumdan daha fazla. Islaklık tangamın içine sızıyor ve ötesine geçiyordu. Ayrıca sanırım çok sert nefes alıyordum.

O kadar yüksek sesle nefes alıyordum ki hâlâ bizi izleyen kızlar –gözlerini hissedebiliyordum– beni duyabiliyordu. Alev almamın ve ıslaklığımı bu sandalyede bırakmanın eşiğinde olduğumu anlayabiliyorlardı.

Meyvemsi, şeftaliyi andıran, şekerli ıslaklığımı.

Ona, Böyle konuşmayı bırakmalısın, yazdım.

O zaman şeftalinin yenmesi için patlıyormuş gibi kıvranmayı bırakmalısın. Islandın mı? diye cevap yazdı.

Evet. Çok fazla, diye cevap verdiğimde kalemim neredeyse elimden kayıyordu.

Evet, eminim. Eminim amcığın şişmiş ve mahvolmuştur. Ayrıca benim için sızlıyordur, değil mi?

Evet, öyle. Seni istiyor. Ben de seni istiyorum. Sertleştin mi?

Hem de nasıl. Canım acıyor. Sen okul üniformanın içinde çok toy, çok masum ve çok yumuşak görünerek buraya geliyorsun. Olduğun kötü kızı hiç benzemiyorsun. Eteğini kaldırıp bana amcığını göstermek isteyen. *İstiyorsun, değil mi?*

Evet, istiyordum.

Bu yüzden o kızlar bizi izlerken ve dünyanın geri kalanı ev ödevlerine dalmışken sandalyemde kıvranıyordum. Bu yüzden ona benimle bir yerde buluşmasını söylemek istiyordum, böylece ona beni ne kadar azdırdığını gösterebilirdim.

Hatta cevap yazarken masaya yaslanıp sertleşmiş meme uçlarımı sürtmek için bir yer arıyordum. Evet. İstiyorum. Çok, çok istiyorum. Bir daha ne zaman yapabiliriz?

Acı dolu gülüşünü duydum, teninin şimdi daha da altın renginde, daha da parlak ve ışıltılı olduğunu fark etmiştim.

Notunda şöyle yazıyordu: İçine girdikten ve bekâretini aldıktan hemen sonra seninle tekrar seks yapmayacağım. Ben bir pisliğim ama tam bir piç değilim, Salem.

Başımı kaldırıp ona bakacak kadar aklımı toplamadan önce notunu birkaç kez daha okudum. Hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum: Adımı söylemesini mi yoksa yazmasını mı?

Sanırım hepsini seviyordum. Tıpkı onu sevdiğim gibi.

Benim sevgilim, sevgili Arrow'um.

Ona, seks yapmama kuralına, surat astığımda onun da burun delikleri genişledi.

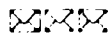
Sonra ondan bir istekte bulundum. Peki, tamam. Ama bu gece beni motorunla gezdirir misin?

Notumu okudu ve cevap vermeden önce bir saniye düşündü. Bu gece yarısı

O zaman bu bir randevu. Yaşasın!

Bana cevabını iletğinde iç çektiğini duydum, yazdığı şeyi söylerken hırlamasını kulaklarımda duyabiliyordum ve bu bende gülme isteği uyandırıyordu.

Artık trigonometriye geri dönebilir miyiz?

Onu gece yarısı *Ducati*'sinin yanında buldum.

İlk kez kızların yardımını olmadan tek başıma gizlice dışarı çıkıyordum. Bu konuda biraz gergindim ama iyi sonuçlanmıştı. Daha gergin ya da en azından daha beklenti içinde olmam gereken şey, onun kurallarından birini ilk kez çiğniyor olmamdı.

Etek giyiyordum.

Yine Poe'dan ödünç almıştım, bu da ekoseliydi ama iyi kız pili-leri ve kıcıımı zar zor örten kötü kız uzunluğu vardı.

Çıldıracaktı, biliyordum. Umurumda değildi, isterse beni ceza-landırabilirdi. Üzerimde onun ceketı vardı, bu da beni boğuyordu, yani kimse bir şey görececek değildi.

Her neyse, artık buradaydım.

Ona bakmak için bir an durakladım. Her zamanki tanıdık kı-yafetleriyle motosikletine yaslanmış sigara içiyordu, şimdiden içimi ısıtmıştı.

Onun küçük kötü alışkanlığı.

Rahatlamasına ve stres atmasına yardımcı olduğu için çiğnediği küçük bir kural.

Tanrım, kendine karşı çok acımasızdı, değil mi?

Çok sert ve eleştirel. Ayrıca çok ciddi şekilde endişeliydi de.

İşte bu yüzden bu fikri bulmuştum. Bu gece yarısı gezisini. Eğer onu başarısız olmadığına inandıramazsam, en azından gevşemesine yardım edebilirdim.

Bu kırılmış çocuğun.

Bu yeni Arrow'un.

Şu anda tam bir kötü çocuk gibi görünen; görünüşte siyah saç-lar, karanlık niyetler, motosikletiyle götüreceği genç sevgilisini bek-leyen çocuk. Karanlık bir sokak ya da paslı bir köprünün altında ıssız bir köşe bulacak, o büyük elleri ve tatlı dudaklarıyla onun her küçük masum parçasını baştan çıkaracaktı.

Ona doğru yürümeye başladım, ayak seslerim onun bana bak-masını sağladı.

Bakar bakmaz doğrularak bir duman üfledi; ben de arka bahçe-mizde yaptığım gibi ona doğru koşmaya başladım.

Tam ona ulaştığımda tökezledim ama her zamanki gibi beni yakaladı. Nefes nefese ona sarılarak gözlerimi kapattım; yanağımı kaburgalarına, tam kalbinin olduğu yere bastırdım.

“Eğer bunu yapmayı bırakmazsan, bilerek yaptığını düşünmeye başlayacağım,” dedi kollarını bana dolayıp sıkarken.

Yanağımı göğsüne sürttüm. “Neyi bilerek yaptığımı?”

“Düşmek.”

“Bunu neden bilerek yapayım ki?”

“Seni yakalayayım diye.”

Ölü kalbini öpüp başımı kaldırdım. “Belki de öyle yapıyorumdur.”

Beni daha sıkı sararken gözlerini üzerime dikip mırıldandı. “Baş belası.”

Öyleydim ve şimdi daha da büyük bir baş belası olacaktım.

Muhteşem ağzından çıkan dumanı izlerken, “Sigara içiyorsun,” dedim.

“Geç kaldın.”

“Neden sigara içiyorsun?”

“Bu konuşmayı daha önce yapmamış mıydık?”

Yapmıştık, bu yüzden kaşlarımı kaldırarak sordum. “Peki bu gece neyi unutmaya çalışıyorsun?”

Hırlamadan önce bir süre bana baktı. “Kaybettik.”

“Maçı mı?”

Çenesinin sıkılması benim için yeterli bir cevaptı.

Elimi kaldırıp keskin yanağını avcumu aldım. “Üzgünüm.”

“Başarmıştık,” dedi gözlerimin içine bakarken. “Neredeyse başarıyorduk. Maç uzatmaya gitti ve penaltı atışlarında Rodriguez vardı. Ben olmalıydım. Orada ben olmalıydım, o atışı ben yapmalıydım. Şimdi sezonu kapattık. Ben...”

“Hey, hey,” diyerek sözünü kestim ve parmak uçlarımda yükseldim. “Orada olacaksın. Bunu başaracaksın. Sadece biraz daha dayanman gerekiyor.” Çenesi avcumun altında titriyordu ve gözleri öfkeyle, kendine olan nefretiyle parlıyordu. Onu yumuşatmaya çalışarak sıcak, dumanlı dudaklarını öptüm. “Sana getirdiğim hediye verebilmem için lütfen sigaranı söndürür müsün?”

Arrow birkaç saniye beni izledikten sonra öfkesi vücudunu terk etti. “Bana bir hediye mi getirdin?” diye sordu.

“Hı hı.”

“Şiir değil, değil mi?”

Göğsüne vurduğumda ağzından yumuşak bir kıkırtı kaçtı. “Hayır, seni aptal. Sadece ayağa kalkmama yardım et.”

Sigarasını fırlatıp beni ayağa kaldırmadan önce bir süre daha bana baktı. Çok geçmeden vücuduna tırmandım; bacaklarım ince beline dolanmış ve kollarım omuzlarını kavramıştı.

Ama işin heyecanlı kısmı bu değildi.

Heyecan verici olan kısmı kuralını çiğnediğimi fark etmesiydi.

Elleri çıplak uyluklarımı tutmuş, sonra yukarı çıkıp kıcımın yanaklarını kavramıştı.

Çıplak yanaklarını.

“Etek giymişsin,” diye hırladı, bu kez öfke yerine cinsel ve hükmedici bir amaçla.

Güzel.

En azından kayıp maçlara odaklanmıyordu.

Dudağımı ısırdım, kucağında kıvranıyordum, çıplak amım –bu gece tangamı da giymemiştim– tişörtüne sürtünüyordu. “Biliyorum. Kurallarından birini çiğniyorum. İstersen beni cezalandırabilirsin. Ama... Önce hediye!” Ceketimin cebinde hediyesini aramaya koyuldum ve bir çırpıda çıkardım. “İşte bu yüzden geç kaldım. Çünkü bunu sana getirmek için durdum.”

Hediyeye hemen bakmadı.

Hatta kıcımın yanaklarını cezalandırıcı parmaklarıyla ayırırken gözlerimin içine baktı, dudağımı ısırduğımda ancak o zaman teklifi-me göz attı: Bahçeden onun için kestğim küçük yeşil bir sapı olan küçük bir çiçek, bir gardenya.

“Bana bir çiçek getirmişsin,” dedi gözlerini kaldırarak.

Başımı salladım. “Evet. St. Mary’nin resmî çiçeği olduğunu zaten biliyorsun. Ama aynı zamanda saflık ve masumiyeti de temsil ettiğini biliyor muydun?”

Ve gizli aşkı.

Gizli aşkı da temsil ediyordu. Yine de bunu ona söylemeyecektim. Çünkü sahip olduğumuz bu şey aşkla ilgili değildi. Bu, onu bir süreliğine de olsa daha iyi hissettirmekle ilgiliydi.

Arrow çiçeği almak yerine kıcımı avuçlarına alarak beni kucağında zıplattı. “Saflık ve masumiyet.”

Titreyen parmaklarımla çiçeği tutmaya çalışarak ona karşı utanmazca aşağı yukarı hareket ettim. “Evet.”

Beni tekrar zıplatmasıyla klitorisimde bir acı belirdi. “Evet, bunu görebiliyorum. Şu anda bana bu çiçeği verirken ne kadar masum görünüyorsun. Sutyenin yok. Külotun yok. Şımarık, zıplayan

memelerini de kontrolden çıkmış amcığını da örtecek bir şey yok.” Öne eğilip altdudağını ısırdı. “Dün gece yatağında, bacaklarının arasındaki o çiçeği verirken ne kadar masum görünüyordun.”

İrkildim. “Hı hı. Kesinlikle. Masum. Ama artık kimse ona çiçek demiyor, Arrow.”

“Öyle mi? O halde ne diyorlar?”

Sıradan sorusuna başparmağının kıcıma vurduğu oldukça *sıradan* bir fiske eşlik etmiş ve beni inletmişti.

Ama bir şekilde ona ağırbaşlı bir şekilde cevap vermeyi başardım. “Ş ile başlayan kelimeyi.”

“Ah, Ş ile başlayan kelime.” Başparmağı hâlâ kıcımda aşağı yukarı hareket ediyordu. “Şeftali demek istiyorsun.”

Başımı sallayarak *onun* dudağını ısırdım. “Ne demek istediğimi biliyorsun, pislik. Benimle alay etmeyi bırak ve çiçeğimi al.”

Kısık sesle güldü ve dudaklarımı bir öpücükle kavramadan önce başparmağını ıslak amıma götürüp klitorisimi mahvetmeye başladı. Ben boşalana kadar beni bırakmadı.

Tişörtünün üzerine boşalana kadar.

Ancak o zaman beni kısık gözlerle vücudundan aşağı kaydırarak çiçeğimi aldı ve beni bir randevuya götürdü.

İlk durak bir üniversite kasabası olan Middlemarch’taki bir dondurmacıydı. Neredeyse terk edilmişti, içeride sadece bir avuç insan vardı. Arrow, kendisi için bir külâh vanilyalı dondurma istediğinde, neşeyle içeri girdim. Tezgâhın arkasındaki adama, *benim* adamımın da tıpkı benim gibi tüm parçacıklar, süslemeler ve soslarla birlikte bir külâh çikolatalı dondurma alacağını söyledim.

Arrow bana bir bakış attığında, “Hayatın boyunca sıkıcı mı olmak istersin yoksa benim gibi harika olmak mı?” dedim.

Bunun üzerine Arrow enseme tutmuş, tezgâhtarın önünde dudaklarıma sert bir öpücük kondurmuştu.

Dondurmalarımızı aldıktan sonra dışarı çıktık, ben boş sokağa park ettiği *Ducati*’nin üzerine çıkmış dondurmamı yalıyordum.

Arrow ilk başta sadece motosiklete yaslanmış, yetersiz ışık veren sokak lambasının altında yüzü hem aydınlanmış hem gölgelenmişken dondurmamı yalamamı izledi. Sonra külâhını fırlatıp attı ve bacaklarını ayırarak motosikletin üzerine çıktı.

Gözleri ağırlaşmıştı, belimden tutup beni kendine doğru çekti, ıslaklığım muhtemelen deri koltuğunda bir yol çiziyordu. "Koltuğunu mahvettim."

Çıplak bacaklarımı güçlü uyluklarının üzerine getirip ayırdı. "Henüz değil."

Ben daha bir şey söyleyemeden elini üzerimdeki ceketin altına, oradan da eteğimin altına soktu ve dondurma gibi soğuk dudaklarıyla beni öptü.

Titreyerek ve elimdeki külahı unutarak öpüşüne karşılık verdim.

Amımın üzerinde bir şey hissettiğimde sıçradım.

Parmaklarından başka bir şey.

Çiçeğime benzeyen bir şey.

St. Mary'de ona verdiğim, tam da ölü kalbinin olduğu yerde cebine attığı çiçek.

Arrow onunla bana dokunuyordu.

Çiçeği ne zaman çıkarıp ne zaman eteğimin altına sokmuştu, bilmiyordum ama çiçeği amım boyunca kaydırarak klitorisimin üzerinde döndürüyordu.

"Arrow..." İnliyordum, uyluklarım kapanmaya çalışıyor ama kapanamıyorlardı çünkü onları, uyluklarının ve kalçasının etrafına hapsetmişti.

"Şimdi bacaklarının arasında bir çiçek var, değil mi?" diye mırıldandı. Kıkırdıyor, amımla oynarken dudaklarıma sıcak, tatlı nefesini üflüyordu ve yine boşalana kadar gitmeme izin vermedi.

Hediyesini ve parmaklarını ıslaklığımın mahvedene kadar...

Ben de parmaklarımı yapışkan, erimiş dondurmayla mahvedene kadar.

Sonra beni başka bir yere götürdü.

Beni gitmek istediğim her yere götürüyordu.

Ta ki ben ona bize تنها bir yer bulmasını söyleyene kadar çünkü onu emmek ve dondurma külahım gibi yalamak istiyordum.

Bardstown'da paslı bir köprünün altında durduk, beş saniyeden kısa bir süre içinde onu bir tuğla sütuna yasladım ve dizlerimin üzerinde ona baktım.

Uzanıp kot pantolonunun üzerinden sertleşmiş aletine masaj

yapmaya başladım. Yanağımı aletin çıkıntısına sürttüm, o bana bakarken cehennem sıcaklığını tenimde hissediyordum.

“Ben her zaman çok üşüyorum, Arrow,” dedim ona. “Beni ısıtmış hissettiren tek kişi sensin. Sen benim güneşimsin.”

Çenesi sertleşmiş ve neredeyse acımasızlaşmıştı, elleri iki yanında yumruk halini almıştı. “Peki bunun için bana teşekkür edecek misin?”

Uzanıp yumruklarından birini öptüm.

Parmak eklemlerini öpüyor, yalıyor ve yumuşatmaya çalışıyordum; işe yaramıştı.

Parmakları açılıyordu.

Çenemi tutup beni yukarı bakmaya zorladı. “Fermuarımı aç.”

Tabii ki emrini yerine getirmek için hızla hareket ettim.

İşim bittiğinde kot pantolonunu aşağı itti, bir saniye sonra aletine bakıyordum, güzel bir kavisi ve altından geçen damarı olan güzel aletine... Benim için tamamen büyümüştü ve hazırды.

“Aletin çok güzel,” diye fısıldadım ona kocaman gözlerle bakarken. Dizlerim betona sürtünüyor, tırnaklarım kısmen örtülü kalçalarında bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Karnı gerilmiş, güzel aleti kasılmıştı. “Güzel.”

“Hı hı. Çok, *çok* güzel.”

Saçlarımı, ellerini yumruk yaparak kavrayıp çekiştirerek boynumu ve sırtımı eğmemi sağladı. Bu da dengemi kaybedip uyluklarına düşmeme neden olmuştu. “Ben aletim için güzel kelimesini kullanmazdım ama bu gece sana izin vereceğim.”

Uyluklarımı sıktım.

“Neden?”

“Çünkü onu ağzına alacaksın ve hayatın buna bağıymış gibi emeceksin. Çünkü dün gece amcığınızı nasıl becerdiysem, bu gece de dudaklarınızı öyle becereceğim. Senin masum liseli ağzın için çok büyük ve iri olduğum için beni ağzına almakta zorlandığında beni boşaltacaksın. Tam dilinin üzerine ve bunu yaptığımda hepsini yutacaksın, değil mi? Sana verdiğim her şeyi iyi bir kız gibi yutacaksın. Bu yüzden aletime ne demek istersen de, bebeğim çünkü tek umursadığım ağzına girip onu cennete götürmek.” Dişlerini sıkarak

konuşmuştu. Kızarmış yanaklarıyla, tıpkı olduğu güneş gibi baskın ve kocamandı.

Hevesle başımı sallarken nefeslerim, ağzımdan bir dizi hıçkırık olarak çıkıyor ve yanağım aletinin kıvrımına çarpıyordu.

“Evet, yapacağım,” diye fısıldadım hevesle.

Gözleri parladı. “O zaman ne bekliyorsun?”

Bunun üzerine onu ağzıma aldım.

Başını dudaklarımla emdiğimde tadı patladı. Sadece dilimde değil, her yerimde. Ayak parmaklarımda, bacaklarımda, karnımda ve göğsümdede.

Her yerde onun sıcaklığını ve tadını hissediyordum.

Tişörtünü yukarı kaldırıyor, onu tatmin edişimi izlemek için önümden çekiyordu. Gözlerini gözlerime dikti, bu beni aynı anda hem utangaç hem de cesur yapıyordu. Ya da en azından ağzımı cesurlaştırmıştı, böylece onu vakumlamaya başladım.

Ama gözlerim devam edememişti. Bakışları çok fazlaydı ve onları kapatmak zorunda kaldım.

Yine de onun şehvetli bakışlarını hissediyordum.

Onu kafamın içinde bile görüyordum.

Ben ona aşırı hevesli bir hayranı gibi hizmet ederken onu bir tanrı ya da kral gibi duvara yaslanırken görüyordum. Dilimi, boşaltmasını sağlamak için kıvrarak aletinin üstündeki küçük deliğe soktum ve üzerimde hırladığında, kalçaları duvara doğru eğildiğinde, bunu da her yerde hissettim.

Tıpkı tadı gibi onun şehvetli, hayvani seslerini de vücudumun her yerinde hissediyordum.

Özellikle de onu ağzıma alabildiğim kadar alıp becermeden önce ellerimi onun güzel aletinin etrafına sardığımda.

Tanrım, aleti çok güzeldi. Dilimin üzerinde bir sanat eseri gibiydi.

Çok ağır, çok dolgundu.

Çok lezzetliydi.

Aleti benim bebeğimdi, onunla dilimle ve dudaklarımla sevişiyordum.

İşe yarıyordu çünkü yine hırlıyordu.

Sadece bu kadarla da sınırlı değildi, kalçaları hareket ediyor, öne doğru yaylanıyordu. Gözlerimi açıp yukarı baktığımda başını geriye attığını; aşırı bir çatılmayla yüzünü buruşturduğunu ve kalçalarını bana doğru iterken tişörtünü dişlerinin arasına sıkıştırdığını gördüm.

O sıkıştırma. Lanet olsun.

Çenesindeki gerginlik ve karnındaki o sıkı kaslar. Saçlarımı yumruk halindeki elleriyle tutarken sıcak tenini buğulandıran ter.

Onunla ilgili her şey o kadar güzeldi ki çabalarımı iki katına çıkardım. Ellerimi ve dudaklarımı daha hızlı hareket ettirdim. Aleti ağzımda daha sert, daha dolgun, daha güzel ve daha lezzetli bir hale gelmişti.

Çok daha agresif ve çok daha sert, ta ki patlayana kadar.

Aleti sarsılıyor, boğazımdan aşağı boşalıyordu; bana söylediği gibi hepsini yuttum.

Derin bir nefes alıp yumrukları gevşeyene, duvara yaslanıp rahatlayana ve kısık gözlerle bana bakana kadar bunu yapmaya devam ettim.

Bakışlarımız kesiştiğinde hızlı ve kısa nefesler alarak elimin tersiyle ağzımı sildim. “Teşekkür ederim.”

Derin bir nefes aldı, eğilip ellerini koltuk altlarımdan geçirdi; beni yukarı çekerek bir kez daha vücuduna tırmanmamı sağladı.

Başımı omuzlarına yasladım. “Tadın ateş gibi, sıcak ve keskin.”

Cevabı alınma yumuşak, sessiz bir öpücük kondurmak ve motosikletine geri dönmek oldu.

Bir saat sonra beni St. Mary’ye bıraktığında ve ben gizlice odama geri döndüğümde, dudaklarımda hâlâ onun tadını alabiliyordum.

Kafam o kadar güzeldi ve onun ateşli tadına o kadar dalmıştım ki oda arkadaşımın bana söylediği ilk sözleri duyduğumda kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. “Bir yere mi gittin?”

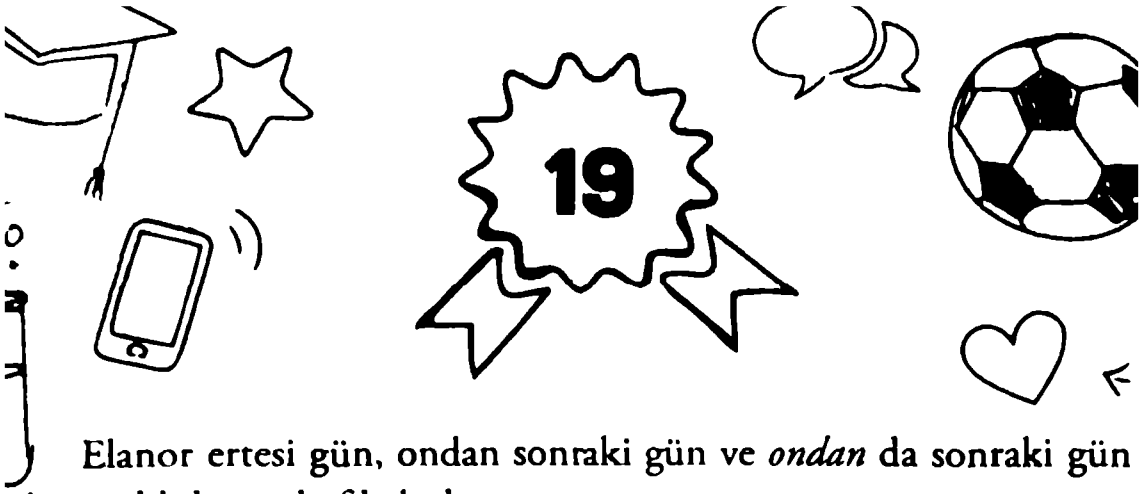
Bunu sorduğunda neredeyse tamamen yatağa uzanmış, battaniyemi üzerime örtmüştüm. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama ona cevap verdim.

“Evet. Banyo.”

Sesim tiz ve yüksek çıkmıştı, ona yalan söylediğimi anlaması gereken her şeyi içeriyordu.

Lanet olası yalan söylediğimi.

Ama o bunu kabul etti ve yatakta dönüp benden uzaklaşarak hemen horlamaya başladı.

Elanor ertesi gün, ondan sonraki gün ve *ondan* da sonraki gün bana oldukça tuhaf bakışlar attı.

Belki de sorun bendim.

Belki de bana öyle geliyordu.

Çünkü dürüst olmak gerekirse diğer üç arkadaşıyla birlikte bana her zaman tuhaf tuhaf bakıyordu. Gerçi Arrow onlara hadlerini bildirdiğinden beri beni rahatsız etmiyorlardı.

Bu yüzden o gece, Arrow'la gezintiden döndüğüm zaman olanlar hakkında ve oda arkadaşımın bir şeyler biliyor olabileceği konusunda endişelenmeli miydim, bilmiyordum. Eğer o biliyorsa başkaları da öğrenebilirdi.

Müdire, vasim, Leah gibi insanlar.

Beni buraya göndermekteki asıl amacı kurallara uymayı öğrenmemken gizlice kaçtığım ve bu şekilde kuralları çiğnediğim için bana çok kızardı. Eğer Arrow'u görmeye gittiğimi öğrenirse ne kadar sert bir tepki verebileceğini bilmiyordum.

Oğlu için ideal bir aday değildim. Herhangi bir ilişkimiz olduğundan değil ama yine de değildim işte.

Ve ablam.

Kesinlikle bir fahişe olduğumu düşünecekti. Kalbimde öyle olmadığımı bilmeme rağmen, düşünecekti.

Üstelik mektuplarımdan bahsetmiyordum.

Onları başka yere saklamam gerekiyordu. Ama onları yakınımda tutamama düşüncesi beni o kadar endişelendiriyordu ki ayakkabı kutularının yerini bile değiştirememiştim.

Abi'a yapacaktım.

Akıllı davranacağıma ve ilk fırsatta onları saklayacağıma dair kendime söz verdim.

Yine de bu süre içinde durmalıydım.

Biliyordum. Bu riski almamalıyım.

Eğer bir mucize eseri Elanor hiçbir şey bilmiyorsa ve ben her şeyi uyduruyorsam bu, o gece gerçekten şanslıyım demektir.

Kaderi kızdırmamalıyım.

Aslında kaderi kızdıran tek kişi ben değildim. Başka biri daha vardı.

Callie.

O da benim gibi gizlice tek başına dışarı çıkıyordu. Sanırım Reed Jackson'ı görmeye gidiyordu. Birkaç hafta önce barda gördüğümüz adamı.

Onu birkaç kez yakalamıştım ama hiçbir şey söylememiştim çünkü o, bana her zaman alan tanımıştı. Ama Elanor olayından sonra ona bir şeyler söylemeye karar verdim.

Bir gün kütüphanede onu kenara çekip, "Bu o mu?" diye sordum, yüzü kızardı.

Callie'ye onun kim olduğunu açıklamama gerek yoktu. Onun muhteşem kötü adamı.

"Pek sayılmaz. Ama evet." Sonra, "Peki bu o mu?" dedi.

Ve Callie'nin de onun kim olduğunu detaylandırmasına gerek yoktu. Sevgili Arrow'um.

"Evet." Başımı salladım. "Duracak mısın?"

Başını sallamadan önce bir an dudağını ısırdı.

Ona hüznü gülümsedim. "Evet, ben de."

"Onu seviyorsun, değil mi?" diye sordu ama ben susunca ellerini kaldırdı. "Sorun değil. Bana söylemek zorunda değilsin, benim de bilmek için bir cevaba ihtiyacım yok."

Gülümsedim. "Peki sen? Demek istediğim, onu seviyor musun?"

Sesini çıkarmadı ama dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı. "Böyle adamları sevmezsin. Onlar tarafından tüketilirsin ve sonra onları düşünmediğin, hissetmediğin ya da duymadığın bir zaman olup olmadığını merak edersin. Ya da rüyalarında görmediğin."

Evet.

Haklıydı. Böyle erkekleri sevmezdin. Onlar tarafından tüketilir ve senden aldıkları her bir parçayı severdin.

Yani ikimiz de kadere meydan okuyorduk. Gerçek şu ki muhtemelen bunu yapmaya devam edecektik.

Ya da en azından ben edecektim.

Odamdan gizlice çıkmaya, çitlere tırmanmaya ve gece yarısı Arrow'la buluşmaya devam edecektim. Onunla, hız yaptığı ve benim arkama yaslanıp kollarımı açarak saçlarımın uçuşmasına izin verdiğim gezintilere çıkmaya devam edecektim. Onunla motel odasına gitmeye de devam edecektim.

Onun olduğum o donuk gri odaya.

Çünkü nasıl gitmezdim?

Bana ihtiyacı vardı, değil mi?

İçindeki her şeyden uzaklaşması için bana ihtiyacı vardı.

Başının belası olmama ve sözde başarısızlıkları yüzünden strese girdiğinde ona aptal sigarasını söndürmesini söylememe ihtiyacı vardı. Takımla birlikte olmadığı, kazanmalarına yardım edemediği için stres olduğunda. Beni dinlemeyip kanser çubuğunu çıkardığında, ağzımı onunkinin üzerine koyup onu öpmeme ve dumanı kendi ciğerlerime çekmeme ihtiyacı vardı.

Ateşli ve öfkeli görünerek saçlarımı elleriyle kavrayarak yumruk yaptığında, ağzımı geriye çektiğinde ona, "Kendini öldürmek istiyorsan, ben de seninle öleceğim," dememe ihtiyacı vardı.

Bu şekilde kendine zarar verdiğiğinde bacaklarımı açmama ihtiyacı vardı ki tüm öfkeyi vücudundan atabilsin.

Ah, bir de maç kasetlerini tekrar tekrar izleyip takımının her hareketini analiz etmemesi için ona tüm kız filmlerini izletmeme ihtiyacı vardı.

Çok çalıştığında terini silmem için bana ihtiyacı vardı.

Çünkü Tanrı aşkına, bunu yapıyordu.

Gerçekten çok çalışıyordu.

İlk gece odasında gördüğüm tüm o ağırlıklar onun antrenmanı içindi. Bu sezonu boş geçiriyor olması, tembellik edebileceği anlamına gelmiyordu.

Aslında her zamankinden daha çok çalışıyordu.

Her sabah koşuya çıkıyordu. Yerel kulüp binasında kendi antrenmanlarını yapıyordu.

Her gece o muhteşem seksten sonra uyumaya gittiğimde –haklıydı, seksten sonra koma benzeri bir uykuya dalıyordum– yatağın birkaç metre uzağında yine egzersiz yapıyordu.

Bir gece uykumdan uyanmış, onu yerde şınav çekerken yakalamıştım. Tek eliyle. Diğer kolunu yukarı kaldırıp belinin arkasına yaslamıştı, üstelik üstünde hiçbir şey yoktu.

Ona iyice bakabilmek için yüzüstü döndüğümde Arrow'un gözleri bunu hemen yakalamıştı.

Kapkaranlıklardı ve içindeki öfkeyle alev alev yanıyorlardı.

Beni izlerken ve tekrar üstüne tekrar yaparken alnından ter damlıyordu. Sırtındaki düzlüklerin bir tür kanat gibi hareket ettiğini ve değiştiğini görebiliyordum.

Kasılıp gevşeyen sıkı kaslar. Ya da belki de dağlar, her tekrarda vücudunun içinde kaybolmadan önce sırtından tekrar yükseliyordu.

Kaslarının dansıyla sert bakışları o kadar agresif ve erkeksiydi ki yataktan kalkmıştım.

Çarşafın omuzlarımdan düşüp beni çıplak bırakarak dizlerimde birikmesine izin vermiştim, saçlarım sırtıma dökülmüştü.

Arrow'un burun delikleri beni görünce genişlemişti ama duraklamamıştı.

Aşağı yukarı inip çıkmaya devam ediyordu, aldığı nefesler gü-rültülü ve uğultuluydu; kasları sürekli kasılıp gevşeme halindeydi.

Yere indiğimde ellerimin ve ayaklarımın üzerine çöküp ona doğru sürünmeye başladım.

Gözlerini kısarak bana bakıyor, hâlâ aşağı yukarı inip çıkıyordu ve ona ulaşana kadar süründüm.

Ona o kadar yaklaşmıştım ki terden sıırılsıklam olmuş saçları göğsümü ve karnımı sıyrıyordu. Ona o kadar yaklaşmıştım ki derin nefeslerinin esintisi çıplak tenimde patlıyor; gümüş zinciri kaburgalarım ve göbek deliğime çarpıyordu.

Elimi omzuna koyduğumda yandığını fark ettim.

“Dur,” diye fısıldadım.

Kasları esniyor ve sanki bu mümkünmüş gibi daha sert aşağı yukarı inip çıkıyordu.

“Dur, Arrow.”

Bir etkisi olmadı.

“Lütfen? Benim için?”

Bu işe yaradı.

O zaman durdu.

Ama yorgun ve yanan kaslarla bir yığın halinde yere yığılacağım düşündüysem –çünkü Tanrım yanıyor olmalıydılar– yanılmıştım.

Dizlerinin üzerine çökmüş ve ter kaslarının arasından bir nehir gibi akıp giderken saçlarımı avuçlayarak ona bakmamı sağladı.

Bana öfkeyle bakarken, “Neredeyse yapıyordum,” diye bağırdı.

Elimi terden parlayan göğsüne koydum, ölü kalbi gümbür gümbür atıyordu. “Yaptığını biliyorum.”

“Yirmi tekrar daha yapsaydım olacaktı,” derken solukları hızlı ve kısaydı. “Rekorumu kırmış olacaktım.”

Gördünüz mü? Biliyordum.

Bir çeşit rekor kırmaya çalıştığını biliyordum.

Benim *aptal*, sevgili Arrow’um, her zaman bir şeyleri kanıtlamaya çalışırdı. Zaten çok, çok mükemmel olduğu halde hep mükemmel olmaya çalışırdı.

“Ve muhtemelen bunu yaparken kendini öldürürdün.”

Üzerime eğildi, ter damlacıkları yağmur gibi vücuduma düşüyordu. “Neredeyse. Yapıyordum.”

Bir süre onu ve nefes nefese kalmış sıkı vücudunu inceledim, kollarımı boynuna doladım. Göğsüyle aynı hizaya gelmiştim, teri göğüslerimi ve karnımı ıslatıyordu.

“Birinci sınıftaki zamanlarını hatırlıyor musun?” diye sordum dudaklarına karşı, dilim terini yalamak için dışarı çıktı ve onun misk kokulu tadı karşısında inlememi zar zor zapt edebildim. “Bir maçın vardı. Rakip okulunuzla oynuyordunuz ve ilk kez adam adama markaj* mı deniyordunuz?”

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi. “Evet.”

“Senin için yeni olduğundan dolayı deli gibi çalışmıştın ve maçtan önceki gece eve bile gelmemiştin. Çünkü antrenman yapıyordun.”

Gelmemişti, bunu hatırlıyordum.

Acaba o zamanlar sigara içiyor muydu, diye merak ettim. Maçın stresinin ona fazla gelip gelmediğini ve bunun için neredeyse kendini öldürüp öldürmediğini... şimdi yaptığı gibi.

* Savunma oyuncularının sahaya odaklanmak yerine belli bir rakip oyuncuya odaklandığı bir savunma stratejisi. (ç.n.)

“Ne olmuş yani?”

Ona doğru başımı salladım. “O zaman da aptalcaydı, şimdi de aptalca.”

Yumruğu saçlarımda sıkılaştı, sonunda diğer elini üzerime koydu. Kıcıma... kıcımlı seviyordu. Ya da en azından şaplak atmayı, oynamayı ve etimi yoğurmayı seviyordu.

Arrow kıcımlı sıklı. Sertçe. “Pardon?”

Ama pes etmedim ve karşılık olarak onun terli saçlarını çektim. “Öyleydin ve öylesin.”

“O maçı biz kazandık.”

Biliyordum. O bunu bilmese de ben de oradaydım.

“Yani? Kazanmak, bunun için kendini öldüreceğin anlamına gelmez. Eğer her zaman yaptığın buysa, tüm bu stres ve baskı, o zaman bu kadar çok sevdiğin oyundan nasıl zevk alıyorsun?”

“Oyundan zevk almak için oynamıyorum. Kazanmak için oynuyorum.”

“Peki eğlenmek istediğinde ne yapıyorsun?”

“Seni beceriyorum.”

Kalçalarını sıklı. “Şimdi de yapacak mısın?”

“Bu yüzden mi bana doğru süründün? Çırılçıplak ve tatlı bir şekilde. Becerilmek istediğin için mi?”

Onun sert ses tonuyla birlikte merkezim kasıldı. “Evet. Ama aynı zamanda seni durdurmak için.”

“Kendimi öldürmemem için.”

“Evet,” dedim saçını tekrar çekerek. “Çünkü eğer kendini öldürmek istersen, ben de seninle birlikte ölürüm. Hatırladın mı?”

Vücudumdaki parmakları gittikçe sertleşerek öyle lezzetli bir şekilde acıtıyordu ki. “Sen tam bir baş belası.”

“Ama yine de beni öpecek misin?” diye sordum iyi bir kız gibi utangaç ve güzel bir şekilde.

Öptü.

Beni öptü, sonra da beni olduğumuz yerde becerdi; ben de bacaklarımı olabildiğince açıp sırtımı bir yay gibi öne doğru kaldırdım. Büyük, iri aletiyle içime girerken tüm hırsını bedenimden çıkarmasına izin verdim.

Ama bana ihtiyacı duyduğu tek şey bu değildi.

St. Mary'deki posta kutusuna küçük seksi notlar bırakmam için de bana ihtiyacı vardı.

Çünkü birkaç gün önce bana durmamı yoksa koçla flört ederken yakalanma riskim olduğunu söylemişti. Okul sınırları içinde hiçbir şey yapmama kuralından bahsetmiyorum bile.

Lütfen.

Her iki kuralını da çiğniyordum ki o da çiğneyebilsin ve çiğnediğinde dünyanın yıkılmadığını görebilsin diye.

Bu yüzden ona ne kadar ihtiyacım olduğuna dair küçük notlar gönderiyordum, o beni çağırana kadar da göndermeye devam ettim. Hardal rengi eteğimi giyip saçlarımı örerek oraya gittiğimde, onu taht benzeri sandalyesinde otururken bulmuştum.

Önce kapıyı kilitlememi söylemişti.

Sonra saçlarımı çözmemi... ve bunu yaptığımda, "Göster," diye emretti.

Sırtımı kapıya dayayarak eteğimi yukarı kaldırdım. Tangamı göbeğimden sıyrarak bacaklarımın arasındaki şeftaliyi ona gösterdim.

Birkaç saniye bakmış, parmakları sandalyesinin kolunu sert ve şiddetli bir şekilde kavradıktan sonra bana amcığımla oynamamı emretmişti.

Ben de parmaklarımı ve uyluklarımı mahvedene, o sandalyesinden fırlayıp bana doğru gelene kadar bunu yaptım. Beni kucağına alıp masasına götürmüş ve yemek üzere olduğu bir yemek gibi beni masaya yatırmıştı.

Eteğimi yukarı kaldırarak tek seferde içime girdi ve ben de belimi yay gibi gerdim.

"Ama b-ben kuralların olduğunu sanıyordum," dedim ona, içime girerken tişörtünün altından karnını tırmalıyordum.

"Fikrimi değiştirdim," diye hırlarken dağınık saçlarımı kavradı. "Benim aletime ihtiyacın var. Böylece senin kötü kız amcığını düzeltebilir, onu şekle sokabilirim."

Dudağımı ısırarak gülümsedim, inledim ve tırmaladım. "Ve gördün mü? Beni iyi bir kız yapmak için bir kuralı çiğnemiş olsan bile hâlâ her şey yolunda ve dünya etrafımızda dönüyor."

Bu onu bir an için duraksattı; dudakları öpücüklerim yüzünden aralıklı ve şişmişti, gözleri şehvetle yanıyordu.

“Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?” diye hırladı; bu sözleri aletini sert bir şekilde içime iterek noktalamış ve tüm vücudumu titretmişti. “Ama sen bu değilsin, hatırladın mı?”

Nefes nefese kaldım, uyluklarım onun kalçasının etrafında titriyordu. “Arrow...”

Başımın üstündeki masanın kenarından tutarak aletini tekrar içime itti ve ağır mobilyayı kuvvetle yukarı kaldırdı. “Bana kim olduğunu söyle.”

Durup cevabımı beklediğinde tırnaklarımı karnına geçirdim. “Senin şişme bebeğin.”

“Evet, yani kuralları sen koymuyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Peki kim koyuyor?”

“Kuralları Arrow’um koyuyor.”

Hâlâ hareket etmiyordu, beni bekletti, bekletti ve bekletti...

“Arrow, lütfen...”

“Acıyor, değil mi?” diye sordu, zincir kolyesi boğazımda, deli gibi atan damarımın üzerinde birikmişti. “Beklemek canını yakıyor. Somurtkan, şımarık amcığın acıyor mu, Salem?”

Kalçam masasının üzerinde kıvranıyordu. “Evet.”

Aleti içimde kıpırdanıyor, sırlıklam olmuş içim gibi zonkluyor ama o yine de inatla hareketsiz duruyordu.

Dudağıma doğru yaklaşıp, “Canını kim yakıyor, bebeğim?” diye fısıldadı, sonra dudağımın şişkin kıvrımını ısırdı.

“Sen,” diye cevap verdim. “Arrow’um acıtıyor.”

Bunu söyler söylemez bana istediğimi verdi.

Hareketlerine devam etti, ben de rahatlayarak gözlerimi kapattım.

“Peki şimdi seni kim iyi hissettiriyor?” Az önce keskin dişleriyle ısırdığı dudaklarımı yalıyordu.

“Arrow’um.” Terli kalçalarını kavrayıp daha hızlı hareket etmesi için onu zorladım. “Arrow’um beni iyi hissettiriyor.”

Birkaç dakika sonra beni boşalttığında ve neredeyse aynı anda kendini de içime –ya da aslında prezervatife– boşalttığında, tekrar merak ettim.

Nasıl durabilirdim?

Bana ihtiyacı vardı.

Onu sevmeme ihtiyacı vardı.

Çünkü eğer sevmemezsem, öfkesi onu canlı canlı yiyip bitirecekti.

Kuralları ve saldırganlığı. Mükemmellik arayışı.

Öfkesi.

Yani evet, duramazdım.

Kaderi kızdırmak zorundaydım.

Onun için.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş, ben de seks sonrası koma benzeri uykumdan yeni uyanmıştım.

Yatağının ayak ucundaydım, gözlerimi kırpıştırarak açtığımda onu tam karşımda, yastıklara dayanmış, göğsü çıplak ve dizlerinden biri katlanmış halde buldum.

Katlanmış bacağının üzerinde duran tabletinde bir şeyler okuyordu, kaşlarının arasında konsantre olduğunda beliren bir çatılma vardı.

Peki, en azından her zaman yaptığı gibi yerde kendini öldürmüyordu.

Bir anlığına onu izledim, okuduğu her neyse ona dalmıştı, lambasının sarı ışığı altında ısıltı ısıltı ve seksiydi.

Birlikte yaşadığımız zamanlarda ev ödevini yaparken ya da bir sınava çalışırken tam olarak böyle görünürdü. Bir duvarın ya da bir mobilyanın arkasına saklanarak onu izlerdim, keşke gidip onunla konuşabilseydim. Ona, *iyi şanslar ya da sınavda çok başarılı olacağını biliyorum*, gibi şeyler söyleyebilirdim.

Şimdi bunu yapabileceğimi fark ettim. Ona bir şeyler söyleyebilirdim.

En azından bazı şeyleri.

Böylece harekete geçtim.

Çarşafın altına girip sarı loşlukta ona doğru sürünerek ilerledim. Ayağını, uzattığı bacağının çıplak baldırını öptüm.

Dizlerim ve ellerim üzerinde kalkarak onun güzel aletini öpücük yağmuruna tutmaya başladım. Aleti öncesinde yumuşaktı ama şimdi sertleşmişti ve kendine özgü o sıcaklığı yayıyordu.

Dudaklarım sıcak tenine her dokunduğunda kasılıyor, kasları geriliyor ve aleti daha da sertleşiyordu.

Kokusunu aldığımında inledim.

Aletinin ucunu ağzımın içine alıp mırıldanmaya başladım, vücudum kendi kendine kıvranıyordu, tadından zevk alıyordum. İçindeki sıvıyı daha fazla çıkarmak için dilimi aletinin üstündeki küçük deliğe sokmak üzereydim ama eli çarşafın içine girdi ve elleri yumruk halini alarak saçlarımı kavradı.

Beni oradan uzaklaştırarak seksi, kaslı vücudunun üzerinde sürünmeye zorladı. Ta ki çarşafın dışına çıkıp sıkı karnının üzerine oturana kadar, aleti kıcımın kıvrımında duruyordu.

Gülümseyerek, “Merhaba,” diye fısıldadım.

Arrow beni, çıplak halimi incelemek için zaman ayırdı. Çillerimi sayarken kısık gözleri yüzümde gezinerek aşağı indi. Sivri, koyu meyvelere benzeyen meme uçlarıma baktı —onlara da somurtkan diyordu— parmaklarıyla birini bükmeden önce onları daha sert ve ağırlı hale getirdi.

Sırıttı. “Merhaba.”

Ellerimi göğsüne koyarak zinciriyle oynamaya başladım. “Neden beni durdurdun?”

“Çünkü birazdan gitmemiz gerekiyor.”

Suratımı astım. “Seninle kalamaz mıyım?”

Göğsümden uzaklaştı ve iki elini de kıcıma götürerek etimi kavradı. “Hayır.”

“Belki biraz daha?”

“Hayır.”

Suratımı daha da astım. “Neden?”

“Çünkü sırtıma yapışan muhtaç bir kıza ihtiyacım yok.”

Göğsüne vurdum, o da benim çıkıma vurmuştu. Sonra devam etti. “Çünkü söyleyecek bir şeyim var.”

Bunun üzerine tamamen ayıldım.

Arrow’un asla söyleyecek bir şeyi olmazdı. *Asla.*

Söyleyecek şeyleri olan hep bendim.

Kaşlarımı çatarak gözlerinin içine baktım, keyifli gibiydiler. “Söyleyecek bir şeyin mi var?”

“Evet.”

Dudaklarımı yaladığımda gözleri her zaman olduğu gibi bu harekete takıldı. Onunla motosikletinde buluşur buluşmaz rujumun adını sormuştu. *Good Bad Girl* cevabını verdiğimde, bacaklarımı motosikletinin üzerinde açıp kötü kız amcığımı yemeden önce dudaklarımdaki ruju ağzıyla silmişti.

Aklıma gelen anı yüzünden titredim ama kendimi kontrol etmeyi başardım. “Peki, ne oldu?”

Beni bir süre inceledi, mırıldanmaya başladığında beklenti hissi yüzünden neredeyse ölecektim. “Bence önümüzdeki yaz için Galaxy’nin gençlik programına başvurmalısın.”

“Ne?”

“Evet.” Düşünceli bir şekilde başını salladı. “Liselerden ve kolejlerden insanları seçip profesyonel olmaları için eğitiyorlar. Her yıl yaz kampları düzenliyorlar. Lisedeyken bir yaz onlarla oynamıştım. Oldukça iyiler. Bana çok şey öğretiler.”

Öyle olduğunu biliyordum.

Gittiğinde üçüncü sınıftaydı. Bütün yaz onu deli gibi özlemiştim. O dönene kadar güneş ışığını hissetmemiştim. Her zamanki gibi ona koşmak istemiş ama yapamamıştım. Bu yüzden o annesini selamlarken ve ablama sarılırken onu uzaktan izlemiştim.

“Oraya gitmemi istiyorsun,” dedim.

“Gençlik programına, evet.”

Bir süre ağzımı açıp kapattıktan sonra konuşmayı başardım. “Yani ben... Benim futbol oynayacağımı mı söylüyorsun. Gerçek anlamda. Bir takımda.”

“Evet.”

“Ama ben hiç gerçek futbol oynamadım ki. Yani, bir takımla nasıl oynanacağını bile bilmiyorum. Bunu ilk hafta sen kendin söyledin. Ben... ben bunun için yeterince iyi değilim.”

Yani, kendimi geliştirmiştim.

Artık takımla birlikte oynuyordum, onların oyunlarını ölçmeye ve onlara yardımcı olmaya çalışıyordum. Ayrıca Arrow beni haftada üç kez çalıştırıyordu.

* (İng.) İyi Kötü Kız. (ç.n.)

Her türlü antrenmanı yapıyorduk ve Tanrım, beni koşturma şekli. Sadece bir saat sürüyordu ama sonunda neredeyse ölmek istiyordum.

Geçen gece bana topa nasıl kafa atılacağını öğretmişti. Bana kafamızı gerçekten kullanmadığımızı söylemişti. Omuzlarımızı ve vücudun üst kısmını kullanıyorduk. Gücü oradan, dengeyi bacaklarından alıyordun, sonra da kafanla şut atıyordun. Tüm bunlar olurken vücudumu dürtüyor ve beni konumlandırıyordu.

“Bu kurallara uymazsam ne olur?” diye onu kızdırmak için sormuştum çünkü gerçekten ciddi görünmeye başlamıştı.

Topu parmağında döndürdükten sonra havaya fırlatarak müthiş bir vuruş yaptı. Top sahanın üzerinde süzüldü ve ağların tam ortasına çarptı.

“O zaman boynunu kırıp ölürsün. Ya da boynunu kırarsın ve hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirirsin. Şimdi başlayabilir miyiz?”

Tanrım, çok seksi ve otoriter değil miydi?

Ayrıca birlikte maç kasetleri izliyorduk. Yani onu kız filmleri izlemeye zorlamadığım zamanlarda. Bana bir şeyler öğretiyordu. O şutu neden atmadığı ya da attığı şutu neden attığı gibi. Bazen de onunla tartışıyordum.

“Biliyor musun, bu konularda çok dikkatlisin. O şutu kolayca atabilirdin,” dedim kasten kaçırdığı bir vuruş hakkında.

“Şunu görüyor musun?” Ekranı işaret etti. “Bu bir savunma oyuncusu. Tam orada. Onu durdurabilirdi.”

“Hayır, durduramazdı. Eğer bacağına biraz büküp vücudunda, topa normalde vurduğundan daha sert vurmak için yeterli momentumu bulsaydın top onun yanından geçip ağlara giderdi.”

“Ne yaptığımı biliyordum. Şampiyonluk maçında böyle riskler alamazsın.”

“Ben olsam yapardım.”

“Çünkü sen sorumsuzsun.”

Dilimi ona doğru uzattım ve şarkı söyler gibi bir sesle, “Ve sen de sıkıcısın,” dedim.

Bu onun pek hoşuna gitmedi.

Ya da arka planda maç oynamaya devam ederken ve o kupayı kazanırken beni becererek ona itaat etmemi sağlamasını sayarsanız, fazlasıyla hoşuna gitti.

O yüzden bilmiyordum. Yani, bir takımda oynayacak kadar iyi olduğumu sanmıyordum, anlarsınız ya?

Onunla oyun hakkında tartışabilir ve stratejiler hakkında konuşabilirdim ama gerçek bir takım?

Korkunç.

“Yeterince iyi değilsin,” diye mırıldanarak beni âna geri getirdi.

“Eh, bilmiyorum. Ben...”

“Bunu ben mi söyledim?” diye sordu.

“Hayır, Sarah...”

Onun adını söyler söylemez sesim kısıldı.

Ablamın adını.

Eski kız arkadaşı, onu aldatan kız, ben onun karnında çırılçıplak otururken ıslaklığım muhtemelen onun tenine bulaşmıştı.

Çenesi kasılmıştı.

Yanağındaki kas belirginleşti.

Bunu söylemek istememiştim. Ondan bahsetmek istememiştim. Ve bahsetmemiştim de.

Arka bahçemizde bana Sarah ile Ben'den ve onu nasıl incittiklerinden bahsettiği o geceden beri bu konuda tek kelime etmemiştim.

Ne hissettiği hakkında onunla daha fazla konuşmaya çalışmamıştım.

Konuşmayacağını biliyordum. Bunu *biliyordum*.

Yani, aldatma olayını hâlâ kimseye anlatmamıştı. Bundan çok utanıyordu. Leah ve takımındaki kimse hâlâ bilmiyordu.

Bu yüzden ona başarısız olmadığını söylesem bile bana inanmazdı. Sarah'nın hatalarının ve ayrılıklarının *onun* mükemmel olmadığı anlamına gelmediğine ikna olmazdı. Bu yüzden takımdan atılmasının sadece geçici bir aksaklık olduğuna, hata yapmanın ve düşmenin sorun olmadığını düşünmezdi.

Sorun değildi.

Ama belki, sadece *belki* tekrar denemeliydim.

Anlamasını sağlamaya çalışmalıyım ve...

Arrow yastıktan uzaklaşmak ve yüzüme doğru kalkmak için o anı seçti. Sadece bu da değil, kıcımdaki elleri de acımasızlaşmıştı.

Parmakları –durumun ağırlığına rağmen– o kadar lezzetli bir şekilde acımasızlaşmışlardı ki kendimi dengede tutmak için sırtımı dikleştirmek ve omuzlarına tutunmak zorunda kaldım.

Gözlerimin içine öfkeyle bakarken, “Sarah,” diye tekrarladı. O kadar sert bakıyordu ki nefesim kesilmişti. “Anlamıyor. Kendisi gibi olmayan birinin nasıl bu kadar muhteşem olabileceğini anlayacak kapasiteye sahip değil. Onun gibi *olmayan* birinin nasıl bacaklarının üzerinde uçabileceğini, boşluklardan akabileceğini ve çatlaklarda parlayabileceğini anlayamıyor. Kendisi gibi *olmayan*, kurallara uymayan, kendi kurallarını koyan birinin...onun hayatı boyunca yaptığı tek şey nehirle birlikte akmaya çalışmakken nasıl olup da nehrin yönünü değiştirebildiğini anlamıyor. Ve anlamadığı şey onu deli gibi korkutuyor.”

Parmakları, inlememi içimde tutmak için yanağımın içini ısırarak zorunda kalana kadar etime saplandı. Gözlerimin dolduğunu hissedene kadar.

Ama bunun nedeni... daha önce hiç düşünmediğim bir şey söylemiş olması da olabilirdi.

Daha önce kendim hakkında hiç böyle düşünmemiştim.

Mükemmel olmadığımı her zaman biliyordum ve bununla bir sorunum yoktu ama az önce bahsettiği tüm o şeyleri... yapabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Tüm o fantastik, büyülü şeyleri ve...

Tanrım.

“Sen, bunu anlıyor musun?” diye sorarken dişleri gıcırdamış, boynundaki damarlar ortaya çıkmıştı.

Tüm duygularımı kontrol etmeye çalışarak yutkundum.

Tüm öfkeli, şiddetli duygularımı.

Sanırım...

Sanırım yanılmıştım.

Bunca zaman bana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Ama benim de ona ihtiyacım vardı.

Bana söylemesine. Bana harika şeyler söylemesine.

Gözyaşları hâlâ yoğun bir şekilde akıyordu, bu da onu gerginleştirdi.

Öncekinden daha da gergindi.

Ağladığıma inanamayarak, “Ne oluyor?” diye sordu.

Şaşkınlıkla beni izliyordu.

Hatta elleri kıcımdan uzaklaşarak gözyaşlarımı silmek için yüzüme çıktı. “Ne...” dedi.

Bileklerini tutup daha fazla gözyaşı dökerken başımı salladım. “H-hayır. Ben...” Elimi yüzüme doğru salladım ve derin nefesler aldım. “Ben... ağlamıyorum. Yani, üzgün değilim. Mutluyum. Bunlar mutluluk gözyaşları.”

Bir süre beni izledi, elleri hâlâ yanaklarımdaydı. “Mutlu olduğunda ağlıyorsun.”

“Evet.” Başımı salladım, yüz ifadesi o kadar şaşkın ve sevimliydi ki üzgün bir kahkaha attım. “Hüzünlü şarkılarda da dans ederim.”

Kafası tamamen karışmış bir şekilde ağzını açıp kapattı.

Eğilip onu dudaklarından öptüm. “En sevdiğim sanatçı Lana Del Rey.”

“O da kim?”

“Sana onun birkaç şarkısını açacağım. Hüzünlü aşk şarkılarının tanrıçasıdır.”

“Sözüne güveniyorum.”

O hâlâ gözyaşlarımı silerken ben de onu yanağından öptüm. “Ve تنها, yıkık köprüleri seviyorum.”

“Bunu zaten biliyorum.”

“Ayrıca dünyadaki tüm garip, تنها yerleri. Filmlerdeki havaları sahnelerini seviyorum, dondurmanın üzerindeki süslemeleri seviyorum ve her yerde futbol kramponlarımı giyiyorum,” diye fısıldadım ona karşı yeniden sallanmaya başlarken. “Daha önce hiç kimse bana bu kadar iyi davranmamıştı.”

Sonunda dudaklarının kenarları yukarı kalktı. “Arkadaşlığın ilk kuralı bu değil mi?”

“Evet.”

“Eh, kurallara uyan biri değilsem bir hiçim.”

Öpüşmemiz tuzlu bir hale gelirken mırıldandım.

Dizlerimin üzerinde yükselmiş ve kendimi onun sert aletinin üzerinde konumlandırmıştım. Gözlerinin içine bakarak komodin-den bir prezervatif aldım ve onu vücuduma almadan önce aletinin üzerinde yuvarlayarak kaydardım. Bu bakire şişme bebeğine öğrettiği bir şeydi.

Sonra üzerine binip onu sürmeye başladım.

Bu sırada gözlerimle ona, hakkımdaki diğer her şeyi anlatmaya devam ettim.

Mektup yazmam gibi şeyleri. Onun için aşk mektupları.

Onları hiçbir zaman göndermemek için bir zarfa koyduğumu ve sonra bir ayakkabı kutusuna sakladığımı.

O ayakkabı kutusunu yatağımın altında tuttuğumu.

Çünkü onsuz uyumayı hayal bile edemediğimi.

Tüm bunları onu sevdiğim için yaptığımı.

Ben on, o on beş yaşında olduğu zamandan beri ona âşık olduğumu.

Bunları ona kıvranan, hareket eden bedenimle söylüyordum çünkü o benim Arrow'umdu.

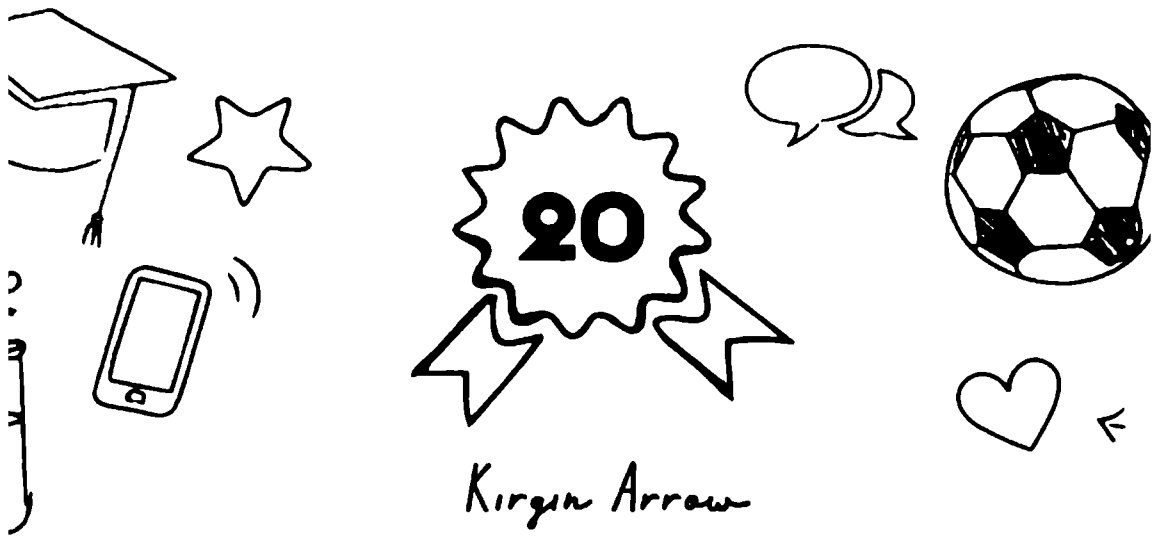
O benim güneşimdi.

Ve tıpkı güneş gibi, bana bir hediye vermişti.

İçimde, midemde bir ateş yakmıştı. Hırs ateşi. Tıpkı ona âşık olduğum gün kalbimde yaktığı ateş gibi.

Pazartesi gelip de dolabımda ondan bir not bulana kadar bu ateş durmadan yandı, sonrasında tüm ateş bedenimden ve bu dünyadan uzaklaştı.

Sen bunu bulduğunda ben gitmiş olacağım. Los Angeles'a gitmek zorundayım, bir işim çıktı. Ama bir hafta içinde döneceğim.

Birkaç ay önce Los Angeles'tan ayrıldığımda öfkeliydim.

İnsanlar da bana kızgındı.

Takım arkadaşlarım, koçlarım. Halkla ilişkiler ekibi, menajerler.
Herkes.

Antrenmana sarhoş geldiğim ve takım için benden daha uzun süredir çalışan önemli bir personelle kavga ettiğim için aklımı kaçırdığımı düşünüyorlardı. Özellikle de o üye, benim iyi bir arkadaşımken. Tek arkadaşım.

Özellikle de daha önce hiç öfke problemi yaşamamışken.

Bunu sekiz yıllık kız arkadaşımdan yeni ayrıldığım için yaptığımı öğrendiklerinde bir an için anlayışla karşılamışlardı.

Ama ona vurduktan sonra özür dilemeyi reddettiğimde, sempa-tileri kaybolmuştu.

Bir gecede serseri mayın olmuşum. Takıma faydalı olabilmesi için sakinleşmesi gereken biri. Ya da en azından koçun bana söylediği buydu.

Uyluklarımdaki olağan gerginlik, derimin karıncalanması ve başarısız olmanın utancı dışında pek bir şey hatırlamıyordum.

Bir hata yapmanın, bir kuralı çiğnemenin utancı.

Her neyse, koçum aynı zamanda daha fazla takım oyuncusu gibi görünmem için bulunduğum bu partiye katılmamı da söylemişti ki bu daha önce hiç sorun olmamıştı çünkü her zaman takımla oynamıştım. İyi bir oyuncu –en iyi oyuncu– bir maçı tek başına kazanamayacağını bilirdi. Takımdaki en değerli oyuncu *olabilirdiniz* ama bu her zaman bir takım çalışmasıydı.

Ayrıca, burada hoş karşılanacağımı düşünmüyordum.

Bu da sorun değildi.

Koç yüzümü göstermemi ve onlara bir takım oyuncusu olduğumu kanıtlamamı istiyorsa –bunu zaten çoktan bilmeleri gerekse bile– bunu yapacaktım.

Bu onların kızgın ve şüpheli bakışlarına katlanmak anlamına gelse bile. Suçlayıcı bakışlarına.

Hepsi aynı şeyi düşünüyordu: Benim yüzümden kaybetmiştik.

Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bunu cildimin gerginliğinde, yakamın altındaki sıcaklıkta hissedebiliyordum.

Ama kuralları çiğnememin ve o yavşak herife vurmamın bedeli buydu.

Parti, geçirdiğimiz yorucu tanıtım haftasından sonra takım arkadaşlarımdan birinin düzenlediği küçük bir şeydi. Sezonu kapattığımız için, halkla ilişkiler ekibi Galaxy'nin gençlik programı hakkında konuşmak, oyuncularını gelecek yaz programa katılmaya teşvik etmek için lise ve kolejleri gezmenin beklenmedik boş zamanımızı geçirmek için akıllıca bir yol olduğunu düşünmüştü.

Turne ya da partilerden pek hoşlanmazdım; evde olmayı, egzersiz yapmayı, vücudumu dinlendirmeyi ya da maç kasetlerini izlemeyi tercih ederdim.

Bu yüzden odadan çıkıp balkonda tek başıma durmayı tercih ettiğimde kimse şaşırmadı, hatta sanırım hepsi çok rahatlamıştı. Gerçi bu gece dalgalar yerine –Malibu'da denize sıfır bir mülkteydik– takım arkadaşlarımı izliyordum.

Birbirleriyle ne kadar iyi kaynaştıklarını izliyordum. Birlikte olmaktan ne kadar keyif aldıklarını. Nasıl güldüklerini ve birbirlerinin sırtına nasıl vurduklarını.

Tüm bunları ilk kez görmüyordum ama...

Bana çok garip geliyordu.

Her zaman hiçbir şeyin odaklanmamı engellememesi gerektiğine inanmıştım.

Ne arkadaşlar ne partiler. Hiçbir şey benimle oyun arasında durmamalıydı.

Şimdiye kadar kimsenin sırtına yumrukla vurduğumu sanmıyordum. Yani sahada gol atmadıkları sürece ama yine de.

Şimdi onlara bakınca merak etmiştim.

Belki başka bir yolu vardı. Belki de daha bazı şeylerden daha fazla... *keyif* almaya çalışmalıydım, daha iyi bir kelime bulamadığımdan bu kelimeyi kullanmıştım.

Ama sonra biri hariç tüm düşüncelerim yok oldu.

Sarah.

Az önce odaya girmişti, elimde olduğunu unuttuğum şişeden sinirle bir yudum bira aldım.

Sarah'ın bir an için o olduğunu sanmıştım.

On üç çilli ve cadı gözlü kız. Onlara böyle diyordu, bir gece bana söylemişti.

"Bak bakalım nasıl görünüyorlar." Gözlerinin köşelerini işaret etmişti. Motosikletimin üzerinde oturuyor, bacaklarını sallıyordu. "Gözlerim cadı gibi. Adım gibi. Salem. Cadı ismi gibi, değil mi?"

Bana öyle geniş ve masum bir bakışla göz kırpmıştı ki, "Kim diyor?" diye çıkıştım.

"Bilmem. İnsanlar."

"İnsanları siktir et."

Sonra gülümsedi. "Peki hoşuna gidiyor mu?"

"Eğer evet dersem, bana bunun hakkında bir şiir yazdırmayacakmısın, değil mi?"

"Kapa çenen. Hoşuna gidiyor mu?"

"*Sanırım* senden önce hiç Salem adında biriyle tanışmadım."

"Öyle mi?" Sırıttı. "Yani ben senin ilk Salem'in miyim?"

"Evet."

"Güzel. Çünkü sen de benim ilk Arrow'umsun."

Sonra bana bir öpücük verdi, ben de karşılık vermek zorunda kaldım. *I Jinx U* ve gülümsemesiyle boyanmış dudaklarını yiyip bitirmeliydim.

Ama bu o değildi.

Bu cadı gözlü kız değil, onun kız kardeşiydi.

Bana ihanet eden kız. Bana doğru yürümeye başladıktan bir saniye sonra gözüme çarpan kız.

Yaklaştığını gördüğümde parmaklarımı şişenin etrafında sıktım.

Onunla ilk çıkmaya başladığımda tatlıydı. Seksiydi de.

* Cips kola kilit anlamına gelen bir kalıp. (ç.n.)

Ama yıllar geçtikçe tatlılığı, güzelliğe dönüşmüştü. Dar ama zevkli, siyah bir elbisenin içinde rahatlıkla odadaki en güzel kadın oydu.

Ben futbola odaklanırken yanımda olabilecek biriydi. İsterse benimle seyahat edebilecek ama kendi kariyeri olan, bir sporcuyla birlikte olmanın getirdiği ilgiyle nasıl başa çıkacağını bilen biriydi.

Sarah mükemmel bir partnerdi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Ta ki arkamdan arkadaşımı becermeyi seçene kadar.

Cam kapıyı kaydırarak açıp dışarı adımını atar atmaz, “Merhaba,” dedi.

Biradan bir yudum aldım. “Seni burada görmeyi beklemiyordum.”

Gerçek buydu.

Hâlâ bizim dairemizde yaşıyordu, bu yüzden hafta boyunca bir otelde kalmayı tercih etmiştim. Bu da bana geri taşınmadan önce başka bir yer aramam gerektiğini hatırlatmıştı.

Bunun dışında tüm etkinliklerden uzak kalmış, bu da hoş karşılanmıştı ama oldukça garipti. Tüm bu saçma fikri ekibinin bulduğu gerçeği göz önüne alındığında ilginçti.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bobby benim de arkadaşım. Ayrıca bu bir iş. Ekipten ve yönetimden herkes burada.”

“Yeni erkek arkadaşın hariç.”

Sonunda Ben’i görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Sarah gibi onu da bütün hafta görmemiştim, sanırım bunun nedeni herkesin bizi ayrı tutmaya çalışmasıydı.

İyi bir fikirdi.

“Ona gelmemesini söyledim,” diye cevap verdi. “Bundan hoşlanmayacağını biliyordum.”

“Hâlâ benimle ilgileniyorsun, ha?”

Bu kez parmaklarımı şişenin etrafında kenetlediğimde camın, tutuşumun etkisiyle neredeyse kırılacağını hissettim.

İç çekti, kaşları yüzünü süsleyerek çatılmıştı. “Sana söyledim, A. Sana hâlâ değer veriyorum. Aramızda olanlar yüzünden bu değer kaybolmadı. Sekiz yıl boyunca birlikteydik.”

“Evet ya da belki yine çenesini kıracağımdan korkmuşsundur.”

Sarah bana yaklaştığında onun tanıdık zambak kokusuyla çarpıldım. “Kırmazsın. Yapmayacağını *biliyorum*. Sen oyunu önemsiyorsun. Takımdaki yerini önemsiyorsun. Bunun için çok çalıştın. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazsın. Seni tanıyorum.”

Peki, beni tanıyordu.

Çünkü haklıydı.

Takımdaki yerimi kaybetmeyi göze alamazdım. Bunun için çok ama çok çalışmıştım.

Tüm hayatım boyunca bunun için çalışmıştım.

Tüm hayatım boyunca Sarışın Arrow olmak için, babamın oğlu olmak için çalışmıştım.

Ve eski kız arkadaşımı gördüğüme ne kadar kızgın olsam da hayatımın çalışmasını onun için mahvetmeyecektim.

Bir kuralı daha çiğnemeyi *reddediyordum*.

Özellikle de eski kız arkadaşım için.

“Hani şu bana bulduğun terapist var ya?” dedim şişenin boyun kısmını ovuşturarak. “Düşündüğün kadar yardımcı olup olmadı-ğından emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, umursamayı bırakıp bir şeyleri kırmaya çok yakınım. Eğer bu işin ortasında kalmak istemiyorsan gitmelisin.”

Biradan acı bir yudum daha aldım, bira bana hiçbir şey yapmıyordu; sigaraya ihtiyacım vardı. Belki de bu gecelik bu kadar deyip gitmeliydim. Yarın turda ziyaret edeceğimiz son bir okul daha vardı, zaten buna dayanacak güce ihtiyacım da vardı.

Üstelik eğleniyor falan da değildim.

Ama bir saniye sonra Sarah bana dokunduğunda ve onun küçük elini hissettiğimde donup kaldım.

İri bedenime her zaman çok yakıştığını düşündüğüm küçük, narin eli.

O da öyle düşünüyordu. Bizi mükemmel bir çift gibi gösterdiğini söylüyordu: O, kırılgan ve kadınsı; ben, baskın ve erkeksi.

Bahse girerim o eliyle hiç kimseye vurmamıştı.

Hayır, Sarah asla böyle şiddet içeren bir şey yapmazdı.

Onun gibi değildi.

“Sadece merhaba demek istedim, A,” diye fısıldadı Sarah, kız kardeşi hakkındaki düşüncelerimi bölerek. “Ve nasıl olduğunu görmek istedim. Sinirlenme.”

Bir süre ona, güzel yüzüne baktıktan sonra alaycı bir kibarlıkla, “İyiyim, teşekkür ederim,” dedim.

“Bana nasıl olduğumu sormayacak mısın?”

“Sorardım ama umurumda değil.”

Hüzünle gülümseyerek göğsümü okşadı. “Şey, ben sadece... seni özledim.”

Vücudum gerildi. “Gerçekten mi?”

“Evet. Sen özlemiyor musun? Yani, olanlara rağmen beni biraz da olsa özlemiyor musun, A?”

Gözleri dudaklarıma düştü ve bu beni şaşırtmadı.

Beni istediğini biliyordum.

Onu yakaladığımdan beri beni geri istiyordu. Ve itiraf etmeliydim ki onu reddetmekten belli derecede bir tatmin duyuyordum.

Onu kıvrandırmak hoşuma gidiyordu.

Bu arada bu, onu öpmemi istediğinde yaptığı klasik bir hareketti. Fısıltıyla söylenen sözler ve dudaklara konan sinsî bakışlar. Her zaman çok ateşli bulduğum hoş kadınsı bir oyundu.

Ne diyebilirdim ki? Seksi seviyordum.

Benim için her zaman doğal bir rahatlatıcı olmuştu. Gerginliği azaltacak bir şey. Sigara dışında yani.

Üstelik aramızdaki seks her zaman çok ateşliydi. O benim sevdiğim tüm yönlerden küçüktü; ben de işleri sıkı ve ilginç kılan tüm yönlerden büyüktüm.

Onu tahrik ettiğini bildiğim alçak bir fısıltıyla, “Öpülmek istiyorsun,” dedim.

Dudaklarıma tekrar baktı, vücudumdaki eli aceleci ve kavrayıcı bir hal almıştı. “Bilmiyorum. Ben sadece... Seni istiyorum.”

Bu da demek oluyordu ki evet, öpülmek istiyordu.

Bu onun mümkün olduğunca kadınsı görünme yoluydu.

Yine, bunun beni tahrik ettiğini inkâr etmeyecektim; hükmetmeyi seviyordum ve o da buna aldırmıyordu.

Her şeyi alıyordu.

Ve bir an için neredeyse beni tahrik etmişti.

Ta ki tek yaptığığın bu olduğunu fark edene kadar.

Alıyordu ama geri vermiyordu.

Altımda kıvranıp beni becermeye çalışmıyordu. Saçlarımı avuçlayıp çekmiyordu. Tırnaklarıyla beni tırmalamıyor, kurallarımı çiğneyerek beni kışkırtmıyordu.

Minicik etekler giymiyor ya da bana seksi notlar bırakmıyordu.

Öfkemi körüklemiyor ve onu daha sert becermem için beni kışkırtmıyordu.

Onu dizginlemem için.

Sarah'ya, mükemmel iyi kıza, son sekiz yıldır birlikte olduğum kıza baktım ve fark ettim ki... o biraz fazla mükemmeldi. *Biraz fazla sıkıcıydı.*

Onu öpmek de sıkıcı geliyordu.

Sekiz uzun yıl boyunca yaptığımız aynı dans ve aynı şarkı.

“Sence yeni erkek arkadaşın eski erkek arkadaşını öpmene ne derdi? Ya da belki de bunu *eski erkek arkadaşına* o kadar çok yaptın ki –bilirsin, arkasından iş çevirmek falan– artık doğru ya da yanlış arasındaki farkı ayırt edemiyorsun.”

Sarah sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

Her neyse.

Ondan bir adım uzaklaşıp bu partiden siktir olup gitmeye hazırdım ama yine beni durdurdu. Bu sefer sözleriyle.

“Bu Ben’le ilgili değil.”

“Ama hâlâ onu beceriyorsun, değil mi?”

“Neden, kıskandın mı?”

Bunu düşündüğümde cevabım otomatik olarak ağzımdan kaçtı: “Garip bir şekilde, hayır.”

Ben daha analiz edemedim, “O zaman sorun ne? Neden bu işin peşini bırakamıyorsun?” dedi.

“Belki de beni aldattığın ve bana yalan söylediğin içindir. Bu genelde insanları sinirlendirir.”

Alayla başını salladı. “Şu anda ne kadar büyük bir hata yaptığın hakkında bir fikrin var mı?”

“Neden bana sen anlatmıyorsun?”

Sertçe nefes verdi. “Neden birlikte olduğumuzu düşünüyorsun, A? En başta neden birlikte olduğumuzu sanıyorsun? Çünkü her yönden birbirimize uyuyorduk. Ben hırslıydım ve sen de öyleydin. Ben azimliydim, sen de öyle. Karşılıklı bir çekimimiz vardı. Benim güzel olduğum kadar sen de yakışıklısın. Birlikteydik çünkü birbirimizle olmak anlamlıydı. Birbirimizle olmak kolaydı. Uygundu.”

Gözlerine baktım, o çok nadir bulduğum altın rengi gözlerine. Çok büyüleyici ve orijinal bulduğum. Ödüllendirilmesi gereken bir şeymiş gibi.

Mükemmellik gibi bir şey.

Ama şimdi, kendisi gibi, sıkıcı görünüyorlardı. Kenarları yukarı kalkmıyordu. O kadar da parlamıyorlardı.

O kadar sıkıcıydı ki kelime ağzımdan düz, *sıkıcı* bir tonda çıkmıştı. “Uygun.”

“Evet.” Sarah zaferle gülümsedi. “Uygundu. Kader ya da her neyse bir şekilde bizi aynı eve koydu. Düşüncelerimiz uyuştu. Hedeflerimiz uyuştu. İkimiz de ortaya işe yarar bir şeyler koyduk. Bunu bulmak ne kadar zor, biliyor musun? İki insan arasındaki bu mükemmellik seviyesini bulmak?”

“Zor, A. Ama biz buna sahibiz. Tüm bu insanlar, bu sıradan insanlar, aşkın ve tüm o aptalca şeylerin peşinden koşuyorlar. Ama bizde daha büyük bir şey var. Aramızdaki şey hiçbir bir zaman aşkla ilgili değildi. Bizim mükemmelliğimiz var. Hırslarımız var. Planlarımız var. Biz bir takımız, sen ve ben. Biz güçlü bir çiftiz, görmüyor musun? Ben güzelim, eğitimliyim, sofistike biriyim; senin kolunda güzel görünüyorum. Ve sen de benim yıldız olan atlet erkek arkadaşımsın. Neden sakatlık yalanını uydurdum sanıyorsun? Sen yokken neden herkesi yatıştırdım sanıyorsun? Uğruna çalıştığın her şeyi kaybetmeni istemedim. Uğruna çalıştığımız. Yaptığımız tüm planları hatırlıyor musun? Birlikte üniversiteye gitmek. Senin profesyonel olman. Avrupa Ligi'ne takas edilmen. Tanrım, İngiltere ya da İrlanda'da yaşayacaktık. İspanya'da. Birlikte pek çok şey yapacaktık.”

Yapacaktık.

Profesyonel olmak her zaman hayalimdi.

Avrupa Ligi'nde oynamak da her zaman hayalimdi çünkü bu babamın hayalimdi ve annem gözlerimi kapattığımda benim de bu hayali gördüğümünden emin olmuştu.

Ama sonra Sarah gelmişti, bana o kadar benziyordu ki tüm planlarım ve hayallerim onun olmuştu. Oyuna odaklanmama izin vermişti. Bir stratejiye kafayı taktığımda tamamen kendi içimde kaybolmama izin vermişti. Maç kasetlerini tekrar tekrar izlememe izin vermişti.

Yaptığım şeyi yapmama izin vermişti.

Bu çok mantıklıydı.

Lanet olası *uygundu*.

“Ve hâlâ buna sahip olabiliriz,” diye devam etti, yaklaşmış ve ellerini tekrar üzerime, hızla ısınan bedenime koymuştu. “Hâlâ o çift olabiliriz, sen ve ben. Bir hata sekiz yıllık beraberliğimizi silip atamaz, A. Atamaz. Buna izin vermeyeceğim. Biz diğer insanlar gibi olamayız ve sıradan şeylere saplanıp kalamayız. Biz özeliz. Bunun için çok çalıştık, sen ve ben.”

O haklıydı.

Biz sıradan değildik, o ve ben.

Biz mükemmeldik. Uyuşuyorduk.

Kaderimizde daha büyük şeyler vardı. Doğduğumdan beri bana söylenen buydu. Büyüklük, mükemmellik, babamın oğlu olmak.

“Sen ve ben, ha?” diye mırıldandım, gözleri hırsının inatçı ışıltısıyla parlıyordu.

“Ben’le seni incittiğimi biliyorum. Bunu biliyorum ama niyetim asla bu değildi.”

“Peki, niyetin neydi?”

“Sen oyununa, sezona çok odaklanmıştın, ben de şehirde yeniydim. Yeni bir işe başlamıştım. Yalnızdım. O zamanlar pek arkadaşım yoktu. Onu sürekli yanımıza getiriyordun ve evet, hata yaptım. Bunu kabul ediyorum. Ama bu kadar önemsiz bir şey yüzünden dikkatini oyundan uzaklaştırmak istemedim. Dikkatini kaybetmeni istemedim. Bu yüzden bu kadar uzun süre sakladım. Seni incitmek istemedim. Evlendiğimizde zaten bırakacaktım. Sen benim için ikinci sınıf bir koçtan daha önemlisin. Dört yıldır takımında ve hâlâ

yardımcı koç, inanabiliyor musun? Bir yıl içinde zirveye yükseldin. Elinde sana karşı hiçbir şey yok. *Bize* karşı hiçbir şey yok.”

Kulak tırmalayan, sesli bir kahkaha atmak zorunda kaldım.

Bu keskin kahkahayı içimde tutmaya çalışıyordum ama bir kurşun gibi patlamıştı. Sanki bedenim uzun zamandır dolu olan bir silahmış da sonunda ateşlenmiş gibiydi.

Çünkü *sonunda* anlamıştım.

Sonunda her şey mantıklı geliyordu.

Aşırı derecede mantıklı.

Uygunluk.

İşte bu kadar. İlişkimiz her zaman bununla ilgiliydi.

Birlikteydik çünkü bir şekilde hırslarımız uyuşmuştu ve her şey kolay gelmişti. İkimiz de ortaya işe yarar bir şeyler koymuştuk; ben popüler sporcuydum, o da iyi kızdı.

Ben ona arzuladığı statüyü vermiştim, o da ben hayallerime ulaşırken yıllar boyunca yanımda duran mükemmel bir kız arkadaşı. Beni cesaretlendiren ve asla asıl hedefimden uzaklaştırmayan.

Asıl odağım futboldan.

Aslında, ondan bir dönem önce mezun olup takıma alındığımda, onu geride bırakmayı ikinci defa düşünmemiştim bile. Bu konuda çok mutluydum. O da çok mutluydu.

İşler bizim için yoluna giriyordu.

Hayallerimiz gerçek oluyordu.

Ama o beni aldattığında, tüm bu uygunluk yok olmuştu, değil mi?

Tüm planlar bozulmuştu.

Birdenbire tek düşünebildiğim onun güvenimi kırmış olmasıydı. Tek düşünebildiğim kanepemizde, yatağımızda, otel odalarında arkadaşımı becermesiydi. Parmağında yüzüğüm varken onu becermesi ve benim bunu anlayamamamdı.

Birdenbire mükemmel kız arkadaşım dikkatimi dağıtan bir şeye, bir başarısızlığa dönüşmüştü. Mükemmel ilişkimin bir yalan olduğu ortaya çıkmıştı.

Antrenmanlarıma odaklanamıyordum. Oyuna odaklanamıyordum.

Ve... kazanamamıştım.

Evet, kazanamamıştım.

Bir oyun kaybetmiştim, değil mi?

Sarah'nın telefonundaki o mesajları okuduktan ve ihanetini öğrendikten bir hafta sonra büyük bir maçımız vardı. O kadar şok olmuştum, o kadar sarsılmıştım ve kendimde değildim ki yüzde yüz performans gösterememiştim. Birkaç gol kaçırmıştım ve kaybetmiş-tik.

O yenilgiyi unutmamıştım, hayır. Çok net hatırlıyordum.

Ama unuttuğum şey, Ben'e o zaman vurduğum gerçeği idi.

İşte o zaman öfkem parlamıştı ve kuralı çiğnemiştim.

Maçı kaybettiğimiz günün ertesi günüydü.

Kaybettiğim için ona vurmuştum. Çünkü onlar kaybetmeme *neden olmuştu*; Sarah ile Ben ve yaptıkları şey. Çünkü beni tek odak noktamdan uzaklaştırmışlar, mükemmel ilişki mi lekelemişlerdi.

Lanet olası Yüce Tanrım.

İşte bu yüzdendi.

Bu yüzden bu kadar öfkeliydim. Çok canım yanmıştı ve eziyet çekmiştim.

Çünkü odağımı kaybetmiştim. Çünkü ilişki mi düşündüğüm kadar mükemmel değildi. *Kız arkadaşım* düşündüğüm kadar mükemmel değildi.

Mükemmelliğe tutunmayı başaramadığım için kızgındım. Sekiz yıllık *kız arkadaşım* tutunamadığım için değil.

Öyleydi, değil mi?

Aramızdaki şey hiçbir bir zaman aşkla ilgili değildi, o haklıydı.

Sahip olduğumuz şey bundan daha büyüktü.

Sahip olduğumuz şey uygun olmamız ve doğuştan gelen mükemmellik ihtiyacımızdı; üstelik ben bunu ancak şimdi fark ediyordum.

Sekiz yıl sonra.

Sekiz yıl ve sonunda anlamıştım.

Bunun hayatımın her alanında mükemmel olmakla ilgili olduğunu anlamam sekiz yılıma ve onun beni odak noktamdan saptırmasına mal olmuştu.

Her zaman Sarışın Arrow olmakla ilgiliydi.

Şu anda bile onunla yaşayamayacağım gerçeğinden çok, sezon boyunca oynayamayacağım gerçeğine üzülüyordum. Onu kıskanmıyordum bile, değil mi?

Hayır, kıskanmıyordum.

Onu özlemiyordum bile.

İhanetine kızdığım bunca zaman boyunca bir kez bile onu kaybetmenin yasını tutmamıştım.

Yine gülümsedim, bu sefer gülüşüm keskin olmaktan çok yorgundu. Daha bitkin.

Parmaklarımı şişenin etrafından çekerek şişeyi masanın üzerine bıraktım.

“A?”

Bir an için onun burada olduğunu ve konuşmamı beklediğini tamamen unutmuştum. Hâlâ bir şey söylemediğimde, takım elbise ceketimin yakalarını kavradı; bu tür etkinliklere katılmaktan nefret etmemin bir başka nedeni de buydu, takım elbise ceketleri.

“Gidiyor musun? Sana söylediklerimi duydun mu? Biz...”

Bileklerini kavradım, istersem çok kolay kırabileceğim narin kadınsı bileklerini. Ama eskiden olduğu gibi bana heyecan vermek yerine, bunu... fazlaca uygun bulmuştum.

Çok kolaydı.

“Duydum. Her kelimesini duydum.”

“Ama...”

“Uygun olduğunu söyledin ve haklısın.” Çenemi sıkmış, parmaklarımı ellerinin etrafına dolamıştım. “Bizimle ilgili her şey uygun ve kolaydı. Birbirimize her açıdan uyuyoruz ve tekrar bir araya gelmeliyiz.”

Gülümsedi.

Ama bileklerini bırakıp bir kez daha geri çekildiğimde gülümsemesi kayboldu.

Sonsuza dek.

“Ama etrafına bir bak, Sarah. Etrafın hırslı insanlarla dolu. Ta-

kımın tamamı oldukça hırslı. Rodney'i duydum, *stopper*"lardan biri? Gerçek bir yükselişte. Bekâr olduğundan bahsetmiyorum bile ve erkeklerin onun esmerlerden hoşlandığını söylediğini duydum. Bence bu oldukça uygun, sence de öyle değil mi?"

Yüzü hem öfke hem de şokla kıvrıldı. "Sana ne oldu böyle? Neden böyle davranıyorsun?"

Keyifsiz bir şekilde kıkırdadım, kendimi her zamankinden daha sahte, daha boş hissediyordum. "Sanırım doğru terim pislik olacaktı."

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Yani bu son mu?"

Son. Evet.

Bir dönemin sonu.

Hayatımın sekiz yıllık bir bölümünün.

Hiç olmaması gereken sekiz yıllık bir ilişkinin ve tek hissettiğim rahatlamaydı.

"Sanırım öyle, evet." Sonra çenemi ona doğru salladım. "Ben'le iyi şanslar. Ya da Rodney'le veya her kimleysin."

"Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu sesindeki zehirle. "Âşık olmak için benim gibi birini mi bulacaksın? Seni değerli oyunundan ve hedeflerinden alıkoymayacak birini?"

Aşk.

Söylediği bu muydu? *Âşık olacağım* birini bulacağım mı?

Vücudumda bir şeyler hareket etti. Kısa süreli rahatlamamı yiyip bitiren bir şey. Bu her zamanki utanç gibi değildi. Vücudumu karıncalandıran bir şey değildi. Öfke bile değildi.

Bu başka bir şeydi.

Daha şiddetli, daha içgüdüsel bir şey.

Önemli bir şey.

Hatta acı verici.

Göğsümde oturan, kaburgalarımın baskı yapan bir şey.

Cevap vermeden önce bu duyguya karşı dişlerimi sıktım ve bedenimi gerdim. "Hayır. Aslında sen, beni bundan kurtardın. Çünkü az önce kendimle ilgili bir şeyi fark etmemi sağladın."

"Neyi?" Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde mükemmel bir öfke tablosu çiziyordu.

"Benim gibi bir adamın aşk hakkında hiçbir şey bilmediğini."

* Kalenin tam önündeki alanı korur ve rakip futbolcuların, özellikle de santraforların gol atmasını önler. (c.n.)

Hayatını attığı goller ve kazandığı kupalarla ölçen, hayatını mükemmellik peşinde koşarak yaşayan, ilişkisiyle ilgili gerçeği fark etmesi sekiz yıl süren benim gibi bir adamın aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sarışın Arrow'un aşkın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Karnımdaki ağrı arttı, ayakta durabilmek için neredeyse korkuluklara tutunuyordum. Buradan çıkmam gerekiyordu. Ondan uzaklaşmalıydım ve bir saniye içinde uzaklaşacaktım da.

Çünkü bir şey hatırlamıştım.

Ona söylemek istediğim bir şey.

"Son bir şey daha."

Tetikte bekliyordu.

"Kız kardeşin..." Durakladığımda Sarah'nın gözleri şeytanca bir hal aldı, kız kardeşinden bahsedildiğinde ilk kez mi bu kadar çirkin bakıyordu yoksa hep böyle miydi diye merak ettim.

Keşke bilseydim.

Keşke *fark etseydim*.

"Ne olmuş ona?"

"Çok iyi bir futbolcu."

"Pardon?"

"Uzun zamandır böyle bir yetenek görmemiştim. Ama o senin bunu takdir etmediğini düşünüyor. Onun zamanını boşa harcadığını düşünüyormuşsun."

"Yani?"

"Olan şu ki kız kardeşin hakkında konuşurken ağzından çıkana dikkat etmeni öneririm. Çünkü eğer bunu yapmazsan, sana pislik olmanın ne demek olduğu konusunda bir ders vermek zorunda kalacağım. Ve inan bana, bunu yapmayı çok isterim. Bana ne olduğunu anlamayı sağlamak isterim."

Bununla birlikte, oradan ayrıldım.

Göğsüm acıdan ve hakkında hiçbir fikrim olmayan bir şeyden dolayı yanıyordu.

Ne olduğunu bilmiyordum. Nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim nefes alamadığımdı. Tüm dünya üzerime geliyordu. Buradan çıkmam lazımdı.

Bu lanet şehirden gitmeliydim.

Lanet olası geri dönmem lazımdı.

Arrow, bana bir not bırakıp gittiğinden beri Sarah'yı düşünüyordum.

Hem de çok.

Sarah, o döndüğünde onu orada bekleyeceğini söylemişti.

Bekliyor muydu?

Eminim bekliyordu.

Sekiz yıllık aşkın, onun bir hatasından daha büyük olduğunu söylemişti. Dürüst olmak gerekirse ben de öyle düşünmüştüm.

Ta ki hatasının ne olduğunu öğrenene kadar. Ona ne yaptığını öğrenene kadar.

Arrow'uma.

Benim olmadığını biliyordum ama yine de.

Hâlâ Sarah'ya çok kızgındım.

Yani, ben onun yerinde değildim, tamam mı? Ben'le yatarken aklından neler geçtiğini bilmiyordum.

Ama kesinlikle başka bir yolu vardı. Daha iyi bir yol.

Sevdiğin adama *yalan söylemekten* ve ona başarısız olduğunu düşündürmekten, onun kendini bu şekilde hırpalamasından daha iyi bir yol olmalıydı.

Bu yüzden geçen hafta bunu düşünmüştüm.

Yaptığı hatayı, buna ne kadar kızdığımı ve hâlâ bunu anlamakta nasıl zorlandığımı... keşke Sarah'yı arayabilseydim.

Keşke onunla konuşabilseydim.

Çünkü ilişkilerini hiçbir zaman anlamamış olsam da —o korkunç cuma yemeğinden sonra artık bunu kabul ediyordum— hata yapmakla ilgili bazı şeyleri anlıyordum.

Onun eski erkek arkadaşına âşıktım.

Sarah'yla aynı zamanda ben de ona âşık *olmuştum*.

Şu an onların ilişkisine zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı bilsem de bu yine de doğru değildi.

Böyle bir şeyi kendi ablana yapamazdın, ben de bundan her zaman pişmanlık duyacaktım.

Arrow'a olan aşkımdan değil ama onun ablam için ifade ettiklerinden dolayı pişman olmaktan korkuyordum.

Belki de konuşup bazı şeyleri çözmeliydik.

Belki de. Bilmiyordum.

Arrow'un gitmiş olması ve ablamla tekrar bir araya gelebilecek olması dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

Üstelik bu harikaydı çünkü onun dünyasında her şey yoluna girecekti.

Kendini başarısız hissetmeyecekti. Tüm öfkesi geçecekti. Eski Arrow gibi olacaktı, sakin ve akli başında, etrafında olan şeylerden rahatsız olmayacaktı.

Peki o zaman neden ağlamak istiyordum?

Neden geceleri yorganımın içinde yok olup gitmek istiyordum?

Neden ona asla değişmemesini söylemek istiyordum? Sonsuza dek böyle kalmasını.

Ama tek istediğim bu değildi.

Ona söylemek de istiyordum.

Ona, onu sevdiğimi söylemek istiyordum ki bu çılgıncaydı. Bu sırrı korumak için çok uğraşmıştım. O gece bu yüzden kaçmıştım.

Ona bunu söyleyerek ne elde etmeyi umduğumu bilmiyordum çünkü birbirimize tamamen zıt insanlardık.

~~Ona~~ Hata yapmaktan nefret eden büyük bir mükemmeliyetçiydi, bense mükemmel olmak dışında her şeydim. Onun bir dolu kuralları vardı, ben onları çiğnemeye bayılıyordum. O bir futbol yıldızıydı, ben yakın zamana kadar gerçek bir takımda bile oynamamıştım. Ve gelecek yaz için gençlik programına başvurma hayalim olsa da ünlü bir sporcu için uygun bir kız arkadaş değildim.

Ayrıca, bildiğim kadarıyla Sarah ile tekrar birlikteydi, eğer ablam onu mutlu ediyorsa öyle olsundu.

Onun mutluluğuna asla engel olmayacaktım.

En azından bugün cumaydı ve kızlarla birlikte *Ballad of the Bard*'daydım ve tüm bunları düşünmek zorunda değildim.

Ayrıca Miller bütün hafta bana çok kötü davranmıştı, bu yüzden biraz ara vermeye ihtiyacım vardı.

Giyimime özendiğim falan da yoktu. Üzerimde her zamanki kıyafetlerim vardı; kargo pantolonum ve basit bir tişört, üzerine de kalın kazağım.

Ruj da sürmemiştim.

Ona dudaklarımı büzemeyecek, bunun için cezalandırılmayacaksam ruj sürmenin bir anlamı yoktu.

Ah, ayrıca bu gece dans etmemeyi tercih etmiştim.

Yani, elinde eskiz defteri olan Wyn'le barın kenarında oturuyorduk, Poe yakındaki bir masada bir adamla flört ediyordu ve Callie de bir yerlere gitmişti.

Reed Jackson'la.

Hep beraber içeri girdiğimizde o zaten buradaydı, koyu renk gözleri kapıya sabitlenmiş olduğu için Callie'yi hemen fark etmişti. Callie zaten onun burada olacağını bildiği için barmen arkadaşıyla flört etmiş, ortadan kaybolmadan önce birkaç erkekle dans etmişti.

Arkadaşları olarak onun tamamen gözden kaybolması konusunda daha çok endişelenmeliydik.

Ama arkadaşları olarak ikisinin arasında bir şeyler olduğunu da biliyorduk. Çılgın, değişken ve alışılmışın dışında bir şey.

Bir de sadece ikimizin bildiği gece gezintileri vardı ama sonuçta...

Yani olması gerektiği kadar endişeli değildik.

Şimdi de... Callie'nin barmen arkadaşı –ki son bir saattir ona yakın oturarak benim gibi büyük bir Lana Del Rey âşığı olduğunu öğrenmiştim– mola sırasında beni dansa kaldırıncı bu geceki dans etmeme kuralım bozulmuştu.

Onu reddetmeme fırsat bile vermeden beni kaldırmış ve Lana'nın en depresif şarkılarından biri olan ve benim de çok sevdiğim “*Pretty When You Cry*” eşliğinde beni etrafımda döndürüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde gülüyordum.

Sanırım bütün hafta boyunca ilk kez gülmüştüm. Bunu, sevdiğim adamın hasretini çekerken en çok ağladığım şarkıyla yaptığımı inanamıyordum.

* (İng.) Ağladığında Çok Güzelsin. (c.n.)

Birkaç dakika sonra beni bu şekilde buldu.

Yani, sevdiğim adam.

Bir anda buradaydı; beni başka bir adamın kollarında sallanırken, gülerken ve dans ederken bulmuştu.

Bir an için onu hayal ettiğimi düşünmüştüm ki bu o kadar da inanılmaz olamazdı çünkü iri yarı ve sakallı Will'le dans ederken onu hayal ediyordum. Arrow'umu.

Ama sonra ona iyice baktım.

Sadece takımla olan etkinliklerde giydiğini bildiğim bir takım elbise ceketini giyiyordu, şu an buruşuktu. Ayrıca saçları da dağınık görünüyordu, daha önce hiç görmediğim kadar dağınıktı. Güneşin vurduğu tüm teller darmadağın olmuştu.

Genelde halka açık yerlerde taktığı beyzbol şapkasını takmadığından bahsetmiyordum bile.

Her zamankinden çok farklı görünüyordu ama aynı zamanda o kadar tanıdık ki gerçekten burada olduğunu *biliyordum*.

Los Angeles'tan dönmüştü ve bir şekilde beni barda bulacağını biliyordu. Bugün cumaydı, gizlice dışarı çıkma alışkanlığım vardı. Yani çok da zor değildi.

Ama...

O *buradaydı*.

Bu bilgiyi idrak etmemle dans etmeyi bıraktım, geçen haftanın ağırlığı ve soğukluğu bedenimden uzaklaştı.

Artık sıcacıktım. Üstelik mutluydum ve...

Bana doğru ilerlemeye başladığında bir şeylerin oldukça yanlış olduğunu fark ettim.

Çünkü benim dudaklarım mucize dolu bir gülümsemeyle gerilmişken ve gözlerim mutluluktan kocaman açılmışken Arrow bunun tam tersi görünüyordu.

Gergin ve merhametsiz.

Dudakları büzülmüş ve gözleri kısılmıştı. Sert, şiddetli adımlarla bize doğru yürürken gözlerini benim yerine, Will'e dikmiş durumdaydı.

Lanet olsun, nedenini anlamıştım.

Çünkü onunla, başka bir adamla *dans ediyordum* ve Arrow bana yapmamamı söylemişti.

Bana, başka bir adamın bana elini sürmesine asla izin vermemi söylemişti ve ben onun kuralını çiğnemiştım, şimdi o adamı öldürecekmiş gibi görünüyordu.

Ah, Tanrım.

Aptalın tekiydim. O da aptaldı çünkü zaten ortada hiçbir şey yoktu ve çılgınca bir şey yapmadan önce gidip onu durdurmam gerekiyordu.

Bana şaşkınlıkla bakan Will'den ayrıldım. Ama ona durumu açıklayacak zamanım yoktu. Hızla üzerimize gelen ve benzer bir şey yaptığı için sezonu kapatan buldozer benzeri bir adamı durdurmak zorundaydım. Bekâretimi aldığı geceki sözleri doğruluk payı taşıyorsa Arrow onu gerçekten öldürene kadar kimse onu Will'in üzerinden alamayacaktı.

Bu yüzden aceleyle onun yolunu kestım ve bar tezgâhından birkaç adım ötede buluştuk.

İki elimi de avuçlarım açık bir şekilde karnına koydum, yemin ederim dev bir kayayı durdurmuş gibi hissediyordum.

"Arrow, dur. Hayır," dedim ona, başkaları Sarışın Arrow'un aralarında olduğunu ve çok kızgın olduğunu öğrenmeden önce beni dinlemesini umuyor, bunun için dua ediyordum.

Sesim karşısında çenesi kasıldı ama gözlerini Will'den ayırmadı.

Üzerindeki gri renkli gömleğini yumruğumla sıkımtım. "Arrow. Lütfen. O sadece bir arkadaş."

Sonunda bana baktı.

Bunu ağır çekimde yapıyormuş gibi hissediyordum. Gözleri Will'den uzaklaşmış, sivri kirpikleri aşağıya doğru inmiş, karanlık ve yoğun bakışları bir şekilde üzerimde durmuştu.

"Arkadaş."

Bu kelimeyi alçak bir hırıltıyla söylediğinde irkildim.

Ah, siktir.

Bu söyleyebileceğim en kötü şeydi.

Başımı sallayarak parmak eklemlerimi vücuduna bastırdım. "Öyle demek istemedim. Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Arrow, o sadece..."

Benden uzaklaştığında sözlerim yarım kaldı.

Bu o kadar ani olmuştu ki inanamadım. Onu sıkıca tutmuyor muydum? Ellerim gömleğini yumruklarım ile tutmuyor muydu?

Bu tutuştan nasıl bu kadar kolay kurtulmuştu?

Sanki ona tutunmamın hiçbir anlamı yokmuş gibiydi.

Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi.

Ve sonra dönüp gitmeden önce bana son bir kez baktı.

Gidiyordu.

Yalnızca... uzaklaşıyordu. Los Angeles'tan yeni gelmiş, bir şekilde barda ortaya çıkmıştı ve şimdi de gidiyordu.

Çünkü benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir adamla aptalca dans ediyordum.

Aman Tanrım.

Ön kapıdan çıktığını görünce peşinden koştum. Gecenin karanlığına dalarak çılgınca etrafa bakındım.

Barın etrafından dolaşiyor, muhtemelen arkadaki otoparka bağlanan ara sokağa doğru gidiyordu.

“Arrow. Dur,” diye seslendim.

Ama durmadı.

Açıkçası beni dinlemesini beklemiyordum. Ben de bacaklarımı daha hızlı hareket ettirdim. Son birkaç haftada bana koşma konusunda çok şey öğretmişti, şimdi bunu kendi yararına kullanıyordum. Tam büyük siyah çöp bidonlarının hizasını geçerken ona ulaştım.

Etrafından dolandım ve ellerimi tekrar karnına koydum.

“Arrow, lütfen. Ben... Ben hiçbir şey yapmadım,” dedim ona yaklaşarak. Bir fark yaratmayacağını bilsem de gömleğini bir kez daha yumruklarım ile çekiştirdim.

Ama bu bir şeyler yapmak için bir başka sebepti çünkü şu anda çok sert ve acımasızdı.

Gergin bir kabalıkla, “Sana ellerini sürmesine izin verdin,” diye karşılık verdi.

Sokaktaki ışık loştu.

Ondan birkaç adım ötede küçük bir lamba vardı ama bir gecede büyümüş gibi görünen omuzları onu gizliyordu.

Ay da her zamanki gibi kırmızımsıydı ama bu gece o kadar uzak-
taydı ki Arrow’u gölgeler ve gizem içinde bırakıyordu.

Bundan nefret ediyordum.

“Arrow, dinle, tamam mı? *Dinle.*” Gömleğini çekiştirerek ona baktım. “Barda oturuyordum ve bir şarkı çaldı. Will, beni dans ederken gördüğün  ocuk, bana Lana Del Rey hayranı olduğunu söyleyerek beni dansa kaldırdı, anladın mı? Lana’yı ne kadar sevdiğimi biliyorsun ve...”

Tam o anda bana doğru eğildi, gölgelerin arasından çıkıp onu net bir şekilde görebileceğim bir yere geldi.

Elmacikkemiklerinin sivri uçlarını görebiliyordum. Yüzünden; köşeli, çarpıcı yüzünden kesilmiş cam parçaları gibi çıkıntı yapıyorlardı.

“Ellerinin üzerinde olması hoşuna gitti mi?” diye sorarken gözleri canlıydı ve karanlıkla parlıyordu.

“Hayır. Kesinlikle hayır.”

“Seni döndürmesi ve vücuduna doğru çekmesi hoşuna gitti mi?”

“Hayır, Arrow. Hoşuma gitmedi.”

“Hayır mı? O zaman neden g l yordun?”

“       seni hayal ediyordum, seni aptal.” Gömleğini  ekiştirdim. “       kafamda seni canlandırırıyordum.”

Yüzünden hızlı ve kısa süreli, gizemli bir duygu geçmişti; ona yaklaştım.

Kramponlarımın ucu onun cilalı botlarının ucuna çarptı, aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. “Bunu sana asla yapmayacağım. Sana *asla* böyle bir şey yapmayacağım, tamam mı? Ben o...”

Değilim.

Ben Sarah değilim.

Bunu dışımdan söylememiştim ama o duydu.

       yüzünden geçen gizemli duygu bedenini de sarmıştı. Sıkı, sert vücudu bana doğru bir adım atmadan önce hafifçe sarılmıştı.

Ya da daha çok, ilerlerken botlarının uçlarıyla beni geri itiyor gibiydi.

“Beni hayal ediyordun,” dedi pürüzlü bir sesle, dans ederken onu hayal etmekle ilgili daha önceki sözlerimi ima ediyor, az önce ona söylediklerimi görmezden geliyordu.

Sadakatle ilgili yaptığım bir tür açıklamayı görmezden gelmişti.

“Evet.” Başımı salladım, hâlâ gömleğine tutunuyordum, sıkı tutuşumla neredeyse düğmelerini koparacaktım. “Sen olduğunu hayal ediyordum. Beni daireler çizerek döndüren ve benimle dans edenin sen olduğunu düşünüyordum.”

“Öyleydin.”

“Evet. Sonra sen içeri girdin ve buna inanamadım.”

“Neden inanamadın?”

“Çünkü dileğim gerçek oldu.”

“Hangi dileğin?”

“Sen,” diye fısıldadım gözlerimdeki tüm sevgiyle, onunkiler çalkantılıydı.

“Ben kimsenin dileği değilim.”

Benimki sensin. Sen benim dileğimsin.

Sen benim Arrow'umsun.

“Bütün hafta seni bekledim.” Yutkundum, ona sesimde ve yüzümde parlamasına izin vererek gerçeği söylemiştim. “Ve ben... Seni çok özledim.”

“Beni özledin,” diye tekrarladı garip bir tonda. Bana doğru ilerlemeye ve beni geri itmeye devam ediyordu.

“Evet. Ve endişelendim,” diye fısıldadım.

“Ne için endişelendin?”

Onunla tekrar birlikte olacaksın diye endişelendim.

Eski Arrow olmandan ve seni kaybetmekten.

“Senin...” *Yeni Arrow'un.* “Geri gelmeyeceğinden endişelendim.”

“Döneceğimi söylemiştim,” diye hırladı. “Bir hafta içinde döneceğimi söylemiştim.”

Bana doğru attığı büyük adımın beni tedirgin bir şekilde bir yere itmek için olduğunu düşünüp yutkundum. Ona ürkek bir şekilde gülümsedim, sanırım bu onu daha da tedirgin etmeyi başarmıştı.

Hiç bilmediğim bir yere.

“Ama erken döndün,” diye fısıldadım.

“Öyle yaptım, değil mi?”

Bu sözcükler ağızdan zorla çıkıyordu, yumruklarımı serbest bı-

rakıp karnını okşadım. Onu yatıştırırken ellerimin, gömleğinin pamuğunun üzerinde dolaşmasına ve daireler çizmesine izin verdim.

“Neden?” Dudaklarımı yaladığım an gözleri dudaklarıma kaydı.

Gözleri yukarı kaymadan önce bakışları birkaç saniye boyunca dudaklarımın üzerinde kalmıştı.

Gözleri yanıyordu. *Alev alevdi.*

“Senin yüzünden,” diye geveledi neredeyse suçlayıcı bir şekilde. Nefesim kesilmişti.

Gözlerimi kırptırdım.

Ve hareket etmeyi bıraktım.

Çünkü tam o anda hedefimize ulaşmıştık. Daha doğrusu *onun* hedefine, beni sıkıştırabileceği duvara.

Beni, sert vücudu ve tuğlalar arasına sıkıştırabilirdi.

“Benim için mi erken döndün?” diye tekrarladım. İnanamıyordum, şok olmuşum, şaşırmıştım... mutluydum.

İki elini, başımın iki yanına koyduğunda kendimi tutamayarak sırtımı yay gibi gerdim. Kıcımlı sıcak tuğlalara bastırdım ve göğsümü dışarı doğru çıkardım.

“Erken geldim çünkü sende ihtiyacım olan bir şey var.”

“Ne?”

Daha soruyu sorarken ne demek istediğini anlamıştım.

Benden ne istediğini anlamıştım.

Farkındalık beni karnımdan, göbek deliğimin arkasında bir yerlerden vurmuştu; ardından bir şeyleri çekiştirerek ihtiyacı olan şeyin sıkışmasına neden oluyordu.

Amcığım.

Ah, Tanrım, amcığımın da ona ihtiyacı vardı.

Evet, çok içten bir açıklama değildi ama bu da bir şeydi, değil mi? Bu da *bir şeydi* —oradayken beni düşünüyordu, belki de... onunla birlikteyken— ve ona karşı hem sevgi hem de şehvetle dudaklarımı ısırdım.

“Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet.”

Sonra gözlerini benimkilere sabitledi. “Bana ne için döndüğümü söyle.”

Emriyle ürperdim.

Her zamanki alıştığım emri, merkezimin ısınmasına neden oldu. Bir şekilde kalbimi de sıkıştırıyor, fısıldadığım gibi ona olan sevgimi arttırıyordu. "Arrow"um amcığım için geri döndü."

Ona itaat ettiğimde gözleri parladı; belki zavallıydım ama bu, ayak parmaklarımın zevkle kıvrılmasına neden olmuştu.

"Evet, bu doğru. Senin kötü kız amcığın için geri döndüm," diye haykırdı dudaklarımın üzerinde gezinerek. "Bu yüzden uçuşlarımı değiştirdim, bütün gün tüm havayolu tarihinin en beceriksiz eki-biyle uğraştım ve yirmi dört saat erken uçtum. Çünkü bir haftadır onu görmedim."

Avcunu duvara bastırduğunda parmakları esnedü. "Ve çünkü yumruğum hiç iyi değil. Ne kadar sıkarsam sıkayım, yumruğum yeterince sıkı değil. Avcuma ne kadar tükürürsem tüküreyim ve aletimi ne kadar yağlarsam yağlayayım... Yumruğum yeterince ıslak değildi, anlıyor musun? Bu yüzden ona ihtiyacım olacak."

Boynundaki tendonlar titriyor, gümüş zinciri daha da parlıyor-du, devam etti. "Senin o küçük amcığına ihtiyacım olacak. Amcığının benim için bir nehir gibi akmasına ihtiyacım olacak çünkü bunu özledim. Sanki bir kupaymış gibi ıslaklığınla aletimi cilalamanı, onun parlamasını sağlamayı *özledim*. Bacaklarının arasında parlatmak ve ovmak istediğin türden bir ödül gibi. İşte bu yüzden erken döndüm. Senden istediğim şey bu."

Sözlerini bitirdiğinde dudaklarımızı birbirine sürttü. Beni yarı öpüyor, ben de şehvetten yarı sayıklıyordum.

Sıcaklığından, kokusundan ve nefes alıp verişinden dolayı yarı yarıya çıldırmış durumdaydım.

"Seni özledim..."

"Şşş, konuşma." Yavaşça başını salladı. "Boktan bir hafta geçirdim, tamam mı? Sonra rahatlamak için sana geldim ve seni başka biriyle dans ederken buldum. Henüz kendimi kaybetmemiş olmam bir mucize. O yüzden tek kelime etme. Sadece seni becermeme izin ver."

İşte o zaman suratını kavradım.

Her nasılsa, içimdeki tüm şehvetle aşkın ortasında, ellerimi göğsünden ayırmayı ve sert, kasılan yanaklarına koymayı başardım.

“Arrow, ne oldu? Sen ne...”

“Sadece iyi hissetmeme izin ver,” dedi tüm kelimelerimi hırıltılı sesiyle yok ederek.

Gırtlaktan gelen, *muhtaç* sözleriyle.

Ellerimi yüzünden çekip kalın, güneşin vurduğu dağınık saçlarına götürdüm. Çünkü tüm sorularım ve kelimelerim bekleyebilirdi. Onun ihtiyacı karşısında zaten önemsizlerdi.

“Tamam. Becer beni. Kendini iyi hisset,” diye fısıldadım.

Göğsü derin bir nefesle genişledi ve yemin ederim gözkapakları o kadar ağırlaştılar ki dudaklarımı bir öpücükle sarmadan önce gözleri neredeyse kapanıyordu.

Sıcak, ıslak ve çaresiz bir öpücükle.

Birini bir yıl sonra gördüğünüzde ona vereceğiniz türden bir öpücükle.

Hatta on yıl, yüzyıl. Belki bir ömür boyu sonra.

Sadece bir hafta uzak kaldığınız birini böyle öpmezsiniz. Birbirinizin dudaklarını ısırmanız, ağızlarını muhtaç seslerle ve istek dolu dillerle doldurmazdınız.

Birbirinizin kıyafetlerini böyle çekiştirmezsiniz bile.

Bizim yaptığımız gibi.

Ellerim onun takım elbisesinin ceketini çekiştiriyor, onun parmakları da kargo pantolonumun düğmelerini arıyordu. Çıplak göğsüne, çıplak sıcaklığına ulaşmak için gömleğini yırtarak açtım; o da kalın kazağımı çekiştirerek çıplak belime, yumuşak göğüslerime ulaşmaya çalışıyordu.

Bir barın arka sokağında, çöp bidonlarının sadece bir kısmını gizlediği bir yerde, on saniyeden kısa bir süre içinde bu kadar azgın, muhtaç ve neredeyse çıplak olamazdınız.

Ama belki de bunların hepsini yapabilirdiniz, eğer onun ve benim yerimdeyseniz.

Arrow ve Salem.

Arrow ve şişme bebeği, Salem ve hayatının aşkı.

Biz buyduk, değil mi?

O beni beceriyordu, ben de onu seviyordum.

Ama her neyse, birbirimiz için her kimsek şu anda onun bana, benim de ona ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Bu yüzden beni öpmeyi kestiğinde mızızlandım. Kelimenin tam anlamıyla mızızlandım ve saçlarını çekerek onu geri getirmeye çalıştım.

Ama beni dinlemedi.

Benden, tutuşumdan uzaklaştı, nefes nefese orada duruyordum. Ona verdiğim zararı düşünürken üzerimde sadece tangam ve tişörtümle orada duruyordum.

Yarı açık, buruşuk gömleğine, düğmeleri açık pantolonuna ve asılı bir şekilde sallanan, gümüş tokası güneş gibi parlayan kemerine baktım.

O da güneş gibi parlıyordu, dudakları öpücüklerimle parlamış ve şişmişti. O aynı şeyi bana yaparken gözleri parlıyor, belki de bana verdiği zararı kontrol etmek için beni inceliyordu.

“Arrow?” diye fısıldadım, göğsüm inip kalkarken göğüs uçlarım tişörtün içinden dışarı fırlıyordu.

Bakışlarını kaldırdı, belimden tutup beni döndürmeden önce yüzünde sert ve anlaşılmaz bir ifade vardı.

Kalçalarımın tutup beni geri çekerken ellerim bocalamış, duvara çarpmıştı. Omurgam kendiliğinden yay gibi gerilmiş, tırnaklarım tuğla duvara saplanmıştı.

Arkamı döndüğümde onu çömelmiş halde buldum ve titremeye başladım.

Ama bu gecenin soğukluğundan dolayı değildi.

Bu, Arrow’un aşağı iner inmez iri elleriyle kığımın iki tarafını kavrayıp çekmesinden kaynaklanıyordu.

Onları ayırmıştı.

Tangamın ipini popomun arasından çekip kenara itti. Lastik, kığımın etine battığında gözlerimi sıkıca kapattım.

Vücudum onun her şeyi görebilmesinden kaynaklanan heyecan ve utançla yanarken yanağımı tuğla duvara yasladım.

Her şeyi görebiliyordu amımı, deliğimi.

Ama sonra iyice yaklaşarak koklamaya başladı.

Burnunu kığımın kıvrımına sokarak aşağı yukarı gezdiriyordu; misk kokan, azgın kokumu almış, onunla inliyordu. Ben de tüm utancımı unutup kalçalarımı geriye ittim.

Kendimi ağzına doğru itiyordum, o da yalıyordu.

Amımı yalıyordu, nefes alabilmek için ağzımı aralayarak parmak uçlarımda yükseldim.

Ama alabileceğimi sanmıyordum. Nefes almayı kastediyordum.

Çünkü bunu yapmam için bana zaman vermiyordu.

Parmaklarını kıcıma sokup yanaklarımı ayırıyor, deliklerimi esneterek bir kez daha yalıyordu. Bu seferki amcığımı ve dudaklarını da kaplıyordu, ta kıcıma kadar.

Ve bunu yapmaya devam ediyordu.

Her iki deliğimi de yalamaya devam ediyordu ve *Tanrım*, hayatımda hiç bu kadar ateşli hissetmemiştim.

Daha sıcak, daha ıslak ve daha azgın.

Hatta tişörtümü çıkaracak kadar ileri gittim. Onu çıkarmaya çalışıyordum çünkü deli gibi terliyor ve titriyordum. O sadece şeftali gibi amımı yemiyor, aynı zamanda kıcımın da tadına bakıyordu.

Ama sanırım kendimi gözümde fazla büyütmüştüm çünkü ellerim pes etmeden ve memelerimi geceye maruz bırakmadan hemen önce tişörtümü ancak boynuma kadar çıkarabilmiştim.

Ben onun diline boşalmadan önce, o her zaman yaptığı gibi her şeyi içti. Hepsini almak, bir damlasını bile kaçırmamak için ağzını şapırdatıyor ve amımım üzerinde çalışıyordu.

İşi bittiğinde ağzını uzaklaştırdığını ve ayağa kalktığını hissettim.

Ona bakamayacak kadar güçsüzdüm ama yine de gözlerimi açıp yerden kalkışını izledim. Parlak çenesini ve ağzını izledim, bu onu güneşe daha da çok benzeriyordu. Aletini pantolonundan çıkarırken ve büyük, güzel aletine prezervatifi takarken onu izledim.

O *beni* izlerken ben de onu izledim; çıplak kalçalarını kavrayıp aletini hâlâ titreyen girişime yerleştirirken sessiz ve sert nefesler alıyordu.

Ama karın kaslarının esnediğini ve kalçalarının öne doğru hareket ettiğini gördüğümde artık onu izleyemiyordum.

İzleyemiyordum çünkü o içimdeyken gözlerimi sıkıca kapatmak zorundaydım.

Çünkü Aman Tanrım, o kadar büyük, o kadar güzeldi ve canımı o kadar acıtıyordu ki tek yapabildiğim başımı duvara yaslayıp inlemekti.

Anım onun devasa aletiyle nabız gibi atıyor, Arrow daha önce hiç hırlamadığı kadar yüksek sesle hırıliyordu. Alnı omzuma düştü ve benim kafam da bir şekilde onun kine yaslanmak için geri gitmişti.

Kalçamı kavramayan diğer eli çıplak karnıma yerleştğinde zorlukla konuştum, “Çok büyük. Neden bu kadar büyük hissettiriyor? Bunun gibi...”

Aleti içimde hareket ederken yine nefes nefese kalmıştım.

“Çünkü hâlâ çok darsın. Bakire gibi. Deliğini yüzlerce kez esnettikten sonra bile,” diye inledi ve alnını omzuma koydu. “Ve çünkü sana hiç bu şekilde sahip olmadım.”

“Ne şekilde?” dedim nefes nefese, ellerim duvardan kaymıştı.

Başını kaldırdı, sert yanağı yanağıma değerken kulağıma fısıldadı. “Kızıışmış bir köpek gibi.”

Merkezim onun edepsiz sözleri karşısında nabız gibi attı –kaba, lezzetli ve bir şekilde çok erotik– kendini içime itmek zorunda kalıyordu. Bir, iki kez, kısa ve düzensiz hareketlerle.

Elimi destek almak için onun karnımı kavradığı yere koydum. “Seni içimde hissediyorum...”

“Nerede?” diye sordu ben devam edemeyince.

Karnım diyecektim. Onu karnımda hissettiğimi söyleyecektim ama bu... yanılttı.

Onu karnımda hissetmiyordum.

Onu daha derinlerde bir yerde hissediyordum.

Çok, çok daha derinlerde.

Ona bakmak için başımı çevirdim. “Rahmimde.”

Göğsü sırtımda titriyor ve yüzü şehvetle birlikte kendinden geçiyordu. Sanırım aleti bile içimde şişiyor; rahmime, merkezime baskı yaparken çılgınca, şok edici boyutlara ulaşıyordu.

Beni ben yapan şey.

Tüm o hislere, tüm o duygulara sahip olan kız.

Lanetli aşka sahip kız.

Onu beceren adamla.

O adam şu an elini karnıma bastırıyor ve okşuyordu; sanki vücudumu böylesine ağırlı ve harika bir şekilde istila eden kalın aletin çıkıntısını hissediyormuş gibiydi.

“Canını yakıyor muyum?” diye sordu. Gözleri kısılmıştı, eli masaj yapıyordu.

“İyi anlamda.”

Gözleri öncekinden daha da koyulaşırken parmaklarını karnıma bastırdı. “Güzel.” Kalçalarını hareket ettirdi, leğenkemiği çıplak kıkırma sürtünüyor ve basınçla inlememe neden oluyordu. “Çünkü ben de o rahmi becermek istiyorum. O rahmi becermem gerek. Sahip olduğun her lanet şeye ihtiyacım var. Her şeyine, Salem. Sahip olduğun her şey bana ait. Hepsi benim. *Hepsi.*”

Sahiplenici ve hırçın sözleri beni tam da becermek istediği yerden, rahmimden vurmuştu, kalçalarımı geriye ittim.

İnlerken onu daha da içime aldım. “Evet, hepsi. Hepsi sana ait.”

İşte o zaman beni tuttu.

Beni yeni şekillerde esnetiyor, daha önce var olduğunu bile bilmediğim köşelerde kendine yer açıyordu.

Sanki sularımı sıkıp aletini daha da yağlıyormuş gibi avcunu karnıma bastırduğunda tekrar inledim.

Karnımdaki parmaklarını sıktım, o içimde hareket ederken diğer elimi duvardan uzaklaştırıp boynunun arkasına götürdüm. Yavaş yavaş ritmi hızlandı, aletinin her darbesinde vücudu içime doğru itiliyordu.

Ben ona tutunurken onun da beni sürmesine izin verdim.

İçime giriyor, giriyor, *giriyordu*, artık içime çok kolay girdiğini fark ettim. O kadar harikaydı ki sanki kremsi, yumuşak bir tereyağını kesiyormuş gibiydi.

İçime her girdiğinde aleti rahmime saplanıyor, çığlık atıyordum. Her çığlık attığımda kendini içime daha sert itiyor, eli karnıma daha derin batıyordu ve neden olduğu acıyı yatıştırır gibi karnımı okşayarak masaj yapıyordu.

Ama acı o kadar iyi, o kadar nefisti ki sadece daha fazlasını istiyordum.

Bu yüzden ona teslim oldum.

Duvarla aynı hizaya geldim, tuğlalar ve onun arasında kıvranırken meme uçlarım duvara sürtünüyordu.

Tüm bu süre boyunca beni becermeye devam etti, neredeyse kucağında zıplatıyordu; yapıştığım duvarın da titreştiğini fark ettim.

Hem şiddetli, tutkulu sevişmemizden hem de çalan müzikten.
Hüzünlü aşk şarkıları.

Hangi şarkı olduğundan emin değildim ama keman sesleri ve melankoli tınları duyuyordum; yıllar boyu süren aşkın bedenimi ele geçirmesine izin verdim.

Müziğin –hem onun hırıltılarıyla ve kalça vuruşlarıyla yarattığı hem de duvarlardan sızan müziğin– tenime işlemesine izin verdim.

Kalçamı bırakarak elini yukarı uzattı ve boğazıma doladı. Sonra boynumu yana eğdi, ilk kez dişlerini çarpan nabzımın üzerine batırıp emmeye başladı.

Delirmiş bir kız gibi gülümsedim.

Gülümsedim çünkü boynumda bir morluk oluşturuyordu.

Nabzımdan, ona olan sevgimle dolu kalbimden bir ısırık almısıyla boşaldım.

Rahmim kasılıyordu.

Amım onun uzun aletine kenetlendi, duvarda titreşen keman seslerini bırakıp göğsüne doğru eğilmek zorunda kaldım.

Ama sorun değildi.

Onun için her şeyden vazgeçecektim, tüm hüzünlü aşk şarkılarından ve tüm bisiklet gezintilerinden. Tüm ıssız köprülerden ve تنها yerlerden.

Kendimden vazgeçecektim çünkü ben ona aittim.

Sevgili Arrow'uma aittim.

Ben bunu düşünürken o da sona geldi.

Bir kükremlerle boşaldı, elleri vücudumu deli gibi sıkıyordu, kalçaları sendelerken bana karşı yalpaladı.

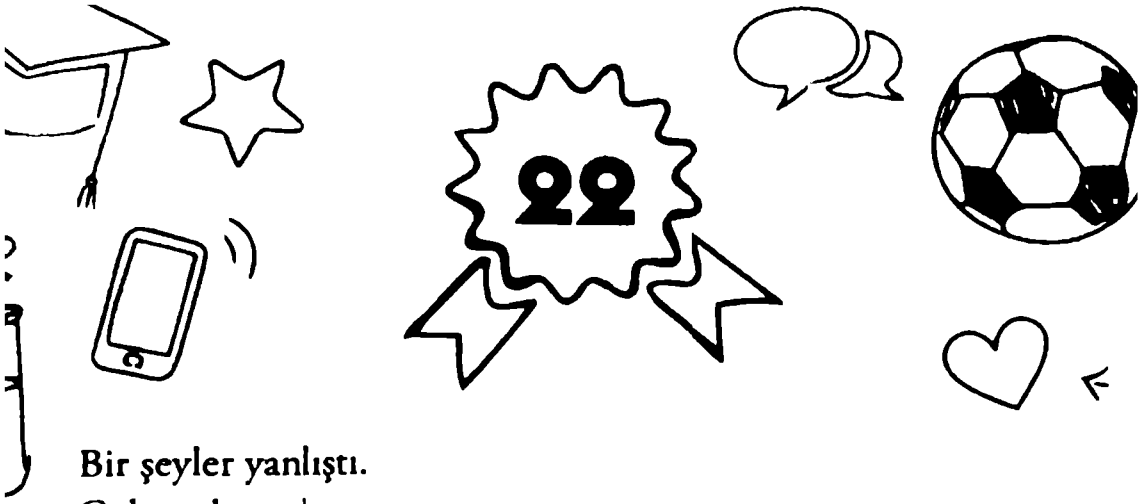
Aleti o kadar genişlemişti ki lateksin patlayacağını, tüm sperm-lerinin rahmimin üzerine yağacağını düşündüm. Benim açgözlü, aşk dolu rahmim; kemanları ve onun şiddetli sevişmesini kendime kattığım gibi onu da katacağı.

Tüm vücudum onu bana katacağı.

Bana verdiği her şeyi içime çekecektim.

Lanetli bir aşkla âşık olduğum adam.

Arrow'um.

Bir şeyler yanıltı.

Çok, çok yanıltı.

Yani, tabii ki biliyordum. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım çünkü Los Angeles'tan kendini gizemli ve garip bir şekilde huzursuz hissederek dönmekle kalmamış, aynı zamanda bana berbat bir hafta geçirdiğini de söylemişti.

Yani işlerin o kadar da iyi gitmediğini biliyordum.

Ama sonra barın arkasındaki sokakta işimiz biter bitmez ve beni gerçekten onun bebeğiymişim gibi giydirir giydirmez –gözlerimin içine bakmadan, çok gergin ve öfkeli hareketlerle– kar yağmaya başlamıştı.

Mevsimin ilk karı.

İşte o zaman kasım ayında olduğumuzu fark ettim. Kasımın ortası.

İki buçuk aydır St. Mary'deydim. Bu neredeyse Arrow'un –yeni Arrow'un– döndüğü süreyle aynıydı.

O geldiğinden beri zaman kavramını yitirmiştim. Bir rüyada yaşıyordum, bulutların üzerinde yürüyordum ve bu hatırlatmadan hoşlanmıyordum.

Gerçeklikle yüzleşmeyi sevmiyordum.

Karı da sevmiyordum.

İnsanların karın güzel ve uğurlu olduğunu düşündüğünü biliyordum. Ama ben yazı, güneşi ve açık yolları seven bir kızdım.

Kar bunların hepsini engelliyordu.

Şimdi içimde korkunç bir şey olacağına dair bir his vardı.

Ama bunu bir kenara itmeye, St. Mary'ye vardığımızda motosikletinden inerken mantıklı ve güçlü olmaya çalıştım.

Ayaklarım yere basar basmaz rüzgâr, kar tanelerini yüzüme çarpmıştı; bara giderken giydiğim Arrow'un eski deri ceketinin içine gömüldüm. Bu da aklıma onu, o kızı öperken gördüğüm ilk geceyi getirmişti.

O zamanlar o kadar ulaşılmazdı ki kasıtlı olarak ağzını bıçak açmıyordu.

Şu anda ise tıpkı o ilk geceki gibi görünüyordu. Gergin ve tedirgin. Aslında suratıma bakmamıştı bile.

Dümdüz ileriye, karanlığa bakıyordu ve sırtı kaskatıydı. Parmakları gidonu öyle sıkıca kavramıştı ki uzanıp onları gevşetmek istedim.

Onu gevşetmek istedim.

Ceketinin yakasını boynuma çekip, “Ne oldu?” diye sordum.

“Los Angeles’ta” dememe gerek olduğunu düşünmüyordum.

Çenesini sıkıp bana bakmadan, “Gitmelisin,” dedi, böylece haklı olduğumu anladım.

Ona bir adım daha yaklaştım. “Arrow, bana ne olduğunu anlatırmısın?”

Bu sefer çenesini daha uzun süre sıktı. Hatta yumrukları gaz kolunun etrafında kasılıyordu. “Gitmen gerektiğini söyledim.”

Bana bakmadığı süre uzadıkça kalp atışlarım daha da hızlandı, buruşuk takım elbise ceketinin kolunu tutmak zorunda kaldım. “Arrow, lütfen. Söyle bana. Onu gördün mü? Sarah’yı gördün mü?”

Nemli ceketinin koluna tutunduğum için mi yoksa onun adını andığım için mi, emin değildim ama gözlerini bana dikti.

Karanlık, öfkeli gözlerini.

Ve *Tanrım*, yine bardaki ilk geceyi düşündüm.

Kız kardeşimin adının geçmesi ile her şeyin değiştiği o ânı.

Bu, inandığım her şeyi değiştirmişti. Doğru olduğunu düşündüğüm her şeyi.

Bu beni daha da çıldırtmıştı, daha da çaresiz bir hale sokmuştu. Bir değil, iki elimle kolunu çekecek kadar çaresiz bir haldeydim.

“Arrow, söyle bana. Onu gördün mü? Ne dedi?”

“Git,” dedi sertçe.

Yine de onu dinlemedim. Dinleyemedim.

O böyle görünürken nasıl gidebilirdim? Bu kadar... kızgın ve öfkeyle kızarmışken. Sanki kanı yüzeye çok yakın akıyormuş gibi kıpkırmızıydı.

“Sen söyleyene kadar olmaz.” Başımı salladım. “Bana sadece ne olduğunu anlat. Onun ne dediğini söyle.”

“Salem. Sadece git.”

Sesi alçaktı ama her yerinden uyarı akıyordu. Her yerinden otonite ve ağır bir tehdit akıyordu. Buna kulak vermeliydim.

Bunu biliyordum.

Ama ağızımdan çıkan bir sonraki soru o kadar umursamaz, o kadar düşüncesiz ama yine de o kadar acil ve önemliydi ki tırnaklarım koluna batarken vücudum korkudan titriyordu. Tiz ve yüksek bir sesle olmasa başka nasıl söyleyebilirdim bilmiyordum.

“O-onu seviyor musun? Ablamı hâlâ seviyor musun?”

Sanırım çığlık atmıştım. Sanırım herkes duymuştu.

St. Mary'deki herkes sevdiğim adama, ablama hâlâ âşık olup olmadığını sorduğumu duymuştu.

Ya da en azından birkaç saniyeliğine öyle hissetmişim çünkü kulak zarlarım çınlıyordu.

Göğsüm titriyordu.

Sessiz, duygusuz ve karla birlikte donmuş olan tek şey oydu.

Bu soruyu sorduğum adam.

Daha önce gergin olduğunu düşündüysem yanılmıştım. Daha önce öfkeli ve kızgın olduğunu düşündüysem yine yanılmıştım.

Şimdi sinirden alev alev yanıyordu, yerdeki tüm karı eritse bile hiç şaşırmazdım.

Özellikle de gözleri –ilk kez– aşağı kaydığında ve ceketinin içindeki yumruklarına baktığında ellerimin acıdığını hissettim.

Çenesini eğik tutarak gözlerini kaldırdı. “Çekil gözümün önünden.”

“Ne?”

“Kendimi kaybetmeden önce gözümün önünden siktir git, tamam mı?”

“Ama ben...”

Sonra kolunu salladı ve yumruklarım gevşedi, biraz geriye sendeledim.

Ama bu yeterliydi.

Bu ona muhtemelen istediği alanı vermek için yeterliydi çünkü ayağı motosikletin marşına gitmişti, bunu yapar yapmaz gideceğini biliyordum.

Beni burada, karların üzerinde, cevaplanmamış bir sürü soruyla bırakıp gidecekti. O kadar çok duygu ve hisle dolacaktım ki patlayacaktım.

Geceyi atlatamayacaktım.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Düşünebildiğim tek şeyi.

Kalbimi ayaklarının dibine fırlattım; atan, yumuşak kalbimi onun tekmeleyen ayaklarının dibine fırlattım ve bunun kalması için yeterli olmasını umuyordum.

“Seni seviyorum.”

Bunu da bağırarak söylemiştim, sanırım.

Herkes duymuştu.

Herkes sırrımı duymuştu.

Lanet. Olsun

Lanet olsun, amma koyayım.

Elimi karnıma basturdum çünkü nefes alamıyordum. Çünkü tüm organlarım darmadağın olmuş durumdaydı ya da en azından öyle hissediyordum çünkü az önce ona söylemiştim.

Ona söylemiştim.

Sekiz yıllık sırrımı.

Onun yüzünden çaldığım, yalan söylediğim, ağladığım ve sekiz yıl boyunca sefalet içinde yaşadığım sırrım. Onun yüzünden buraya, St. Mary’ye gönderildiğim sırrım.

Ona bunu söylemiştim, bu da onun durması için yeterli olmuştu.

Marşın üstünde duran ayağının durması için yeterliydi. Bana bakması için yeterliydi. Sadece gözleriyle değil, vücuduyla da. Sanki artık bana tamamen uyum sağlamış gibi gövdesini bana doğru çevirmişti.

Az önce söylediklerime tamamen uyum sağlamıştı.

Ve belki, *belki* bunu kabul ederdim. Vücudunun bana doğru dönmüş, gergin ve kıvrılmış halini kabul ederdim.

Ama sonra devam ederek *Ducati*’sinden indi.

Kalçasını kaldırıp ayakta durur pozisyona geçti, ben de geri adım atmak zorunda kaldım.

Çünkü ayaklarını iki yana açmış, ellerini yumruk yapmıştı; göğ-

sü yukarı ve aşağı doğru hareket ederken sıcak ve karlı bir halde önümde duruyordu.

Alçak bir sesle, “Az önce ne dedin sen?” diye sordu.

Şimdiye kadar duyduğum en tehlikeli sestiydi bu. Bana verdiği ilk morluğun yanmasına ve zonklamasına neden olan bir sestiydi.

Yutkundum, elimi mideme daha da bastırdım, üşüdüğümü hissediyordum. “B-ben...”

“Beni seviyorsun.”

Tekrar yutkundum. “Öyle demek istemedim.”

“Yani beni sevmiyorsun.”

“Hayır, seviyorum. Ben...”

Gözleri kısıldı. “Peki, hangisi?”

Ah, Tanrım.

Neden şu anda bu kadar korkutucu görünmek zorundaydım? Çok uzun, iri ve karanlıktı, güneşin vurduğu saçları ıslak ve kahverengiydi.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Ama başa çıkmak zorundaydım, değil mi?

Az önce söylemiştim. Geri alamazdım.

Geri *almayacaktım*.

Korkutucu olması yapmamam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ona söylemenin kafamda yarım yamalak şekillenmiş bir fikir olması, bunun doğru olmadığı anlamına gelmezdi.

Derin bir nefes alarak anlatmaya başladım. “Tamam, en baştan başlayayım. Sana mektup yazıyorum. Son birkaç haftadır yazdıklarım ve birbirimize verdiklerimiz değil, diğerleri. Sana günümü anlattığım, ne yaptığımı, kiminle konuştuğumu, kimi gördüğümü anlattığım ve seninle genel olarak sohbet ettiğim çok uzun mektuplar. Üstelik bunu son sekiz yıldır yapıyorum.”

Burada durup gözlerinin içine baktım; artık bakışları etrafımıza yağın kar gibi pürüzsüzdü, karmakarışık yüz hatlarıyla birlikte esraren-giz bir hal almıştı.

“On yaşımdan beri,” diye devam ettim. “Seni mutfakta gördüğüm, bana meyve suyu olayını annene anlatmamamı söylediğin ve bana üşüyüp üşümediğimi sorduğun günden beri. Ben... ben sana

cevap vermek istemiştim. Sana üşümediğimi söylemek istemiştim. Yani, üşüyordum. Ama sonra kapıdan içeri sen girmiştin, terli ve nefes nefeseydin; oda sapsarıydı, biliyor musun? Çünkü güneş pencerelelerden içeri giriyordu, sen... güneş ışınları sana çarpmış gibi görünüyordun. Seni görür görmez, vücudumun içinde garip bir sıcaklık hissetmiştim. Bu beni çok iyi hissettirmişti ve bunu sana söylemek istemiştim. Ama sonra...”

Dudaklarımı araladım, nefesim beyaz bir buğu halinde çıkıyordu, kendimi toparlamak için dudağımı ısırdım. Dudağımı ısırdım çünkü Arrow artık tamamen donmuş durumdaydı.

Donmuştu, dümdüzdü ve beni dinliyordu.

Beni, dikkat kesilmiş bir halde hikâyemi *dinliyordu*.

Veya belki de işleri kendim için kolaylaştırmak istediğimden hayal kuruyordum.

“Ama sonra yapamadım. Sana üşümediğimi söyleyemedim. Soğuk algınlığımı yok ettiğini. Ve seninle istediğim gibi konuşamadım. Ben de sana mektup yazmaya başladım. Her gece sana bir mektup yazıyor, katlayıp turuncu bir zarfa koyuyor, sonra da onu yatağımın altına sakladığım bir ayakkabı kutusuna yerleştiriyordum. St. Mary’ye taşındığımda o kutuları da yanımda getirdim. Birkaç tanesini... aslında birkaç ayakkabı kutusundan daha fazla çünkü sana bir sürü mektup yazdım. Kaçtığım gece de yanımdaydılar.”

Burnumu çektim, soğumuş burnumu elimin tersiyle ovuştırdıktan sonra omurgamı dikleştirip hikâyenin korkunç, en *korkunç* kısmına başladım. “Bana o gece neden kaçtığımı ve işin içinde bir erkek olup olmadığını sormuştun. Vardı, o erkek sensin.”

İtirafım onun küçük bir tepki vermesini sağladı.

Düz bir tonda söylediği çok küçük, tek heceli bir kelime.

“Ben.”

Başımı salladım. “Evet. Senin yüzünden kaçıyordum. Çünkü onunla evlenecektin. Çünkü seni gördüğüm gün bana üşüyüp üşümediğimi sormuştun ve ben sana hiç cevap verememiştim. Çünkü Sarah tam o anda gelmişti, sen de ona bakmıştın ve... bir daha başka tarafa bakmadın,” diye fısıldadım, bana bakmasını istediğim ama onun Sarah’ya baktığı onca zamanı düşünerek.

“Sanırım orada olduğumu unutmuştun. Küçük, dağınık, battaniyeye sarılmış on yaşında o çocuğu. Ve ondan sonra beni hiç hatırlamadın. Ben oradayken bile bana hiç dikkat etmedin.” Her şeyin farklı olmasını dileyerek başımı salladım.

“Her neyse, eskiden ona kendini çok kaptırmıştın, biliyor musun? Seni onu izlerken izlerdim ve ona âşık olduğunu bilirdim. O da sana âşık oluyordu, ben de tüm bunları izliyordum. Tüm bunlar olurken... tüm bunlar olurken *ben* de sana âşık oluyordum. Ablamın erkek arkadaşına. Yıllarımı bu konuda kötü ve berbat hissederek geçirdim. Bu yüzden kendimi senden uzak tuttum. Bu yüzden sana hiç bakmadım, seninle konuşmadım ya da sen oradayken odadan çıkmadım çünkü seni seviyordum. Çünkü sen Sarah’nındın ve ilişkinize zarar verecek bir şey yaparsam nasıl bir kardeş olurum. Bu yüzden kaçıyordum. Varlığımla düğününüzü lekelemek istememiştim. Ablasının damadına âşık olan cadı kalpli kız olarak orada olmak istememiştim. Ama o zamanlar kendimle ilgili bir şeyi bilmiyordum. Gerçekten önemli bir şeyi.”

“Neyi?”

Ellerimi iki yanımda yumruk yapıp çenemi kaldırdım. “Onunla aranızdaki ilişkiyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı. İkinizin arasına girecek hiçbir şey yapmayacağımı. Ne kadar çaresiz olursam olayım. Çünkü senin mutluluğun benim mutluluğum. Sen gülümsediğinde ben de gülümserim. Senin canın yandığında benim de canım yanar. Eğer onu seviyorsan, onunla birlikte olmalısın.”

Bitirdiğimde kendimi kastığımı fark ettim.

Kaslarımı kastım, ellerimi yumruk haline getirdim. Gözlerimi hiç kırpmıyor, ondan ayırmıyordum.

Ona âşık olduğum için, ablamın eski erkek arkadaşını hâlâ onunla birlikteyken sevdiğim için benden nefret etmek istiyorsa bunu yapabiliirdi.

Nefretini ve bana söyleyeceği her şeyi kabul edecektim. Çünkü dediğim gibi, pişmandım. Sarah ile birlikteyken ona âşık olduğum için pişmandım.

Ama onu sevdiğim için pişman olmayı reddediyordum. Onu sefalet ve kıyamet noktasına kadar sevdiğim için pişman olmayı reddediyordum.

Ama tek yaptığı göz kırpmak ve, “Ya yapmazsam?” demek olmuştu.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, her zamankinden daha hazırdım. “Neyi yapmazsan?”

“Onu sevmezsem.”

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi almıştı.

Eğer onu sevmezsem...

Demek istediği buydu, değil mi?

Onu sevmiyorsa ne olacaktı?

Şu âna kadar, aldığım nefeslerin donduğunu hissettim. Vücudumun iliklerime kadar soğuduğunu ve bir daha asla hiçbir duyguyu hissedemeyeceğimi düşünüyordum.

Ama her şey geri geldi. Her şey *hızla* geri gelerek göğsüme yumruk attı. Bağırsaklarımı yumrukluyordu, şok olmuş bir şekilde nefes aldım.

“O zaman derdim ki...” Yumruklarımı serbest bırakarak vücudumu gevşettim. “Beni seç.”

“Seni.”

Başımı salladım. “Evet, beni seç.”

“Neden?”

Bu benim için söylemesi en kolay olan şeydi, ona söylediğim onca şey arasında en kolayıydı. “Çünkü seni seviyorum, Arrow. Seni yıllardır seviyorum ve eğer bana bir şans verirsen seni mutlu edebilirim.”

“Beni mutlu edebilirsin.”

Yutkundum. “Evet.”

“Beni severek.”

Tüm bunları düz bir tonda söyledi ama endişelendiğim kısım bu değildi ya da en azından tek kısım bu değildi.

Söylediğim her şeyi tekrarlayıp durması beni daha da endişelendiriyordu.

“E-evet,” diye cevap verdim.

Kafasını salladı.

Sonra başını eğdi, yukarı bakmadan önce ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. “Sadece tek bir sorum var.”

“Ne sorusu?”

Başını yana eğerek gayet rahat bir şekilde sordu. “Aşk istedim mi? Senden.”

“Ben...”

“Cevap ver bana!”

Kelimeleri bağırarak söylüyordu, meraklı ses tonu yüzünden öyle bir şok yaşamıştım ki irkilerek, “Hayır,” diye fısıldadım.

“Ne istemiştin?”

“Arrow...”

“Lanet soruya cevap ver, Salem. Ne istemiştin?”

“Bedenimi.”

Gözlerini kıstı. “*Bingo*. Bacaklarını benim için açmanı istemiştin. Senden tek istediğim dar amcığındı. Hepsi bu. İyi bir sevişme istemiştin. Çünkü sen benim şişme bebeğim olmalıydın. Yoksa bunu unuttun mu? İşinin neyle ilgili olması gerektiğini unuttun mu? Senin *işin* lanet çeneni kapatıp buna katlanmak. Senin işin bu. Kurallar böyle.” Sonra başını sallayarak alay etti. “Ama gerçi ben kiminle konuşuyorum? Hayatını kurtarmak için bile lanet olası bir kurala uyamazsın, değil mi?”

Karlı ve soğuk ellerimi ovuşturdum. “Ama yalnızca bir deneyebilir misin diye düşünmüştüm...” dedim.

Beni sevmeyi...

“Neyi deneyebilir miyim?”

“K-kalbini açmayı ve belki de sevmeyi...”

Bir şey onu güldürdü.

Sadece güldürmekle kalmamıştı, başını geriye atarak karlı gökyüzüne doğru bir uluma sesi gibi –kırık cam sesi gibi– bir ses çıkardı.

Kar taneleri sert yüzüne düşüyor ve kayboluyorlardı. Tedirgin göğsüne, omuzlarına, güneşin vurduğu saçlarına düşüyor ve kayboluyorlardı.

Onları izliyordum, keşke ben de öyle olabilseydim.

Keşke kar gibi olabilseydim. Keşke ona dokunabilseydim.

Keşke kaybolabilseydim.

Keşke...

Bir saniye sonra yüzünü indirdi ve... acı çekiyordu. Yanaklarının çukurları, kaşlarının kavis, çenesinin çizgisi, bir tür ıstırapla doluydu.

Bir tür işkenceyle.

“Los Angeles’ta ne olduğunu bilmek istiyordun, değil mi?” Sesi hem öfke hem de onu incitmesi dışında hemen anlayamadığım bir şeyle doluydu. “Onu hâlâ sevip sevmediğimi bilmek istedin. Bunu bilmek istiyordun, değil mi?” Tekrar güldü. “Evet, tamam. Tamam. Dur sana söyleyeyim. Hayır, onu hâlâ sevmiyorum. Onu *hiç* sevmedim.”

“Ne?”

Tekrar alayla gökyüzüne bakarak parmaklarını saçlarının arasına daldırdı, neredeyse saç tellerini yoluyordu; sonra da acı çeken, boş gözlerle bana baktı.

“Bunca zaman ilişkimizin mükemmel olduğunu, onun mükemmel olduğunu ve yaptığı şeyle her şeyi çöpe attığını düşünmüştüm. Ve nedenini *anlayamamıştım*. Bana bunu neden yaptığını, güvenimi neden bu şekilde kırdığını, beni neden aldattığını ve sekiz yıllık aşkımızı neden yok ettiğini anlayamamıştım. *Mükemmel* ilişkimin, mükemmel aşkımın nasıl paramparça olduğunu anlayamıyordum. Ama gerçek şu ki bu aşk değildi. Aramızda aşk falan yoktu. Hiç olmamıştı.

“Aşk sandığım şey, aşk *olduğunu* sandığım şey, meğer uygun olmakmış. Görünüşe göre, onunla birlikte olmak kolaydı. Tıpkı bana benzeyen biriyle birlikte olmak kolaydı. Hırslı, mükemmel, azimli. Benim değerli futboluma karışmayan biriyle. Beni hedeflerimden alıkoymayan biriyle.

“Ta ki alıkoyana kadar. Ta ki o lanet mesajları okuyup odağımı kaybedene kadar. Mükemmel kız arkadaşım dikkatimi dağıtana ve ben maçı kaybedene kadar. Dün gece Los Angeles’ta, kız arkadaşımı kaybettiğim gerçeğinden çok, kaybettiğim o maça kızgın olduğumu fark ettim. Mükemmel ilişkimin bir yalan olduğu gerçeğine, onun başka biriyle yattığı gerçeğine olduğumdan daha fazla kızgındım.

“Dün gece Los Angeles’ta fark ettim ki ben ona hiç âşık olmamı-

şım, o da bana hiç âşık olmamış. Biz sadece mükemmelliğe âşık iki mükemmel insanmışız. Kariyerime, oyunuma, vuruşlarıma, tekme-lerime ve ne kadar *bench press* yapabildiğime o kadar odaklanmıştım ki hiç fark etmedim. Sekiz yıl boyunca birlikteydik ve ben hiç fark etmedim. Evleneceğim kızın yüksek hırsları olduğu için benimle birlikte olduğunu, benim de bu hırlara asla engel olmadığı için onunla birlikte olduğumu hiç fark etmedim.”

Burada durakladı.

Ama bunun derin bir nefes almak ya da düşüncelerini toparlamak için olduğunu sanmıyordum.

Duraklamıştı çünkü sözlerinin içine işlemesini beklemek istiyordu. Bana bakabilmek, gözlerimin içine bakabilmek ve şöyle diyebilmek için duraklamıştı: “Seni görmemem ablana âşık olmamdan dolayı değil, lanet olası bir kör olmamdan kaynaklanıyordu. Çünkü futboldan başka hiçbir şeyi fark etmemiştim. Yani sen ona ihanet etmedin çünkü senin aşk sandığın, *benim* aşk sandığım şeyin basit bir çıkar meselesi olduğu ortaya çıktı. Sen de öyle düşünmüştün, değil mi? Onu sevdiğimi yani. Bu yüzden tekrar bir araya gelmemizi istemiştin. Bu yüzden ayrıldığımız için bu kadar acı çekiyordun. Evet, kendini bu vicdan azabından kurtarmalısın. Bu aşk değildi.”

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Aşk olduğunu düşünmüştüm.

O da öyle düşünüyordu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Sert vücudunda görebiliyordum. âşık olduğunu düşünüyordu.

Buna inanıyordu.

Varlığının her zerresiyle inanmıştı ama bunun bir şekilde yalan olduğu ortaya çıkmıştı.

Her nasılsa, Arrow ve Sarah bir yalandı.

Mükemmel bir yalanlardı.

Ve bunun acısı çok şiddetliydi.

Acısı o kadar büyük ve devasaydı ki neredeyse buradaymış gibi hissettiriyordu. Burada bizimle birlikte. Kenarda bir yerde duruyor, gölgesini onun üzerine düşürüyordu, ona gitmek zorundaydım. Ona sarılmalı ve onu kendime çekmeliydim.

Onu o acıdan saklamalıydim.

Ama bana fırsat vermedi çünkü devam etti. “Artık ne olduğunu biliyorsun. Artık tüm cevaplara sahipsin, değil mi? Artık sadece kâbusun olmadığımı, bundan daha kötü olduğumu biliyorsun. Daha kötüyüm çünkü beni duygusuz yapan o değildi, ben zaten hep duygusuzdum. Kalbimi o öldürmedi, kalbim zaten ölüydü. Ölüydü çünkü onu *ben* öldürdüm. Mükemmellik arayışım yüzünden öldürdüm. Onu öldürdüm çünkü mükemmel olmak istiyordum. En iyinin en iyisi olmak, zirvede olmak istedim. Lanet olası Sarışın Arrow olmak istedim.

“Böylece içimdeki diğer tüm duyguları yok ettim. Hem biliyor musun? Bundan memnunum. Memnunum çünkü böyle olması gerekiyordu. Böyle olmam gerekiyordu. Babamın oğlu olmam gerekiyordu. Sarışın Arrow olmam gerekiyordu. Bu benim kaderim. Büyük olmak. Efsanevi olmak. *Bu* yüzden doğdum. Bunun için çalışıyordum.

“O yüzden gözümün önünden çekil, tamam mı? Aşkını al ve gözümün önünden çekil. Onu istemiyorum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, umurumda da değil. Tek umursadığım, umursamam gereken şey futbol. Tek umursamam gereken babamın oğlu olmak. Ve babamın oğlu âşık olmaz. Onun duyguları yok. Duygulara, aşka ya da lanet olası arkadaşlıklara ayıracak zamanı yok. Sözde aşk yüzünden neredeyse kariyerimi, hayalimi, babamın hayalini mahvediyordum. Başarısız oldum. Ama artık öyle olmayacak. O yüzden git.”

“Hayır.”

Bunu söylediğime şaşırmıştım.

Az önce bana söylediği onca şeyden sonra bir şey söyleyecek güce sahip olduğuma bile şaşırmıştım.

Kendisi hakkında söylediği onca şeyden ve kendisi hakkında fark ettiği onca şeyden sonra.

Ama bir şey söylemek zorundaydım çünkü çok uzun zamandır *bir şey* söylemek istiyordum ve bunu söyledikten sonra gidecektim.

Aşkımı da alıp gidecektim.

Onun gözünün önünden çekilecektim.

“Yanıliyorsun.” dediğimde göğsü kıpırdamayı kesmişti ya da en azından öyle görünüyordu. “Sen başarısız değilsin. Hiçbir zaman

da olmadın. İlişkiniz düşündüğün kadar mükemmel olmadığı için, bir adamı yumrukladığın için ya da takımdan atıldığın için başarısız değilsin. Bir gol kaçırdığın veya bir kupa kazanamadığın için. Düşmek ve hata yapmak otomatik olarak başarısız olmak anlamına gelmez. İnsan olduğun anlamına gelir. Bu Sarışın Arrow, o büyük futbolcu olmanın yanı sıra Arrow olduğun anlamına gelir. Sen de bir insansın; hepimiz gibi kanıyor, canın yanıyor, tökezliyor ve yere düşüyorsun. Yani hayır, başarısız değilsin. Sadece insansın.

“Ama hepsi bu değil. Başka bir şey daha var. Yanıldığın başka bir şey. Çok önemli bir şey. Kalbin ölmedi. Onu öldürmedin. Çünkü Sarah seni aldattığında canın yandı. Güvenini kırdığında canın yandı. Sana ihanet ettiğinde *canın yandı*. Bir şey canını yaktığında bu, hissedebildiğin anlamına gelir. Kalbinin ölmediği anlamına gelir. Bütün sorun da bu değil mi? Çünkü bir kalp asla ölmez. Üzerinde tepinirsin, bıçak saplarsın, üzerine benzin döküp ateşe verirsin; onu görmezden gelir ve bir mükemmellik arayışıyla gömersin. Ona ne sikim istersen yaparsın, Arrow ama o ölmez. Atar, atar ve *hisseder*. İyi ya da kötü her şeyi hisseder, tıpkı nasıl vazgeçeceğini bilmeyen bu küçük çılgın manyak gibi.

“Bunu nereden biliyorum, biliyor musun? Çünkü kalp, bir kızın on yaşındayken bir çocuğa âşık olmasının ve asla onun olamayacağını bildiği halde yıllarca ona âşık kalmasının nedenidir. Kalp, bir kızın her gece o çocuk için ağlamasının ve yine de onun bir anlık görüntüsüne gülümsemesinin nedenidir. Kalp, o çocuğa gizli aşk mektupları yazmasının ve geceleri gizlice kaçıp mektupları yazdığı çocuğu görmesinin nedenidir. Kalp, benim gibi bir kızın senin gibi lanet olası budala bir adama âşık olmasının nedenidir. Yani hayır, kalbin ölmedi, Arrow. Sarışın Arrow olabilirsin ama senin bile onu öldürmeye gücün yetmez.”

Sözlerimi bitirdiğimde, sanki bir asır geçmiş gibi hissediyordum.

Sanki bin yıl yaşamışız da bu süre içinde kar kalınlaşmış gibi gelmişti.

Kar, kaybolmak yerine artık yere yapışıyor. Yapraklara, çimenlere, toprağa yapışıyor.

Ona yapışıyor.

Kar taneleri saçlarına, kirpiklerine yerleşmişlerdi. Nemli gömleğinin yakasında kalıyorlardı. Çenesinin çıkıntısını ıslatıyor, elmacıkkemiklerine ve dudaklarına damlacıklar gibi yapışıyorlardı. Hatta birkaç damlanın alnından aşağı akıp gözlerine girdiğini görmüştüm.

Ama gözlerini kırpmak yerine beni izlemeye devam etti. Hâlâ... donmuş gibi gözlerini bana dikmeye devam ediyordu. Aynı zamanda öfkeliydi.

Sevdiğim çocuk.

Kar yüzünden çok soğuk ama içindeki her şey sayesinde çok sıcaktı.

Keşke bu konuda bir şeyler yapabilseydim. Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim.

Ama yapamazdım, değil mi?

O kendini kurtarmak istemezken ben onu kurtaramazdım. Onu sadece sevebilirdim.

Ama görünüşe göre, o da bunu istemiyordu.

Yani buraya kadardı.

Yapabileceğim tek şey buydu.

Ona, uzun boylu karanlık figürüne son bir kez baktıktan sonra derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm.

Bana söylediği gibi aşkımı alıp gidiyordum.

Karın içinden güçlükle yürüyordum. Güzel, iğrenç kar.

Tanrım, bundan *nefret ediyordum*.

Bu çarpıcı, muhteşem şeyle ilgili her şeyden nefret ediyordum. O kadar ki çitleri aşmakla yurt binasının arka kapısından içeri girmek arasında bir yerde yeniden ağlamaya başlamıştım.

Yine de seslice hıçkırırmıyordum.

Henüz değil.

Nedenini bilmiyordum. Belki bir teşvike daha ihtiyacım vardı.

Daha büyük bir teşvike. Daha güçlü bir teşvike.

Az önce yaşananların gerçekten yaşandığına dair beni gerçekliğe geri döndürecek bir teşvike. Ona, onu sevdiğimi söylemiştim; o da bana aşkımı alıp kaybolmamı söylemişti.

Ona en büyük sırrımı söylemiştim, o da beni reddetmişti.

Birkaç saniye sonra hissettiğim bu soğukluğu ve uyuşukluğu çözen o son teşviki elde etmiştim. Odama gizlice girdiğimde tamamen ıslaktım ve titriyordum, o an bir şeye denk geldim.

Futbol kramponlarımdan biri. Bana aldığı kramponlardan.

Genelde onları yatağın altına koyardım ama bir şekilde unutmuş olmalıydım ki şimdi onlar yüzünden tökezleyip düşmüştüm.

Sonrasında bana verdiği morluk boynumda acıyla zonklarken yastığıma sarıldım ve ağlamamı durduramadım.

Sana mektuplar yazıyorum... Ayakkabı kutularım onlarla dolu...

Karda motelime geri dönüp kapıyı parçalayarak içeri girerken kafamda yankılanan tek şey buydu. Komodinime doğru yürüdüm ve çekmeceyi hızlıca açtım.

Ve işte oradaldı.

Mektuplar değil, hayır. Sekiz yıldır bana yazdığı mektuplar değil. Bunlar son haftalarda bana bıraktıklarıydı.

Bu mektupların bağımlısı olmuştum.

Her gün posta kutumu açıyorum; o siktiğim saçma sapan hurda parçası kilitlenip sıkışıyor ve sallayarak açmak zorunda kalıyorum. Kendime bunu benden beklenen bu olduğu için yaptığımı söylüyordum.

Bir öğretim üyesi olarak St. Mary'de neler olup bittiğinden haberdar olmam gerekiyordu. Personel toplantıları, yemekhane temizliğiyle ilgili bir not ve bir lisede olup biten tüm saçmalıklar.

Ama bu belgeleri almak için elimi attığımda, ilk açtığım onun turuncu zarfı oluyordu.

Onları katlayıp turuncu zarflara koyuyorum.

Böyle demişti, değil mi?

Bedenim dizlerimin üzerine çökerken gri halı kaplı zemine saçtığım zarflar gibi bir zarfın içine koyduğunu hayal ettim.

Onları zarflardan çıkarmaya çalışırken parmaklarımın ıslak ve karlı olduğunu fark ettim. Notlara dokunmadan önce ellerimi önce pantolonuma, sonrasında da yatağımın çarşaflarına silip kuruladım.

Zaten binlerce kez okuduğum notlardı bunlar.

Binlerce kez.

Aslında onları o burada uyurken okumayı seviyordum. Çünkü seviştikten sonra çok yorgun oluyordu.

Böylece sözlerini okurken onun pembe yanaklarına bakabiliyordum.

Böylece inlemeleri aklımda taze kalıyordu.

Onları okuyup kafayı buluyordum.

Sonra ya onu tekrar becermek için uyandırıyor ya da deli gibi spor yapıyordum.

Çünkü onun yazdığı kelimeler damarlarımda dolaşüyor, bir sigaranın nikotin dumanı gibi göğsümden süzülüyordu; başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir tür ölüm arzumu olduğu için egzersiz yaptığımı, kemiklerimi kırdığımı, kaslarımı parçaladığımı düşünüyordu. Döndüğümde oyunumun zirvesinde olmak istediğim için yaptığımı sanıyordu.

Ona bunun, onun yüzünden olduğunu söylememiştim.

Çünkü onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Onu, nereden geldiğini ve beni nasıl böyle etkilediğini anlamıyordum. Bana bıraktığı kelimelerle ne yapacağımı bilmiyordum.

Ona mektuplarına takıntılı olduğumu söylememiştim.

Çünkü bu ne sikime yarayacaktı ki?

Geri dönecektim.

Bir kez daha zirvede olacaktım.

Bu benim kaderimdi, değil mi?

Her zaman istediğim buydu. Ebeveynlerim bana bunu istemeyi öğretmişti. Annem.

Büyüklik ve mükemmellik.

Bu yüzden neden göğsümden bir ağrı olduğunu anlamıyordum. Dün o partide ortaya çıktığından beri neden geçmemişti?

O kadar yoğun, o kadar büyüktü ki kalbim –uzun zaman önce öldürdüğümü sandığım şey– neredeyse göğsümden çıkıp yere çarpacak ve önümdeki notları kirletecekti. Neden böyle hissediyordum?

Durmadan atıyordu. Çarpıyordu, kalbim.

Sanki bana söylediği gibi gerçekten küçük çılgın bir manyakmış gibi. Vücudumdaki en canlı şeydi.

Dünyadaki en canlı şeydi.

Hiç olmadığı kadar canlıydı.

Bana mektup yazan kız için atıyordu.

Yüzlerce ve yüzlerce mektup. Hatta binlerce. Çünkü onları son sekiz yıldır yazıyordu.

Ve *bunun* nedeni son sekiz yıldır bana âşık olmasıydı.

Bana âşıktı.

Bana.

Aşk hakkında hiçbir şey bilmeyen bir adama *aptalca* âşıktı. İlişkiler hakkında dört yaşındaki bir çocuktan bile daha az şey bilen birine.

Tanrım, Salem.

Bebeğim, mahvoldun. Çok fena sıçtın.

Sesli bir kahkaha attım.

Nedense bu gece gülmeden duramıyordum.

Nedense her güldüğümde canım acıyordu.

Dağılmış notlarının üzerine eğilmek bile acı veriyordu.

Yeniden doğan kalbim göğüs kafesine çarparken ve ileri geri sallanırken onun sözlerini tekrar tekrar okumak canımı acıtıyordu.

O beni seviyordu.

O. Beni. *Seviyordu.*

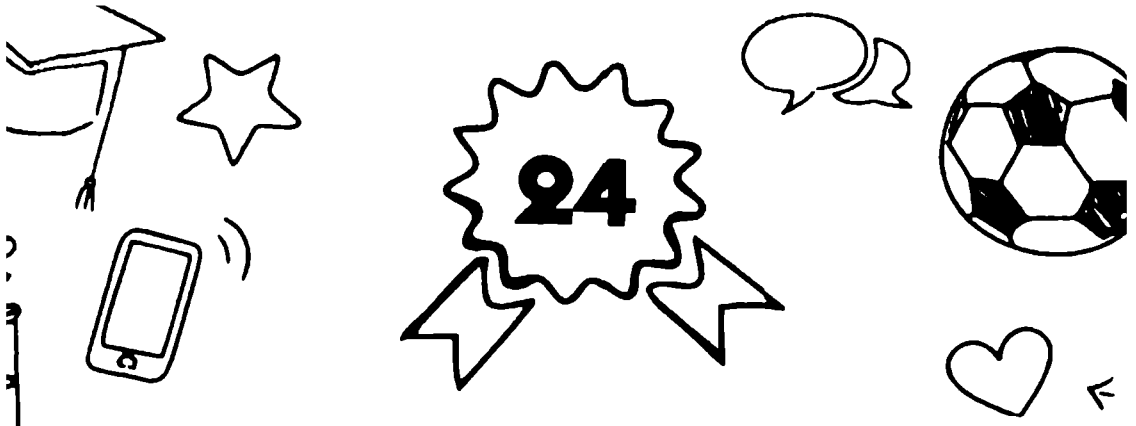
Beni neden seviyordu?

Sevmesi neden canımı yakıyordu?

Olduğumdan başka bir şey olamamak neden canımı yakıyordu?

Neden nefes alamıyordum? Neden dünya hâlâ benim Sarışın Arrow olduğum düşüncesine kapılıyordu?

Kendisine âşık olan kızı sevemeyen lanet olası bir mükemmeliyetçiydim.

Bir keresinde mayınlar üzerinde dans eden bir kız hakkında bir şarkı duymuştum.

Yavaşça dans ediyormuş.

Çünkü âşık olduğu çocuğa tutunmak istiyormuş. Ve ona tutunmak elinde bir patlayıcı tutmak gibiymiş. Bu yüzden onu sevebilmek için parmak uçlarında onun etrafında dolanıyormuş. Ta ki bir gün her şey yüzüne patlayana kadar.

Her şey patlamış ve kız da alev almış.

Bir el bombasına âşık olduğunuzda başka ne bekleyebilirdiniz ki?

Güneşe âşık olduğunuzda başka ne bekleyebilirdiniz?

Güneşin yaptığı şey buydu.

Her şeyi yakardı. Her şeyi eritirdi. Her şeyi toza dönüştürürdü.

İkarus, balmumundan kanatlarla güneşe çok yakın uçan ahmak, bu yüzden aptaldı.

İşte bu yüzden aptaldım.

Ve sefil ve üzgündüm.

Ama kızgın değildim.

Ona kızgın değildim. Olduğu kişi olduğu için. Olduğu güneş olduğu için.

Yine de denemiştım.

Özellikle de ertesi gün uyanıp penceremin parmaklıkları arasından yerde hiç kar olmadığını gördüğümünden dolayı üzgündüm. Karı sevdiğimden falan değildi. Sadece birkaç saat önce aramızda, benim ve onun arasında, geçenlere dair bir kanıt olabileceğini düşündüğüm için.

Soğuktan, enkazdan bazı kanıtlar.

Boynumdaki morluk bile gitmişti. Aynadan bakarken boynumda olduğunu görmemiştım.

Sanki her şeyi hayal etmişim gibi. Dişlerini hayal etmişim. Karı hayal etmişim gibi.

Yeniden bir şeylere kızmaya çalıştım.

Ona.

Ama kızamıyordum çünkü bu onun hatası değildi.

Aşk istememesi onun suçu değildi. Buna ihtiyacı yoktu. Onunla ne yapacağını bile bilmiyordu.

Sarışın Arrow olması onun suçu değildi.

Hayatı boyunca bunun için eğitim almıştı. Bunun için çalışmıştı.

Kendi gözlerimle görmüştüm. Adanmışlığını, kararlılığını.

Onun azimli odaklanmasını.

Yani tüm bunların peşinde koşarken başka bir şey, *başka biri* olmayı unutmaması onun suçu değildi.

Kaybolmuş olması onun suçu değildi.

Çünkü o böyle biriydi, değil mi?

Ablamla olanlardan, ablamın yaptıklarından ve ilişkilerinin bu şekilde sonuçlanmasından sonra... Ben bile kendimi kaybetmiştim çünkü ben de ilişkilerinin mükemmel olduğunu düşünüyordum.

Arrow bunu kendi kendine *yapmamıştı*, bu şey onun başına gelmişti.

Bu yüzden ona kızamıyordum.

Ama hâlâ üzgündüm.

Üstelik bu üzülmemem gereken bir şeymiş gibi görünüyordu.

Çünkü bir daha bir araya gelme şansımızın, beni sevme ihtimalinin çok az olduğunu zaten biliyordum.

Benim gibi birini. Onun tam tersi birini.

Ve bunu on yaşımdan beri biliyordum.

Ama kalbim, lanet kalbim, bunu anlamıyordu. Mantığı, akla uygunlaştırmayı ve arkamı dönüp onu karda bıraktığımdan beri kendime yaptığım tüm açıklamaları anlamıyordu.

Çünkü on yaşımdan beri ben de tek bir şey istemiştim.

Onu.

Onun için mükemmel olmak istemiştim. Onun için özel olmak istemiştim.

Evet, kalbim aptaldı ve acıyordu.

O kadar kötü acıyordu ki St. Mary'de dolaşırken sürekli gözlerim yaşlarla doluydu.

Diğer kızlarla bahçede çalışırken gözyaşlarım hep orada duruyordu. Gizlice bir gardenya koparıp cebime koyduğumda, gözyaşlarımdan bir tanesi dökülerek titreyen dudaklarıma doğru akmıştı. Sonrasında bir diğeri kütüphanede trigonometri ödevimi yaparken o bana öğretmek için burada olmadığından tüm soruları yanlış yaptığımda dökülmüştü.

Kızlar hiç olmadıkları kadar destekleyiciydi.

Özellikle de onlara her şeyi anlattığımda.

On yaşımdan beri onu sevdiğimi ama ablamla birlikte olduğu için bunu yapmamam gerektiğini söylemiştim. Sonra onlara dün gece ona *seni seviyorum* diye bağırdığımı ama bana defolup gitmemi söylediğini anlatmıştım.

Yine de onlara, ayrılıktan ve sahip olduğu diğer tüm sırlardan bahsetmemiştim. Çünkü onun sırlarını bir milyon yıl geçse bile asla kimseye söylemeyecektim. Bu boşlukları doldurmadan, ablasının erkek arkadaşının peşinden giden cadı kalpli bir kız olarak görünebileceğimi biliyordum.

Ama Arrow gibi onlar da beni yargılamamıştı.

Onun gibi beni bağışlamışlardı ki bu gerçekten düşünmediğim bir şeydi, Arrow'un beni bağışlaması kastediyordum. Çünkü bunu düşünürsem, yatağımdan asla kalkamayabilirdim. Benim için yaptıklarından dolayı ağlamayı asla bırakamayabilirdim.

Hepsi muhteşemdi.

Her neyse, arkadaşlarım beni dinliyor, bininci kez ağladığımda gözyaşlarımı siliyorlardı. Sonrasında Poe bu gece dışarı çıkacağımızı söylemişti.

Çünkü dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Aslında yalnız değildim. Callie'nin de dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Çünkü onun ruh hali de benimki gibiydi.

Hatta onun ruh hali daha da karanlıktı.

Belki de son iki gündür biraz hasta olduğundan dolayındı. Yani hasta gibiydi. Mesela dün sabah kusuyordu ama sonrasında bütün

gün iyiydi. Bugün de kahvaltıya gitmeden önce bir kusma nöbeti geçirmişti.

Neler olduğunu bilmiyordum.

Belki de bir çeşit mide rahatsızlığıydı.

Ama bu her neyse, yakında düzelmezse –kendisinin ısrar ettiği gibi– onu hemşireye kendimiz götürmeye karar vermiştik.

Belki de dışarı çıkmak iyi gelirdi.

Gerçi uzun bir süre hiçbir şeyin beni neşelendirebileceğini sanmıyordum. Ama Callie'ye yardımı olacaksa her şeyi yapmaya hazırdım.

Bu yüzden birkaç saat sonra yastıklarımı yatağın üzerine yığmış, üzerlerine bir battaniye örterek parmak uçlarımda odadan çıkmıştım. Karanlık koridorda ilerledim ve çıkışta kızlarla buluştum.

Fakat kapıyı itip açmak yerine hepsi bana ciddi bakışlar atıyordu.

Sabah yaşananların sonrasında her zamanki gibi sağlıklı görünen Callie ilk konuşan oldu. “Tamam, korkma.”

O bunu söyler söylemez kalbim çarpmaya başladı, bu yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Poe, Callie'nin koluna vurdu. “Bunu söyleyerek onu korkutuyorsun.”

Callie yüzünü buruşturdu. “Hay aksi. Özür dilerim. Gerçekten sadccc darbeyi engellemek istemiştım.”

Darbe.

Kalbim boğazıma düğümlendi, dilim sürçmüş ve kekelemeye başlamıştım. “N-ne...”

Ben cümlemi tamamlayamayınca Wyn devreye girdi. “İkiniz de onu korkutuyorsunuz.”

Kolumu tutarak gülümsedi. “O gidiyor,” derken hiç de mutlu değildi.

“Ne?”

Poe dikkatimi çekmek için omzuma dokundu. “Dün gece birinden duydum. Arrow ayrılıyor. Yerine birini bulana kadar Koç TJ ana koç olacak. Muhtemelen duyuruyu yarın yapacaklar.”

Callie bana sempati dolu bir bakış attı. “Daha önce bir şey söylemek istemedik. Çünkü bu konuda hiçbir şey yapamazdın.”

“Ama şimdi yapabilirsin,” dedi Wyn.

“Evet, onun yanına git.” Bu Poe'ydu.

Hepsi etrafımda dikilerek vücudumun bir kısmını; kollarımı, omuzlarımı tutuyor; bana ona gitmemi ve bu konuda bir şeyler yapmamı söylüyorlardı.

Ama ben ne yapacağımı bilmiyordum.

O giderse ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Gidiyordu.

Gidiyordu.

Yani, gideceğini biliyordum ama bu kadar erken olacağını düşünmemiştim. Onu sevdiğimi söyledikten sadece iki gün sonra olacağını.

Bu yüzden gidiyordu, değil mi?

Çünkü ona, onu sevdiğimi söylemiştim.

Çünkü şimdi her iki saniyede bir ona aşkımı ilan edeceğimi düşünüyordu. Muhtemelen daha önce sayısız kez yaptığım gibi kendimi onun kucağına atacağımı düşünüyordu.

Aşkını al ve gözümün önünden çekil.

Ah Tanrım, ona söylemeliydim.

Ona bunu yapmayacağımı söylemeliydim. Onu rahatsız etmeyeceğimi ya da hayatını zorlaştırmayacağımı söylemeliydim.

Yanına gitmeyeceğimi, onunla konuşmayacağımı ya da bu konuda dramatik davranmayacağımı bilmeliydi.

Hatta St. Mary'deyken onu izlemeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Onu koridorlarda, yemek salonunda, kütüphanede ya da futbol sahasında izlemeyecektim.

Bu yüzden gitmesi çok aptalcaydı.

"Onu durdurmalıyım," diye patladım sonunda bir sonuca vararak.

Ayrıca bunu oldukça yüksek sesle yapmıştım.

Yapmam gerekenden daha yüksek sesle çünkü kızlar etrafımda sessizleşmişti. Hepsi bana şaşkın şaşkın bakıyordu, başımı salladım. "Ben... Ben bu kadar sesli olmak ist..."

"Hayır, sorun yok. Git hadi." Callie omzumu sıktı.

"Evet, sana bir taksi çağırdım. Yani iyi olmalısın," dedi Poe kararlı bir şekilde başını sallayarak.

"Ama... peki bizim dışarı çıkmamız ne olacak?"

Poe elini salladı. “Onu uydurduk. Gece yarısı hazır olman için sana söylememiz gereken bir şeydi.”

Wyn gururla gülümsedi. “Benim aklıma geldi”

Her şeye rağmen kıkırdadım.

Tanrım, her şeyi düşünmüşlerdi, değil mi?

Arkadaşlarım... üstelik henüz hikâyenin tamamını bile bilmiyorlardı.

Bir *ıslah okulunda* arkadaş edineceğim kimin aklına gelirdi? Hepsini bu kadar çok seveceğim.

Ve ben bunalmış ve şaşkın hissederek orada öylece dururken beni kapıdan dışarı iteceklerini, böylece gidip hayatımın aşkını durdurabileceğimi.

Gece havası yüzüme vurur vurmaz koşmaya başladım.

Kararlıydım, bir amacım vardı.

Sakindim. Ya da böyle bir zamanda ne kadar sakın olabilirsem o kadar sakindim. Onun gittiği bir zamanda.

Çünkü ona aşkımı ilan etmiştim.

Tanrım.

Ne kadar aptalca bir davranış ve ne kadar aptalca bir tepki verme şekliydi.

Ama sorun değildi. Onu durduracaktım.

Taksiciye adresini verdiğimi hatırlamıyordum ama bir şekilde buradaydım.

Gri kapısının önünde durdum ve kapıyı çaldım.

Bunu daha önce hiç yapmadığımı fark ettim, yani kapısını çalmayı. Buraya, otoyola bakan gri parmaklıklılı L şeklindeki bu binaya ne zaman gelsem o hep yanımdaydı.

Bu yüzden beni kapısının önünde gördüğünde biraz şok olacağını düşünüyordum.

Ve öyle de oldu.

Bir saniye sonra Arrow kapıyı açıp beni, onu seven kızı karşısında bulunca şok oldu.

Bir santim geri çekilmesiyle ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

Muhtemelen görmeyi beklediği son kişi bendim ama yine de buradaydım.

Aşkım ile ve her şeyimle.

Dağınık saçlarım, çillerim, kalın kazağım ve futbol kramponlarımla. Üstelik kontrolden çıkarak çarpan kalbimle.

Kendimi savunmam gerekirse kalbimi kontrol etmeye, ona dik dik bakmamaya çalışıyordum. Bu çok zordu çünkü üzerinde tişört yoktu.

Sert kasları gözler önüne serilmişti ve terliydi. Ayrıca nefes nefeseydi, göğsü inip kalkıyordu.

Genişleyen kaburgalarına, çukurlaşan karnına ve ağzı açık, burnun delikleri genişlemiş bir şekilde bana çattığı kaşlarına bakmamaya çalıştım.

Çünkü buna ihtiyacı yoktu.

Ona yavru köpek gözleriyle bakmama ihtiyacı yoktu, sonraki sözleri de bunu kanıtlıyordu. “Burada ne halt ediyorsun?”

İrkilmemeye çalıştım ama şu anda ancak bu kadarını yapabilmiştim. “Ben...”

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu ama cevap vermeme fırsat vermedi çünkü sanki bir şeyleri kontrol ediyormuş gibi başını kaldırıp aşağı yukarı bakmaya başladı.

Sanki sadece bakarak buraya nasıl geldiğimi anlayabilirmiş gibi.

Misk kokusu burnuma dolmuştu, göğsü neredeyse benimkini sıyrıp geçmişti. O incelemesini yaparken ben hafifçe geri çekildim.

Çünkü yine buna ihtiyacı yoktu.

Dik durduğunda, “Salem,” dedi uyarı dolu bir tonla.

Sersemlemiş halimden sıyrılarak, “Ben... Sen gidiyorsun,” dedim.

Sözlerim üzerine çenesi seğirmeye başladı, tekrar sordu. “Buraya nasıl geldin?”

“Taksiye bindim.”

Hareketsiz ve donmuş bir şekilde bana bakıyordu, gözleri karanlıktı. “İçeri gel.”

“Ben...”

“Sadece...” İç çekti. “Hava soğuk. Titriyorsun. İçeri gel.”

Kaba, pürüzlü ses tonuyla bunu söyler söylemez ilk ürpertinin omurgamdan aşağı inmesini; bacaklarımın ve karnımın ilk titremesini hissettim.

O an onun haklı olduğunu anladım.

Titriyordum. Muhtemelen bunca zamandır farkında olmadan titriyordum.

Ama soğuktan değildi.

Onun yüzündendi.

Koyu gri eşofman altı leğenkemiğine kadar sarkmıştı; çıplak ayakları terli ve tanıdık bir görüntü sergiliyordu. Şu anda koyu kah-verengi görünen kirli sarı saçları alnında keçeleşmişti.

Yine çok çalışarak kendini öldürmeye çalıştığı üzerine bahse girebilirdim.

Hâlâ hareket etmediğimde kapıdan uzaklaşmıştı, pazılarını kasarak kapıyı açık tutuyordu. “İçeri girer misin?”

“Tamam. Özür dilerim,” diye mırıldandım, yine duygusuz davranmaya çalışmıştım.

Kendine çekidüzen ver, Salem.

Ellerimi kargo pantolonuma silerek başımı eğdim; ona dokunmamaya dikkat ederek, *son derece* dikkat ederek içeri girdim.

Kapıyı kapattığında arkamı dönüp ona bakarak tekrarladım. “Gidiyorsun.”

“Gidiyorum.”

“Neden?”

Cevap vermeden önce gözleri, bir an benimkiler arasında gidip geldi. “Çünkü plan hep buydu. Çünkü her zaman gitmem gerekiyordu.”

Plan.

Evet, plan yapmaya kafayı takmıştı.

“Peki ya terapistin?” diye sordum yine sakın bir şekilde.

“Ne olmuş ona?”

“Ne zaman ayrılacağın konusunda onun da söz hakkı olması gerekmiyor mu?”

Bir süre bana baktı. “Ne zaman gideceğim konusunda kimsenin söz hakkı yok.”

Doğru ya.

Benim bile. Hiç sahip olduğumdan değil ama yine de.

Tekrar iç çekti.

Gerçi bunun onu gevşetmeye yardımcı olduğunu hiç sanmıyordum. Vücudu, kasları her zamanki gibi gergindi. İçinde olup bitenler yüzünden âdeta kasılıyordu.

“Ayrıca, başka bir terapist bulabilirim,” dedi dik durarak. “Los Angeles’ta.”

“Peki ya takımın?” Yutkundum. “Bu kadar erken dönmene bir şey demiyorlar mı?”

“Sonuç olarak bir gün geri dönecektim. Yani hayır.”

Dudaklarımın titremesini ve gözlerimin dolmasını engellemek için yanağımın içini ısırdım. “Ama bir gün, değil mi? Şu anda değil.”

“Bir gün. Bugün. Şu anda. Ne fark eder ki?”

Soruyu sakince sormuştu.

Çok, çok sakince ve bahse girerim bu şekilde görünmek için benim yaptığım onca şeyi yapmasına bile gerek yoktu.

Bir anda kafama dank etti.

Eski Arrow gibi davranıyordu. Sinirlenmeyen ve kararlı olan Arrow gibi.

Ertesi gün kaybolan kar ve boynumdaki morluk gibi yeni Arrow –benim Arrow’um– gitmişti. Onun yerinde âşık olduğum ama kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayan Arrow vardı.

Bu ağızmda acı bir tat bıraktı.

Ekşi bir tat.

Sanki kendi gözyaşlarımı içiyormuşum gibi geldi.

“Benim yüzümden mi?”

Bunun üzerine irkildiğini gördüm.

Karnındaki çıplak kasların gerildiğini ve sanki ona yumruk atmışım gibi dikildiğini fark ettim.

Ama yüzünde hiçbir ifade yoktu.

“Senin yüzünden olduğunu düşündüren ne?” diye sordu sert bir tonda.

“Çünkü seni seviyorum.”

Söylediklerimden sonra nefesimi tuttum.

Aptalca, *aptalca* söylediklerim yüzünden.

Tanrım.

Gitmesine şaşmamalıydı. Bunu söylemeden duramıyordum.

Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeden duramıyordum.

Buraya geldiğimde bunu sadece ima edeceğimi düşünmüştüm. Ama sırrım ortaya çıktıktan sonra bunu söylemenin çok kolay olduğunu fark ettim ama onun için duyması çok zordu.

Çünkü karın kasları yine gerilmişti.

Bu yüzden boğazımı temizleyerek sözlerimi değiştirdim. “Demek istediğim çünkü seni sevdiğimi söyledim.”

“Ve?”

Ellerimi yumruk yapıp bacaklarımı iki yana açarak, “Ve iki gün sonra gidiyorsun,” diye neredeyse ona çıkıştım.

Bunu fark etti.

Mücadeleye hazır duruşumu fark etti, bununla ilgili bir şey yine iç çekmesine neden olmuştu.

Bu sefer iç çekişi işe yaramış ve biraz gevşemişti.

İstediği şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

Beni kışkırtarak sakinliğimi kaybetmemi ve bildiği o çılgın, dramatik Salem’a dönüşmemi sağlamaya mı çalışıyordu?

“Tekrar ediyorum, ne fark eder ki? Zaten gidecektim,” dedi.

Fark eder çünkü gitmeni istemiyorum, seni pislik.

Keşke bunu ona söyleyebilseydim.

Gerçekten ama *gerçekten* bunu söyleyebilmeyi, yüzüne haykırabilmeyi ve onu sarsabilmeyi istiyordum.

Ama yapamazdım.

“Eğer,” diye başladım dudaklarımı yalayarak. “Kendimi tekrar senin kucağına atacağımı ya da koridorda rasgele yürürken sana aşkımı ilan edeceğimi falan düşünüyorsan yanılıyorsun. Mesajını aldım. Anladım, tamam mı? Aşkımı istemiyorsun. Ona ihtiyacın yok. Onunla ne yapacağını bilmiyorsun. O yüzden sırf sana duygularımı söyledim diye şehri, tüm eyaleti terk etmek zorunda değilsin.”

Tamam, sonunu böyle getirmek istememiştim. Sesimi yükseltmemeli, boynumu bükmemeli ve dişlerimi sıkmamalıydım.

Ama yapmıştım.

Çünkü ben burada paramparça olurken o nasıl orada öylece hiç etkilenmemiş bir şekilde durabiliyordu. Ben paramparça olurken göğsümde müthiş bir acı vardı ve bu acı geçecek mi bilmiyordum.

Acım hiç dınecek mıydı, bılmıyordum.

İşte o zaman yutkunarak parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi.
“Bak Salem, o gece olanlar...”

“Bunu unutamaz mıyız? O geceyi unutamaz mıyız? Söylediklerimi?”

“Hayır.”

“Ben...”

“Bunu unutamam.” Sonra sesi yükseldi. “Söylediklerini... unutamam.”

Çenesi sanki sözlerimi —ona söylediğim o iki kelimeyi— dişlerinin arasında eziyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu.

“Yani en iyisi bu,” diye devam etti. “Bu temiz ayrılık. Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma. Ayrıca dediğim gibi, zaten gidecektim. Tüm bunlar geçiciydi.”

Ben daha başka bir şey söyleyemedenden hareket etti.

Sıkıcı gri odasını boydan boya geçip masasının üzerinde duran bir zarfı almasını izledim. Zarfı bana geri getirdiğinde elim otomatik olarak onu almak için uzandı.

Sanki bana verdiği her şeyi almak zorunda gibiydim.

Sanki onu reddetme yeteneğim yokmuş gibiydi.

Acınacak haldeydim, değil mi?

Başımı sallayarak ona baktım. Sıradan bej bir zarftı.

“Koç TJ’ye bırakacaktım ama madem buradasın, alabilirsin,” diye açıkladı.

Kaşlarımı çattım. “Bu ne?”

“Önümüzdeki yaz Galaxy’nin gençlik programı için başvuru. Senin için doldurdum. Bir de tavsiye mektubum.”

Parmaklarım kasıldı ve tekrar aşağıya baktım.

Birkaç hafta önce bana verdiği yeni hayalim, hırsım. Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey: Bir hedef.

Gerçek bir futbol oynama şansı çünkü yeterince iyi olduğumu hiç düşünmemiştim.

Ta ki o gelene kadar.

Ta ki o bana iyi olduğumu söyleyip bunu yapabileceğimi fark ettirene kadar.

Aslında olan her şey yüzünden bunu unutmuştum.

Ve şimdi fark ediyordum ki eğer bana bunu vermeseydi asla hatırlamazdım.

“Başvurumu doldurdun ve bana bir tavsiye mektubu mu veriyorsun?” diye tekrarlardım, başımı kaldırıp ona baktığımda... dayak yemiş gibi hissediyordum.

Bunalmış.

Çok acı çekiyordum.

“Evet. Ben...” Yutkunmadan önce çenesini sıktı. “Senin gibi birini hiç görmedim, senin gibi oynayan. Yeteneklisin, Salem. Çok yeteneklisin ve bununla ne yapmaya karar verirsen ver, benim desteğime sahip olduğunu bilmeni istiyorum. Sana inanıyorum.” Tekrar yutkundu, gözleri masmavi parladı. “Sana inanıyorum. Bir yerlere gelebileceğine inanıyorum. Eğer istersen.”

Gözlerinin mavisinde boğulabilirdim.

Vücudumda yarattığı sıcaklıkta boğulabilirdim. Ona olan aşkımda boğulabilirdim. Onun inancında. *Bana* olan inancında.

Boğulup ölebilirdim.

Sadece bu da değil, kendimi onun kucağına da atabilirdim.

Kendimi ayaklarının dibine atabilir, ellerimi bacağına dolayabilir ve o giderken arkasından ben de giderek beni sokaklarda sürüklemesine izin verebilirdim.

Sadece onu yavaşlatmak için. Sadece onu durdurmak için.

Sadece onunla birlikte *olmak* için.

Bunların hepsini yapabilirdim, bunları tam şu an yapabilirdim.

Yapmayacağıma söz verdiğim şeyleri.

Çünkü hiç kimse bunu yapmazken o bana inanıyordu.

Bu yüzden zarfı göğsüme bastırıp gözlerimi kııptım.

Bir de başımı sallayarak fısıldadım. “Teşekkür ederim. Bana bir taksi çağırabilir misiniz lütfen? Geri dönmek istiyorum.”

Gözleri sanki şaşırmış gibi açıldı. “Ne?”

Zarfa daha sıkı sarılarak tırnaklarımı belime sapladım. “Lütfen?”

Bunun üzerine yüzünde bir teslimiyet ifadesi belirdi ve başını salladı. “Seni ben geri götüreceğim.”

İtiraz etmedim, onunla ne kadar vakit geçirirsem o kadar iyiydi.

Ben de başımı salladım, bana son bir kez baktıktan sonra hareket etti.

Banyoya girip bir tişört aldı ve spordan terlemiş olmasına rağmen üzerine geçirdi. Gergin hareketlerle anahtarlarını alıp kapıya doğru ilerledi. Benim için kapıyı açtı, ben de dışarı çıktım.

Sonrasında ben onun arkasında oturdum, sert gövdesini ve zarfı tutarken St. Mary'ye geri dönmek üzere yola çıktık.

Hayatımın aşkına ve onun bana olan inancına sarılıyordum.

Onun değerli, sonsuz, paha biçilemez inancına.

Taksi yolculuğu gibi, bu yolculuğu da hatırlamıyordum ki bu utanç vericiydi çünkü bu benim motosikletle yaptığım son yolculuktu.

Eğer onunla olmayacaksa bir daha hiç binmek istemeyeceğimi biliyordum.

Yakında sona erecekti, son yolculuğumdu.

Biraz sonra motorundan inip yanında durdum. Yüzüne baktım; o güzel, çarpıcı yüzüne. Keskin, çıkıntılı yüz hatlarına.

Benim Arrow'um.

Kask takmış olmasına rağmen saçları dağınıktı; yarısı antrenman yüzünden nemli, yarısı da kaşlarının üzerine dökülmüş lacivert gözlerini çevreliyordu.

Yoğun, çok *yoğun* duygulara sahip gözler.

Zarfı göğsüme bastırarak, "Ben..." dedim.

Gidonun üzerindeki elleri kasıldı, hem hevesli hem de alçak bir sesle, "Sen ne?" dedi.

"Birlikte yaşadığımız zamanlarda hep senin mükemmel bir adam olduğunu düşünürdüm," dedim dudağımı ısırarak, çenesinde başka bir kasılma fark ettim. "Çok sakın, kararlı ve odaklanmıştın, biliyor musun? Kendini oyuna, hedeflerine adamıştın. Senin kadar odaklanmış birini daha önce gördüğümü sanmıyorum. Ablam ya da annem bile. Bu yönüne hayrandım. Hem de çok. Sarışın Arrow.

"Ama yıllar sonra seni tanıdım. Seni gerçekten tanıdım. Yani, bu çok komik çünkü benim uzaklara gitme planlarım vardı ve sen başka bir yerdeydin. Ama bir şekilde kendimizi aynı yerde bulduk. Neyse, senin farklı bir yönünü tanıdım. Yeni bir yönünü. Stresli ol-

duğu için sigara içen o adamı. Güveni kırıldığında gerçekten sinirlenebilen o adamı. Aynı anda hem savunmasız hem güçlü hem de keder içinde olabilen. Çok kaba ve huysuz olabilen o adamı. Bazen o kadar çok ki onu tokatlamak istiyordum. Ama bazen de çok tatlı olabiliyordu, bilirsin ya?”

Kırgın bir şekilde kıkırdadım. “Şunu söylemek istiyorum... O adamı seviyorum. O Arrow’u. O adamın başarısız olduğunu düşünmen beni üzüyor. Onun bir yük olduğunu düşünmen. Görmezden gelinmesi gerektiğini düşünmen. Sarışın Arrow’dan başka her şeyin, sahip olduğun her içgüdünün yanlış olduğunu düşünmen. O adamı kusurları yüzünden hırpalaman beni üzüyor. Çünkü o adamın sunacak bir şeyleri var. O adamın sunabileceğı çok şey var. Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun?”

Çenesi iyice kasılmıştı.

Öldüğünü sandığı kalbinin göğsünün içinde çarptığını biliyordum. Boynundaki damarların tıpkı çenesi gibi zonkladığını görebiliyordum.

“Nasıl?” diye mırıldandı, gözleri bir şekilde hem erimiş hem de yanıyordu.

“Çünkü bana bunu veren adam o.” Göğsüme yapışmış zarfı gösterdim. “Bana bir şans veren adam o. *Bana*. Hiçbir kurala uymayan bir kıza. Asla mükemmel olmak istemeyen bir kıza. O *bana* bir şans verdi. Daha fazlası olmam için bana ilham verdi. Sadece bu da değil, o adam beni bağışladı. Yıllardır kendimi hırpaladığım bir şey için, ablamın erkek arkadaşına âşık olduğum için. Beni bağışladı, Arrow. Bu adam bana bu kadar *mükemmel* bir hediye vermişken nasıl mükemmelden daha azı olabilir?

“Lütfen, lütfen onu susturma, Arrow. *Lütfen*. O senin içinde ve iyi biri. Daha fazlasını hak ediyor. Senin onu kabul etmeni hak ediyor. O parçanı dışarıda bırakma. Bana verdiğin gibi ona da bir şans ver. Bana bir yerlere gelebileceğimi söylemiştin, değil mi? O adam da bir yerlere gelebilir. O adam ne isterse yapabilir. İstedığı kişi olabilir. Sadece... lütfen ona bir şans ver. *Kendine* de bir şans ver. İkisi de olabilirsin. Sarışın Arrow ve sadece Arrow. *Bunu* nasıl bildiğimi biliyor musun?”

Bu sefer hiçbir şey söylemedi.

Sadece bana öyle bir duyguyla bakıyordu ki dizlerimin bağı çözülmüştü.

Ama dayandım.

Çünkü onu son bir kez daha görmek, son bir kez daha incelemek istiyordum.

Sert çenesine ve sivri elmacıkkemiklerine; sıkı ve geniş omuzlarına odaklandım. Gösterişli pazılarına, kaslı, güçlü kalçalarına.

En iyisi olmak için yaratılmış bir vücuda sahipti.

Sarışın Arrow. Sadece Arrow.

Benim Arrow'um.

Elimi uzatıp güneşin vurduğu saçlarını son kez geriye doğru tıradım. "Çünkü ben de sana inanıyorum," diye fısıldamadan önce dudaklarımla öne eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

Sonra arkamı dönüp koşmaya başladım.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken zarfı göğsüme bastırarak koşuyordum. Kalbim göğsümde ve bacaklarımda deli gibi çarpıyor, beni her zamankinden daha hızlı koşturuyordu.

Adımı seslendiğini duyduğumda bile koşmaya devam ettim. Bir değil, iki kez.

Hatta, daha hızlı koştum.

Bana söyleyeceği şeyi duymak istemiyordum çünkü duymak istediğim şey olmayacağını biliyordum; kalacağını söylemeyecekti.

Bu yüzden devam ettim.

Daha önce binlerce kez yaptığım gibi çitlere tırmandım. Arazide koşarak yurt binasına geri döndüm ve daha önce binlerce kez yaptığım gibi kapı kolunu tekrar çevirdim.

Ama içeri girdiğimde her şey farklıydı.

Bunu daha önce görmemiştim, karanlıkla sessizlik yerine her şey parlak ve gürültülüydü. Hareketsiz, boş bir koridor yerine kalabalık bir koridor ile karşılaşmıştım.

İleride kızlardan oluşan büyük bir grup vardı.

Hepsi gece kıyafetlerinin içindeydi, saçları dağınık ve yüzleri bana dönüktü çünkü hepsi bir şeye bakıyordu.

Bir tür kargaşaya.

Etrafta sesler, ıgıllıklar, mırıltılar ve nefes alış veriş sesleri vardı.

Bunun Callie'nin tatlı, yüksek sesi olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. "Şunu indirebilir misin? Bu gerçekten gerekli mi?"

"Evet, neden böyle lanet bir sürtük gibi davranıyorsun?" Bu Poe'nun boğuk, sorun çıkaran sesiydi.

"Biraz lanet olası mahremiyeti hak ediyor," diye çıkışmıştı Wyn yumuşak ve sessizce.

Onların hepsini sadece seslerinden ayırt edebilmemin ne kadar çılgınca olduğunu düşünüyordum. Bu, onları çok sevdiğimin ve başları dertte olduğu için yanlarına gitmem gerektiğinin bir kanıtıydı.

Kendini her şeyin üstünde tutan genizden gelen ses olmasaydı öyle yapacaktım. Her hafta trigonometri dersinde ve birebir seanslarımızda duyduğum sestti.

Bayan Miller.

"Sürtüklük yapıyorum, Poe çünkü bir öğrenci kayıp. Eğer bir öğrenci kayıpsa Wyn, o zaman mahremiyeti yoktur ve evet Callie, bu kesinlikle gerekli. Özellikle de müdirenin oğlu olduğunu anladığım kişiye gönderilmiş kutular dolusu mektup bulmuşken. Aynı zamanda koç olan kişiye. Üstelik üçünüzün onun kayboluşuyla kesinlikle bir ilginiz olduğunu biliyorum. Bu da hepinizin onunla, polislerin şu anda aradığı kız Salem Salinger'la birlikte ceza alacağınız anlamına geliyor."

Adım koridora bir bomba gibi düştü. Son iki gündür mırıldandığım şarkıdaki o el bombası misali.

Belki de bu beni olduğum yerde dondurmalıydı. Belki de beni iliklerime kadar ürpertmeli ve şoktan bayıltmalıydı.

Ama yapmamıştı.

Çünkü mektuplarımı almışlardı.

Tam o sırada kalabalıkta bir boşluk açıldı ve Miller'ı gördüm. Elinde turuncu bir zarfla katlanmış bir sayfayı alıp yüksek sesle okumaya başladı. "Sevgilim Arrow..."

Sonra elimdeki zarf, onun bana olan inancı, kayıp yere düştü ve ben yine koşmaya başladım.

Koridorda koşarken ayaklarımın gümbürtüsünün bu kaos orta-

mındaki en gürültülü ses olduğunu fark ettim, Miller'ın mektubu-
mu okuyan genizden gelen sesinden bile daha gürültülüydü.

Bana ait olan mektubu. Onun için yazdığım mektubu. Onu geri
almam gerekiyordu.

Aklımdaki tek düşünce buydu. O mektubu geri almak.

Kızların Miller'dan uzaklaşıp bana odaklanmaya başladıklarını
fark ettim. Aptalca bana bakıyorlardı.

Hem bu mektupları yazan hem de kayıp olan çılgın kıza dik dik
bakıyorlardı. Şu anda kırmızı gözlerle bir öğretmene doğru koşan ve
bağırان kıza. “Dur. O benim. O benim. Benim. Benim.”

Ama umurumda değildi.

O mektubu geri istiyordum.

O benimdi. Lanet olası benim.

Ona çok yakındım. Şu anda görebildiğim tek şey olan o kâğıt
parçasına çok yakındım ama bir şey bedenime dokundu.

Bir şey mideme dolanarak ben ilerlerken beni durdurmuştu. Bu
beni öylesine öfkeliendirmiş, öylesine kızdırmış, öylesine yıkmıştı ki
ayaklarımla etrafa tekmeler savurdum.

Bir yandan çılgılık atarken bir yandan da yabancı parmakların
arasında tutulan mektuba bakarak belimdeki elleri tırmaladım. “Bı-
rak beni. Bırak beni.”

Ama bırakmıyorlardı.

Gitmeme izin vermiyorlardı, işte o zaman bir patlama beni vur-
du, iki gün önce olan ve şimdi meydana gelen patlama.

Bunların hepsinin beni bir deprem gibi sarsmasıyla etrafımdaki
her şey karardı.

Gitmemiştim.

Yapamazdım. Gidemezdim.

Çünkü ona söylemek zorundaydım.

Ona, bahsettiği adamın –kızgın, acımasız ve tatlı olabilen adamın; ona ilham veren adamın– var olmadığını söylemeliydim.

Ondan önce yoktu.

Onu barda görmeden, –çok parlak ve çarpıcı görünüyordu– bana doğru yürüyüp tüm lanet hayatımı değiştirmeden önce o adam yoktu.

O adamı o var etmişti.

O.

O adamı, o yaratmıştı. Vahşiliğini, öfkesini, ihtiyaçlarını, isteklerini o meydana çıkarmıştı.

Onun isteklerini o yaratmıştı.

Arzularını.

Öyle derin, öyle büyük arzular ki bunlar, dün gece onu uzaklaştırırken gördüğümde bir şey fark etmiştim.

Los Angeles'taki o gecedен beri hissettiğim acının, bedenime baskı yapmayı bırakmayan acının, istek olduğunu anlamıştım.

Yeni doğan arzularımın sonucuydu. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi.

Onun adını haykırmama; yaralı, çaresiz bir hayvan gibi uluma neden olan bir şeydi ama o durmamıştı.

İçimi panik ve dehşetle doldurarak koşmaya devam etmişti.

Ve şimdi biliyordum ki asla ayrılamazdım. O uçağa binip onu asla arkamda bırakamazdım.

Çünkü hayatım boyunca tek bir şey istemiştim –futbol– ama o, benim başka bir şey istememi sağlamıştı.

Benimle birlikte olduğu süre boyunca bana bir kupa, bir gol ya da bir maçtan başka bir şey istemeyi öğretmişti. Bana soğuk ve yalnız bir mükemmellikten daha fazlasını arzulamayı öğretmişti.

Sıcak, rahat ve tatlı bir şeyi. Vahşi, yabani ve kıskırtıcı bir şeyi.

Onu.

Onu arzuluyordum.

Onun kahkahalarını, sesini, meydan okumalarını ve cesaretini arzuluyordum. Beni görmeye gelmek için kuralları çiğnemesini, çitleri aşmasını arzuluyordum. Onu deri ceketimin içine gömülürken ve *Ducati*'min arkasında otururken görmeyi arzuluyordum.

Onu, bahsettiği ama hiç gitme fırsatı bulamadığı Âşıklar Yolu'na götürmeyi arzuluyordum. Ona listesini yaptığım tüm o hareketleri öğretmeyi arzuluyordum: Elastico, Maradona, Forward Pull, V-Pull.

Onun notlarını arzuluyordum. Mektuplarını.

Bana ilham verdiği her şeyi.

Onları o kadar çok arzuluyordum ki kalbim durmadan çarpıyordu.

Karda bana yaşadığını söylediği o gecedan beri, kalbim durmamıştı, tüm bunları ona anlatmak zorundaydım.

Onu istediğimi, arzuladığımı ama onu nasıl elimde tutacağımı ve bu şeyi nasıl berbat etmeyeceğimi bilmediğimi ona söylemeliydim çünkü ilk defa bir şey istiyordum.

Futboldan başka bir şey ve lanet olsun bu beni panikletiyordu.

Tir tir titriyordum.

Ama onun bana inandığı gibi kendime inanmaya hazırdım.

Bana söylediği buydu, değil mi?

Bana inandığını söylemişti ve eğer o bana inanabiliyorsa ben de kendime inanmayı öğrenebilirdim.

Olmak istediğim kişi olabileceğime *inanmayı* öğrenebilirdim.

Her zaman kusurlarımı kabul edersem, hatalarım için kendimi affedersem, kendimi hırpalamazsam ya da çuvalladığım için kendimi utandırmazsam babamın oğlu olmayacağımı düşünürdüm. Ya da bir saniyeliğine bile olsa başka bir şeye odaklansaydım annemin oğlu olmazdım.

Sarışın Arrow olmazdım.

Ama belki de başka bir yol vardı.
Onun yolu. Benim yolum.
Tüm parçalarımı kucaklayabileceğim ve bir bütün olabileceğim bir yol. *Onun* olabileceğim.
Onun Arrow'u.
Yani evet, tüm bunları ona anlatmalıydım.
Hatta şimdi ona gidecektim, tam şu anda. Günlerden pazartesi olduğu için okul olduğunu biliyordum ama siktir et.
Beklemeyecektim.
Gerekirse onu dersten çıkaracaktım ama onunla konuşacaktım, belki de beni reddederdi.
Her şeyden sonra onu suçlayamazdım.
Ama bunu kabul edecektim. Bir erkek gibi karşılayacak ve denemeye devam edecektim.
Onun Arrow'u olmaya çalışacaktım.
Ama tam motosikletimi çalıştırmak üzereyken cebimdeki telefon çaldı. Neredeyse görmezden gelecektim ama bir şey beni telefonumu çıkarmaya zorlamıştı.
Annemdi.
Şu anda onunla konuşmak istemiyordum ama önemli olabilirdi. Salem ve St. Mary'de geçirdiği zaman hakkında olabilirdi.
Annem bir konferans ya da başka bir şey için şehir dışındaydı ama bir gün önce onu aramış, Salem'i o cehennem çukurundan çıkarıp eve geri getirmesi gerektiğini söylemiştim. Annem isteksizdi —çünkü her hata tam olarak ödenmeliydi— ama ben kararlıydım. Beni istediği kadar cezalandırabilir ve hayatımın sonuna kadar da cezalandırmaya da devam edebilirdi ama kimse Salem'a dokunmayacaktı.
Kimse *asla* Salem'a dokunamazdı.
Annem bile, beni yetiştiren ve her şeyimi borçlu olduğum kadın.
Bu yüzden onu kapatacaktım ama telefonu açar açmaz, "Arrow," dedi.
Sadece adım.
Ve parmaklarım telefonu sıkıca kavradı. Zorlukla.
Sanırım dikkatimi çektiğini anlamıştı çünkü iç çekti. "Salem'la ilgili."

Bir şey beni karnımdan yakaladı. Acımasız ve amansız bir şeydi. Telefonu daha da sıkı kavramamı sağlayan bir şey.

Yavaşça, “Ne olmuş ona?” diye sordum.

“Mektuplar bulmuşlar,” dedi annem. “Üzerlerinde senin adresin varmış.”

Sana mektup yazıyorum...

“Birisi bekçiye Salem’in yatağından kaybolduğunu haber vermiş,” diye devam etti. “Bekçi de Samantha Miller’a söylemiş. Oda-sında kutular dolusu mektup bulmuşlar ve...”

Ayakkabı kutularım onlarla dolu.

İçimdeki şey yayılarak damarlarıma ve vücudumun her köşesine ilerledi.

Sıcak, vahşi ve hayvaniydi, pençeleri vardı. İçime, kaslarıma saplanarak telefona doğru hırlamama neden oldu. “Ona ne yaptılar?”

“İnsanlar Miller’ın bunları yüksek sesle okuduğunu görünce çıldırdığını ve ona saldırdığını söyledi. Gardiyanlar müdahale etmek zorunda kalmış. Onu zapt etmek zorunda kalmışlar ve o da bayılmış. Şu anda hastanede. Ama durumu iyi. Durumu iyi. Gerçekten kendini kaybettiğini ve bu yüzden bayıldığını düşünüyorlar.”

“Hangi hastane?”

“Şehirdeki. Dinle, Arrow, mektuplardan haberin var mıydı? Seni görmek için gizlice dışarı mı çıktı?”

Pençeler organlarıma saplanırken boğuk bir sesle, “Evet,” dedim.

Çünkü onu terk edecek kadar inatçı, aptal bir pisliktim.

“O zaman onun yüzünden mi? Bu yüzden mi Sarah ile tekrar bir araya gelmiyorsun? Kız kardeşine karşı bir şeyler hissettiğin için mi?”

Bu ses tonunu annemden daha önce de duymuştum.

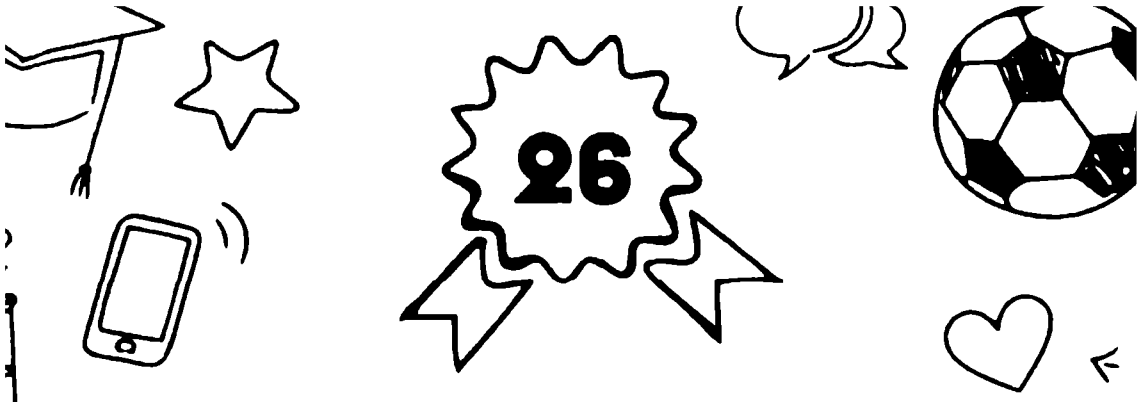
Sürünen böceklerin akın etmesine neden olan, sıcak bir utanç dalgası getiren bir ses tonuydu.

Ama şimdi onları ezecektim. İçimdeki bu şey, utancı milyonlarca parçaya ayırdı, işte o zaman bu vahşi şeyin ne olduğunu anladım.

Bu benim kalbimdi.

Bir hayvana, canlı bir öfkeye dönüşmüştü. Pençeleri ve kükre-meleri olan bir öfkeye... o kadar hızlı, o kadar vahşice çarpıyordu ki beni titrememe sebep oluyordu.

“Hayır, anne,” dedim titrek bir sesle. “Artık Sarah’yla birlikte değilim çünkü en başından beri birlikte olmamalıydık. Tüm ilişkimiz bir hataydı, bunun kanıtı da beni aldatmış olması. Sana söylemedim çünkü utanıyordum. Çünkü başarısız olduğumu ve mükemmel olmadığımı düşünüyordum. Çünkü mükemmelliğin her şey olduğunu düşünüyordum ve seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ama iyi ki olmuş. Beni aldattığı için mutluyum. Mükemmel olmadığım için mutluyum çünkü öyle olsaydım onu fark etmezdim. Uğruna Samantha Miller’ı mahvedeceğim kızı fark etmezdim. Adı bu, değil mi? Onun için ona dokunmaya cesaret eden o gardiyanları parçalayacağım. Yoluma çıkan herkesi ezip geçeceğim. Tüm bunları yapacağım çünkü o, uğruna her şeyi yapacağım kız. Uğruna her şeyi yapacağım kız o. Anlıyor musun? O benim kızım ve ben ona gidiyorum.”

Ayakkabı kutularımı saklamayı unutmuştum.

Onları güvenli bir yere koymayı unutmuştum. Şimdi de mektuplarım yoktu.

Kendime sürekli yapacağımı söylüyordum. Hepsini sırt çantamda taşıyarak kampüsün diğer ucuna gidip üçüncü kattaki tuvalete saklayacağımı ya da gardenyaların yanına gömeceğimi falan.

Yani onları saklayabileceğim pek çok yer vardı.

Ama saklamamıştım.

“Unuttum.”

Kendi tiz sesimi duydum, sanırım bunu yüksek sesle söylemiştim.

Ama emin olamıyordum çünkü her şey hem biraz puslu hem de biraz gürültülüydü. Etrafımda bip sesleri vardı ve sanırım gözlerim kapalıydı.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, daha önce hiç görmediğim bir odada olduğumu gördüm ama ne olduğunu hemen anladım.

O çamaşır suyu kokusu ve bembeyaz tertemiz tavan, sadece tek bir yere ait olabilirdi. Ayrıca başımın yanındaki bip sesi çıkaran makine, onun yanında asılı duran ve koluma bağlı olan serum da açık bir ipucuydu.

Hastanedeyim.

Çünkü mektuplarımı almışlardı.

Çünkü onları saklamayı unutmuştum ve birini yüksek sesle okuyorlardı, ben de onları nasıl durduracağımı bilmiyordum.

“Hey, uyanmışsın.”

Bu Callie’ydi.

Ona bakmak için başımı çevirdim. “Hey. Evet.”

Yatağımın yanındaki sandalyede oturuyordu ve bitkin görünüyordu. Gözleri şişmişti, altlarında koyu halkalar vardı. Yine de dirsekleri yatağın üzerindeyken bana gülümsedi. “Nasıl hissediyorsun?”

Düşünmeye çalışarak birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

Hatta vücudumu bile hareket ettirmeye çalıştım ama her şey çok ağır ve hantal geliyordu. Çok uyuşuk ve sisli.

“Sersem. Tembel.”

Kıkırdadı. “Sorun değil. Sanırım sadece halsizsin. Doktor şeker seviyenin oldukça düşük olduğunu söyledi. Sadece yiyecek bir şeye ihtiyacın varmış. O yüzden sana bunu verdiler.” Koluma bağlı olan serum torbasını işaret etti. “Ama sorun yok. İyileşeceksin.”

“Bana... ne oldu?”

İç geçirdi. “Çığlık atıp Miller’a doğru koşuyordun. Sana durmanı söyleyip durduk ama sen dinlemedin ve o aptal sürtük gardiyanları üzerine saldı. Sen tamamen...” Parmakları patlamayı taklit ediyordu. “Patladın. Sonra da bayıldın.”

Boğazıma bir yumru yerleşirken tekrar, aslında birkaç kez gözlerimi kırptım. Ama bir şekilde devam ettim. “Siz burada ne yapıyorsunuz?”

“Gelip seni görmemize izin verdiler. Gerçi ilk başta vermemişlerdi. Ama biraz tartıştık. Ayrıca Müdire Carlisle, Miller’ın bizi ofisinde tuttuğunu öğrenince aradı. Miller bizi saatlerce orada tutarak sorguladı. Müdire Carlisle buna çok kızdı. New York’tan dönene kadar seninle kalmamız gerektiğini söyledi. Bu arada Poe ve Wyn de burada. Kafeteryadalar.”

Kuru dudaklarımı yaladım. “Arkamı kolladığınız için teşekkürler.”

Callie kolumu sıktağında hastane kıyafetleri içinde olduğumu fark ettim, sarı kâğıt tipi bir önlük giyiyordum. “Gerçekten iyi misin?”

O duygu yumağı daha da büyüyerek boğazımı tekrar tıkadı, tek yapabildiğim fısıldamak oldu. “Unuttum. Onları saklamayı.”

Callie’nin gözleri yaşardı. “Özür dilerim. Çok üzgünüm, Salem. Bizim hatamızmış gibi hissediyorum. Senden gitmeni istedik ve...”

Bir şekilde elimi onun elinin üzerine koyacak kadar enerji topladım. “Hayır. Bu senin hatan değil. Kimsenin hatası değil. Onları bir yere saklamalıydım ve biliyordum...” Tekrar yutkunmaya çalıştım. “Gizlice dışarı çıkarak risk aldığımı biliyordum. Özellikle de o gece Elanor’la olanlardan sonra...”

Birdenbire bir şeyin farkına varmıştım.

Daha önce kederimden görmezden geldiğim bir şeyin.

Kar yağdığı ve ağlayarak geri döndüğüm gece, ayağım futbol ayakkabıma takılmıştı.

Bunun için dağınıklığımı suçladığımı biliyordum ama ayakka-bılarımı özellikle yatağın altına koyduğumu hatırlıyordum, bu yüz-den bir sonraki sorumu sorarken cevabını zaten biliyordum.

“O muydu? Bekçiye o mu söyledi?”

Callie başını salladı. “Evet. Sen gider gitmez.”

“Mektupları biliyordu, değil mi?”

“Bekçiye onlardan bahsettiğinde kıyamet koptu. Miller bütün kutuları ofisine götürttü.” Callie kolumu tekrar sıktı. “Onları dur-durmaya çalıştık, yemin ederim, Salem. Tanrım, Miller’ın bu kadar zalim olduğuna inanamıyorum. Tam bir sürtük.”

“Hey, sorun yok. Sorun değil. Benden hep nefret ediyordu. On-ları saklamalıydım ama...” Tekrar tavana baktım, gözlerim yaşlarla doluyordu. “Yapamadım, anlıyor musun? Onlardan ayrılamazdım ve bu aptalcaydı. Ama bu yeni bir şey değil, gerçekten. Ben hep aptaldım.”

Aptal, umutsuz ve lanetli.

Ben buydum, bunu hep biliyordum.

Her zaman.

Ama bu yüzden mektuplarımı kaybedeceğimi hiç düşünmemiş-tim. Aptallığım yüzünden.

Her zaman benimle olacaklarını sanıyordum. Her zaman ya-nımda olacaklarını.

Onlar benim aşk hikâyemdi, anlıyor musunuz? Onlara sahip olduğum sürece yalnız kalmayacağımı düşünmüştüm. Hayatımda çok istediğim tek şeye sahip olmamamın bir önemi olmayacağını düşünmüştüm.

Lanetli olmamın bir önemi yoktu.

Fakat artık yoklardı.

Gitmişlerdi ve Tanrım, hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

“Aptal değilsin, Salem,” dedi Callie düşüncelerimi bölerek. “Âşık-sın. Sadece onu seviyorsun.”

Boş boş kıkırdadım. “Evet, seviyorum. Onu seviyorum.”

Ve o da gitmişti, değil mi?

Arrow’um.

O mektupları yazdığım çocuk. O da gitmişti. Muhtemelen şu anda bir uçakta, ait olduğu yere gidiyordu.

Çünkü o hep gidecekti.

Çünkü sahip olduğumuz her şey geçiciydi ve en iyisi buydu.

Bana söylediği buydu ve haklıydı.

En *iyisi* buydu.

Aşkımda hep yalnızdım. Neden şimdi bir şeyler değişsindi ki?

Her zaman lanetli olan aşkım neden birdenbire yeni bir hayata kavuşsundu? Kimseyi sevemezken neden beni sevsindi?

Ben o kadar özel değildim.

O yüzden gittiğine sevinmişim. Bittiği için mutluydum; onu rahatsız etmeden ağlayabildiğim, hıçkırabildiğim ve duygusallaşabildiğim için memnundum.

Evet, memnundum.

Memnundum işte.

“Ona ne oldu?” diye sordu Callie tereddütle.

Omuz silktim. “Hiçbir şey. Gidiyor.”

“Ciddi misin sen?” Başımı salladığımda gözleri öfkeyle parladı.

“Tanrım, erkekler çok aptal, değil mi? Onun nesi var böyle? Onu sevdiğini göremiyor mu?”

Tekrar kıkırdadım. Yine içi boştu; göğsümü, boğazımı ve kalbimi acıtıyordu.

Her şeyi acıtıyordu.

“Görebiliyor. Bu yüzden gidiyor.”

Tekrar sandalyesine oturup dudaklarını büktü. “Ne büyük bir pislik. Erkeklerden nefret ediyorum.”

Tam da bu sırada gözlerinin altındaki koyu halkalar belirginleşti.

Bunlar halka bile değildi; çukurdu ve elmacıkkemikleri çökmüş durumdaydı. Arkadaşımin da bana ihtiyacı olduğunu fark etmişim.

Enerjimi toplayıp kendimi geri çekerek dik bir şekilde oturdum.

“Callie, lütfen bana onunla aranızda neler olduğunu anlatır mısınız?”

Kaskatı kesildi, elini kavradım. “Sır saklamanın ne demek olduğu-

nu biliyorum, tamam mı? Biliyorum. Ama lütfen, sana yardım etmeme izin ver. Lütfen bana neler olduğunu anlat.”

“Hiçbir şey,” diye fısıldarken gözlerinde yaşlar parlıyordu. Burununu çekti. “Bir sürü şey.”

“Konuş benimle. Anlat bana, lütfen. Belki yardım edebilirim.”

“Kimse bana yardım edemez.”

“Callie, hadi ama. Ne oldu?”

Ağzını açarak bir nefes verdi. “Sanırım... Sanırım *hamileyim*,” diye fısıldarken bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzölmüştü.

Parmaklarını elinin etrafında sıkılaştı. “Ne?”

Başını eğerek salladı. “Hamileyim. Test yaptırmadım a-ama biliyorum.”

“Bu yüzden mi... Bu yüzden mi kusuyordun?”

Omuzları çökerek titrediklerinde cevabımı almıştım.

Tanrım, ne kadar aptalmışım.

Hepimiz öyleydik.

Callie sabahları kusuyordu ama bütün gün iyi oluyordu. Bu en bariz işaret değil miydi?

Öne doğru eğilerek yumuşak sarı saçlarını geriye ittim ve bana bakması için onu zorladım. “Tanrım, Callie. Çok özür dilerim. Ben...” Benim de gözlerim dolmuştu. “Neden bize söylemedin?”

Kenarları kırmızı olan kızgın gözlerini kırıştırdı. “Çünkü ben tam bir aptalım, Salem. Dünyanın en büyük aptalıyım. Kalbimi kırdı, tamam mı? O pislik kalbimi kırdı ve kendime bir daha asla ona âşık olmayacağıma dair söz verdim. O kasabaya geri döndüğünde ben de kendime yapmayacağımı söylediğim şeyi yaptım. Şimdi de hamileyim. O kötü adamın bebeğine ve...”

Daireler çizerek sırtını ovaladım. “Hey, sorun yok. Sorun yok. Her şeyi çözeceğiz. Biz...”

“Çözecek bir şey yok. Anlamıyor musun? Bunu bir sır olarak saklayamam. İnsanlar öğrenecek, sonra da beni St. Mary’den atacaklar. Tanrım, abim bana çok kızacak.” Ağlayarak yüzünü kapatmasıyla benim gözyaşlarım da dökölmeye başladı.

“O... Reed biliyor mu?”

Başını kaldırmadan önce salladı, aşkta ihanete uğramış bir kız

olduğunu söyleyen sulu gözleri kararlılıkla doluydu. “Hayır, ona da söylemeyeceğim.”

“Ama bilmesi gerekmez mi? Eh, o... o babası.”

“Siktir et onu, tamam mı? Siktir et. Yıllar önce bana yalan söyledi. Beni sevdiğini sanmıştım ama sevmiyormuş. Âşık olan tek kişi benmişim ve görünüşe göre hâlâ öyleyim çünkü bana bir bak, aptal bir sürtük gibi bacaklarımı onun için açtım. Ama hepsi bu kadar. Benden aldığı tek şey bu olacak. Bebeğimi ona *vermeyeceğim*.”

“Ama Callie, bence gerçekten...”

Dışarıda bir kargaşa duyduğumda sözlerim yarım kaldı.

Tıpkı dün gece yurt binasına girerken duyduğum ve aşk hikâyesimin okuldaki herkese ifşa edildiğini gördüğüm zamanki gibi.

Ama bu seferki çok daha şiddetliydi.

Bu kargaşanın içinde çarpma sesleri, gürleyen ayak sesleri ve gür bir ses vardı. “O nerede? Kahrolası odası nerede?”

Onun sesi.

Koridordan ve odanın cam pencerelerinden bana ulaşarak makinelerin bip, bip, bip seslerinin ve kalbimin güm, güm, güm seslerinin üzerinde yükseliyordu.

Sesi sadece bana ulaşmakla kalmamıştı; bir çift kol –onun zarif, kaslı kolları– misali beni sararak ısıtmış ve daha önce üşüdüğümü fark etmemi sağlamıştı.

Ama o buradaydı ve tüm soğukluk gitmişti.

Onu penceremden bile görebiliyordum.

Delirmiş bir şekilde etrafına bakınıyor, parmaklarını güneşin vurduğu saçlarında gezdiriyordu; çenesi tıraşsız ve dağınıktı, boyundaki zincir her zamanki gibi parlıyordu.

Bir saniye sonra beni buldu.

Gözleri bana ulaştığında tüm vücudu titriyordu. Kaslarında gözle görülür bir kasılma vardı. Bunu kendi midemde de hissedebiliyordum.

Boşlukta birbirimize bakıyorduk ve sanki her şeyi biliyormuş gibi hissediyordum.

O da benim hissettiklerimi *hissediyormuş* gibi hissediyorum.

Tüm o keder, mektupları kaybetmenin verdiği üzüntüyle sadece o güçlü kollarını bana dolmasını ve sarılmasını istiyordum.

“Görünüşe göre gitmemiş,” diye Callie’nin yanımda mırıldanmasıyla o an sona erdi.

Her şey hızla geri geliyordu.

Gidiyordu, değil mi?

Evet, gidiyordu.

Burada ne yaptığını bilmiyordum ama mektuplarım gitmişti ve ben her zamankinden daha yalnızdım. Arrow, bana doğru yürümeye başlar başlamaz gözlerimi kaçırdım.

Callie bana gergin bir şekilde gülümsedi. “Sanırım ben gideceğim ve Wyn ile Poe’nun neyin peşinde olduğuna bakacağım.”

Aniden korktuğumu hissederek Callie’nin bileğini kavradım.

Bakmadım ama Arrow’un şu anda eşikte olduğunu biliyordum. Her an odaya girebilirdi, onunla yalnız kalmak istemiyordum.

Özellikle de kendimi bu kadar savunmasız hissederken.

“Ben... Ben...” Ona bir şeyler söylemeye çalışıyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Her şey yoluna girecek. Merak etme.” Oturduğu yerden ayağa kalktı.

“Peki *sen* de iyi olacak mısın?” diye sordum.

“Evet.” Gülümsedi, hatta sırıttı. “Bence seni sevmeyen bir pislige göre senin için biraz fazla endişeli görünüyor.”

Onun gözlemi hakkında yorum yapacak zamanım olmadı çünkü Arrow, odaya dalmak için o ânı seçti.

Bundan sonra her şeyi görmezden gelip ona bakmaktan başka çarem kalmamıştı. Lacivert gözlerine ve ağır ağır nefes alan göğsüne baktım, ardından yatağımın çarşaflarını kavradım.

Sıkıca.

“Burada...” Yutkundum. “Burada ne işin var?”

“Bayılmışsın,” derken dudakları o kadar gergindi ki zorlukla kıpırdıyorlardı.

“Evet.” Başımı salladım. “Bir şeyim yok. Ben iyiyim.”

Sert bir sesle konuşmaya başlamadan önce çenesini sıktı. “Şekerinin düşük olduğunu söylediler. Üstelik susuz da kalmışsın.”

İç çektim. “Evet, öyle olmuş. Şey, sorun değil. Ben...”

“Hayır, sorun,” dedi tersleyerek.

Bunu o kadar yüksek sesle ve o kadar acımasızca yapmıştı ki yerimde sıçramıştım.

“Ne?” diye sorarken çarşafı çekiştirerek ayak parmaklarımı bat-taniyenin içinde kıvırdım.

“İyi değil, Salem.” Kelimeleri zorla söylüyordu, sanırım bu onu zorluyordu çünkü yemin ederim ki titriyordu. “İyi falan değil. Bu yemek yemediğin anlamına geliyor.”

Ah, Tanrım.

O ve ne yediğimle ilgili çılgın takıntısı.

Arrow’un her şeyi doğru oranda ve sağlıklı yemesi büyük bir sürpriz değildi. Ve eskiden... yani, birkaç gün öncesine kadar onu görmek için gizlice dışarı çıktığımda, bana tüm o tuhaf sağlıklı şey-leri yediriyordu.

Bana o iğrenç yeşil içeceklerden bile yapıyordu.

Onlardan nefret ediyordum ama benimle ilgilenmesini ve her damlasını içirmesini seviyordum.

Şimdi bile, her şeyden sonra bile, ses tonundaki keskin endişeyle göğsüm sıcaklıkla dolup taşmıştı.

“Yemek yiyordum. Ben...”

“Oraya geri dönmeyeceksin.”

Sırtımı yastıklara bastırdım. “Ne?”

“Bundan sonra St. Mary’ye geri dönmeyeceksin,” dedi.

“Anlamadım?”

“Taburcu olur olmaz seni eve götüreceğim. Ben...”

Elimi kaldırdım. “Bir saniye bekle. Sen... Sen neyden bahsediyorsun?”

İki yanındaki yumruklarını açıp kapattı, bir saniye sonra da hır-ladı. “Seni o saçma yerde bırakmayacağım. Tüm o kuralların ve zor-baların olduğu yerde. Sen oraya ait değilsin. Sen...” Parmaklarını saçlarının arasına soktu, güneşin vurduğu saç tellerinin neredeyse bir tutamını koparacaktı. “Benim yüzümden oradasın. Benim yü-zümden oraya gönderildin. Ve tüm bunlar, yemek yememen, gizlice kaçman da benim yüzümden *oldu*. Çünkü inatçı bir pislik gibi dav-ranıyordum. Ama artık değil. Artık...”

“Dur.”

Bu sefer irkilen o oldu çünkü sesim çok yüksekti.

Çok ani.

Ama bunu yapmak zorundaydım. Onu durdurmak zorundaydım.

Çünkü ona bakarsanız... Onun... pişmanlıkla dolup taşıtığını görebilirdiniz.

Yüz hatları pişmanlıkla nabız gibi atıyordu. Vücudundan, cam gibi gözlerinden, tedirgin hareketlerinden pişmanlık damlıyordu.

Parmaklarım çarşafın üzerinde gevşedi. Ayak parmaklarım serbest kaldı. Onu izlerken sırtımı yastıklara bastırmayı bıraktım.

Tam olarak yapmasını hiç istemediğim şeyi yapmasını izliyordum.

Kendini hırpalamasını.

Kendini hırpalıyordu, değil mi?

Bu yüzden buradaydı.

Çünkü bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Çünkü burada olmanın bir *zorunluluk* olduğunu düşünüyordu. Burada olmak istediği için gelmemiştir.

Bu kadarı yeterdi.

Buna daha fazla katlanamazdım.

“Çık dışarı.”

Sözlerim karşısında kaskatı kesildi.

“Çık dışarı,” dedim tekrar.

“Ben...”

“Hayır, konuşamazsın. Hiçbir şey söyleyemezsin. Sadece git. Gitmeni istiyorum.”

Başını bir kez sallamadan önce çenesini sıktı. “Salem.”

Ve Tanrım.

Tanrım.

Adımı bu şekilde söylediği için, bunu kaba, sert bir yakarışa dönüştürdüğü için ona çok kızgındım.

Sanki onu göndererek onun işkence çekmesine neden oluyormuşum gibi.

“Defol,” diye bağırdım ve daha adam akıllı düşünmeden ona sertçe bir yastık fırlattım.

Yine de bir şey olmadı.

Yastık güçlü, iri göğsüne çarpmış ve bir ezik gibi yere düşmeden önce saçlarını biraz karıştırmıştı.

Arrow gözünü bile kırpmadı.

“Seni burada istemiyorum, anladın mı? Senin acımanı ve ‘*Aman Tanrım, bu benim hatam*’ klişelerini istemiyorum. Senden bunu istemiyorum. Bir hata yaptığını düşündüğün için dünyanın sona ermiş gibi orada durmanı istemiyorum. Hata *yapmadın*. Tamam mı, Arrow? Sen bir hata yapmadın. *Benim hatamdı*. Ben gizlice çıktım. Ben yemek yemiyordum. Bunun seninle bir ilgisi yok. O yüzden git. Bu senin sorumluluğunda değil. Böyle kaybolmuş ve işkence görmüş gibi görünmek zorunda değilsin. Her zaman istediğin gibi futbolun yıldızı olabilirsin.”

Zar zor nefes alırken titriyordum.

Ve o hiç nefes almıyordu.

Hatta vücudunda tek bir hareket bile yoktu.

Sanki tüm ısını ve havasını emmişim; şimdi elinde hiçbir şey kalmamış gibiydi. Yıkılmıştı ve gözlerinin altında koyu renk çukurlar oluşmuştu; dudakları büzüşmüştü, cildi solgundu ve rengini kaybetmişti.

Sanki güneşimi kurutmuşum gibiydi.

Boş çıkan sesinden de belliydi. “Salem, düşündüğün gibi değil. Söyleyecek çok şeyim var ve...”

“Duymak istemiyorum,” diye çıkıştım.

Çünkü ona bağırmaktan ve onu odadan kovmaktan başka seçeneğim yoktu.

Çünkü diğer seçenek ona doğru koşmaktı.

Yataktan kalkıp ona doğru koşarak omuzlarına yapışmak çünkü çok kederli görünüyordu.

Mektuplarımı kaybetmenin yasını benim kadar tutuyormuş gibi görünüyordu, üstelik bu doğru olamazdı.

Hem de hiç doğru olamazdı.

“Salem...”

“Tanrım, adımı söylemeyi kes. Lanet olası adımı söylemeyi kes, tamam mı?”

Ona bir yastık daha fırlattım, bu ikinciydi. Ardından bir tane daha geldi.

Ama görünüşe göre sadece üç yastıkları vardı ve ben onları bitirmiştim ama o hâlâ buradaydı, bu yüzden tekrar çığlık attım.

Gözlerim yaşla dolarken o bulanıklaşmaya başladı, ben de daha yüksek sesle çığlık attım. Los Angeles'tan döndüğünden beri olan her şey beni eziyor, boğuyor ve neredeyse öldürüyordu.

“Odamdan çık. Beni yalnız bırak. Seni burada istemiyorum. Sadece git, lütfen. Tamam mı? Sadece git. Buna dayanamıyorum. *Dayanamıyorum*. Mektuplarımı aldılar. Bunu anlıyor musun? Onlar benim mektuplarımdı, *benim* aşk hikâyemdi, onları aldılar ve sen de umursuyormuş gibi görünüyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi bakıyorsun. Ama bilmiyorsun. Umursamıyorsun. Futboldan başka bir şeyi önemsemenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, bana söylediğin bu değil miydi? Aşka ya da duygulara ihtiyacın olmadığını söylemiştin. Aşkla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini söylemiştin. O yüzden lütfen git. Zaten gidiyordun, değil mi? Yani Tanrı aşkına, tam şu an git. Bununla uğraşamam. Seninle uğraşamam. Defol git gözümün önünden.”

Görünüşe göre kelimelerim de tükenmişti, artık konuşamıyordum. Yapamıyordum.

Avuçlarıma doğru hıçkırarak ağlıyordum, onları yüzüme ne zaman koyduğumu bile bilmiyordum. Ama şimdi oradalar, aşkımın yasını tutmak için dizlerimi de yukarı kaldırmıştım.

Böylece...

“Yanılıyorsun.”

Sessiz sözleri karşısında yüzümü kaldırdım.

Sessiz ama kararlıydı, kar yağdığı ve ona sırrımı söylediğim gece söylediklerimin bir tekrarıydı.

Onu daha net görebilmek için gözlerimdeki yaşları silmeye çalıştım. Ama ona sadece bir iki saniye bakabilmiştim. Gözyaşlarım beni ele geçirmeden önce yüzünün jilet gibi keskinleştiğini ve vücudunun savaş pozisyonunda durduğunu –ayakları genişçe yayılmış, göğsü tok ve genişti– fark etmiştim.

Ve sesini tekrar duydum.

“Çünkü istiyorum.”

Ne?

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve ona sorma fırsatım da olmadı çünkü o iki kelimeyi söyler söylemez –neredeyse ilan eder etmişti– arkasını dönüp gitti.

Ondan sonra, tüm bahisler kapandı.
Son sözlerini tekrar tekrar duyarken ağlamamı durduramadım.
Çünkü istiyorum...

Saatler sonra kısmen karanlıkta uyandım.

Gözlerim bulanık ve ağırdı ama bu sefer nedenini biliyordum.
Çünkü o gittikten sonra ağlamamı durduramamıştım. Hemşireler bana hafif bir yatıştırıcı verip beni uyutana kadar bütün gün ağlamıştım.

Ama şimdi uyanıktım.

Gözlerim sıra sıra dizilmiş ayakkabı kutularına takıldığında yatağımda doğrulmuştum bile. Uzanıp bir kutu kaparken ani hareketlerimden dolayı başım dönmemiş ya da sersemlememiştim. Kapağını açtığımda... işte oradaldı.

Benim küçük, turuncu, güneşi andıran zarflarım.

Mektuplarım.

Buradaldı.

Onları ellerimde tutuyordum ama anlamıyordum...

Sonra gözlerim başka bir şeye takıldı.

Kutulardan birinin üstünde duran yalnız bir zarf.

Gri renkli.

Ve içinde bir mektup vardı.

Sekiz yıl önce onun için yazdığım ilk mektuba bir cevap.

*Sevgilim Arrow,
Sana mektup yazmak garip çünkü aynı evde yaşıyoruz sayılır.
Ama sanırım bu daha güvenli bir seçenek. Nedenini anlamıyorum
ama öyle.*

*Her neyse, bu sabahki soruna cevap vermek istedim. Hani üşüyüp
üşümediğimi sormuştun ya?*

Üşümüyorum.

*Yani, şu anda üşüyorum çünkü evin gerçekten soğuk, dostum. Ama
mutfaktayken üşümüyordum. Çünkü içeri girer girmez üşümemi engel-
ledin ki yine bunu da anlamıyorum.*

Her neyse.

Belki cebinde güneş vardır.

Var mı?

*Ah ve söylemeyeceğim. Meyve suyu içmen hakkındaki şeyi. Ben bir
ispiyoncu değilim. Sırrın benimle güvende.*

Tamam, o zaman.

Söyleyeceklerim bu kadardı.

Salem

*Not: Ah! Bir sorum var. Bu gümüş zinciri nereden aldın? Çok par-
lak ve güzel. Takılarla pek aram yoktur. Ben daha çok bisikletime bin-
meyi ve belki biraz da futbol oynamayı seviyorum (ayrıca, senin çok
ünlü bir futbolcu olduğunu biliyorum. Hem de çok ünlü. Eğer bir ara
bana öğretirsen kesinlikle kalp krizi geçiririm. Belki bir gün öğretirsin?
En iyi oyuncu değilim ama öğrenebilirim!)*

*Tamam, özür dilerim. Konudan tamamen saptım. Söylemek istedi-
ğim şey, buna kesinlikle bayıldığımdı! Zincirine.*

*Not 2: Neden “sevgilim” ile başladığımı bilmiyorum ama bana doğ-
ru hissettirdi. “Sevgili” senin için çok sıradanmış gibi geldi ve bence sen
hiç de sıradan değilsin.*

Salem,

Sana cevap yazmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.

Sekiz yıl.

Bu oldukça uzun bir süre, değil mi?

Her neyse, soruna cevap vereyim. Güneşi cebimde taşıyor muyum, bilmiyorum. Ama eğer taşıyorsam, bunun için gerçekten çok memnunum.

Lanet olası çok memnunum.

Ve sırrımı sakladığın için sana teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Meyve suyuyla ilgili olanı ve yıllar boyunca sakladığın tüm diğer sırlarımı.

O yüzden teşekkür ederim.

Sır tutucum olduğun için.

Diğer soruna da cevap vereyim. O zinciri bana babam verdi. Ama sanırım bunu zaten biliyorsun.

Bana o zinciri, ister inan ister inanma ama hatırlamadığım bir maçta en çok golü attığım için vermişti.

Aslında burada oturmuş, hangi maç olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlamıyorum. Tek hatırladığım o gün yağmur yağdığı ve kazandığımız için o gece fazladan bir saat daha uyanık kalmam gerektiği idi.

Onu zarfın içinde bulabilirsin. Artık senin.

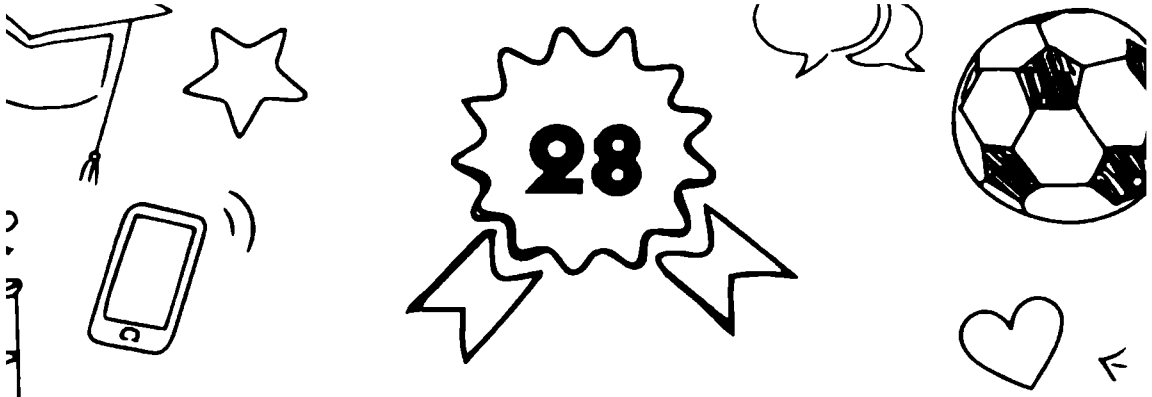
Hep senin olan,

Arrow

Not: Bu kutuları Miller'in ofisinde buldum. Kovulmasında parmağım olduğu gerçeğinden hoşlanacağından emin değilim. Ama bununla barışmak zorundasın.

Not 2: Bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye, anneme söylemeni istiyorum. Ciddiyim, Salem. Ona söylemeni istiyorum ve ben halledeceğim.

Not 3: Şimdiye kadar gördüğüm en iyi futbolcu olduğumu biliyorsundur umarım.

Leah'nın evinin dışında bir posta kutusu vardı.
Arrow, oraya benim için bir mektup bırakıyordu.
Her sabah.

Üstelik bunu son iki haftadır, hastaneden taburcu olduğumdan beri yapıyordu.

Her sabah uyanıyor, merdivenlerden aşağıya, ön kapıya doğru koşuyordum. Posta kutusuna ulaşmak için pijamalarımınla garaj yolundan aşağı inerek kutuyu açıyordum ve her gün üzerinde adımın yazılı olduğu gri bir zarf buluyordum.

O gri zarfın içinden her zaman bir kez katlanmış beyaz, temiz bir kâğıt çıkıyordu. Kâğıtta bana verdiği cevaplar yazılıydı.

Yıllar boyunca ona yazdığım mektuplardan herhangi birini cevaplıyordu.

Bu da bana, ayakkabı kutularını geri vermeden önce mektuplarımı okumak için zaman ayırdığını düşündürmüştü.

Ama dahası, sanırım onları saklamıştı.

Mektuplarımın bazılarını tek tek yanıtlayabilmek için *saklamıştı*.

Bu hırsızlık sayılır mıydı, merak ediyordum?

Yani, mektuplar onun içindi. Her zaman onun içindi.

Bu yüzden bilemiyordum.

Planının ne olduğunu da bilmiyordum.

Bana böyle yazmaya devam mı edecekti? Her gün mektup mu gönderecekti? Ayrıca, neden hâlâ geri dönmemişti?

Çünkü dönmemişti.

İki hafta önce o dramatik öfke gösterisinden sonra onu gönderdiğimde, gideceğini düşünmüştüm. Kaliforniya'ya, ait olduğu yere geri dönecekti. Planladığından daha erken dönmek istediği yere.

Ama sonra mektuplarımı geri getirmiş ve güzel zincirini bana vermişti.

Takmak istememiştim, ne demek istediğimi anlıyor muydunuz?

Onunla hiçbir şey yapmak istememiştim, ona çok kızgındım. Her zamanki gibi kendini hırpaladığı için, bana bir hata, bir zorunlulukmuşum gibi davrandığı için.

Çok ama çok kızgındım.

Ama sanırım iradesizdim. Konu ona gelince enayinin tekiydim çünkü zinciri takmıştım.

Takmıştım.

şu anda boynumdaydı. Göğsümde duruyordu –tüm kıyafetlerimin altında– gğüslerimin arasında, tenime yapışmış durumdaydı.

Zincire her dokunduğumda onu hissediyordum.

Aynı zamanda gitmeden önceki son sözlerini duyuyordum.

Yanılıyorsun. Çünkü istiyorum...

şimdi, *bu* ne anlama geliyordu? Ne istiyordu?

Bir de Leah vardı.

St. Mary’de bana olanları duyunca New York’taki toplantısını yarıda kesmişti. Bana ders vermesini, gizlice kamam ve tabii ki mektuplar hakkında beni azarlamasını bekliyordum. Hatta belki de beni cezalandırmasını ama hiçbir şey söylememişti.

Hatta bana karşı... *şefkatliydi*.

Leah ile her zaman karmaşık bir ilişkimiz olmuştu. Her zaman, beni hizaya getirmek için elinden geleni yapan katı bir anne figürüydü. Bana hiçbir zaman yük olduğumu hissettirmemiş olsa da hiçbir zaman kendimi sıcak ve samimi hissetmemi de sağlamamıştı.

Bu yüzden ani değişimi biraz şaşırtıcıydı.

Daha da şaşırtıcı olan, taburcu olduktan sonra bana St. Mary’den iki hafta izin vermesiydi. Bana birkaç gün izin vermesini anlayabilirdim, özellikle de doktor dinlenmem gerektiğini söylediği için ama iki hafta çok fazlaydı. Üstelik bu süre şükran Günü tatilini de kapsıyordu.

Ama en şaşırtıcı şey bu değildi.

En büyük sürpriz, bir gece odama gelip St. Mary’ye geri dönmek istemezsem bunu sorun etmeyeceğini söylemesiydi. Hatta Miller konusunda özür dilemişti, şehir dışı toplantılar ve konferanslarla her zaman çok meşgul olduğu için Miller’a tam yetki vermesinin kendi hatası olduğunu söylemişti.

Sonra devam etti. “Ona, Arrow’a karşı hep sert davrandım. Son derece sert. Gerekenden daha sert. Hatta... insancıl olandan bile daha sert. Kendime onu Atticus’un gurur duyacağı biri haline getirmeye çalıştığımı söylüyordum. Ama şimdi düşünüyorum da belki de bunu kocamı özlediğim için yapıyordum. Kocamı o kadar çok özledim ki onu, oğlum aracılığıyla hayatta tutmak istedim.”

Ben daha buna cevap vermeye –Arrow’a nasıl davrandığıyla ilgili açık sözlerine karşılık vermeye– yeltenemeden başını eğerek boğazını temizledi.

“Bu senin için geldi.” Elinde bir şekilde gözden kaçırdığım gri bir zarf vardı, onu şifonyerimin üzerine koydu. “Sana sahip olduğuna sevindim.”

Sonra beni şaşkınlık içinde bırakarak gitmişti.

Bu ondan iki hafta önce gelen ilk mektuptu.

Mektupta bana her gün posta kutusuna elimdekine benzer bir mektup bırakacağını söylemişti.

Bu yüzden bu gece burada, motelinin kapısının önündeydim.

Çünkü tüm bunların ne anlama geldiğini bilmek istiyordum.

Bunları neden yaptığını bilmek istiyordum. Neden gitmiyordu? Beni istemediği halde Leah neden bana *sahip olduğunu* düşünüyordu?

Eğer bu, yaptığı hatanın bedelini ödemek için çılgınca bir girişimse, o zaman durmasını istiyordum.

Bana işkence etmeyi, beni ona daha da çok âşık etmeyi bırakmasını istiyordum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden önce gelmişim çünkü *lanet olsun* çok korkuyordum ve bu tam da onun gitmesini engellemek için geldiğim geceye benziyordu, kapısını çaldım.

Parmak eklemlerimin zonklamasına neden olan iki keskin vuruş.

Acıyı koymak için onları ovaladım, ben daha işimi bitirmeden kapı hızla açıldı.

Ve oradaydı.

Tam önümde. Sadece birkaç adım ötemde.

Hayatımın aşkı.

Hastanedeki o günden sonra onu ilk kez görüyordum ve o... tamamen aynı görünüyordu.

Eşikte dururken üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve gri V yaka tişörtüyle çok ateşli görünüyordu, benim güneşim.

Parlak mavi gözlerinin altında hâlâ karartılar vardı, yüz hatları hâlâ jilet gibi keskin ve sertti.

“Salem,” dedi kaba bir sesle.

Alışık olmadığım bir sesle konuşmuştu.

Dudaklarım aralandı. “Selam.”

Kaşları çatık bir halde, “Burada ne halt ediyorsun?” diye tersledi.

Geçen gece de aynı soruyu sormuştu ve o gece olduğu gibi sinirlerim yine gergindi ama kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Telaşsız görünmeye çalışıyordum.

“Seni görmeye geldim,” dedim.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu, yine geçen gecekiyle aynı soru ki bu da sakin kalmama hiç yardımcı olmuyordu ama yine de deniyordum.

“Taksiye bindim.”

Bir şey onun çenesini sıkmasına ve bana sertçe bakmasına neden oldu. “Aklından ne halt geçiyor senin? Hastaneden yeni çıktın. Dinleniyor olman lazımdı. İyileşiyor olman gerekiyordu.”

Tüm etkilenmeme çabalarımına rağmen ellerimi iki yanımda yumruk haline getirdim. “Hastaneden iki hafta önce çıktım. Küçük bir kan şekeri sorunuymdu. Daha *iyiyim*.”

“Kasabada böyle koşturmaya devam edersen iyi olmayacaksın. Kendini strese sokmamalısın. Doktor öyle dedi, değil mi?”

“Doktorun ne dediğini nereden biliyorsun? Orada hiç bulunmadın.”

Bunun üzerine yüzüne teslim olmuş bir ifade geldi. “Mesele bu değil.”

“Leah mı söyledi?”

Sessizliğini korudu ama ben cevabımı almıştım, cevabımı aldıktan sonra sakin olmayı sikeyim.

Toparlanmanın da canı cehenneme.

“Demek Leah’ya benden bahsediyordun. Ama beni görmeye gelmedin.”

Çünkü bu konuda kızgındım.

Kızgındım, tamam mı?

Bana her gün mektup bırakıyordu. Mektuplar aracılığıyla benimle konuşuyordu ama beni görmeye gelmiyordu.

Ve beklemiştim.

Her. Gün.

Posta kutuma mektup bıraktığı her gün kapıyı çalmasını beklemiştim. Beni görmeye gelmesini, benimle konuşmasını, nedenini söylemesini beklemiştim.

Pek çok kez onu iş üstünde yakalamak istemişim. Penceremde kamp kurmak ve mektupları teslim etmeye geldiğinde yolunu kesmek istemişim.

Ama kendimi durdurmuştum.

Çünkü yeterince yalvarmış, ona itiraf etmesi ve bana anlatması için bir şans vermişim.

Şimdi de benim hakkımda Leah'ya konuştuğunu öğreniyordum.

Bunu yapması ne kadar zalimceydi.

Benimle konuşmak yerine tüm bu duygular ve sorularla beni delirtmeyi tercih etmesi ne kadar da inciticiydi.

Sonra iç geçirdi, parmaklarını saçlarında gezdirdi. "İçeri gel."

Ona birkaç saniye ters ters baktım, o da bana sakın ama biraz ağır bir bakışla karşılık verdi. Sonra içeri girdim.

Çünkü cevaplara ihtiyacım vardı.

Ama geçen sefer içeri girerken ondan uzak durmaya dikkat ettiğim zamanın aksine, bu sefer ona dokundum.

Peki, aslında yanından geçerken omzumla göğsüne vurmuştum.

Çünkü kızgındım ve bunu hissetmesini istiyordum.

Yine de tek tepkisi yavaşça nefes almak olmuştu, sanki beni kokluyormuş gibi.

Ama bunu düşünmeyi reddediyordum.

Beni kokladığını, vücudunun ne kadar sıcak olduğunu ya da ona dokunmayalı ne kadar zaman geçtiğini düşünmeyi reddediyordum.

Artık onunla ilgili herhangi bir şeyi merak etmeyi kesinlikle reddediyordum.

Ama bir saniye sonra odasına ilk kez baktığımda bu sözümü bozdum.

Olduğum yerde durarak gözlerimi birçok kez içinde bulunduğum alanda gezdirdim. Her santimini hatırladığım o yerde.

Her zaman çok temiz, düzenli ve tertipliydi.

Şu anda ise bunun tam tersiydi.

Çarşaf lar buruşmuş, yastıklar etrafa saçılmıştı. Gri battaniyesi, sanki onunla kavga etmiş ve tiksintiyle atılmış gibi yerde duruyordu. Fırlatılmış giysiler banyo kapısının yanında küçük bir tepe oluşturmuştu.

Ve kitaplar. *Her yerdelerdi.*

Yatağın üzerinde, yerde.

Bazıları açık, bazıları kapalı. Bazıları masanın üzerinde ve ince sırtlı sandalyesinde büyük bir yığın halinde duruyordu.

Ne zamandan beri kitap okuyordu?

Ne zamandan beri odasını temizlemiyordu?

“Ne oldu böyle?” Nefes verirken etrafıma baktım, kalbim hızlanmaya başladı.

“Ben sadece... temizlik yapmadım. Misafir beklemiyordum,” dedi arkamdan ve ben de dönüp ona baktım.

Kapının yanında ayaklarını iki yana açmış bir şekilde duruyordu; yumruklarını sıkarak beni izliyordu.

“Ne zamandan beri temizlik yapmıyorsun?”

“Terapistim bende hafif derecede bir OKB* rahatsızlığı olabileceğini söylediğinden beri,” diye yanıtladı. “Kaosu kucaklamamı istiyor.”

“Terapistin mi?” Ona gitmekten nefret ettiğini ima ettiği onca zamanı düşünerek nefes verdim. “Şu... sevmediğin.”

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. “Sanırım biraz önyargılı davrandım.”

“Yani şimdi ondan hoşlanıyor musun?”

“Hâlâ karar aşamasındayım.”

Tekrar odaya baktım, sersemlemiş hissediyordum. “Aynı zamanda sana kitap okumanı da mı söyledi?”

* Obsesif Kompulsif Bozukluk: Obsesyon adı verilen takıntılı düşünce veya dürtülerin yarattığı kaygı ya da rahatsızlığa neden olan sıkıntıyı ortadan kaldırmak için devamlı tekrar eden davranışlarda bulunma. (ç.n.)

Gözlerini kıstı. “Hayır, bana bir hayat kurmamı söyledi.” Kaşlarımı çattığımda devam etti. “Görünüşe göre bir hayatım yokmuş. Futbolu saymazsan tabii. Ve bir hayata sahip olmak hobi denen bir şeyi içeriyormuş. Bana bir tane seçmemi söyledi.”

“Sen de okumayı mı seçtin?”

“Öyle görünüyor, evet.”

Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirerek saçlarını karıştırdı, saç telleri alnına düştüğünde yanlılıkla ona koşup saçlarını düzeltmek için yumruklarımı tekrar sıktım.

“Okumayı...” Konuşmaya başlarken yüzünde belli belirsiz kaybolmuş gibi bir ifade vardı. “Sevdiğimi hatırladım. Çocukken. Ki bu şaşırtıcı değil çünkü her zaman A alan bir öğrenci olmuştum. Gerçi seçme şansım olsa oturup okumak yerine maç kasetlerini izlemeyi tercih ederdim ama...”

“Ama?”

Omuz silkti, omuzları sıkıca aşağı yukarı sallanmıştı. “Ama sanırım okumanın kalıcı olup olmadığını görmeye çalışıyorum. Bir hobi ediniyorum.” Sert, hatta duyulabilir bir şekilde yutkundu. “Babamın buna nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Onun yüz ifadesini hayal etmeye çalışıyorum. Bilirsin, zamanımı okumak için kullandığımı bilseydi, zevk almak için. Oyunum üzerinde çalışmak ya da ders kitapları yerine başka bir şey. Ama yapamıyorum. Bunu hayal edemiyorum. Annemin ne diyeceğini biliyorum. Bana kitaplara ilgi duymamın övgüye değer olduğunu ama yine de İngiliz edebiyatı okuyarak zamanımı boşa harcadığımı söylerdi. Muhtemelen onları çöpe atardı.”

Göğsüm sıkışmıştı; kapıdan biraz uzakta nasıl durduğunu, ayak parmaklarının haliya nasıl bastığını, yumruklarının nasıl sıkıldığını izlerken bir nefes verdim.

Ne kadar kendini kaybetmiş ve plansız görünüyordu.

“Yapmıyorsun. Zamanını boşa harcamıyorsun. Ayrıca babanın da bunu sorun edeceğini sanmıyorum,” dedim yine ona dokunabilmeyi dileyerek.

Keşke yanına gidebilseydim ve ona büyürken nasıl olduğunu sorabilseydim.

Onunla yaşamaya başladıktan sonrasını sadece parça parça biliyordum, keşke onunla her şeyi konuşabilseydim.

“Aslında sorun etse bile umurumda olmazdı diye düşünüyorum. O kadar da değil. Düşündüğüm kadar değil. Sanırım ben...” Duraksadı, dudaklarını yalayarak bir sonraki sözlerini düşündü. “Sanırım okumaya başlamasaydım daha çok umurumda olurdu. Başka nelerden hoşlandığımı öğrenmeseydim. Başka neler yapabileceğimi bilmeseydim. İçimde Sarışın Arrow’dan başka neler saklı olduğunu bilmeseydim.”

Dizlerim titriyordu. Onun sözleriyle neredeyse büküleceklerdi.

Nasıl ayakta durabildiğimi gerçekten bilmiyordum.

Aslında yalan söylüyordum.

Nasıl olduğunu biliyordum. Onun sayesinde.

Onun gözleri, gözlerindeki güç ve yoğunluk sayesinde. Beni bağlı ve dengede tutuyordu.

Kesik nefeslerle, “Bunu sana söyleyen terapistin miydi? İçinde saklı olanı bulmanı söyleyen?” diye sordum.

Başını yavaşça salladı. “Hayır. Başka biriydi.”

Nefes almak için bir an durdum.

Ayaklarımın üzerinde durup onu izlemek için bir an ayırdım. Az önce söylediklerini özümsemek için.

Son iki haftadır deliriyordum.

Yaptığı şeyi neden yaptığı hakkında kafamda teoriler üretiyordum.

Kendini cezalandırmak ve bana karşı yaptığı sözde hataların kefareti için ödemek için miydi? Yoksa başka bir şey mi vardı?

Harika bir şey.

Beni korkutan bir şey. Nefesimi kesen ve bana umut veren bir şey.

Şu anda bana umut veriyordu ve ben dehşete düşmüş durumdaydım.

“İki hafta oldu,” diye fısıldadım bir süre sonra.

“Biliyorum.”

“Neden beni görmeye gelmedin?”

Burun delikleri genişledi, göğsü derin bir nefesle inip kalktı. “Seni görmeye gelecektim.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Yarın.”

“Yarın St. Mary’ye gidiyorum.”

Gidecektim.

Bu yüzden bu gece buraya cevap aramaya gelmiştim. Bu yüzden bilmek benim için çok önemliydi.

Tanrım, sadece *bilmek* istiyordum.

“Bunu ben de biliyorum,” dedi. “Seni ben götüreceğim.”

“Ne?”

Onaylarcasına başını salladı. Ama yaptığı tek şey bu değildi.

Hareket de etti.

Bana doğru yavaş ama kendinden emin bir adım attı ve garip bir şekilde ben de geri çekildim.

“O cehennem çukuruna geri dönme kararını yeniden düşünmen için iki haftanın yeterli olacağını düşünmüştüm,” dedi bana yaklaşıırken. “Ama fikrini değiştirmezsen, seni götürececek kişi ben olacağım.”

Ayaklarım hafifçe sendeledi ama fısıldarken geri çekilmeye devam ettim. “Sendin. İki hafta fikriyle gelen sendin.”

“Dinlenmeye ihtiyacın vardı. Ama bundan da öte, o yerden biraz uzaklaşmaya ihtiyacın vardı. Olan onca şeyden sonra.” Çarpıcı yüz hatlarında karanlık bir bakış belirdi, tehditkâr bir bakış. “Ve bunun sana doğru kararı vermen için zaman kazandıracağını düşündüm. Ama sanırım şimdiye kadar bunu daha iyi bilmeliydim, değil mi? Kimse seni kontrol edemez. Kimse seni kurallarla bağlayamaz, bir kutuya koyamaz ya da dizginleyemez. Sen Salem’sın. Muhtemelen bu yüzden kasırgalara ve doğal felaketlere senin gibi kızların adını veriyorlar.”

Ses tonundaki ve gözlerindeki sahiplenme duygusu karşısında yutkundum.

Aslında bundan daha fazlası vardı.

Sahiplenmeden daha fazlası.

Biraz şefkat de vardı. Biraz çaresizlik ve ızdırıp. Bir parça eğlence.

Hepsi aynı andaydı.

Bu onun gözlerini parlatmıştı.

Geri çekilmeye devam ederken, "Geri dönmek *zorundayım*," diye fısıldadım. "Arkadaşlarım orada. Bana ihtiyaçları var."

"Biliyorum. Bu yüzden seni götüreceğim. Ve hiç kimsenin ama hiç kimsenin, sana bir şey söylemeyi bırak, ters bakmaya bile cesaret edemeyeceğinden emin olacağım. Eğer bunu yaparlarsa o zaman onlarla ilgilenmek bana büyük bir zevk verecek. Seni rahatsız eden herkesin icabına bakacağım."

Sonunda durdum.

Kıçım bir şeye çarptı. Kitaplarıyla dolu masasının kenarına.

Yeni hobisi.

Geri dönmek istememe, arkadaşlarımı görmek ve özellikle Cal-lie'nin yanında olmak istememe rağmen gerçekten gergindim.

Dedikodulardan, kızlardan ve öğretmenlerden gelecek olan bakışlardan dolayı gergindim. Şimdiye kadar herkes ona karşı bir şeyler hissettiğimi öğrenmiş olmalıydı. Şimdiye kadar herkes benden daha da çok nefret etmiş olmalıydı, tabii bu mümkünse. Bu yüzden bana böyle otoriter ve sahiplenici bir tonda verdiği söz, bedenimi hem sersemletmiş hem de ağırlaştırmıştı.

Rahatlamıştım.

Ama buna boyun eğemezdim. Yapamazdım.

Bu çok tehlikeliydi.

O tehlikeliydi.

Umut tehlikeliydi. En azından benim gibi bir kız için.

Umutsuz bir aşk yaşayan bir kız için.

Tereddütle, "Sonra ne olacak?" diye sordum.

"Ne?"

"Beni bıraktıktan ve benimle ilgilenildiğinden emin olduktan sonra gidecek misin?"

İşte o zaman sorum üzerine bana uzandı.

Kalbim boğazımda atıyordu.

Özellikle de yüzünü eğip vücudunu büktüğünde ve her zaman yaptığı gibi beni hapsettiğinde.

"Hayır." Gözlerimin içine bakarken elleri iki yanımda duruyordu.

“Neden?”

“Çünkü aklımda başka şeyler var.”

“Futboldan... başka şeyler mi?” diye sordum masasının kenarına tutunarak.

“Evet. Futbol bekleyebilir.”

“Ş-şaka yapıyorsun.”

“Hayır.” Kafasını salladı. “Siktir et futbolu. Düşündüğüm başka şeyler var.”

Tanrım.

Tanrım, çok korkuyordum.

“Ne gibi?”

Tam o zaman ona bir şey oldu.

Üzerine bir gerginlik çökmüş, kolları kıvrılmıştı; parmakları üzerine baskı yaptığı kitabın açık sayfalarını kırıstırıyordu.

“Cadı gözlü ve on üç çilli bir kız gibi,” diye cevapladı.

“Ne?”

“Evet ve onun yüzünden ne kadar berbat durumda olduğum. O kadar çok ki her şey canımı yakıyor.”

“Her şey canını mı yakıyor?” diye fısıldadım tırnaklarımı tahtaya geçirip karnımı kasarak.

“Evet. Her şey.”

“Neden?”

“Çünkü onunla tanıştığımda kendini toparlayamamış bir pisliktim ve bu yüzden onu ağlattım. Üstelik bir pislik olmayı bırakıp kendimi *toparlamaya* karar verdiğimde bile onu ağlattım.” Sonra devam etti. “Sana yatıştırıcı vermek zorunda kaldılar, değil mi? Geldiğim gün. Çünkü ağlamayı kesmiyordun. Bu yüzden uzak durdum. İki hafta boyunca. Bu yüzden seni görmedim. Seni görmeyi hak etmedim çünkü seni uyutmak için ilaç enjekte etmek zorunda kaldılar. Sırf orada olduğum için. Sırf sana söylemeye geldiğim için.”

“Arrow...”

“Beni görmeye gizlice geldiğin gece de sana söylemek istemiş-tim,” diye devam etti; kelimeleri sertti, gırtlaktan geliyordu. Benim sözlerimi kesiyor, parmakları kitabın sayfalarını hırpalıyordu. “Ama benden kaçtın. Ben de yarın ona söylerim diye düşündüm. Sabah

yanına gider, onu sınıftan çıkarım diye düşündüm. Hatta planlar yapıyordum, senin beni reddedeceğin ve benim sana anlatacağım senaryoları düşünüyordum. Dinlemen için sana yalvaracaktım.” Yutkundu. “Ama sonra annem beni aradı. Ve hiç şansım olmadı. Ama yarın şansımı deneyecektim. Sana söyleyecektim.”

“Neyi söyleyecektin?”

“Benim için o kız olduğunu.”

“Hangi kız?”

Konuşmadan önce dudaklarını yaladı. “Zihnimi rahat bırakmayan o kız.”

“B-ben mi zihnini rahat bırakmıyorum?”

Başını salladı. “Evet. Sen geceleri beni uyutmayan kızsın. Bana pencereden dışarı baktırıp gökyüzündeki yıldızları saydıran kızsın. Sadece saymakla kalmıyorum. Desenler arıyorum. Burnundaki ve gözlerinin altındaki çillere uyan şekiller arıyorum. Sen gece yarısı beklediğim kızsın çünkü gezintiye çıkmak istiyorsun ve hıza karşı bir zaafın var. Ama hep geç kalıyorsun, geldiğinde hep bundan yakınıyorum çünkü ben bir pisliğim. Ama gerçek şu ki sen benim saatlerce beklediğim kızsın. Seni deri ceketimin içinde bir an görebilmek için bekleyip durduğum kızsın. Sadece hangi renk ruj sürdüğünü görmek ve tatlı sesinle o garip rujun adını söylemeni duymak için.

“Sen St. Mary’de bir bağımlı gibi notlarını beklediğim kızsın. Bazı günler bana iki not yazdın ve ben havalara uçardım. Ama bunu saklardım. Gizlerdim çünkü yine söylüyorum, ben bir pisliğim. Senin kelimelerini bağımlı olan bir pisliğim. Mektuplarına. Bu yüzden onları çaldım. Mektuplarını sırf tekrar tekrar okuyup sana cevap yazabilmek için çaldım. Sırf sana her gece yazabilmek için.

“Sen benim bir şeyler istememi sağlayan kızsın, Salem,” derken boynundaki kaslar gerilmişti. “*İstiyorum*. Çok fazla şey, anlıyor musun? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bilmiyorum, amına koyayım. Anlamıyorum ve bu beni korkutuyor. Beni ruhuma kadar sarsıyor ama yine de öğrenmek istiyorum. Bilmek istiyorum. Seni ağlarken görmenin neden acı verdiğini bilmek istiyorum. Acı çektiğinde, biri seni üzdüğünde neden canım yanıyor? Neden seni o pen-

cereleri parmaklıklılı, lanet olasıca yerde düşünmek bende bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor? Dünyayı yok etme isteği. O gece yaptığın gibi benden uzaklaştığını her düşündüğümde neden midem bula- nıyor? Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Çünkü hiç böyle hissetmemiştim. Hiç bu... ihtiyacı hissetmemiştim. Bu özlemi. Sen gelene kadar hissetmemiştim. Sen o gece barda bir çeşit hayal gibi bana doğru yürüyene kadar...Bana musallat olan bir ha- yal. Bedenime, ruhuma dadanan. Kalbime. Yani evet, bana musallat oldun, Salem.”

Sözlerini bitirdiğinde gözleri cam gibiydi ve parlıyordu, ben de darmadağın olmuşum.

Sanırım benim gözlerim de aynı parıltıyı yansıtıyordu. Aynı ay- dınlığı.

Sanırım kalbim en az onunki kadar hızlı atıyordu, fısıltıyla, “Bu- nun ne anlama geldiğini biliyorum. Nedenini biliyorum,” dedim.

Burun delikleri genişlemiş, gözleri keskinleşmişti. “Neden?”

Masaya tutunmayı bıraktım.

Parmaklarımı tahtadan çektim ve ellerimi yukarı kaldırdım. İki- sini de düz ve yayvan göğsüne koydum.

Şiddetli bir şekilde ürperdi.

Sanırım hırpaladığı sayfaları bile yırtmıştı. Sesi duyuyordum ve ses göğsümde yankılanıyordu.

Soğuk ve acımasız karın yeryüzüne indiği geceden beri bedenim- de boş kalan tüm yerlerde.

“Bana her gece mektup yazdığın gerçeği. Mektuplarımı çaldığın ve ben acı çekerken senin de acı çektiğin gerçeği. Senin peşini bırak- mamamın sebebi, senin de benim peşimi bırakmaman. Sekiz yıldır peşimdesin. Ve bunun tek bir anlamı var.”

Sonunda ellerini de masadan çekip yüzüme koydu. Yanaklarımı okşayarak boynumu yukarı kaldırdı. “Söyle.”

Gözlerimi kırıştırdım.

Derin bir nefes alıp tişörtünü yumruklarımınla kavrayarak, “Bu, beni sevdiğin anlamına geliyor,” dedim.

Yine içinden bir ürperti geçti.

Ama bu seferki daha da şiddetliydi. Âdeta bir deprem gibiydi.

Bütün vücudu sarsıldı. Gözkapakları titredi. Beni kavrayışı gevşemişti.

Sanki vücudunun içinde bir patlama oluyor gibiydi.

Göğsünün içindeki bir dağ yıkılıyordu. Midesinin içindeki bir köprü, bir bina yıkılıyordu.

Bu onun yıkımıydı.

Ama sorun değildi çünkü onu yakalamak için buradaydım.

Ben buradaydım.

“İlk seferinde yanılmıştım,” diye fısıldarken parmakları saçlarıma gömüldü. “Yanılmıştım. Sekiz yıl boyunca yanılmıştım. Tekrar yanılmak istemedim. İstemedim...”

Başımı salladım, kalbim göğsümün içinde kıvranıyordu. “Yanılmıyorsun. Yanılmıyorsun. İşte böyle hissettiriyor.”

Dudakları aralanırken vücudunu gevşetip dudaklarıma yayılan sıcak ve tatlı bir nefes çıkmıştı. “İşte böyle hissettiriyor.”

“Evet. Beni seviyorsun.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı sanki kelimelerinin ağzında bıraktığı tadı test ediyormuş gibi.

Sanırım tadını sevmişti.

Çünkü sahiplenici, muhtaç parmakları saçlarımı karıştırırken tekrar ve güçlü bir şekilde söyledi. “Seni çok seviyorum, Salem.”

İşte o zaman göğsümün tam ortasına hissettim.

Beni seviyordu.

Arrow beni *seviyordu*.

Bu yüzden bana mektuplar yazıyordu. Bu yüzden beni terk etmemişti. *Bu yüzden*.

Çünkü beni seviyordu.

Çünkü onun istemesini sağlamıştım.

Çünkü istiyorum...

Çünkü ben onun için doğru kızdım.

“Beni seviyorsun,” diye tekrar fısıldarken gözlerim bulanıklaştı, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Çenesi bir an için gerildi, sonra içten bir şekilde fısıldadı. “Seni incittiğimi biliyorum, Salem. Bunu biliyorum. Seni hak etmediğimi biliyorum. Beni hastaneden göndermekte haklıydın. Bana bağır-

makta, vurmakta haklıydın ve... Ben kaba ve sinirliyim. Çok fazla kuralım var. Çok odaklanmış ve benmerkezci olabilirim. Duygusal olarak hiç gelişmemişim. Bu, her zaman mükemmel olma ihtiyacı duyduğum hastalığım var ve bu beni tüketebilir. Ama seni mutlu etmek için elimden gelen lanet olası her şeyi yapacağım, gücümün yettiği her şeyi. Bunu bana söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Evet.”

Gözleri benimkilere sabitlendi. “Şimdi ben de sana söylüyorum. Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Gerekirse kalbimi söküp ayaklarının dibine atacağım. Çünkü o senin. Öldürdüğümü sandığım kalbim senin. Senin için atıyor, Salem. Ne zaman duracağını bilmeyen lanet olası bir manyak gibi. Eğer istersen, onu ezebilir, ateşe verebilir ve bıçaklayabilirsin. Ona ne istersen yapabilirsin, o hâlâ hayatta olacak. Senin için atmaya devam edecek. Sadece bana...”

“Yapmayacağım,” diye fısıldadığımda donup kaldı.

Yine de sorun değildi.

Sorun değildi çünkü ben de ona tüm o güzel ve hoş şeyleri söylemek üzereydim.

“Üzerinde tepinmeyeceğim.” Vücudumu onun kine yasladım, yumuşaklığımı ona verdim ve o da buna tutundu. “Yapamam. Çünkü sen de benim için o erkeksin. Sen her zaman benim için o erkek oldun, Arrow.”

“Hangi erkek?” diye mırıldandığında içinde umudun tatlı çınlamasını duydum.

“Beni ısıtan,” diye cevap verdim. Ona bunu söyleyebildiğime, onun beni sevdiğine inanmakta güçlük çekiyordum. “Beni koruyan ve gezintiye çıkararak bana dondurma ısmarlayan, izlediğim kız filmlerinden şikâyet eden ama yine de benimle birlikte izleyen, çiğnemeyi sevdiğim tüm kuralları koyan. Sen bana bunu veren adamsın.” Kazağımın altından zinciri çıkarıp ona gösterdim. “Bana verdiğin gün taktım. İki haftadır takıyorum.”

Dudaklarını yaladı; parmakları saçlarımda dolaşırken vücudunu benim kine bastırdı. “Çıkarmanı istemiyorum. Hiçbir zaman.”

Onun bu sert ve buyurgan ses tonunu içime çektim. “Çıkar-

mayacağım. Gördün mü? Beni incittiğini ve ağlattığını biliyorum.” Kollarımı kaldırıp boynuna doladım, o da ellerini belime yerleştirdi. “Ve muhtemelen gelecekte de beni ağlatacaksın. Ama sorun değil. Çünkü uğruna ağlayacağım adam sensin. Çünkü ağladığımda tüm gözyaşlarımı silecek olan da sensin. Yani bunu çözeceğiz. Birlikte.”

“Birlikte.”

“Evet. Birlikte. Her zaman istediğim şey buydu, biliyor musun? Her zaman senin kızın olmak istemiştım ve bu gece buraya gelirken çok korkuyordum. Korkuyordum çünkü senin kızın olmayacağımı d...”

“Öylesin,” dedi sert bir şekilde. “Sen o kızsın. Benim *kızım*.”

“Senin kızın.”

“Evet.”

Ona gülümsediğim anda, ağzından hızla bir nefes kaçtı.

Derin bir nefes.

Nefesi, alnımdaki gevşek saçları savurarak göğsümde bir sıcaklık patlattı.

Sıcaklık, ateş ve çiçekler.

Tüm duygu dünyası derimin hemen altında filizleniyordu ama sonra aklıma bir şey gelmişti. “Aman Tanrım, bekle.”

Dikkat kesildi. “Ne?”

Yumruklarımla saçlarını kavradım. “Yarın St. Mary’ye gidiyorum.”

Arrow yavaşça gevşedi, parmakları belimdeki eti yoğurmaya devam ederken burnu benimkine çarptı. “Biliyorum. Seni ben götürüyorum, unuttun mu?”

“Ama Arrow.” Uyluklarımı vücudunun etrafında sıktım çünkü lanet olsun, nasıl bu kadar budala olabilirdi? “Hiçbir ayrıcalığa sahip olmama izin vermeyecekler, seni aptal. Yaptığım şeyden sonra artık gizlice kaçabileceğimi sanmıyorum.”

Bana yamuk bir şekilde gülümsedi. “O zaman seni her cumartesi arayacağım. On dakika boyunca konuşacağız. Ve hafta sonları ziyaret geldiklerinde, kapıya ilk gelen ben olacağım.”

“Olacak mısın?”

“Tabii ki.”

“Peki ya geri döndüğünde? Los Angeles’a?”

Çenesi inatla kenetlendi. “Sana futbolun bekleyebileceğini söylemiştim.”

“Ama bir ara gitmek zorundasın. Gitmek zoru...”

“Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilim.”

“Ama...”

“Şşş. Şu anda bu umurumda değil,” diye fısıldadı. “İşleri yoluna koyacağımızı söylemiştin, değil mi?”

Dudağımı ısırdım. “Evet.”

“O zaman öyle yapacağız. Her şeyi *çözeceğiz*.”

Onun mavi gözlerine baktım.

Kararlı, yakıcı ve alev alevdi.

Bir zamanlar bana sakın yazları hatırlatırdı. Ama şimdi bana sıcak bir ateşi hatırlatıyorlardı.

Vahşi, yabani bir ateşi.

Sevdiğim ateşi. Kendime inanmamı sağlayan, daha fazlası olmam için bana ilham veren ateşi.

Biliyorum ki o ateş, *onun* ateşi, yeri geldiğinde dünyayı yakabilirdi.

Yani o haklıydı.

Bir şekilde çözecektik, ben ve o. Her şeyi. Belirsiz olan ama birlikte olmak istiyorsak gerçekten önemli olmayan her şeyi.

Şimdilik, sadece bu ânın, aşkımın lanetli olmadığı gerçeğinin tadını çıkaracaktım.

Aşkım çiçek açıyordu. Bir hayatı vardı. Büyüyecekti. Yaşayacaktı. Artık *bir şeye* dönüşecekti.

Onunla birlikte.

“Beni seviyorsun, ha?” diye fısıldadım ensesinde güneşin vurduğu saçlarıyla oynayarak.

Gözlerinin içi gülüyordu. “Evet.”

“Ve benim mektuplarımı çaldın.”

“Çaldım.”

“Yani sen bir *hırsız*,” diye sataştım.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. “Öyle görünüyor.”

“Aynen öyle.”

“Ama ben sadece bir hırsız değilim.”

Uyluklarımı, kalçalarının etrafında sıktım. “Değil misin?”

Başını yavaşça salladı. “Evet. Ben aynı zamanda bir şairim.”

“Ne?”

Üzerime eğildi; zarif, biçimli vücudunu etrafımda kıvrarak kendini benim dünyam haline getirdi. Gözlerini yüzümde gezdiren, “Koyu bukleler... Altın gözler,” diye fısıldadı. Burunlarımızı birbirine sürtüyordu. “On üç çil...Bacaklarının arasında çiçekler.” Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyordu. “Tatlı, çok tatlı... Kalbim... Canım sevgilim.”

Dudaklarım titrek bir nefesle aralandı. “Bana şiir yazdın.”

Onun dudakları da ciğerlerimdeki havayı içine çekmek için aralandı. “Yani şiire karşı bir ilgin var, o yüzden.”

“Bana canım sevgilim dedin.”

Yani, daha önce de bana o ânın sıcaklığıyla “bebeğim” demişti. Ama asla bu şekilde değildi.

Asla canım sevgilim dememişti.

“Çünkü sen benim canım sevgilimsin, değil mi?”

“Öyleyim.” Başımı salladım, patlayacakmış gibi hissediyordum.

“Ve sen de benim sevgilimsin.”

“Öyleyim.”

Gözyaşlarımı uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırdım. “Buna bayıldım.”

“Öyle mi?”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldamadan önce bir saniye bana baktı.

Sonra sevgilimi öptüm.

Sevgilim de sevgilisini öptü.

Beyzbol şapkası.

Bir kızla konuşmamı bitirip arkamı döndüğümde ilk gördüğüm şey buydu, yıllardır taktığı ve güneşin vurduğu muhteşem saçlarını gizleyen şapkası.

Dondurma standında bizim için sipariş veriyordu.

Yüzümde mutlu bir gülümsemeyle ona baktım.

Eski deri ceketinin örttüğü harika kaslı omuzlarını seyrettim. Bu, her zaman sevdiğim ve St. Mary'de bana verdiği için artık bana ait olan orijinal ceket değildi, bir başkasıydı. Orijinal olanı şu anda her zamanki gibi tişörtümün ve kargo pantolonumun üzerine giymiştim. Bunu Los Angeles'tan birlikte almıştık.

Ayrıca üzerinde her zamanki V yaka gri tişörtüyle yıpranmış bir kot pantolon vardı. Genelde ona başka renkler giymesini söylerdim ama bugün onu rahatsız etmek istememiştim.

İyi davranmak istemiştim.

Çünkü bugün özel bir gündü.

Tabii ki hatırladığını sanmıyordum.

Geçtiğimiz iki yıl bana bir şey öğrettiyse o da hayatımın aşkının bazen unutkan olabileceği gerçeğiydi. Tüm oyunları ve stratejileri hatırlayabilirdi. Ayrıca okuduğu bir kitabın konusunu, bir şiirin küçük bir parçasını da hatırlayabiliyordu; evet, okuma hobisi? Bu kesinlikle kalıcı olmuştu. Ama önemli dönüm noktalarını ve tarihleri unutuyordu.

Kuşkusuz deniyordu ama bu baştan kaybedilmiş bir savaştı.

Ama hey, ben vardım, değil mi?

Ona hep hatırlatıyordum. Tabii sonrasında bunun bedelini ona birazcık ödetiyordum. Sadece eğlence için.

Bugün de hatırlatacaktım.

Ama önce kuralını çiğnediğimi anlamasının ne kadar süreceğini görmek istiyordum.

Görünüşe göre, o kadar da uzun sürmeyecekti.

Çünkü siparişi verdikten sonra bana bakmak için arkasını döndü. Ama beni dondurmalarımızı almaya gitmeden önce bıraktığı yerde bulamayınca çenesi kasıldı. Şu anda karanlık olduğundan emin olduğum gözlerini, bana gelene kadar etrafta gezdirdi.

Ve gülümsedim.

Arrow kaşlarını çattı.

Seksi bakışları karşısında dudaklarım aralanmış, parmaklarım göğsümde duran, yine St. Mary'de bana verdiği gümüş zinciri kavramıştı. Bana onu asla çıkarmamamı söylemişti ve ben de çıkarmamıştım.

Son iki yıldır bir kez bile.

Bakışları, yüzüme geri dönmeden önce zincirini tuttuğum yere kaydı. Sırf onunla uğraşmak için gözlerimi kırptım ve dudaklarımı büzdüm.

Dudakları seğirmeden önce gözleri tehlikeli ve baştan çıkarıcı bir şekilde parladı.

Çok istediğimi söylediğim dondurmayı almak için ayrılmadan önce bulunduğumuz yerin kalabalık olduğunu ve beni dondurmacıdan görebilmek istediği için *bana* yerimde kalmamı söylemişti. Karnaval gibi bir yerdeydik, kabul etmem gerekir ki her yer tıklım tıklımdı.

Hadi ama.

Ben narin bir çiçek ya da çocuk değildim. İstedğim yere gidebilirdim.

Sadece erkek arkadaşım –*erkek arkadaşım*, yaşasın!– biraz sahip lenici ve baskındı; benim ona ait olduğumu düşünüyordu.

Ki kesinlikle öyleydim.

Ama yine de...

Bana en değerli varlığıymışım gibi bakmayı seviyordu –ki yine, öyleydim– ve bu yüzden aşırıya kaçma eğilimindeydi. Ama o da bana ait olduğu için, zaman zaman haddini bildiriyordum.

Şimdi olduğu gibi.

Bir kuralını çiğneyerek.

Dondurmacı ona külahları uzattıktan sonra Arrow geri yürümeye başladı. Gözleri hâlâ parlıyordu ve Tanrım, bana doğru yürüyüşü, neredeyse sinsice yaklaşması, uyluklarımı sıkıkmama neden olmuştu.

Beni heyecanlandırmıştı.

İki yıl olmuştu ama hâlâ onun seksiliğiyle başa çıkabilecek bir yeterliliğe sahip değildim.

O kadar yetersizdim ki bana ulaşır ulaşmaz âşık liseli bir kız gibi kendimi ona atacağımı biliyordum ki liseli değildim. Artık değildim.

St. Mary'den iki yaz önce mezun olmuştum.

Ama biraz çatlak ve duygusal olabileceğim sır değildi.

Biraz da umursamazdım.

Birlikte olduğumuz süre içinde, her ikisi de olmuştum. Hem de fazlasıyla.

Belki de bu son iki yıl kolay geçmediği içindi.

İlk önce St. Mary vardı.

Arrow, o gece söz verdiği gibi –duygularını itiraf ettiği ve her şeyi çözeceğimizi söylediği gece– ertesi gün beni St. Mary'ye bırakmıştı. Ancak yurt binasına girmesine izin verilmemişti –ki bu hiç hoşuna gitmemişti– bu yüzden kapıda herkesin önünde bana veda öpücüğü vermişti ve cumartesi günü beni arayacağını söylemişti.

Aramıştı da.

Mezun olana kadar her cumartesi beni aramıştı. Ayrıca hafta sonları ziyaretime geliyor ve yine söz verdiği gibi beni randevulara götürüyordu.

Korktuğum gibi dedikodular çıkmıştı, St. Mary'de kaldığım süre boyunca kimse bana ısınmamıştı –hâlâ iletişimde olduğum harika arkadaşlarım hariç– ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

Her neyse, mezuniyetime kadar kalan zamanda birbirimize e-posta göndermiştik.

Birbirimize geleneksel mektuplar yazmak –ki bunu da yapmıştık– eğlenceliydi ama teknolojinin de avantajları vardı. Özellikle de çok meşgul ve parlak bir sporcu olan erkek arkadaşınızla uzun mesafeli bir ilişki içindeyseniz.

Arrow o yıl Los Angeles'a gitmeden önce Noel için şehirde kalmıştı. O ayrıldıktan sonraki zamanın ne kadar zor olduğunu hâlâ hatırlıyordum.

Mektuplarım bulunmadan önce yaptığım gibi gizlice onu görmeye gitmiyor olsam da o gri motel odasında, yakınlarda olduğu düşüncesi beni rahatlatıyordu.

Ama sonra gitmek zorunda olduğu için gitmişti.

Bu yüzden ilk birkaç ay pek hoş geçmemişti.

Cumartesi telefon konuşmalarımız sırasında çok ağlıyordum, o da beni teselli etmeye çalışıyordu. Ona uzun e-postalar yazıyordum, o da bana daha da uzunlarını yazıyordu. Bazen benim yerime üzgün olan o oluyordu; bunu da fevri ve yıpratıcı davranarak, aramızdaki mesafe için her zaman futbolu suçlayarak gösteriyordu. O zaman onu yatıştıran ben oluyordum, ona bu ayrılığın sadece birkaç ay süreceğini söylüyordum.

Ve haklıydım da.

Çünkü mezun olduktan sonra Galaxy'nin Kaliforniya'daki gençlik yaz programına katılmışım.

Açıkçası bunu futboldan çok, ona yakın olmak için yapmışım.

Neyse ne.

Mutlu bir dönemdi çünkü onu görebiliyor, milyonlarca kural ve kısıtlama olmadan onunla konuşabiliyordum.

Genel olarak mutluydum. Çünkü o sırada kız kardeşime haberi de vermişim.

Bunu dört gözle beklemiyordum ama yapılması gerekiyordu.

Ona söylemek zorundaydım. Ve bunu şahsen yapmalıydım.

Bu yüzden Arrow'dan –ve ayrıca Leah'dan– Sarah'ı görme fırsatı bulana kadar ilişkimizi gizli tutmasını istemişim. Arrow bu konuda mutlu değildi ama bunu benim için yapmıştı. Ayrıca ona söylediğimde yanımda olmak istemişti ama ben reddetmişim.

Bunu tek başıma yapmalıydım ve yapmışım da.

Kahve içmek için buluşmuştuk –öğle yemeğini kabul etmemişti– ve ona söylemişim.

O da bana bir fahişe olduğumu söylemişti. Güvenini kırdığımı, ona olabilecek en kötü şekilde ihanet ettiğimi söylemişti.

Yani, beklenmedik bir şey değildi.

Böyle şeyler söyleyeceğini hep biliyordum. Arrow'u sevdiğim için beni asla affetmeyeceğini biliyordum.

Ama yine de canımı yakmıştı. Küçük kahve randevumuzdan döndükten sonra beni birkaç gün ağlatmıştı.

Şimdi ablam ile konuşmuyorduk.

Yıllardır konuşmamıştık. Telefonlarıma ya da e-postalarıma cevap vermiyordu. Hatta ben ona bu haberi verdikten birkaç hafta sonra takımdaki işini bırakıp New York'a taşınmıştı.

Her ne kadar hâlâ acı verse de anlıyordum.

Öfkesini anlıyordum.

Arrow'a yaptığı şey için, sevdiğim adama ihanet ettiği için ona duyduğum öfkenin aynısıydı.

Ama Arrow bunu anlamıyordu. Sarah'a kızgındı.

Ona yaptıklarından dolayı değildi. Bence ilişkileri hakkındaki gerçeği anladığı gece tüm öfkesini kaybetmişti. Sarah ile olan ilişkisini bir ilişki olarak gördüğünü bile sanmıyordum.

Benim adıma kızgındı.

Kızgındı çünkü Sarah, bana hiçbir zaman bir kardeş gibi davranmamıştı ve bu onun hoşuna gitmiyordu.

Yine de onu rahatlatmaya, her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışıyordum. Ona sahip olduğumu ve mutlu olmak için ihtiyacım olan tek kişinin o olduğunu.

Ama o nefretinde ve öfkesinde kararlıydı.

Dürüst olmak gerekirse bunu da anlıyordum.

Nasıl hissettiğini biliyordum. Çünkü *ben* de Leah için aynı şeyi hissediyordum.

Son iki yıldır, Arrow'a çocukken yaptıklarına dair tüm gerçeği öğrendiğimden beri, Leah'ya karşı öfkeli hissediyordum.

Arrow bir süre daha St. Mary'de kalmaya karar verdikten sonra Dr. Lola Bernstein'ı da düzenli olarak görmeye devam etmişti. Açılması biraz zaman almış ama yavaş yavaş ona çocukluğuyla ilgili şeyler anlatmıştı.

Bana da bir şeyler anlatmıştı.

Hakkında hiçbir fikrim olmayan şeyler.

Korkunç şeyler. Korkmuş ve hiçbir şeyden mutlu olmayan bir anne için mükemmel olmaya çalışan o küçük çocuk için beni ağlatan şeyler.

Şimdi istismar olarak adlandırdığım şeyler. Öylelerdi. İstismardı.

Leah'nın onu diğer çocuklardan daha fazla çalıştırması, Arrow'un her zaman en iyisi olması için babasının ölümünü sebep göstermesi...

Leah'nın her zaman çok katı ve disiplinli olabileceğini biliyordum. Arrow'dan hep en iyisini beklerdi. Ayrıca –Arrow hayatıma geri döndükten sonra– özeleştiri yapabildiğini ve mükemmellik konusunda aşırıya kaçabildiğini de biliyordum.

Ama Tanrım, düşündüğümde de kötüydü.

Çok daha kötüydü.

Arrow on beş yaşındayken yanlarına taşınmıştım. O zamana kadar Leah onu lanet olası mükemmel bir evlat olarak yetiştirmeyi başarmıştı.

Bu yüzden, geçen yıl bana çocukken yaşadığı şeyleri –Leah'nın neden olduğu aşırı hasarı– anlatana kadar gerçekten bilmiyordum.

Annesi ona karşı çok acımasızdı. Zalimin de ötesindeydi.

Onu asla affedebileceğimi sanmıyordum. Arrow'un hatırı için ona karşı medeni olabilirdim ama sadakatim, çok zarar görmüş karanlık güneşime dayanıyordu.

Yani bizim için zor olan ikinci şey de buydu: Leah ve yaptıklarının Arrow'u nasıl etkilediği.

Ama bunu çözeceğimizi söylemiştik ve öyle de yaptık.

Ve bunu hâlâ yapıyorduk.

Arrow yanıma geldiğinde şimdiki zamana geri döndüm; uzun boylu ve yakışıklıydı, iri parmakları narin dondurma külahlarını sarmıştı.

Külahlardan birini elinden almadan önce, “Merhaba, erkek arkadaşım,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Kirpiklerimin arasından ona bakarak çikolatalı dondurmayı yaladım, o da homurdanmaya başladı. “Hayatını kurtarmak için bile olsa kurallara uyamazsın, değil mi?”

Suratımı astım. “Üzgünüm.”

“Öyle misin?”

Dudağımı ısırarak başımı salladım, sonra eğilip dondurmalı dudaklarımla yanağını öptüm. “Hayır.”

Uzaklaşmak için hamle yapmıştım ama ensemden tutup beni sert vücuduna yapıştırarak, “Belki de seni üzmeliyim,” diye homurdandı.

Kaşlarımı kaldırdım.

“Belki de yapmalısın.”

“Sana olduğun yerde kalmanı söylememin bir nedeni vardı. Kaybolabilirdin.”

“Tamamen güvendedim. Sadece Cleo’ya merhaba demek istedim.”

“Cleo kim?”

Ciddi miydi?

Tanrım, erkek arkadaşım.

Hiçbir şey hatırlamıyordu, değil mi?

Cleo’dan daha önce binlerce kez bahsetmiştim. Kocası Zach hakkında da binlerce kez konuşmuştum. Tanrı aşkına, onun gösterisindeydik.

Zachariah Prince, nam-ı diğer Karanlık Prens, motosikletiyle inanılmaz şeyler yapan bir sanatçıydı. Ölüm duvarının etrafında daireler çiziyordu, az önce izlediğimiz gösteride yaptığı gibi. Rampalardan atlıyor, her türlü cesurca ve tehlikeli şeyi yapıyordu.

Karısı Cleo Prince, onun tüm sosyal medya işleriyle ilgileniyordu ve biz de oradan arkadaş olmuştuk. Çünkü Zach’in Instagram’ında ona *fangirllük* yapıyordum, Cleo da bir şekilde benim Arrow’un kız arkadaşı olduğumu öğrenmişti ve o da Sarışın Arrow’un büyük bir hayranıydı *veeee* evet.

Bugün onunla ilk kez yüz yüze tanışmıştık ve ona bayılmıştım.

Dördümüz birlikte yemeğe çıkmayı planlıyorduk. Sadece benim Arrow’u, onun da Zach’i ikna etmesi gerekiyordu çünkü Cleo, Arrow’a *fangirllük* yaptığında Zach biraz kıskanıyordu.

Üstelik hiçbirimiz Arrow’un ondan başka birine *fangirllük* yaptığımda nasıl davrandığını biliyorduk.

Hadi ama... Sarışın Arrow ve Karanlık Prens birlikte mi? Bu kesinlikle gerçekleşecekti.

Her neyse, Arrow'a karnavalda Cleo'yla tanıştığımı söylediğimi hatırlıyordum.

İç çektim.

Bunu bu kadar sevimli bulmamalıydım ama buluyordum.

O kadar ki çenesini tekrar öptüm.

“Görmeye geldiğimiz adamın karısı.” Anlamış gibi görünmeyince daha detaylı açıkladım. “Karanlık Prens. Zach. Motosiklet sürerken harika şeyler yapan inanılmaz adam, hatırladın mı? Az önce onu gördük.”

Sonunda hatırlamasıyla kaşlarının arasında kalın bir çatıklık belirdi. “Ben olsam *harika* demezdim.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Harika ötesi bir şey. Her şeyin ötesinde.”

Boynumdaki tutuşu sıkılaştı ve daha da sıkılaşıyordu. “*Benim* hayranım olduğunu sanıyordum.”

Sahiplenici ses tonuyla birlikte göğsümü sıcaklık sardı. “Kıskandın mı?”

“Böyle devam edersen öğrenirsin.”

Sinirli ses tonuna karşı başımı salladım. “Çok şirinsin.”

“Şirin.”

Keşke şapkasını çıkarsaydı da saçlarını kavrayabilseydim. Harika, sık, güneş rengi saçlarını... karıştırabilseydim.

Çünkü böyle harika bir durum için biraz fazla gergin, biraz fazla sinirli görünüyordu.

“Evet. Adını göğsüme yazdıracağım tek kişi sensin. Şimdiye kadar bunu öğrenemedin mi?”

Güzel gözleri, göğsümde geziniyordu, nefesim hafif kesik soluklarla çıkmaya başlamıştı. Sutyensiz göğüslerim karıncalanıyor ve meme uçlarım sertleşip ağrımaya başlıyordu.

Belki de dün gece oraya adını yazdığı içindi. Ayrıca karnıma ve uyluklarımın üst kısmına da adını yazmıştı.

Bunu yapmayı seviyordu.

Adını, vücudumun her yerine yazıyordu.

Sonrasında bana, ona ait olan kıza, bakarken beni gerçekten çok sert bir şekilde becermeyi seviyordu.

Teninde onun adı olan kıza. Çünkü adını oraya, o koymuştu. Çünkü benim onun olduğumu tüm dünyaya ilan etmek istiyordu. Beni sahiplenmişti.

Sanırım bir gün onun adını kaburgalarım, kalbimin olduğu yere dövme yaptıracaktım.

Gözlerini kaldırdığında muhteşem, çıkık elmacıkkemiklerine bir kızarıklık geldi. Karanlık bakışlarına bakmakla o kadar meşguldüm ki elini öne doğru uzattığını ve inip kalkan göğüslerimin arasında duran zinciri kavradığını fark etmemiştim bile.

Zinciri tutarak beni öne doğru çekti ve sırtımı bir yay gibi gerdi. “Öyleyim, değil mi?”

“Evet.”

Gözleri her zamanki gibi yüzümde gezindi. Saçlarımda, burnumda.

Dudaklarımda.

Çenesiyle işaret etti. “Bunun adı ne?”

“*Sweet Little Sweetheart.*”

“*Sweet Little Sweetheart,*” diye tekrarladı fısıltıyla.

“Bunu seçmemin bir nedeni var,” dedim.

“Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

Bakışları tekrar yukarı çıkınca tüm nefeslerimi ve kalp atışlarımı durdurdu. “Çünkü sana böyle sesleneli iki yıl oldu ve sen her küçük şeyi, muhtaç bir kız arkadaş gibi kutlamayı seviyorsun.”

Nefesim kesilerek dondurmamı bıraktım –çünkü erkek arkadaşım hatırladığını söylemişken dondurma kimin umurundaydı ki– ve iki elimle tişörtünü kavradım. “Hatırlıyor musun?”

O günden, onu motel odasında görmeye gittiğim o gecedan beri iki yıl *geçmişti*.

Ben onun, o da benim olalı iki yıl olmuştu.

Yıldönümümüz.

O da külahını bırakarak zinciri tekrar çekti. “Neden burada olduğumuzu sanıyorsun?”

“Ç-çünkü gösteriyi izlemeye gitmek için başının etini yiyordum.”

* (İng.) Tatlı Küçük Sevgilim. (c.n.)

Arrow'un başının etini yiyordum. Zach'in Kaliforniya'da, Los Angeles'a bu kadar yakın bir yerde gösteri yapacağını öğrenir öğrenmez Arrow'a gitmek için yalvarmaya başlamıştım.

Sadece büyük bir hayranı olduğum için değil, aynı zamanda Zach ve Cleo benim doğduğum yer olan Princetown'dan –St. Mary'ye taşınmadan önce yaşadığım yer– oldukları için.

Yine de Arrow gitmeye hiç ilgi göstermemiştii.

Ta ki bir gün biletlerle bana sürpriz yapana kadar.

Ama dürüst olmak gerekirse bunu yıldönümümüz için yaptığını düşünmemiştim.

“Tarihlerin tesadüf olduğunu sanıyordum. Hiçbir şey söylemedin,” diye nefes nefese, şaşkın bir sesle konuştum.

“Buna sürpriz deniyor.”

Gözlerim yaşardı. “Sen...bana sürpriz yaptın. Yıldönümümüz için.”

Yüz hatlarını ciddi bir duygu kaplasa da dudaklarında yamuk bir gülümseme belirdi. “Son birkaç aydır birlikte pek vakit geçiremedik. Antrenmanlarım ve diğer şeyler yüzünden.”

Bu doğruydı.

Sezon hâlâ devam ediyordu –gelecek hafta son şampiyonluk maçları vardı– ve bu yüzden futbol antrenmanlarıyla gerçekten meşguldü. Hatırlamayacağını düşünmemin bir başka nedeni de buydu.

Ayrıca ben de kendi işlerimle meşguldüm.

Evet, artık benim de işlerim vardı. Örnek vermek gerekirse, üniversite:

Bu biraz garipti. Üniversiteye gideceğimi hiç düşünmemiştim. Ama öte yandan okulda gerçek bir futbol takımında oynayacağımı da hiç düşünmemiştim ve bunu da yapıyordum.

Gençlik akademisindeki yaz programından sonra Arrow'la birlikte Kaliforniya'da kalmaya karar vermiştim. Açıkça görüldüğü üzere.

Harika bir dairemiz vardı, hayatım için ne yapacağıma karar verirken bir süre yakındaki bir kafede çalışmıştım. St. Mary'den arkadaşlarım bir şans vermemi söyleyene kadar üniversiteye gitmek aklımda yoktu.

Arrow da beni destekliyordu, ben de neden olmasın dedim.

Annem bana bir üniversite fonu bırakmıştı, ihtiyacım olduğunda bana özel ders verecek dünyanın en iyi adamına sahiptim ve böylece bu yılın başlarında üniversiteye başlamıştım.

Çok fazla iş vardı, Arrow'un antrenmanları ve yoğun seyahat programıyla birlikte bazen boş zaman bulmak zor oluyordu.

Ama anlıyordum.

Zaman zaman meşgul olsak da birbirimizi sevdiğimizi biliyordum.

Evin her yerine seksi notlar bıraktığımda ve Arrow her zaman cevap verdiğinde bunu anlıyordum. Bana küçük tatlı şiiirler yazıp daha sonra bulmam için ders kitaplarımın arasına koyduğunda anlıyordum.

Bir restorana ya da sinemaya gidecek vaktimiz olmadığı için oturma odamızın zemininde doğaçlama piknik yaptığımızda. Eve yorgun argın geldiğinde ve uykuya dalmadan önce kanepede sessizce kucaklaştığımızda.

Biliyordum.

"Ama sorun değil. Ben..."

"Ve unuttum," diye sözümü kesti. "Geçen sene. Ama tekrar unutmak istemedim. Ben..."

Çenesini avcuma aldım. "Hey, sorun yok. Meşgul olduğunu biliyorum. Bazı şeyleri unuttuğunu biliyorum. Ama umurumda değil. Umurumda değil, Arrow. Sorun değil. Sadece bir şeyleri halletmeye çalışıyorsun. İkimiz de öyle."

Öyleydi.

Tanrım, çabalıyordu.

Hayattan daha fazlasını istediğini kabul etmiş olması, bunun eğlenceli bir değişim olduğu anlamına gelmiyordu.

Bazı günler onun için kolaydı. Bazı günler Arrow, her zaman mükemmel olmak zorunda olmadığını hatırlıyordu. Sürekli kendini kanıtlaması gerekmediğini...

Ama zor günler de vardı.

Gergin olduğu, burnundan soluduğu zamanlar. Bu dürtüyü, bu endişeli, gergin duyguyu hissettiğinde kendini yerden yere vuruyordu.

O günlerde, ona artık benim Arrow'um olduğunu hatırlatıyordum. Âşık olduğum adamdı ve olduğu haliyle mükemmeldi. Ona, olması gerektiğini söyledikleri şey olması gerekmediğini açıklıyordum.

Kendisi olması gerektiğini.

Dr. Lola Bernstein da yardımcı oluyordu. Onunla hâlâ görüşüyordu ama o doğuda yaşadığı ve biz burada, Kaliforniya'da olduğumuz için çoğunlukla Skype seansları yapıyorlardı.

Annesiyle de konuşuyordu, mümkün oldukça yeni bir ilişki kurmaya çalışıyordu. Babası hakkında, ölmeden önce nasıl olduğu hakkında çok konuşuyorlardı. Sanırım hayallerinin peşinden koştuğu babasını anlamaya çalışıyordu. Babasının gerçekten annesinin tasvir ettiği gibi bir adam olup olmadığını ya da Avrupa Ligi'nde oynama isteğinden daha fazlası olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu.

Bu arada Arrow, Avrupa Ligi işini beklemeye almıştı.

Burada sadece oyununa odaklanıyor, işleri ağırdan almaya çalışıyordu.

"Bizim için, benim için işler kolay olmadı," derken yüz hatları sert ve gergindi. "Böyle yaşayabileceğimi... hiç düşünmemiştim. Biri *olabileceğimi*. Başka birisi. Kendim olabileceğimi. Bu kadar çok şey hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Son iki yıldır, yaptığım şey buydu. Hissettim. Hissettim, Tanrı aşkına, bu harika bir şey. Kalbim, onu duyabiliyorum. Bana dokunduğunda kanımdaki akışı hissedebiliyorum. Sana baktığımda nefesimin kesildiğini ve hızlandığını fark edebiliyorum. Ve gülümsediğinde..." Dudaklarına tekrar baktı, dudaklarının arasından bir nefes kaçtı. "Göğsüm ağrıyor. Acıyor, seni öpmem gerektiğini yoksa patlayacağımı biliyorum."

"Öyle mi?"

Dudaklarını yalayarak gözlerini kaldırdı, ferah ve parlaklardı. "Evet ve her şeyi berbat etmekten korkuyorum. Her şeyi berbat edeceğim, sen bensiz daha iyi olduğunu fark edeceksin ve... Ben yeniden kaybolacağım..."

Parmağını dudaklarına koydum. "Olmayacaksın. Kaybolmayacaksın, Arrow. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Yutkundu. "Gitmeyecek misin?"

“Hayır. Ben Arrow’un kızıyım, hatırladın mı? Tüm dünyanın önünde öptüğün kız.”

Öpmüştü.

Geçen sene şampiyonluk maçında.

Arrow galibiyet golünü attığında o kadar mutlu olmuştum ki ona sarılmak için sahaya koşmuştum.

Bunu hep yapmak istemiştım. Her zaman tüm maçlarına katılmak, tribünlerden ona tezahürat yapmak istemiştım ve geçen yıl, sezonun yarısını kaçırdıktan sonra geri döndüğünde bunu yapabilmıştım.

Sadece güvenlik beni durdurmuştu.

Ama endişelenmeme gerek yoktu çünkü tüm bu karmaşanın arasında Arrow bir şekilde ona ulaşma çabalarımı fark etmiş, her şeyi bir kenara bırakarak bana doğru gelmeye başlamıştı.

Nefes nefese ve ter içinde yanıma gelmiş; beni kapana kısılmış bir kuş gibi tutmaya çalışan korumaların elinden kurtarmıştı. Sonra beni kucağına alarak her zaman yaptığı gibi vücuduna tırmandırmış ve beni öpmüştü.

Tüm dünyanın önünde, medya bana yeni bir isim vermişti: Arrow’un kızı... Takım arkadaşları hâlâ ona zor anlar yaşıtıyordu ama o aldırımıyordu çünkü onlarla arkadaştı.

Yani evet, ben Arrow’un kızıydım.

Arrow’un gözleri bu kez sahiplenici bir ışıkla yeniden parladı. “Evet, onlara söylemek için.”

“Senin olduğumu mu?”

“Evet, *sen benimsin*.”

Bu adam deliydi, değil mi?

Ve ben onu çok seviyordum.

Hem de çok.

“Gördün mü? Bensiz olmak zorunda değilsin. Ben senin kızınım. Şimdi ve sonsuza dek. Senin muhtaç, çılgın kız arkadaşınım ve sen de benim mükemmel, aptal erkek arkadaşısın.”

Ağzının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. “Öylesin. Muhtaç. Çılgın ve mükemmel. Benim mükemmelim.”

Kollarımı boynuna dolayarak vücudumu yukarı doğru esnettim. “Söyle.”

Yüzümü tutup pürüzlü sesiyle konuşmadan önce göğsü uzun bir nefesle hareket etti, uzun ve tatlı bir nefesle, “Kalbim. Canım sevgilim,” dedi.

Arrow

Bana hayatım boyunca mükemmellik peşinde koşmam öğretilmişti.

Bana mükemmelliği kovalamam ve kusurlarımı, duygularımı reddetmem gerektiği öğretilmişti. Kalbimi. Ruhumu.

Ama kusurlarımızın; kalplerimizin yapısının ve ruhlarımızın dokusunun bizi eşsiz kılan şeylerin ta kendisi olduğunu anlamaya başlamıştım.

Bizi *biz* yapan şeyler.

Bu yüzden bazı insanlar bilimle uğraşırken diğerleri sanatla uğraşırdı. Bu yüzden bazı insanlar dans ederken diğerleri şarkı söylerdi. Bazı insanlar şiir yazarken diğerleri bunun ne anlama geldiğini anlamazdı.

İşte bu yüzden dünya büyük, uçsuz bucaksız ve farklı. Çünkü hepimizin dünyaya sunacak bir şeyleri vardı.

Çünkü hepimiz kendi şeklimizde mükemmeldik.

Ve ben de mükemmeldim.

Alışlagelmiş anlamda değil, hayır. Ama onun için.

En azından o bana böyle söylüyordu.

Bana onun için mükemmel olduğumu söylüyordu ve bugünlerde önemseydiğim tek mükemmellik buydu.

Onun mükemmeli olmak.

Onun Arrow'u.

On üç çilli ve cadı gözlü kız.

Hayatımı değiştiren ve bana kendim hakkında bir şeyler öğreten kız.

Âşık olduğum kız.

Benim tatlı Salem'im.

SON

(Arrow & Salem için.)

*Callie ve Reed'in hikâyesini
merak ediyor musunuz?*

Vahşi Mustang çok yakında sizlerle...

Takipte kalın!